

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

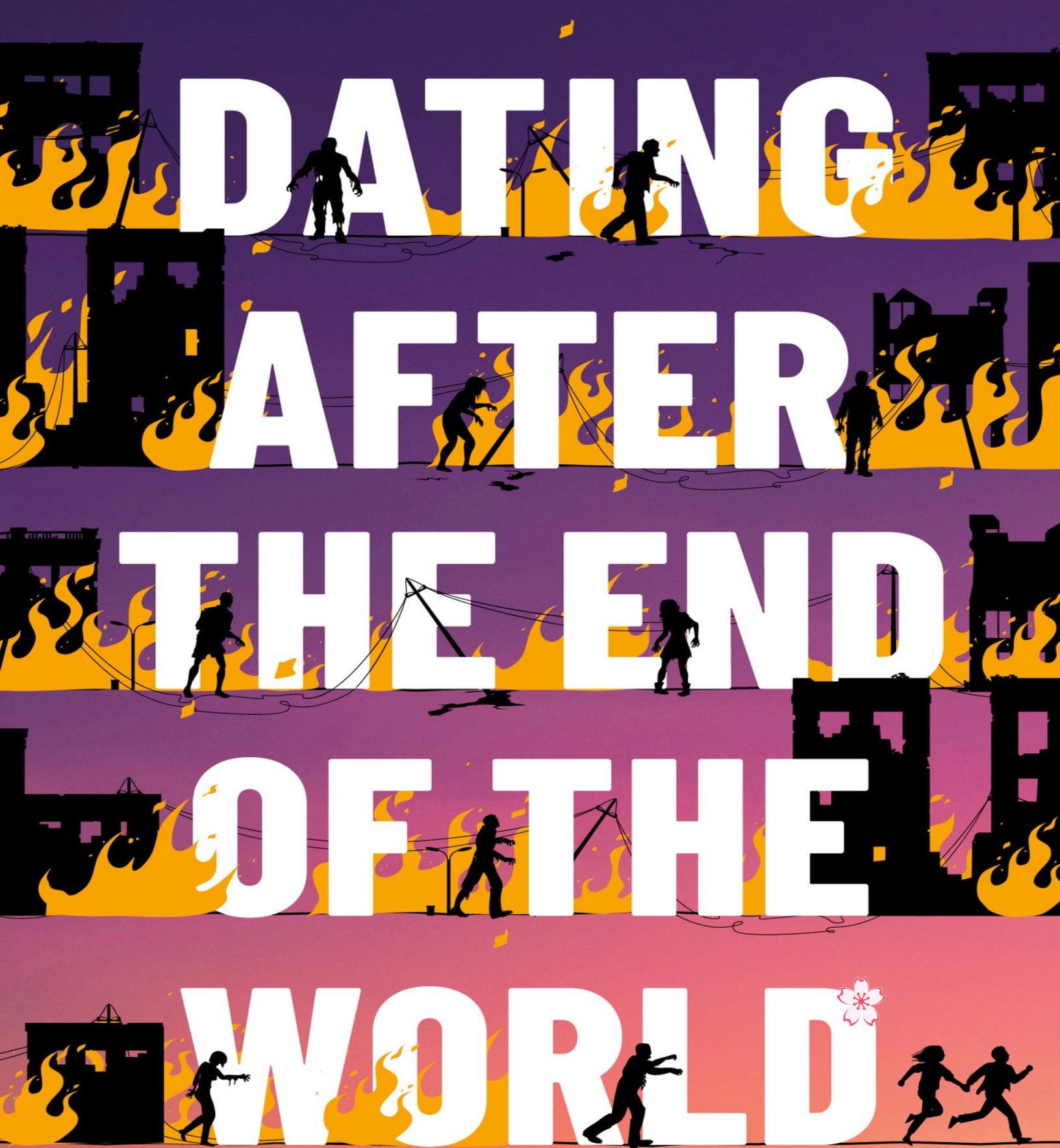
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENEVA ROSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JENEVA ROSE'A ÖVGÜ

“Jeneva Rose, sürprizlerin kraliçesidir.”

—Colleen Hoover, *New York Times* en çok satan yazarları listesinde 1 numara

“Rose, karakterleri ustaca ele alıyor. Hayranları bu yolculuğun tadını çıkaracak.”

—*Publishers Weekly*

“Jeneva Rose, güçlü bir yazar ve olağanüstü yetenekli bir edebiyatçı. Bir sonraki eserini sabırsızlıkla bekliyorum!”

—Hannah Mary McKinnon, *The Revenge List* kitabının en çok satan yazarı

“Rose'un insan doğasının karmaşıklığına dair derin içgörüsü ve muhteşem üslubu, beni tek bir nefeste kitabı bitirmeme neden oldu.”

—Karen Dionne, *The Marsh King's Daughter* ve *The*

Wicked Sister

“En iyi gerilim romanı: özgün, duygusal ve unutulmaz bir sürpriz. Jeneva Rose, dikkate alınması gereken bir güç.”

—Alex Finlay, *The Night Shift* kitabının çok satan yazarı

DATING
AFTER
THE END
#FTHE
WgRLD

JENEVA ROSE'UN DİĞER ESERLERİ

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Cesetlerin Olduğu Yer Evdir Yine
Randevu

Buraya Gelmemelisin Birimiz Öldü
Eskiden Olduğum Kız
#CrimeTime (Drew Pyne ile)

MÜKEMMEL DİZİ

Mükemmel-Evlilik
Mükemmel Boşanma

DEDEKTİF KIMBERLEY KING KİTAPLARI

Ölü Kadın Geçışı
Yaşadığım Son Gün

DATING AFTER THE END OF THE WORLD

JENEVA ROSE

Montlake

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı  2025 Jeneva Rose
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB rn güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S.  r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662520204 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662520211 (dijital)

Kapak tasarımı: Jarrod Taylor
Kapak resmi:  KingVector,  YummyBuum,  MPrapat Aowsakorn,  PreciousArt / Shutterstock

*Bu kitap, 2022 yılında kitabımın tanıtım etkinliğine katılan ve
Cheerios kutusunun arkasına yazdığı "Jeneva Rose, lütfen zombi
gerilim cinayet*

gerilim katil romanı yaz."

*Bunun tam olarak aklındaki şey olduğunu sanmıyorum, özellikle de
düşmanlardan aşıklara dönüşen hikaye, ama senin yazdıklarının
bir kısmını kendim düzenledim.*

Talebin kabul edildi.

İşte zombi kitabın, baba.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Son Söz](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

Bölüm 1

2009

Babam dünyanın sonunun geleceğini ve buna hazır olan tek kişinin biz olacağımızı söylüyor. Bu yüzden beni cumartesi öğleden sonra buraya getirip, ne anlama geldiğini bilmediğim bir çit ve barikat için çukur kazdırıyor. Okuldaki çocuklar hafta sonları eğleniyorlar ama ben eğlenemiyorum çünkü babam bir hazırlıkçı. Ve görünüşe göre bu beni de bir hazırlıkçı yapıyor. En azından on sekiz yaşına girip buradan çekip gidene kadar. Sadece beş yıl kaldı ama kim sayıyor ki?

Eylül sonu yaklaşıyor ve sonbahar gelmek üzere, ama Wisconsin'in nemli yaz sıcağı hala havada asılı duruyor. Sıcaklık dayanılmaz, artık hoş karşılanmıyor. Çoğu insan Süt Eyaleti denince sıcaklığı düşünmez, ama yazlarımız sıcak ve nemlidir, ya da belki de kışlarımız çok soğuk ve uzun olduğu için öyle hissediyoruzdur.

Güneş ışınları cildime vuruyor ve vücudumdaki her gözenekten ter akıyor. Kollarım ağrıyor ve avuç içlerim kabarcıklar nedeniyle acıyor. Bazıları yeni oluşmuş, patlamaya hazır kabarcıklar. Diğerleri ise yırtılmış ve altındaki hassas cildi ortaya çıkarmış. Tulumumun arka cebinde duran iş eldivenlerini giyerdim, ama çok büyükler ve beni yavaşlatıyorlar, ki bu da en son ihtiyacım olan şey. Sadece günün işini bitirmek istiyorum ve iş bitene kadar bunun mümkün olmadığını biliyorum — babamın her zaman dediği gibi, *Pearsonslar iş bitene kadar pes etmezler*.

Duraklıyorum, derin bir nefes alıyorum ve babama bakıyorum. Üzerinde nemli beyaz bir tişört ve eski, yırtık bir kot pantolon var, bakışları odaklanmış ve ağzı sıkı. O her zaman böyle görünür: kararlı. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı, onu takdire şayan bulurdum. Kazıcı makinenin iki kolunu da kavrayarak, daha önce açtığım çukura daldırıyor, toprağa birkaç kez vurup sıkıca kapatıyor ve büyük bir kepçe dolusu toprak çıkarıyor. Babam çalışmaya devam ederken, ben küreğime yaslanıp terli alnımı kolumla siliyorum. Açıkçası, onun sahip olduğu dayanıklılık ve güce sahip değilim. Ben ıslak ıslak yüz kilo ağırlığındayım, babam ise en az 1,90 metre boyunda ve

tuğla gibi bir vücuda sahip. Bu benim değil, onun sözleri. Bana göre, kalın sakalı ve iri yapısı sayesinde daha çok bir oduncuya benziyor.

"Bitmek üzere mi?" Gözlerimi güneşten korumak için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum, böylece yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

Babam kazma çubuğunu çukura bırakır ve gömleğinin altını kullanarak yüzünde ve boynunda biriken teri siler.

Bana bakar, ağzı hala sert bir çizgide. "Henüz öğlen bile olmadı, Casey."

Bu benim sorumun cevabı değil.

At kuyruğumu sıkılaştırıp alnıma yapışan birkaç bebek saçını geri itiyorum. "Ama saat yedide başladık."

"Evet, istediğimden bir saat geç," diyor, kaşını kaldırarak.

Gözlerimi devirip inleyerek başımı dramatik bir şekilde geriye atıyorum. "Neden bunu yapıyoruz ki?"

"Güvenliğimiz için."

O sözleri söylediği anda ben de aynı sözleri mırıldanıyorum ve sonra başımı öne doğru uzatıp somurtarak bakıyorum. "Sen hep bunu söylüyorsun, baba."

"Çünkü tek istediğim bu, kızım." Dudaklarının köşesi eğlenerek yukarı doğru kıvrıldı.

"Hiç eğlenceli bir şey yapamaz mıyız? Çoğu baba çocuklarını parka, sinemaya ya da dondurma yemeye götürür. Sen ise beni sadece çalıştırıyorsun."

"Bu iş değil. Sonun hazırlığı..."

"Dünyanın sonu için," diye sözünü kestim ve son üç yıldır her gün bana tekrarladığı şeyi alaycı bir şekilde tekrar ettim. Bana ilk kez dünyanın sonu için hazırlık yapmamız gerektiğini söylediğinde, sanki kendi süper gizli, eğlenceli maceramıza atılıyormuşuz gibi heyecan verici olduğunu düşünmüştüm. Ama birkaç yıl sonra, o heyecan geçti ve şimdi sadece yorgunum, normal bir hayat özlüyorum... bu her neyse.

Kürekimi çimlere attım ve ellerimi belime koydum. "Ya hiç bitmezse, baba? O zaman ne olacak? Bütün bu zamanı boşuna hazırlık yaparak harcamış olacağız."

Sakalını kaşıyor. "Umarım bitmez... ama bitecek, çünkü her şeyin bir sonu vardır, dünya da dahil."

Ebeveynlerine inanman, söylediklerine güvenmen gerektiğini biliyorum ve ben de öyle yaptım. Kelimelerin anlamını öğrendiğimden beri babamın söylediği her kelimeye inandım, ama artık o kadar emin değilim. Dokuz yaşındayken

, bir gün babama da inanmayı bırakacağım gibi hissediyorum. Belki de çoktan bıraktım.

"Öyle olursa, neden burada kalmak isteyeyim ki? Onunla birlikte ölmeyi tercih ederim." Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Hayır, istemezsin Casey."

"Evet, isterim. Buradan nefret ediyorum."

Babam derin bir nefes alır. "Şu deliklerin geri kalanını kazalım, sonra bize sandviç yapayım, elma ağacının altında yiyelim." Teklifini bir gülümsemeye pekiştirir ve işine geri döner, kazıcıyı toprağa saplar.

"Sonra ne olacak?" diye bağırırım.

Bir kepçe toprak kazarken bana bakıyor. "Sonra direkleri, çitleri ve dikenli telleri kuracağız. Bunu biliyorsun, Casey."

Alt dudağım titriyor ve gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor. Hayal kırıklığımı gizlemek için yüzümü çevirip kürek sapına tekme atıyorum ve çimlere çöküyorum. Dizlerimi göğsüme çekip kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum. Kazıcı sert toprağa çarpar, ardından babamın iş botları kurumuş çimlerin üzerinde çıtırda. Önümde diz çöker, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kaldırır, gözlerime bakmamı sağlar. Ben ağlayan biri değilim, o da bunu bilir. Ama bu kadarı fazla.

"Tatlım, ne oldu?"

"Artık bunu yapmak istemiyorum," diyorum ve geri çekiliyorum. "Neden?"

"Çünkü normal olmak istiyorum."

"Kim normal olmadığımızı söylüyor?" Babam hafifçe gülümser.

Kirli, iltihaplı elimdeki açık bir kabarcığın derisini çekip çimlere atıyorum.

"Okuldaki çocuklar." Ona kısaca bakarım. "Senin tuhaf ve folyo şapka takan bir kaçık olduğunu söylüyorlar."

"İnsanların benim hakkımda ne dediği umurumda değil Case, o yüzden senin de kafana takma." Saçımı okşuyor.

Elini itiyorum. "Bana da tuhaf diyorlar! Bana Çılgın Pearson diyorlar." Alt kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzülüyor. "Dün dolabımı konserve kutularıyla doldurdular."

Babam endişeyle kaşlarını çattı. "Ne? Bu ne zaman başladı?"

"İki hafta önce. Yaz boyunca yaptıklarımızla ilgili kısa bir ödev yazıp sınıfa sunmamız gerekiyordu. Yaptığımız tüm işleri yazdım, tatlı su için kazdığımız hendeği, sığınak kazısını, bahçe işlerini, savaş eğitimini, güneş panellerinin kurulumunu, her şeyi. Ve şimdi... Tessa hariç, hepsi benimle dalga geçiyor. O benim tek arkadaşım."

Babam beni sıkıca kucaklayarak kollarıyla sardı, yüzüm onun kaslı göğsüne yapıştı. Onu itmek istedim, ama o anda inatçılık etmekten çok kucaklanmaya ihtiyacım vardı.

"Üzgünüm, tatlım. Okulda bu kadar zorlandığını fark etmemiştim."

"Zorlanmıyordum. Aptal Blake gelene kadar her şey yolundaydı..." Sözlerim boğuk çıkıyor ve göstermeye çalıştığım güç kayboluyor. Konuşmadan hıçkırarak ağlıyorum.

"Blake kim?" diye soruyor, beni teselli etmek için sırtımı okşayarak.

"Okulumda yeni gelen bir çocuk." Ondan uzaklaşıp gözlerine bakıyorum. "Herkesin benimle dalga geçmesine neden olan kişi o."

Babam kaşlarını kaldırdı. "Muhtemelen senden hoşlandığı içindir. Erkekler her zaman hoşlandıkları kızlara sataşırlar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben onu hiç sevmiyorum. O bir pislik."

"Casey!" Babam uyarıyor, ama yüzündeki küçük, eğlenceli gülümsemeyi saklayamıyor.

"Üzgünüm... ama öyle."

"Bundan şüphem yok. Ailesiyle konuşmamı ister misin?"

"Hayır, baba. O zaman ben bir ucube ve ispiyoncu olurum. Durum daha da kötüleşir." "Tamam, onu korkutmamı, belki biraz hırpalamamı ister misin?" Yumruklarını sıkıp boks yapıyormuş gibi yapar. "Baba, hayır!" derim ve ellerini çırpırım.

Yumruklarını indirip gülümser. "O zaman ne yapmamı istersin, Case?"

"Hiçbir şey," diye homurdanırım. "Sadece... Onu görmezden geleceğim."

Babam omzuma hafifçe vurur. "Bence bu iyi bir fikir, tatlım." "Ama o küreği her vurduğunda Blake'in aptal suratını hayal edeceğim."

"Toprağa gömüleceksin," diyorum, elimi arkamda silerek gözyaşlarımı silerken.

"Ve her boks torbasına vurduğunda da." "Ve her ninja yıldızımı fırlattığımda da."

Babam sırtıyor. "Ve dünya sona erdiğinde, Blake'i buraya almayacağız."

"Doğru. O yolun kenarında ağlayarak beni kurtarmam için yalvaracak, ben de 'Bana iyi davranmalıydın Blake, çünkü şimdi öleceksin' diyeceğim." Kocaman bir gülümseme takınıyorum.

Babamın yüzünde endişeli bir ifade belirir.

"Ne?" Omuz silkiyorum. "O çürümüş, korkunç, aptal bir çocuk."

"Biliyorum, ama onun korkunç olması senin de öyle olman gerektiği anlamına gelmez."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Babam ayağa kalktı ve elini uzattı. Bir hamlede beni ayağa kaldırdı.

"Burayı bitirelim. Buzdolabında bizim adlarımız yazılı Drumsticks dondurma var." Gülümser.

"Anlaştık," dedim. Güneş gökyüzünde yüksekte batarken babamın başını aydınlatıyor ve sanki bir taç takmış gibi görünüyor. El sıkışıp işimize geri döndük.

İki elimle sapı kavrayıp küreği kaldırıyorum, kısmen kazılmış çukura öfkeyle bakarken Blake'in aptal suratını toprağın içinde hayal ediyorum. Gözlerimi kısarsam, parlak yeşil irislerini bile görebiliyorum. Okuldaki diğer kızlar, gözleri yazın çimlerinin renginde olduğu için onu çekici buluyorlar, ama ben daha çok kusmuk gibi göründüklerini düşünüyorum. Bıçağı toprağa mümkün olduğunca sertçe saplayıp gülümsüyorum.

Bölüm 2

On altı yıl sonra

Kahve demlenene kadar beklerken, ayakkabımın burnu karo zemine hızlıca vuruyor. Hemşire veya doktor gelip beni aramaya başlayana kadar sadece birkaç dakikam var, o zaman da molam aniden sona erecek. Asistan doktor olarak molalarım kısa ve seyrek. *Hadi, hadi, diye* içimden yalvarıyorum, sürecin hızlanmasını diliyorum. Dinlenme odasının köşesinde asılı olan televizyon ekranında bir haber bülteni beliriyor ve beni dalgınlığımdan çıkarıyor.

"Bu gecenin en önemli haberi, bir gecede ortaya çıkan gizemli bir hastalık, insanları bölgedeki hastanelere akın akın götürüyor. Hastalar mide bulantısı, beyin sislenmesi ve şiddetli baş ağrıları gibi grip benzeri semptomlar bildiriyor. Üst düzey sağlık yetkilileri, ani salgının nedenini tam olarak bilmiyorlar, ancak öncelikleri semptomları tedavi etmek ve yayılmayı yavaşlatmak."

Her yıl böyle bir şey yaşıyoruz. Yeni bir hastalık. Yeni bir salgın. Haberler reyting için bunu abartıyor. Korkmuş insanlar, burun akıntısı ve hapsirme şikayetleriyle yerel hastanelere akın ediyor. Ve dünyanın sonuna hazırlananlar, "İşte bu, son geldi" diye düşünerek arkalarına yaslanıyor. Ama asla öyle olmuyor. Modern tıp her zaman galip geliyor.

Kapı açılır ve ben, molam daha başlamadan bittiğini fark ederek iç geçiririm. Omzumun üzerinden bakarak, zamanımı ve enerjimi talep edecek kişiye cevap vermeye hazır olurum, ama bunun yerine Nate'in hiç acelem yokmuş gibi içeri girdiğini görürüm. Her şeye sahiptir: yakışıklılık, boy, zeka, harika bir iş ve gür saçlar. Bu yüzden benimde ne bulduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Nate," diyorum küçük bir gülümsemeye.

Elini başımın arkasına koyup beni kendine doğru çeker. Nate dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırır ve yanaklarım hemen ısınır.

"Ben Dr. Warner," diye alay ediyor. "Seni insan kaynaklarına şikayet etmek zorunda kalmak istemem."

"Ben de bundan nefret ederim, Doktor," diyorum ve onu tekrar öpüyorum. İkimiz de uzun saatler çalışıyoruz, vardiyalarımız ara sıra çakışıyor, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz anlar çok kısa. Bu anları en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz.

"Dr. Warner?" diye bir ses duyulur ve bizi keser.

Hemen birbirimizden ayrılırız. Ondan uzaklaşarak ağzımı silerim, üstümü düzeltirim ve olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışırım. Hemşire Garcia elinde bir klips tahtası ile kapıda durmaktadır. Ne yaptığımızı görmüştür, ama fark etmemiş gibi davranır.

"Evet, Hemşire Garcia, ne oldu?" diyor Nate, beyaz önlüğünü düzelterek ve mükemmel şekillendirilmiş sarı saçlarını eliyle düzelterek. O benim nişanlım olmasına rağmen, on dört saatlik vardiyası boyunca saçlarının parlaklığını ve hacmini nasıl koruduğunu hala bilmiyorum.

"Virüs salgını nedeniyle acil servis bekleme odası doldu ve yerimiz kalmadı, bu yüzden daha fazla hasta kabul edemiyoruz. Diğer bölgedeki hastanelerle iletişime geçtim, onlar da bizimle aynı durumda, ne yapmamızı önerirsiniz?"

"O zaman hastaları taburcu etmeye başlayın," diyor Nate.

"Olmaz." Başını sallar. "Taburcu edecek kimse yok." Nate derin bir nefes alır ve alnını kaşır. "Başka yatak var mı?" Hemşire Garcia başını sallar.

Kendime bir fincan kahve doldurup sabırsızlıkla küçük bir yudum alıyorum, bu sırada dilimi ve üst dudağımı yakıyorum. Vardiyamın geri kalanını atlatmak için kafeine ihtiyacım var. Şu anda vardiyamın yarısı bitmiş olmalıydı, ama hastanenin durumu göz önüne alındığında, muhtemelen daha yeni başlıyor.

"Birkaç hademeyi, acil servise en yakın koridoru her iki tarafına yataklarla dizmeye başlasın. Yatakları birbirinden 1,8 metre uzaklıkta yerleştirin, bilinmeyen hastalıkla ilgili semptomlar bildiren tüm hastaları kontrol edin ve onları koridordaki yataklara yerleştirin. Takip etmeniz gerekiyorsa, yatakları numaralarla işaretleyin. Yatak bir, yatak iki, vb. Dr. Pearson ve ben" —bana hızlıca flörtöz bir gülümseme atıyor—"tüm 'grip' veya her neyse, hastaları muayene edip umarım hızlıca içeri alıp dışarı çıkarırız. Çoğu sadece semptomlarını kontrol etmek için ilaç arıyor, değil mi?"

"Çoğunlukla evet, ama dün gelen hastaların tekrar geldiğini görmeye başladık. Bekleme odasına hızlıca baktığımda en az sekizini tanıdım," diyor.

Nate bir an kaşlarını çattı ama sonra gevşedi. "Tekrar gelen hastaları önce muayene edin. Umarım bu bize neyin işe yaramadığını gösterir. Böylece benzer semptomlarla gelen yeni hastalar için gerekli ayarlamaları yapabiliriz."

"Evet, Dr. Warner," diyor Hemşire Garcia ve hızla odadan çıkıyor.

Sıcak kahvemi üfleyip Nate'e utangaç bir gülümsemeyle bakıyorum. "Acaba senin ve benim için boş yatak var mıdır?"

Parmaklarını şıklatıp birini benim yönüme işaret eder. "Bu bana bir şeyi hatırlattı.

Ailem birkaç hafta sonra şehre geliyor."

"Yatakta birlikte olduğumuzdan bahsetmem sana anne babanı mı hatırlattı?" Başımı eğiyorum.

Nate gülüyor. "Hayır, *boş ve yatak*." Bana eliyle işaret ediyor. "Her neyse, babanla tanışmak istiyorlar, ben de istiyorum. Onunla ilk kez düğünümüzde tanışmak istemiyorum. Peki, şehre gelme şansı var mı? Sadece akşam yemeği için bile olsa."

Kahvemi uzun bir yudumla içiyorum. Hala çok sıcak, ama bir bahane bulmak için zamana ihtiyacım var, aynı zamanda ona babamla tanışamayacağına dair daha önce verdiğim nedenleri de gözden geçiriyorum. *Bir bakalım. Bakması gereken, aslında var olmayan bir çiftlik var. Her türlü doktor randevusuna gitti. Jüri görevi. Bunu tekrar kullanamam. Kamyoneti tamirde. İlaç kullanıyor ve bu ilaçla araba kullanması yasak. Yine grip oldu. Eski bir asker arkadaşı onda kalıyor. Hmmm.*

"Ona sorarım" diyorum, ama sormayacağımı çok iyi biliyorum ve sonunda Nate'e, daha önce kullanmadığım bir neden bulduğumda, gelemeyeceğini söyleyeceğim. Nate ile çıkmaya başlayalı neredeyse iki yıl oldu ve bir ay önce parmağıma bu ısıltılı taşı takıp bana evlenme teklif etti. Benim zevkime göre çok büyük ama ona çok beğendiğimi söyledim ve evet dedim. Sonra Nate babamı arayıp haberi vermemi istedi ama ben sesli mesaja düştüğünü ve geri arayacağımı söyledim. Asla aramadım.

"Baban da bizimle kalabilir ve şehirde araba kullanmak sorun olursa, Harvard'dan trenle gelebilir, ben onu alırım."

"Ona haber veririm." Bir *başka yalan*.

Gerçek şu ki, dokuz yıldır babamla hiç konuşmadım — yani, ara sıra onun uzun mesajlarına kısa cevaplar yazarak hala hayatta olduğumu bildirmek dışında. Ama bunu Nate'e söyleyemem, çünkü söylersem, babamla neden bir ilişkim olmadığını ona açıklamak zorunda kalırım. Bu, asla tekrar gündeme getirmek istemediğim bir konu. Hayatımın o kısmını geride bıraktım ve öyle kalmasını istiyorum.

"Onunla gerçekten tanışmak isterim, Casey."

"Biliyorum, o da seninle tanışmak istiyor," diyorum. Bu tamamen yalan değil. Babam Nate'in varlığından haberdar olsaydı, onunla tanışmaktan daha fazlasını isterdi.

Nate'i kollarını açarak karşılayacak ve onu hiç sahip olmadığı oğlu gibi davranacaktı.

Nate başını sallayarak cevabımı yine kabul etti. Bu oyunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum. Düğün planlamaya başlamadan önce ihtisasımı bitirebilmem için iki yıllık bir nişan süresi üzerinde anlaşmıştık. Ayrıca, Nate ve ben, birimiz her zaman nöbetçi olduğu için bir gecelik bile şehir dışına çıkamadık. Geçmişimi şimdiki hayatımdan ayrı tutabilmemin tek nedeni bu. Nate ile ilk çıkmaya başladığımızda, ilişkimizin birkaç aydan uzun süreceğini bilseydim, ona babamın Wisconsin'de değil, ülkenin diğer ucunda yaşadığını söylerdim.

"Dr. Warner koridor bekleme salonuna gelsin. Dr. Warner koridor bekleme salonuna gelsin," diye bir ses hastanenin hoparlör sisteminden duyuldu.

"Hazır mısın?" diye sorar Nate, bana çekici bir gülümseme atarak. Ben de gülümseyerek dudaklarına bir öpücük kondururum. "Her zaman."

Her zaman derken, on dört yaşından beri demek istiyorum; o zaman doktor olmak istediğimi anlamıştım. Babamın insanları korumak için kullandığı pratik olmayan yöntemler bana hiç mantıklı gelmiyordu, bu yüzden gerçekten iyi bir şey yapmanın gerçekçi bir yolunu aradım. Kariyerimin ilk aşamalarında, artık sadece maaşlarını almaktan zevk alan diğer, daha bıkkın doktorların şikayetlerine rağmen, hala bu ideale bağlıyım, Nate de dahil.

Nate ve ben uzun koridorda yan yana yürüyoruz. Duvarlar, evinizdeki bir oda için asla seçmeyeceğiniz beyaz ve açık mavi renklerin steril bir karışımı.

Hastane yatakları, onun istediği gibi, koridorun her iki yanında, birbirinden iki metre uzaklıkta dizilmiş. Yarıları hala boş, ama bekleme odasına en yakın olan bir düzineden fazlası, yeni yatırılan hastalarla dolu. Dün gördüklerimden birkaçını tanıyorum, ama solgun yüzleri ve çökmüş gözlerinden, durumlarının kötüleştiği açık.

Orta yaşlı bir kadın avuçlarını şakaklarına bastırıyor ve inliyor. Ağrısını hafifletmek için ileri geri sallanıyor. Zayıf bir adam gözlerini sıkıca kapatıyor ve yüzünü buruşturuyor. Nate ve ben, tekerlekli sandalyede hasta bir hastayı iten hemşireye yol vermek için kenara çekiliyoruz. Başımızı sallayıp sıkı gülümsemelerle, "*Bu durum tamamen berbat*" demek *istiyoruz*, ama bunu söylemiyoruz, çünkü sakın kalmak bizim işimiz.

İlk yatak grubuna ulaştık ve geri dönerek önümüzdeki işi inceledik. Hastane personeli hızla hareket ediyor, bir düzine kadar kafası karışık ve hasta hasta muayene için bekliyor. Bazıları sakın bir şekilde oturmuş öksürüyor ve hapşıyor, bazıları ise acı içinde kıvranıyor.

kafa karışık ve hasta hastalar muayene edilmeyi bekliyor. Bazıları sakin bir şekilde oturup öksürüyor ve hapsirirken, birkaçı acı içinde kıvranıyor.

"Sen solu al, ben sağ alacağım," diyor Nate. "Olağandışı bir şey görürsen haber ver ve sorunun olursa bana söyle, tamam mı?"

"Tamam." Başımı sallıyorum.

Elimi tutar ve bir kez sıkar, sonra koridorun sağ tarafındaki yatağa doğru yönelir. İlk hastam yaşlı bir kadındır. Sırt üstü yatmış, gözleri kapalıdır. Nefesi yavaş ve derindir, yatağa yatırıldığından beri uykuya dalmış olmalı. Kayıtlarını inceleyerek önemli detayları seçiyorum. Yaklaşık on saat önce tekrar gelen hasta. Semptomlar yaklaşık on iki saat önce başlamış. Ateş 102,4 dereceye çıkmış. Baş ağrısı ağrı ölçeğinde on üzerinden sekiz olarak bildirilmiş. Zihin bulanıklığı, beyin sislenmesi ve aşırı yorgunluk yaşıyor.

Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Bayan Klein, nasılsınız?" Onu korkutmamak için sesim yumuşak. Hareket etmiyor, ama nefes alışları düzenli. On saniye ve birkaç hafif dokunuşun ardından, geri dönüp tekrar bakmak üzere onu dinlenmeye bırakmaya karar veriyorum. Durumu iyi görünüyor ve ilgilenmem gereken çok fazla hasta var. İyi bakımdan mı, yoksa tükürük ve gözyaşlarından mı olduğu belli olmayan parlak bir sakalı olan zayıf, orta yaşlı bir adama yaklaşıyorum. Acı içinde kıvranıyor ve ağrı kesici istiyor. Klipsli dosyasını alıp notları inceliyorum: Dün de gelen bir hasta. Semptomlar yaklaşık yirmi dört saat önce başlamış.

Tam ona selam vermek üzereyken, arkamdan şaşkın bir ses duyulur: "Neredeyim ben?"

Dönüp baktığımda, Bayan Klein yatağında oturmuş, ağzı açık, gözleri çılgınca koridoru tarıyor.

"Merhaba Bayan Klein," diyorum ve hızla yanına dönüyorum. "Hastanedesiniz. Nasıl hissediyorsunuz?"

Cildi, üzerinde oturduğu bembeyaz çarşafların rengi kadar solmuştu ve ifadesinde bir boşluk vardı, sanki bana değil de içimden bakıyormuş gibi.

"Kimsiniz?" diye sordu.

"Ben Dr. Pearson," diyorum, beyaz önlüğümün ön cebine tutturulmuş isim rozetine dokunarak. "Nasıl hissettiğinizi söyleyebilir misiniz?" Gözlerine bakmaya çalışıyorum, ama gözleri sabit durmuyor ve sürekli hareket ediyor.

"Neredeyim?"

"Hastanedesiniz Bayan Klein," diye tekrar söylüyorum.

"Bayan Klein?"

Kafamı eğiyorum, benim sözlerimi tekrar mı ediyor yoksa bir soru mu soruyor emin olamıyorum. "Evet, Bayan Klein," diye onaylıyorum.

"O kim?" diye soruyor.

Onun tepkisini en azından şaşırtıcı buluyorum ve ilk düşüncem bunun kafa travmasının bir sonucu olduğu yönünde. Cebimden bir kalem ışığı çıkarıp açıyorum. "Bayan Klein, dümdüz ileriye bakabilir misiniz?" Gözlerine ışığı tuttuğumda gözlerini kısarak başka yere bakıyor, göz bebeğinin genişlemesini incelemeye çalışıyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Neredeyim ben?"

Bu sefer ona cevap vermiyorum çünkü açıkça hiçbir şeyi hatırlamıyor. Bir şeyler çok ters gidiyor.

El fenerimi cebime geri koyup, dosyasını tekrar gözden geçiriyorum, hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum.

"Hey," diye sesleniyorum, bekleme odasına geri dönmek için aceleyle geçen Hemşire Garcia'ya.

"Evet, Dr. Pearson." Kısa bir duraklama için minnettar gibi, keskin bir nefes vererek durur.

Ona doğru adım atıyorum. "Bayan Klein düşme ya da bir tür kaza bildirdi mi?"

"Hayır, neden?" der, parlayan alnını kolunun arkasıyla siler.

"Çünkü kim olduğunu ve nerede olduğunu bilmiyor." Sesimi alçaltıyorum.

"Başka karışıklık veya hafıza kaybı yaşayan hasta var mı?"

Hemşire Garcia başını sallar. "Gördüğüm kadarıyla yok. Ama belki Bayan Klein düşmüş ya da kaza geçirmiştir."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama göz bebekleri ışık testine normal tepki verdi." Boynumu kaşıyarak düşünmeye daldım. "Kafa travmasını ekarte etmek için tomografi çektireceğim," dedim ve Bayan Klein'ın tıbbi dosyasına not düşüp dosyayı ona uzattım.

"Hemen sisteme giriyorum, Dr. Pearson."

"Teşekkürler. Bekleme odası nasıl?"

Derin bir nefes alır. "Dolu. Böyle devam ederse, kapısında kuyruk olan bir gece kulübü gibi görüneceğiz."

"İmkansız. Gece kulüplerinin kapanış saatleri vardır," diyorum sırtarak. Gülmesini bastırıp bana gülümsüyor, sonra bekleme odasına geri dönüyor.

"Ve CT sonuçları gelir gelmez bana bildirilmesini istiyorum," diye ekliyorum. "Anlaşıldı," diyor Hemşire Garcia omzunun üzerinden.

Nate yanıma gelir. "CT taraması mı istiyorsunuz?" diye sorar, gözleri gözlerimle buluşur.

"Evet, Bayan Klein için, kafa travması ihtimalini ekarte etmek için," diye fısıldarım. "Ama grip için gelmişti."

"Biliyorum, ama bence hafızasını kaybetmiş." "Ne?"

Nate başını geriye çekiyor.

"Kendi adını bile bilmiyor."

Kaşlarını kaldırıp Bayan Klein'a bakar. Gözleri koridorda tanıdık birini arıyor gibidir.

"Titriyor mu?" Nate gözlerini kısıyor.

Ben de hafif bir titreme fark ettim ve hemen yatağının başına gittim. "Bayan Klein, iyi misiniz?"

Dişleri takırdıyor ve vücudu titriyor. "Tıbbi dosyası nerede?" diye sorar Nate.

"CT taraması yapılabilmesi için hemşire Garcia'ya verdim," diye açıklıyorum.

Bayan Klein daha da şiddetli titriyor. İçgüdüsel olarak, elimin tersini alnına bastırıyorum. Soğuk, tıpkı kış gecesinde hastanenin dışındaki metal parmaklıklar gibi. "Ateşi düştü." Elimi çekip Nate'e bakıyorum, kafamı şaşkınlıkla eğiyorum.

"Bu iyi."

"Hayır, Garcia yaklaşık on beş dakika önce ateşini ölçtü. 39 derece. Bu... mümkün olamaz." Yatağının altındaki kutudan bir termometre ve tek kullanımlık koruyucu aldım.

Bayan Klein'a ateşini ölçeceğimi söyledim, ama sözlerimi duymamış gibi görünüyor. Belki de dişlerinin takırdaması çok gürültülü olduğu için beni duyamıyor.

Termometreyi alnında gezdirip ekranı göz hizama getiriyorum, bip sesi ve sayının görünmesini bekliyorum. Ses duyulduğunda ağzım açık kalıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Nate, beni dengelemek için dirseğimi tutarak. "89,8."

"Ne? Bu..."

"İmkansız," diyorum, onun cümlesini tamamlayarak.

"Evet, onu Michigan Gölü'nden ya da bir et dolabından çıkarmadığımız sürece."

"Yardıma ihtiyacı var," diye bağıırır bir kadın, dikkatimizi çeker.

Klein hanımın yatağının bir yanındaki yatağı gösterirken yüzünde dehşet dolu bir ifade var. Orada, birkaç dakika önce parlak sakallı adam acı içinde kıvranıyordu. Şimdi ise tamamen hareketsiz yatıyor. Ona koşuyorum ve hemen nabzını kontrol ediyorum. Zayıf ama soğuk derisinin altında hissedilebiliyor. Ağzı açık ama gözleri kapalı.

"Nabız var mı?" diye bağıırıyor Nate, hâlâ Bayan Klein'a bakıyor. Onu yatırıp battaniyeyle örtüyor.

"Zar zor, üstelik o da üşüyor," diyorum.

Nate'in gözleri korku ya da şaşkınlıkla büyür, hangisi olduğunu tam olarak anlayamam. "Dikkat et!"

Tam başımı çevirdiğim anda, parlak sakallı adam bana saldırır ve dişlerini etime geçirir. Her şey bir anda olur, tepki verecek zamanım olmaz. Aklıma gelen ilk düşünce, bunu önceden tahmin etmem gerektiğidir. Acı anında ve dayanılmazdır. Daha da sert ısırır, derimi ve tendonlarımı yırtar. Acı içinde çığlık atar ve çekilmeye çalışırım, ama ısırığı çok güçlüdür. Serbest elimi yumruk yapar ve kafasının yan tarafına vururum. Yüzük parmağımdaki iki karatlık elmas onun etini keser, ama kolumu ısırmasını engelleyemez.

Nate onu omuzlarından yere yatırır ve güvenlik görevlilerini çağırır. Koridoru benim ve diğerlerinin çığlıkları ve ağlamaları doldurur.

Bıkmış olan Nate, adamın çenesini gevşetene kadar kafasının yan tarafına tüm gücüyle tekrar tekrar yumruk atar. Ben geri çekilirim, geriye düşer ve kıcıma otururum.

"Güvenlik lazım!" Nate tekrar bağıırır, çılgın adam çırpınıp hırıldarken, dişlerini gıcırdatırken onu hala yere bastırır. Ayağa kalkarım, bir hastane önlüğü kapar ve yarama sararım.

Keskin bir çığlık tüm kaosu keser. Dört yatak ötede, bir hemşire yere yuvarlanır, yırtık yanağından kan akar. Bakımını yaptığı hasta, ağzı ve dişleri kırmızıya boyanmış halde, yere düşen hemşireye doğru sendeler. Bir çığlık daha, sonra bir tane daha, her biri bir öncekinden daha kulakları sağır edici. Tekrar gelen hastaların birçoğu vahşileşmiş, gördükleri herkese saldırıyor, tırnakları ve dişleriyle etleri parçalıyor, bir zamanlar steril olan koridoru kırmızıya boyuyorlar. Tamamen çılgınlık ve yardım etmek istesem de, bunun boşuna olduğunu biliyorum.

"Nate, buradan çıkmalısınız!"

Hâlâ adamı zapt etmeye çalışıyor, ama etrafında yaşananlar çok daha tehlikeli. Bir güvenlik görevlisi acil bekleme odasının kapılarını kırarak içeri girer, silahı çoktan çekmiştir. Nate adamı bırakır ve yanıma koşar. Adam bacaklarını yataktan sarkıtıp öne doğru eğilirken, dudakları ve dişleri benim kanımla kaplı, hırlayıp homurdanırken, biz güvenlik görevlisinin arkasına çekiliriz.

Güvenlik görevlisi titreyerek silahını doğrultuyor ve adama durmasını söylüyor, ama adam durmuyor.

"Seni uyarıyorum. Dur yoksa ateş ederim." Sesinde pek ikna edici bir ton yok, bu yüzden tetiği çekebilecek kadar cesur olduğunu bile sanmıyorum. Silahını elinden alıp kendim ateş etmeyi düşünüyorum, ama silahında en fazla on mermi var ve onun bundan çok daha fazlasına ihtiyacı olacağını biliyorum. Nate ve ben geri çekilmeye devam ediyoruz, diğer hasta hastalar tarafından parçalanıp parçalanmış hastaları ve personeli dehşetle izliyoruz. Bu grip benzeri bir virüs değil.

Güvenlik görevlisi sonunda bir el ateş eder ve adamın omzunu vurur. Bu onu yavaşlatmaz. Bir el daha ateş edilir. Bu sefer diğer omzunu vurur, ama adam ona doğru sendeleyerek ilerlemeye devam eder. İki el daha ateş edilir. Biri üst kola, diğeri uyluğa. Bunlar da onu durdurmaz.

"Neler oluyor? Neredeyim ben?" diyor Bayan Klein, yataktan kalkarken.

Silahın tetiği defalarca tıklamadan önce birkaç el daha ateş edilir, bu da merminin bittiğini gösterir. Panik içinde, adam silahı yeniden doldurmak için çabalar. Ama çok geçtir. Kurşunlarla delik deşik olan adam güvenlik görevlisine doğru sendeler ve boynunu deler. Karotis arterinin koptuğu belli olan kan her yere sıçrar. Güvenlik görevlisi yere çekilirken çığlık atar.

"Ne yapacağız?" Nate korku dolu gözlerle bana bakar. "Buradan gitmeliyiz."

"Peki ya hastalarımız?" diye sorar. Önümüzdeki manzara göz önüne alındığında, bu aptalca bir sorudur. Belki de Nate, kaçmanın doğru şey olduğunu doğrulayan ikinci bir görüşe ihtiyaç duymaktadır. Onları kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza yemin ettik, ama bu gece bu mümkün değil.

"Onlar artık bizim hastalarımız değil," diyerek elini tutuyorum.

Nate öncü olarak, beni de peşinden sürükleyerek arkamızdaki acil servis bekleme odasına açılan kapıdan geçiyor. Yaralı kolumu göğsüme bastırarak hastane önlüğünün sıkıca sarılmış kalmasını sağlıyorum. Tam bir panik havası var — büyük olasılıkla silah seslerinden dolayı, çünkü az önce tanık olduğumuz korkunç olay henüz buraya ulaşmamış. Ne olacağını

ama yine de insanlar birbirlerini itip kakıyor, savaş ya da kaçma içgüdüğü hakim oluyor.

"Dr. Warner," diye sesleniyor resepsiyon görevlisi. "Polis yolda."

Bunun için çok geç. Olanlar sadece başlangıç. Aklımın bir köşesine bir düşünce giriyor, hemen bastırmaya çalışıyorum ama bu düşünce beni rahat bırakmıyor, durmadan tırmalıyor, çiziyor. *Her konuda haklıydı.*

"Hastaneden çıkın!" diye bağıyorum.

Yüzü, duyduklarına inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla buruşur. "Ne?" der, tam o sırada arkamızdaki kapılar açılır ve eskiden hastalarımız olan o şeyler, sanki cehennemden çıkmış gibi dışarıya dökülür. Kollarını önlerine uzatmış, havayı tırmalamaya başlamış, ağızları açık, hırlayıp ısırmaya çalışıyorlar. Kanla kaplıydılar, giysilerine ve derilerine insan dokusu parçaları yapışmıştı, bazılarının dişlerinin arasına bile sıkışmıştı. Arkalarındaki koridor kan gölüne dönmüştü. Birkaç dakika önce yürüyüp konuşan insanlar, parçalanmış ve parçalanmış halde yerde hareketsiz yatıyorlardı, etraflarında kırmızı sıvı birikmişti. Artık insan değillerdi. Onlar cesetlerdi.

"Gidelim," diyor Nate ve bizi çıkış kapılarına doğru yönlendiriyor.

Normalde hastane, yardıma ihtiyacınız olduğunda gittiğiniz bir yerdir, ama bugün değil. Kaçan insanların oluşturduğu karmaşanın, çığlıkların ve katliamın içinden geçiyoruz. Yanıma çarpan bir kadın beni neredeyse yere deviriyor, ama Nate beni ayakta tutuyor, ilerlememi sağlıyor ve elimi hiç bırakmıyor. Ne yazık ki kadın için, onun elini tutan kimse yok, bu yüzden yüzüstü yere düşüyor. İri yarı bir adam kadının üzerinden geçip, botuyla kafasına basıyor. Gözlerimi başka yere çevirip, önümdeki çıkış tabelasına odaklanıyorum. Kalabalığın içinden geçmeye çalışırken, parlayan kırmızı harfler birbirine karışıyor. O kapılardan geçmemiz gerekiyor. Çünkü geçerse, buradan kurtulabileceğimizi biliyorum.

Bölüm 3

Altı hafta sonra

Gürleyen sirenler, korna sesleri ve trafiğin gürültüsü artık şehrin sesleri değil. Bu günlerde çoğunlukla sessiz ve sessiz olmadığında, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorsunuz, tıpkı şu anda olduğu gibi.

Perdeleri biraz aralayıp oturma odasının penceresinden dışarı bakıyorum. Caddenin karşısında, bir kadın kaldırımında sendeleyerek yürüyor ve "Merhaba? Kimse var mı? Yardıma ihtiyacım var. Neredeyim? Neler oluyor?" diye bağırıyor.

Onun şaşkınlık dolu çığlıkları, arka arkaya dizilmiş sıra sıra evlerin arasında yankılanıyor. Başka bir hayatta ona yardım ederdim. Ama bu hayatta, onun sadece benim gibi, virüsün ya da her neyse ondan etkilenmemiş birini ortaya çıkarmak için yem olarak kullanıldığını biliyorum.

Ön kolumdaki kabarık deriye bakıyorum - insan dişi şeklinde soluk mor bir yara izi. Enfekte bir kişi tarafından ısırıldıktan sonra, kesinlikle öleceğimi düşündüm, ama bir şekilde şanslı olanlardan biriydim. Isırıldıktan on iki saat sonra gerçekten hasta olmaya başladım. Beynim yanıyormuş gibi hissediyordum. Terden sıırılsıklam olmuştum. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Kafam mengeneye sıkışmış gibi hissediyordum, patlamak üzereydi. Ama yirmi dört saat sonra ateşim düştü ve tekrar iyi hissettim.

Virüsün herkesi farklı etkilediğini öğrendim. Nedenini bilmiyorum, ama öyle olduğunu biliyorum. Sokakta dolaşan kadın veya o gece hastanede yatan hastam Bayan Klein gibi bazıları tüm hafızalarını kaybediyor, beyinleri tamamen siliniyor. Enfeksiyondan yaklaşık on iki saat sonra, amaçları ve aidiyet duygusu olmayan, boş birer kabuk haline geliyorlar. Onlara Nomes diyorum, yani *hafızasızlar*. Başkaları onlara ne diyor bilmiyorum, çünkü her şey başladığından beri sadece Nate ve ben vardık. Aslında o, hafızalarını kaybettikleri için onlara "*Losers*" (*kaybedenler*) diyor, ama bu isim konusunda aynı fikirde değiliz.

"Dışarıda neler oluyor?" Nate mutfaktan fısıldıyor.

"Bir Nome," diyorum, ona kısaca bakarak. O, ocağın önünde durmuş, bir tencerede kaynayan suyu izliyor. Dağınık saçları geriye taranmış ve dünyanın sonu gelmiş olmasına rağmen, en azından bizim bildiğimiz dünyanın, bir şekilde sakalını kesik tutmayı başarmış.

Su kaynamaya başlar başlamaz, kabarcıklar buhar bulutları halinde patlar, o da tencereye iki bardak pirinç döker ve kapağını kapatır.

Bakışlarım, binamızın dışında dolaşan zavallı, kafası karışık ruha geri dönüyor. Birdenbire duruyor, bir grup ısırgan, kırık bir kapıdan avludan çıkarken yerinde sendeliyor. Derileri kızarıklıklar ve lezyonlarla kaplı, neredeyse yanık kurbanları gibi görünüyorlar. Giysileri yıpranmış ve kirli, kan ve insan kalıntıları ile kaplı. Konuşmuyorlar. Çıkardıkları tek ses, zorlu nefesler, boğuk homurtular, hırlamalar ve diş gıcırdatmaların karışımıdır.

"Merhaba?!" diyor, kendisine yaklaşanların kim ya da ne olduğunu bilmeden.

Yaratıklar ona doğru ağır adımlarla ilerler, bazıları diğerlerinden daha hızlıdır. Bu kadın öngörülü olsaydı kaçabilirdi, ama kim olduğunu, onların ne olduğunu veya bu dünyaya ne olduğunu bilmiyor. Ona ulaşır ulaşmaz, pençeleriyle ve dişleriyle etini parçalarlar. Asfalta sürüklenirken zar zor bir çığlık atar. Dördü, sanki onlar için özel olarak hazırlanmış bir yemlikmiş gibi, başlarını öne eğerek kadının karnına dalarlar ve bağırsaklarını ortasından söküp çıkarırlar. Derin kırmızı bir kan gölü çatlamış kaldırıma sızar. Elimi dikkatlice perdenin arkasından çekip, perdenin kapanmasına ve yerine oturmasına izin veririm.

"Bu bölge gittikçe kötüleşiyor," diyor Nate, ocaktaki tencereyi izlerken. Ne olduğunu görmek için olanları görmesine gerek yok. Bu günlerde sıkça yaşanan bir olay. "Burada kalamayız," diye ekliyor.

İşte Nate'in dairesi, Chicago'nun Lincoln Park semtinde dört katlı bir binada yer alıyor. Her şey olmadan önce bile, onunla birlikte yaşamış olduğum süre, burayı kendiminmiş gibi hissetmeye yetmemişti. En üst iki kat ona ait ve şu ana kadar kimse bizi fark etmedi. Oturma odası ve mutfaktaki tavan pencereleri gündüzleri ışık sağlıyor, bu yüzden perdeleri kapalı tutarak varlığımızı daha da gizliyoruz. Kimsenin burada olduğumuzu bilmemesi daha iyi, çünkü güvенеbileceğimiz tek kişi kendimiziz. Geceleri dikkatli davranıyoruz, penceresiz odalarda kalıyor ve sadece tek bir el feneri veya mum kullanıyoruz. Sessiz de kalıyoruz. Nate'in alt kat komşusu kaçtı, bu yüzden onun yiyecek stoğu ve benim (her ihtimale karşı) sakladığım stoğumuzla, dışarı çıkmadan şimdiye kadar hayatta kalabildik. Ama bunu daha fazla sürdüremeyeceğiz. Şöminenin üzerine asılı düz ekran televizyon ve oturma odası ile mutfaktaki tüm lambalar ve armatürler, sadece cansız armatürler. Her şey olduktan yaklaşık bir hafta sonra elektrik kesildi. Bu kadar uzun süre dayandığına şaşırdım. Buzdolabında ve dondurucuda çürümüş yiyeceklerin kokusuna

buzdolabından ve dondurucudan gelen çürüme kokusuna alışmak günler sürdü, ama alıştık — çünkü görünüşe göre, her şeye alışabiliyorsunuz.

"Casey! Beni duydun mu? Gitmeliyiz." Nate şimdi tam önümde duruyor, omuzlarımı tutuyor, gözleri sağa sola bakıyor, benim gözlerimde bir cevap arıyor.

"Gitmemiz gerektiğini biliyorum. Ama nereye?"

"Babanın evi ne olacak? Sen onun..."

"Hayır," daha o konuya girmeden sözünü kestim.

"Ama onun bir tür sığınak gibi bir yeri olduğunu söylemiştin. İkiniz böyle bir duruma hazırlıklıydınız."

Nate'e babam ve onun kompleksinden bahsettiğim için pişmanım. Sessiz bir tecrit içinde kilitli kaldığımız yirminci gündü. Deliriyordum ve bir şişe viskiye başladım... Aslında, başladım dan da öteydim. Sonra Nate'e her şeyi anlattım, geçmişim ve yetiştirilme tarzım hakkında ondan sakladığım her şeyi. O konuyu açtığımdan beri peşini bırakmadı. Onun için bu bir kurtuluş. Benim içinse... Ne olduğunu bilmiyorum. Babamın hala hayatta ve iyi durumda olduğundan bile emin değilim. Kıyamete hazırlandığını biliyorum, ama bu duruma gerçekten hazırlıklı mıydı? Nome'lar olmasaydı, buna zombi kıyameti derdim. Onları anlayamıyorum.

"Yiyeceklerimiz azalıyor ve burası çok tehlikeli. Babanın erzakları vardır, değil mi? Wisconsin'in ortasında, ıssız bir yerde yaşadığını söylemiştin. Daha az insan, daha az tehlike demektir."

"Ama oradan ayrılmak güvenli değil," diyorum, başımı sallayarak. "Ve çok uzak. Yolların durumu ve dış dünyanın nasıl olduğunu bilmiyoruz. Babamın evine giderken muhtemelen ölürüz. Ayrıca, onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Her şey başladığında ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu hatırlıyorsun. Bu riski almaya değmez... en azından son çare olana kadar."

"Etrafına bak, Casey." O uzaklaşır ve loş ışıklı oturma odasını işaret eder. Sessiz bir gece geçiriyormuşuz gibi görünüyor, ama kırk iki gündür sessiz geceler geçiriyoruz. "*Bu* son çaremiz. Biz kolay bir hedefiz ve sonunda biri bizi bulacak, bizim bulmasını istemediğimiz biri." Nate derin bir nefes alır.

O haklı. Mesele "eğer" değil, "ne zaman" olduğu. Ama şu anda, üç hafta yetecek kadar erzakımız var, idareli kullanırsak dört hafta bile yeter. Kıyamette hayatta kalmak için bu uzun bir süre. Dışarı çıkarsak bir gün daha hayatta kalacağımızı garanti edemem.

"Casey," diyor Nate.

Ona bakıp gözlerine bakıyorum. Neden gitmek istediğini biliyorum. Korkuyor. Ve korktuğunda kaçarsın. Ya da benim durumumda, saklanırsın.

"Gerçekten gitmeyi düşünmeliyiz."

"Tamam."

Başını eğip bana gözlerini kısarak bakar. "Tamam, gidecek miyiz?" "Hayır, gitmeyi düşüneneceğiz."

Su kaynar, sıcak ocakta cızırdar. Çok gürültülü. Nate tencereye koşar ve onu ocaktan alır, tencerenin kulpları çok ısınmış olduğu için tencereyi düşürürken acı çığlığını bastırır.

Vücudum gerilir ve bir an hareketsiz otururum, dinlerim, sesin istenmeyen bir ilgi çekmediğinden emin olurum. Sessizliğin tatmin edici olduğunu görünce, kanepeden kalkarım ve Nate'e tuvalete gideceğimi söylerim, umarım bu, "şehirden ayrılalım" konuşmasını şimdilik erteler. O, karışıklığı temizlemekle meşgul olduğu için bana cevap vermez.

Tuvalette, refleks olarak ışık düğmesine basarım, ama hiçbir şey yanmaz. Hâlâ buna alışamadım. Duvara ve musluğa sıkışmış bir el feneri yatıyor. Açma düğmesine basıyorum ve bir ışık huzmesi çıkıyor, odanın çoğunu aydınlatıyor. İşedikten sonra, çatıdan topladığım yağmur suyunu tuvalet tankına boşaltıyorum ve zinciri çekiyorum. Yerçekimi idrarın akmasını sağlıyor. Ne yazık ki, dünyanın geldiği durum için aynı şeyi yapamıyor.

Aynanın önünde dururken, karanlık ve gergin bir yansıma bana bakıyor. Uzun kahverengi saçlarım, haftalardır düzgün bir şekilde yıkayamadığım için yağlı. Yanak kemiklerim daha belirgin, yüzümün bir kısmı ani kilo kaybı nedeniyle çökmüş. Karanlıkta bile gözlerimin maviliğini görebiliyorum, ama rengi, vücudumun diğer her yeri gibi soluyor. Aynadaki kadın bana giderek daha az tanıdık geliyor ve bir gün onu hiç tanımayacağımdan korkuyorum.

"Kahretsin!" diye bağıyor Nate.

Onu susturmaya çalışırken koridordan koşarak mutfığa geri dönüyorum ve onu kısmen eğilmiş, acı içinde yüzünü buruşturmuş ve elini tutmuş halde buluyorum.

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim," diyor gergin bir fısıltıyla. "Kendimi kestim."

Ona bağırarak istiyorum, ama bunun yerine bir havlu alıp parmağındaki kötü kesiklerin üzerine sarıyorum.

"İyi misin?"

Birkaç kez başını sallıyor.

Hala gürültüden endişeliyim. Gürültüden her zaman endişelenirim. Isırganları veya daha kötüsü, yakıcıları çekebilir. Onlara böyle diyorum çünkü tek istedikleri dünyanın yanıp kül olmasını görmek. Onlardan korkuyorum. Her şey mahvolduğunda, bazı insanlar bunu dünyayı kazananın her şeyi aldığı ilkel bir savaşa geri döndürmek için bir fırsat olarak gördü. İlk başta, onların da virüs bulaştığını sandım. Ama bulaşmamıştı. Sadece insanlıklarını kaybetmişlerdi, ya da belki de başından beri insanlıkları hiç olmamıştı. Kanun ve düzen ya da toplumsal normlar olmadan, korkacakları hiçbir şey yok ve istedikleri her şeyi yapmalarını engelleyen hiçbir şey yok. Onları besleyen şey açgözlülük ve arzular. Son altı hafta boyunca, Nomes'u, ısırganları veya benim ve Nate gibi sadece hayatta kalmaya çalışan insanları ortaya çıkarmak için yem olarak kullandıklarını gördüm. Ve Tanrı bilir, yakıcılar onları başka ne için kullanıyor. Sanki cehennem yeryüzüne inmiş ve onlar da birinin şeytan olması gerektiğine karar vermişler, o zaman bu kişi onlar olsun diye.

"İlk yardım çantasını getirebilir misin?" Nate fısıldıyor.

Cevap veremeden, ön kapıya üç kez yüksek sesle vurulur. Kanım donar. Bu yüzden gürültüden hep endişeleniyorum.

Bölüm 4

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve panik hissi beni sarar. Nate hareketsizdir ve yüzü kar gibi solmuştur.

Tık. Tık. Tık.

Bu sefer vuruşlar daha yüksek ve daha sert, sabırlarının tükenmek üzere olduğunu gösteriyor. Biz izin versek de vermesek de buraya girecekler ve bu, ikimizin de önümüzdeki birkaç saniye içinde kabullenmesi gereken bir gerçek. Adrenalin dalgası vücudumu kaplar, beynim beni bir sonraki adıma hazırlar.

"Onu söndür!" Nate'e ses çıkarmadan olabildiğince hareketli bir şekilde dudaklarımla söylüyorum. Küçük tencereyi büyük tencereden çıkarıyor ve yavaşça kapağını kapatarak içindeki ateşi söndürüyor. Koridorda, birkaç iri insanın ağırlığıyla döşeme tahtaları gıcırıyor ve inliyor.

"Merhaba? Orada kimse var mı?" Kapının diğer tarafından derin bir ses geliyor. "Karım ve çocuğum benimle birlikte. Lütfen bizi içeri alın. Yardıma ihtiyacımız var." Adamın sözleri, sanki bir senaryodan okuyormuş gibi robotik bir sesle çıkıyor. Bu bir tuzak. Artık bu dünyadaki hemen hemen her şey bir tuzak.

Nate, "*Girelim mi?*" diye sorar.

Kafamı sallayıp tezgâhın üzerindeki ağır dökme demir tavayı işaret ederek onu almasını işaret ettim. O tavayı alıp yanına koyarken, ben yavaşça ön kapıya doğru ilerledim. Köşede bir beyzbol sopası duruyordu, onu sessizce alıp yanıma koydum, bacağımanın arkasına sakladım.

Sürpriz unsuru artık yok. Burada olduğumuzu biliyorlar ve saklanmak durumu daha da kötüleştirecek. En iyi hamlemiz, onları sakın bir şekilde içeri davet etmek ve onların tuzağına düşecek kadar aptal olduğumuzu düşünmelerini sağlamak. Nate'e başımı sallıyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum, böylece benim yerimi alabilir. Bunu daha önce konuşmuştuk, yakıcılar kapıyı çaldığında ne yapacağımızı, "eğer" değil, "ne zaman" yapacağımızı. Şimdi bunu yapmamız gerekiyor. O öne çıkıyor ve gözünü gözetleme deliğine dayıyor. Nate başını geri çekip sallıyor. Bunun, kaç kişi olduklarını görmememiz için deliği kapattıkları anlamına geldiğini biliyorum.

"Aranızda ısırılan var mı?" diye sorar Nate, sesini sakın ve samimi tutmaya çalışarak.

"Hayır," der adam sert bir sesle.

"Tamam, iyi. O zaman kapıyı açayım."

Nate'in omuzları yükselip alçalır. Bana bakar ve fısıldar, "Seni seviyorum." Dudaklarım hareket eder, ama "*Ben de seni seviyorum*" derken ses çıkmaz.

Zincir kilit yuvasından çıkarken tıkırdamaya başlar. Nate birkaç sürgülü kilidi çevirir, her biri yerine otururken tıklama sesi çıkarır. Son tıklamada kapı açılır. İki adam Nate'i yakalar, kollarını arkasına çevirir ve elinden dökme demiri alır.

"Lütfen! Yapmayın! Ben doktorum. Size yardım edebilirim," diye yalvarır Nate.

"Bize nasıl yardım edecektin?" diye sorar yanıcılarından biri, tavayı havaya kaldırarak. Tavayı Nate'in midesine vurur, Nate yere yığılır ve yanıcıların az önce içinden çıkardığı havayı solumaya çalışırken şiddetli bir şekilde öksürür. İçimde öfke alevlenir, ama onlara öfkeyle saldırmaktan kendimi alıkoyarım, çünkü bunun bana bir faydası olmayacağını biliyorum. Sayıca ve boyca onlardan azım. Ama benim lehime olan bir şey var ki, bu iki büyük, aptal salakların hiç sahip olmadığı bir şey: beyin.

Üçüncü bir yakıcı içeri girer, diğer ikisinden daha iridir. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana doğru ağır adımlarla yürür. Beyzbol sopası bacağımın arkasında, dik durur. Parmak uçlarımla sopayı dik tutmak için düğmeye bastırırım. Yaklaşan çirkin adama gözlerimi dikiyorum. Alnında, çizgileri silik, berbat bir dövme var. Kendisi yapmış gibi görünüyor. Dövmede büyük harflerle SATIN yazıyor, ama bence SATAN yazmak istemişti. Önümde duruyor, çatlamış dudaklarını yavaşça yalarken beni baştan aşağı süzüyor. Diğer ikisi gibi, uzun, yağlı saçları ve koyu renkli, dağınık sakalı var. Bunun kir ve pislikten mi yoksa doğal renginden mi olduğu bir muamma. Giysileri sert, kir ve kurumuş kanla kaplı ve çok kötü kokuyor, ki bu çok şey ifade ediyor, çünkü kıyamette kimse iyi kokmaz. Ama onun kokusu mide bulandırıcıdan da öte. Gerçekten, bunun için hiçbir mazeret yok.

"Böyle boktan bir yerde seni görmek ne hoş bir sürpriz," diyor, sinsi bir gülümsemeyle.

"Sen Satin olmalısın."

Yüzündeki şaşkın ifade, onun bunu anlamadığını gösteriyor, ama Nate'i tutan yakıcı benim şakama gülüyor, bu yüzden en azından birinin okuyabildiğini biliyorum.

"Ne komik?" diye sorar Satin, omzunun üzerinden sert bir bakış atarak.

Arkadaşı gülmesini bastırır ve "Hiçbir şey" der. Açıkça birbirlerine o kadar yakın değiller.

Satin dikkatini tekrar bana çevirir çevirmez, beyzbol sopasını kaldırıp tüm gücümle kafasının yan tarafına vuruyorum. Vücuduna bağlı olmasaydı, kesinlikle bir home run olurdu. Sopa'nın kafatasına çarpmasıyla kan her yöne sıçıyor. İnsanlar kafanın çok kanadığını fark etmezler. Darbenin şiddetiyle sol gözü yuvasından fırlar. Ama çok uzağa gitmez, çünkü görme siniri hala bağlıdır ve yüzünün önünde sallanır, bir tür tetherball gibi.

Satin yere yığılırken, okur yazar olan yakıcı "Ne oluyor lan?" diye bağırır.

Nate kıvranmaya başlar, onun elinden kurtulmak için çabalarken, diğer yakıcı bana doğru koşar ve dökme demiri çılgınca savurur. Savaşında beceri yoktur, sadece güç vardır, ancak harcadığı enerji nedeniyle sonunda yorulacaktır. Bir, iki, üç kez vurulmaktan kaçınırım. Tahmin ettiğim gibi, saldırıları yavaşlar. Becerikli savaşmak sadece güçten ibaret değildir. Sabır ve hesaplama gerektirir. Bir fırsat bulur ve beyzbol sopasını kılıç gibi kullanarak ona vururum. Tavayı kalkan olarak kullanır, ancak vuruşun şiddeti tavayı elinden kaydırır ve tahta zemine çarpar. Yakıcı bana doğru koşarken nefesini alır, omzunu karnıma çarpar ve nefesimi keser.

Vücudum yere çarptı ve beyzbol sopası yerde kaydı. Belime bindi ve ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkardı. Sert, kirli elleri boynumu sardı, nefes borumu sıkıştırıp ezdi. Nefes nefese kalktım ve çırpındım, parmaklarını çekip kollarını itmeye çalıştım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, orospu," diye tükürür, çürümüş dişlerini gösterir.

Nate bir şeyler bağırıyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Tek odaklandığım şey oksijen almak. Bir mücadele, homurtular ve yüksek sesli patlamalar duyuyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Tek görebildiğim, üstümde oturan bu büyük, aptal salak. Gözlerimin köşelerinden gözyaşları akıyor ve yüzümün yanlarından süzülüyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlar ve vücudum yorulur. Sanırım bu kadar. Her şey böyle bitiyor ve son gördüğüm şey bu çirkin adam... ama sonra babamı görürüm. Çok net görünüyor. En küçük gülümsemelerini bile gizleyen kalın sakalı, güneşte çok fazla çalışmaktan yıpranmış cildi ve beni tüm dünyasıymışım gibi bakan şefkatli gözleri var. Sesini de duyabiliyorum. Yıllar önce bana defalarca söylediği sözler zihnimde yankılanıyor. Onları unuttuğumu sanıyordum, ama hayır, hep oradaydılar,

tekrar duymam gereken anı bekliyorlardı. Bazı babalar küçük kızlarıyla çay partileri düzenler, ama benimki öyle değildi. O, savunma ve dövüş eğitimi almanın zamanımı çok daha iyi değerlendirmek olduğunu düşünüyordu.

"Asla senden daha büyük birinin seni yere yatırmasına izin verme. Ne kadar uzun süre yerde kalırsan, o kadar güç kaybedersin. Hızlı ve şiddetli davran. En savunmasız yerlerine vur. Gözlerine. Burnuna. Boğazına. Kasıklarına. Onlara cehennemi yaşat, kızım."

Tamam, baba.

Bir anda, elim yüzüne doğru uzanır, işaret parmağım ve orta parmağım birbirinden 5 cm uzaklıkta açılır. Çok geç olana kadar, kesilmemiş tırnaklarım yumuşak gözlerini delene kadar, ne olduğunu anlamaz. Sert haşlanmış yumurtaya parmağımı sokmak gibi bir his. Bu kadar iğrenç olmasaydı, sert haşlanmış yumurta düşüncesi beni acıttırırdı. Midem guruldıyor. *Boş ver.*

"Ah! Lanet olsun!" diye bağırır ve boynumdan tuttuğu eli bırakır. Parmaklarımı geri çekerim; gözlerinden berrak bir jel sızar ve elleri yüzüne atarak gözlerini kapatır. Nefes almaya çalışırken hırıltılı sesler çıkarırım ve kontrolü geri almak için ihtiyacım olan gücü toplamaya çalışırım.

O acı içinde bağırırken, avucumu burnuna doğru itiyorum. Çıtırtı sesi çıkar ve onu geriye doğru uçurur, kafası yere çarpar. Tekmeliyor ve çırpınıyor, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi ağlıyor.

Dirseklerimle kendimi destekleyerek, Nate ile boğuşan diğer yakıcıyla göz göze geliyorum. Bir anda ayağa kalkıp onun yönüne doğru ilerliyorum. O, benim önlüğümü giydiğim gibi korkuyu giyiyor ve bununla demek istediğim, sanki onun için yapılmış gibi, onu çok iyi taşıyor. Saldırgan Nate'i bırakıp bir adım geri çekildi. Akıllı olsaydı kaçardı. Nate fırsatı değerlendirip dirseğini kaldırdı ve adamın midesine vurdu. Ben de katılmadan önce, bir şey bileğimi yakaladı ve beni dört ayak üstüne çekti. Dizlerim ve avuç içlerim yere çarptı.

"Yakaladım seni, kaltak," kör adam tükürür. Serbest kolu çılgınca savrulur, ta ki eli diğer ayak bileğimi yakalayana kadar. Kurtulmaya ya da tekmelemeye çalışırım, ama ayak bileklerimi sıkıca tuttuğu için, garip bir dağcı egzersizi pozisyonundayım. Nate'i çağırmaya çalışırım, ama boğuk bir fısıltı çıkar.

Nate dönüp diğer yakıcının göğsüne tekme atar ve onu granit tezgaha çarptırır. Kör yakıcıdan kurtulmaya çalışırken bana bakar. Sonra Nate'in bakışları yanımda yatan kanlı cesede, benim home run'ıma kayar. Satın seğirmeye başlar ve bilinci yerine gelir.

Nate'in gözleri, hala beni tutan çığlık atan yakıcıya, sonra da tezgaha fırlattığı yakıcıya kayıyor — o da şimdi ayağa kalkıyor.

Eminim Nate kafasında bir plan yapıyordur, bu planın sonunda benim beyaz atlı prensim olarak ortaya çıkacaktır. Ona doğru sendeleyeni yakıcıya saldırmak üzere gibi görünüyor, ama yapmıyor. Bunun yerine, Nate koşmaya başlar... doğrudan ön kapıdan dışarı. İki yıldan fazla süredir birlikte olduğum, iki buçuk ay önce bana evlenme teklif eden, birkaç dakika önce beni sevdiğini söyleyen adam... bir anda yok oldu. *Harika*. Onun kıyamete uygun biri olmadığını biliyordum.

Kalan tüm gücümü kullanarak sırt üstü dönüp, bu sırada ayak bileğimi yakıcının elinden kurtarıyorum. Dizimi göğsüme çekip, tüm gücümle onun açık, çığlık atan ağzına tekme atıyorum. Yarım düzine diş kırılıp boğazının arkasına fırlıyor, bu da onun sarımsı kalsiyum parçacıklarıyla boğulmasına ve öğürmesine neden oluyor.

Diğer brülör, Nate'in peşinden kapıdan dışarı fırlamaktan vazgeçip şimdi bana doğru hücum etmeye başladığında, ben de ayağa kalkmıştım. Ada tezgahının etrafından koşarak, o bana ulaşmadan ocak başına ulaştım. Elimle kaynar su ve pirinçle dolu tencerenin sapını kavradım ve onu hızla sallayarak içindekileri onun yüzüne fırlattım. Yumuşak pirinç taneleri cildine yapışarak deride kabarcıklar oluşmasına ve yanmasına neden oldu.

Çığlığı falsetto aralığını aşarak kulaklarımı deliyor. Çılgınca cildinden kabarcıklaşan pirinci silkelemeye ve kazımaya çalışıyor. Bu benim kaçma şansım. Kanepenin yanından beyzbol sopamı alıyorum ve ön dolaptan önceden hazırladığım kaçış çantamı kapıyorum, kapıdan fırlamaya hazırım. Ama birden duruyorum, bir şeyi unuttuğumu fark ediyorum... ve onsuz gidemem. Koridordan koşarak yatak odamıza girerim ve şifonyerin en üst çekmecesini açarım. Toplanmış çorapları kenara iterek, elimle nesneyi yakalarım. Babamın bana bunu verdiği anı zihnimin önüne gelir.

"Al şunu."

"Hayır, baba. Üniversiteye silah

götürmeyeceğim." *"Kendi güvenliğin için."*

"Hayır, ihtiyacım yok ve kampüste yasak." *"Peki, o zaman en azından bunu al."*

"Nedir bu?"

"Bu bir savaş bıçağı ve senin eğitiminle, silahdan daha ölümcül olur."

"Savaş bıçağı da istemiyorum baba."

"Lütfen. Benim içim rahat olsun diye. İstediğin çekmeceye saklayabilirsin, ama sadece, gerektiğinde kendini koruyacak bir şeyin olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam... Senin aptal bıçağını alacağım." "Teşekkür ederim."

Bıçağı ellerimde birkaç kez çevirip, eski, güvenilir bir dostla yeniden tanışır gibi inceliyorum. Mutfaktan bir ocak sesi geliyor, gitme vaktinin geldiğini anlıyorum. Dairenden fırlayıp merdivenlerden aşağı koşuyorum, binadan çıkmadan önce duruyorum. Dışarıda daha fazlası bekliyor olabilir miyim emin olamıyorum, ama tahminimce olsaydı Nate çoktan onlara rastlamış olurdu. Ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyor, beton blok duvarlarda yankılanıyor. Derin bir nefes alıp kapıyı iterek açıyorum, umarım diğer tarafta beni bekleyen bir pususu yoktur.

Avluda, başımı sağa sola çevirerek, yakıcıları gözetliyor ve Nate'in nereye gitmiş olabileceğine dair herhangi bir ipucu arıyorum. Ayrılırsak diye bir planımız vardı ve umarım o da bu plana uyuyordur. Sokaktaki garajımızda buluşup, onun arabasına atlayıp, başımıza gelen beladan uzaklaşacağımızı söylemiştik. Orada olmalı. Beni öylece bırakmaz. Binamızla yan binanın arasındaki dar geçitten sessizce geçip, sonundaki kapıyı yavaşça açıyorum. Sokağın köşesini dönünce, Nate'in arabasına yaslanmış, belki de şakayla "Neredeydin, deli?" diyerek *Twilight*'tan alıntı yaparken bulmayı umuyorum. Ama orada değil ve gözlerime inanamıyorum. Nate burada değil, garaj kapısı da ardına kadar açık ve Porsche'si de yok.

"Seni orospu çocuğu..."

Bölüm 5

Birkaç blok ötede bir çöp tenekesinin devrilmesiyle çıkan yüksek ses, patlamamı keser. Yeni plan. *Düşün, Casey, düşün. Kamyonetim.* Sırt çantamı arar ve neyse ki önceden oraya koyduğum yedek anahtarı çıkarırım. Kamyonet, ehliyetimi aldığımda babamın bana hediye ettiği bir şeydi, ama artık nadiren kullanıyorum, sadece kışın kar park kısıtlamaları ve sokak temizliği için belediyenin talebi üzerine hareket ettiriyorum. Aslında onu tutmak bir sıkıntı ve neden ondan kurtulmadığımı bilmiyorum. Belki de içten içe bir gün ona ihtiyacım olacağını biliyordum.

En son park ettiğim yere doğru yola çıkıyorum ve hala orada olmasını diliyorum. Nate'in iki arabalık garajında olmalıydı, ama o bu fikre sıcak bakmadı. Bu düzenleme için bahanesi şuydu: "Bu bir Porsche, bebeğim. Nefes alması için alana ihtiyacı var." Onun bencilliğini düşününce gözlerimi devirdim. Her şey normalken çekici ve yararlı olabilirdi, ama açıkçası, özellikle tehlikeyi görür görmez beni terk ettiği için, kıyametin sonunda sahip olunacak iyi bir nişanlı değildi.

Sokak terk edilmiş araçlar, enkaz ve çürümüş cesetlerle doluydu. Dikkatli hareket ederek, dikkat çekmemek için çömelip bulabildiğim her şeyin arkasına saklandım. Binalara yakın durarak, sırtımı bilinmeyene maruz kalmaktan koruyorum. Bir köşeyi döndüğümde, üç blok ötede park edilmiş, hala dokunulmamış kamyonetimi görüyorum. Deposunun dolu olduğunu biliyorum ve benim dışımda kimse o eski paslı hurdayı çalıştıramaz, bu yüzden tek endişem, birinin yakıtımı çalmış olabileceği.

İlk caddeyi geçerken, her iki tarafa da bakıp etrafın güvenli olduğundan emin oluyorum. Terk edilmiş araçlar ve parçalanmış vitrinler dışında hiçbir şey yok. Sanki Chicago'nun ortasına bomba atılmış gibi. Durup, ısırganların hırıltıları ve inlemeleri ya da başka bir insanın sesi gibi potansiyel tehlike seslerini dinliyorum. Bu günlerde kimseye güvenilmez. Rüzgâr şehri kasıp kavuruyor, içi boş binaların arasından kıvrılarak geçiyor ve daha önce hiç duymadığım ürkütücü bir ısıklık sesi çıkarıyor.

Sonraki iki caddeyi sorunsuz geçiyorum ve artık kamyonetime yüz metre kadar yaklaşmış durumdayım. İçimi bir rahatlama kaplıyor, ama bu his, boğuk bir hırıltı sesiyle hızla geçip gidiyor. Bir ısırgan, kamyonetime giden yolu keserek, sokaktan sinsi sinsi çıkıyor. Burnu büyük ölçüde çürümüş olmasına rağmen

Kalkarken, sürünürken havayı koklar. Bekleyip diğer yöne doğru gidip gitmediğini görebilirdim, ama beni fark etme riskini göze alamam çünkü bu diğerlerini de çekecektir.

Güvenilir bıçağımı kınından çıkararak, yere olabildiğince çömelip, yavaşça ona doğru ilerliyorum. Isırgan, yolunda durur ve başını çılgınca çevirerek havayı koklar. Açıkça hoşuna giden bir şey var. Kanlı gömleğime bakıp, bunun ben olduğumu anlıyorum. *Kahretsin*. Başka seçeneğim yok. Hemen harekete geçmeliyim.

Bıçağımı önümde tutarak ısırıcıya saldırıyorum. Ayakkabılarımın kaldırırma vurma sesi onun dikkatini çekiyor ve bana dönüyor. Ben bıçağı 45 derecelik bir açıyla çenesinin altına saplayarak beyinciği delip beyin sapına ulaşmasını sağladığımda, yaratık bir çığlık atıyor. Çığlığı anında kesiliyor. Bu yaratıklar hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama son altı haftadır sokaklarda onları öldürenleri izlediğim için onları nasıl öldüreceğimi biliyorum. Bıçağı kuvvetle aşağı doğru çekerek kafatasından çıkarırım. Yaradan siyah, çürümüş bir çamur sızar, uzun zaman önce çürümüş kan kalıntıları... insanlık dışı bir şeye dönüşmüştür. Yaratık bir çuval patates gibi kaldırırma yığılır.

Çevremdeki durumu hızla tararım, kısa çığlığı daha fazlasını çekmediğinden emin olmak için. Her şey yolunda, ya da öyle görünüyor. Kamyonetime ulaşırım, manuel olarak kilidini açarım ve kapıyı açarım. Sırt çantamı yolcu koltuğuna atarım, içeri girerim ve arkamdaki sürücü kapısını nazikçe kapatırım. Bu eski hurdayı aylardır sürmedim ve çalışmayacağından endişeleniyorum.

"Hadi kızım," diye fısıldayarak anahtarı kontağa sokup çeviriyorum.

RGGHH. RGGGHH. RGGHHH.

Kaputun altından metalin gıcırdayan sesi geliyor, ama motor çalışmıyor.

"Hadi!"

Tekrar. *RGGHH. RGGHH. RGGHH.*

"Siktir!" Anahtarı tekrar tekrar çeviriyorum, ama sadece gürültü çıkıyor.

Uzakta çığlıklar yükseliyor. Kirli ön camdan, yaklaşık elli metre kuzeyde bulanık bir hareket dikkatimi çekiyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, ama iyi bir şey olmadığını biliyorum.

Gaz pedalına birkaç kez basıyorum ve yumruğumu kaportaya vuruyorum.

"Hadi ama, seni bok parçası!"

Anahtarı bir kez daha çeviriyorum ve motor tekliyor, sonra nihayet çalışıyor.

"EVET!"

Ön cam sileceklerini çalıştırdım ve kalan silecek sıvısını boşaltarak yaprakları ve kiri temizledim. Önümdeki dünya netleşti, ama keşke netleşmeseydi. Bir düzine ısırgan, farklı çürüme aşamalarında, caddede zikzaklar çizerek ilerliyordu. Neredeyse koşar adımdan yavaş, sendeleyerek adımlara kadar değişen hızlarda bana doğru ilerlerken çığlık atıyorlardı.

Kamyonetini sürüş konumuna getirip sokağa çıkıyorum, ön kaput süslemesini açgözlü ordunun ortasına hizalıyorum. Gaz pedalına basıyorum ve hız göstergesi kırkını üzerine çıkıyor, sonra ilk ısıricıyla çarpışıyorum. Kamyonetim, ceset şeklindeki hız tümseğinin üzerinden geçerken zıplıyor. Bowling topu gibi olan aracım, hızla ilerlerken etli pinleri devirmeye devam ediyor. Cesetler lastiklerin ve aksların altına sıkışıyor ve ivmemi istediğimden çok daha fazla azaltıyor.

"Hadi ama. Şimdi pes etme," derim, direksiyonu sıkıca kavrayıp gaz pedalına daha da sert basarken.

Bir ısırgan, ezilmek yerine kaputun üzerine fırlatılır. Çenesinin yarısı kopmuştur, bu yüzden dili rüzgarda çılgınca sallanmaktadır. Yaratık ön cama yumruk atar, ancak kamyonete verdiği zarardan çok kendi eline daha fazla zarar verir. Kan ve çürümüş et camın üzerine sıçrarken, çürümüş derisi anında parçalanır ve kanlı bir torba ön cama patlar. Son ısıricı grubundan kurtulurum ve ısıricı saldırısına devam ederken tekrar hızlanmaya başlarım. Bu lanet şeyi üzerinden atmam lazım ve bunu hemen yapmam lazım.

Fren pedalına basarım. Lastikler gıcırda ve kamyon aniden durur, ısırgan havada uçar. Yirmi metre ileride kaldırıma çarpar, kemik, et ve siyah çamurdan oluşan parçalanmış bir leke haline gelir.

Kaos kısa süreliğine yatışınca, kendimi toparlayıp şehirden çıkış rotamı planlıyorum. 94 ve 41 gibi ana otoyollar, binlerce terk edilmiş araçla dolu otoparklara dönüşecek ve geçişi neredeyse imkansız hale getirecek. Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, şehir sokakları geçilebilir durumda; yavaş gidersem ve gerektiğinde kaldırımları kullanırsam, buradan çıkabilirim. Chicago'nun dışında, fark edilmeden kalmak ve terk edilmiş araçların oluşturduğu trafik sıkışıklığına takılmamak için arka yollara ve küçük ilçe otoyollarına bağlı kalmam gerekecek

Bu yolculuğa birkaç saat ekleyecek, ama çok daha güvenli olacak. Ve belki, sadece belki, başarabilirim.

Artık tanımadığım bir şehirden geçerek yola çıkıyorum. Dünyanın bu hale gelmesi çok üzücü ve bu noktaya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Kimsenin bilmediğini sanıyorum. Bu her neyse, açıkça bir tür virüs, ama daha önce gördüklerimize benzemiyor. Vücuttan çok beyni etkiliyor. Ama asıl soru şu: Nereden geldi? Laboratuvarda mı üretildi, yoksa Tanrı bizden bıktı mı? Bir kaza mıydı, yoksa kasten mi salındı? Eğer ikincisiyse, kim yaptı? Bu soruların cevaplarını hiç bulabileceğimizden emin değilim. Bulmuş olsak bile, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Artık dünyamız bu.

Sağa dönüp bir kavşağa girdiğimde, önümde yağmalanmış bir marketin önünde duran bir grup yanık kurbanı görüyorum. Bana seslenip, heyecanla kollarını sallayarak beni durdurmaya çalışıyorlar. Ama ben kimse için durmayacağım. İçlerinden biri bana silahını doğrultuyor, diğerleri ise kamyonumun önüne geçmeye çalışarak kaçmaya başlıyorlar, ama ben gaz pedalına basıp onları geçip gidiyorum ve onlara orta parmak gösteriyorum. Bana ateş etmeyeceklerini biliyordum. Mermi çok değerli ve gürültü çok tehlikeli. Arka aynamda sadece bir nokta olarak kalıyorlar.

Şehir sınırlarından çıktıkça sokaklar daha temiz hale geliyor ve biter ve burner görme sıklığı azalıyor. Ama şehir tuhaf görünüyorduysa, banliyölerde beni bekleyenlere hazır değildim. Daha fazla açık alan, yağmalanacak ve keşfedilecek daha büyük evler, yakılacak daha fazla odunla kaos şehirdekinden daha iyi değil. Binlerce metrekafe büyüklüğündeki devasa evler, mahallelerin dört bir yanına dağılmış işaret meşaleleri gibi alevler içinde. Kararmış ağaçlar oniks korkuluklara benziyor. Sokaklarda cesetler yatıyor, kadınlar ve çocuklar son çare olarak kaçıyor. Trafik ışıkları kavşaklara dağılmış, sinyalleri artık hepsi aynı siyah renkte.

Banliyölerden geçerken ve şehir arka aynada sadece bir nokta olarak kalırken minnettar hissediyorum. Eskiden uzun mesafeli sürüşlerden nefret ederdim, etrafımda sadece mısır tarlaları ve düzlükler vardı. Sıkıcıydı, ama şimdi sıkılmak bir lüks ve ben her dakikasını seviyorum. Altın rengi tarlalar, geride bıraktığım kaosla karşılaştırıldığında çok güzel bir manzara. Ara sıra yol kenarında birkaç araba görüyorum, kazaya karışmış, benzini bitmiş veya arızalanmış insanlar. Hala cesetler var, ama kırsalda çok az ve seyrekler, arazi o kadar düz ki ufku görebiliyorum

Bu sakinleştirici ve çok uzun zamandır, hatta dünya sona ermeden önce bile ilk kez sakin hissediyorum.

Yolda bir saat daha geçtikten sonra, uzun farlarım WELCOME TO WISCONSIN yol işaretini aydınlatıyor, bu da çocukluğumun geçtiği eve, bir daha asla dnmeyeceğime yemin ettiğim yere varmama sadece bir saat kadar kaldığını gösteriyor. Babamın yarattığı kompleks geçmişte saplanıp kalmıştı, bir şeyleri hapseden, onların sadece onun yarattığı dünyanın sınırları içinde büyümesine izin veren bir yerdi. Onun izolasyonizmi onu güvende ve hayatta tuttu, ama aynı zamanda yaşamaktan da alıkoydu. Eğer kendimi onun dünyasına geri çekilmeye izin verirsem, sadece onun istediği şeyin bir ürünü olacağını biliyordum. Sevgi, başkalarına yardım etme, heyecan ve yeni deneyimlerle dolu bir hayat yerine, korku, güvensizlik ve disiplinle dolu bir hayat olacaktı. Ama dünya sona erdiğinde ve yeni deneyimler yaşanmayacakken - en azından iyi deneyimler - ve beni öldürmeye ya da yemeye çalışmayacağını varsayabileceğim sevinecek ya da yardım edilecek kimse kalmadığında, evim tam da gitmek istediğim yer. Meğer beni geri getirmek için bir kıyamet yeterliymiş.

Bölüm 6

Farlarımı kapatıp kamyoneti yolun kenarına çekiyorum, motoru kapatmadan önce yavaşça duruyorum. Gökyüzü karanlık, ay sadece bir dilim gibi görünüyor, ama yıldızlar bol ve parlak. Son on yıldır şehirde yaşadığım için, onların varlığını unutmuştum.

Babamın mülkü sağ tarafta, her santimetrekaresini saran kalın dikenli tellerle tamamen çevrilmiş. O lanet şeyi taktığımızı hala hatırlıyorum ve bunu düşünmek bile avuç içlerimi acıtıyor. Mülkün uzak ucunda, birkaç ölü ısırgan dikenli tele dolanmış. Telin içine takılıp açlıktan ölmüş olmalılar ya da buradaki biri onları acılarından kurtarmış.

Arkamdaki kamyonetin kapısını yavaşça kapatıp sırt çantamı omuzlarıma asıyorum. Yüzüğüm hafifçe parıldayarak dikkatimi çekiyor ve bir anlığına ona bakıyorum, sonra çıkarmaya karar verip cebime koyuyorum. Nate'in var olmadığını varsaymak, babama hiç tanımadığı nişanlımın bir saldırı sırasında beni terk ettiğini açıklamaktan daha kolay olacak. Ona söylersem, babam dışarı çıkıp onu öldürür, tabii henüz ölmediyse.

Gece havası soğuk, bu yüzden kapüşonumu çekip ellerimi ceplerime sokuyorum. Garaj yolunun sonundaki uzun çelik kapıya doğru yürürken ayakkabılarım gevşek çakılların üzerinde çıtırdıyor. Yaşlı adam kapının üstüne dikenli tel de eklemiş, bu yüzden üzerinden tırmanmak mümkün değil. Yedek anahtarı nereye sakladığını hatırlıyorum, umarım hâlâ oradadır.

Posta kutusunun önünde durup, altı adım ileri, on beş adım sola, bir adım geri, dokuz adım sağa, yedi adım ileri ve iki adım sola yürüyerek bir dönüş yapıyorum. Bu sayılar sadece babam ve benim için bir anlam ifade ediyor. Zemin taşlarla kaplı, hepsi doğa tarafından oluşturulmuş, ancak ayaklarımın arasında duran bir tanesi hariç. Elimde yumurta kadar pürüzsüz ve ortasında küçük bir çatlak var. İki yarıyı birbirinden ayırıyorum ve küçük gümüş bir anahtar ortaya çıkıyor. *Bingo*.

Arkamdaki kapıyı kilitliyorum ve düz çimleri ve ötesindeki ormanı kesen uzun araba yoluna bakıyorum. Yoldan, sarı-beyaz, iki katlı bir çiftlik evi görünüyor, ama artık orada kimse yaşamıyor. Bu, babamın fikri olan sahte bir ev ve sadece depo olarak kullanılıyor. Orada

Ormanın içinde gizlenmiş, yoldan geçenlerin fark edemeyeceği üç katlı bir ev. Ama ben orada olduğunu biliyorum, çünkü yapımına yardım ettim. Babamın mülkünde ayrıca bir kulübe, bir tarla, birkaç bahçe, bir keskin nişancı kulesi ve depolama ve savunma amaçlı birkaç başka açık hava binası da var. On yıldır buraya gelmedim, kim bilir yaşlı adam başka neler eklemiştir. Çok sayıda yedek jeneratör ve güneş paneli sayesinde tüm tesis şebekeden bağımsız olarak çalışabiliyor. Şimdi düşününce, babamla birlikte başardığımız şey oldukça etkileyici, ama altı hafta öncesine kadar bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordum. Meğer çok yanlışmışım.

Çakıllı yolu çıkmaya başlıyorum, babamı tekrar göreceğim için gerginim. Beni nasıl karşılayacak acaba? Hayatta olduğumu görünce mutlu ve rahatlayacak mı, yoksa uzak kaldığım için kızacak mı? Geçirmediğimiz onca yıl için. Yetişkinlik dönemimin başlarında onu yaşamaktan mahrum bıraktığım onca anı için. Ben onun tek çocuğuyum, bu yüzden ondan sakladığım her deneyim, onun asla geri alamayacağı bir şey. Tüm bunlara rağmen, onun tepkisinin ilk seçenek olacağını biliyorum, çünkü o benim babam ve ayrı kaldığımız zaman bu gerçeği değiştirmede. Yine de, o an yaklaştıkça gergin hissediyorum, ya da belki de bu gerginlik değil. Belki de suçluluk ya da onun haklı olduğu için biraz öfke.

Bu gece ürkütücü bir sessizlik var. Ağustos böcekleri bile vızıldamıyor. Belki de dünyanın sonunun geldiğini ve artık eş bulmanın bir anlamı olmadığını biliyorlardır. Uzakta yalnız bir çakal uluyor, ama bu daha çok yardım çağrısı gibi geliyor.

Yolun tepesindeki kalın ormana vardığımda, yol kararmış gibi görünüyor. Virajın yukarısında bir açıklık var ve çocukluğumun geçtiği evim orada duruyor — yani, çocukluğumun bir kısmı. On yaşına kadar yolun kenarındaki evde yaşadım. Ondan önce...

Arkamda bir dal kırılır ve dönme fırsatım olmadan, kafamın arkasına bir tabancanın namlusu dayandığını hissedirim.

"Kıpırdama yoksa kafanı uçururum," diyor adam.

Gözlerimi kapatıp burnumdan yavaşça nefes alıyorum, tam da bu arazide yaşanan aynı senaryoyu hatırlıyorum. Tehdit oluşturmadığımı göstermek için ellerimi kaldırıyorum. Ama bu bir yalan. O sadece bunu bilmiyor. Bir anda, bir adım geri çekilip silahı tutan kişinin kolunu yakalıyorum. Bileğini büküp parmaklarına giden sinir cebini sıkıştırarak silahı bırakmasını sağlıyorum. Silah boşta kalan elime düşüyor ve ben dik durup, şimdi tanıdığım kişiye doğrultuyorum.

Yedi saniyeden az bir sürede tabancayı parçalara ayırır, şarjörü çıkarır ve sürgüyü çıkarır, sonra ona geri veririm.

"Bir daha bana silah doğrultma, JJ," derim ve kim olduğumu görebilmesi için kapüşonumu indiririm.

Benden yaklaşık 20 santim uzun, sakallı ve kısa kesilmiş koyu renk saçlı.

"Aman Tanrım!" diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Case, hayattasın!" Kuzenim kollarıyla beni sarıyor, beni olabildiğince sıkıca kucaklayarak neredeyse yerden kaldırıyor.

"Maalesef," diyorum, dünyanın durumunu mu, buraya geri dönmeyi mi, yoksa her ikisini mi kastettiğimi bilmeden.

"İnanamıyorum. Nasılsın?" der ve beni kucaklamasından kurtarır.

"Pek iyi değil. Tanıdığım herkes ya öldü ya da bana silah doğrultuyor."

"Evet... üzgünüm. Senin olduğunu fark etmedim." JJ silahını yeniden birleştirir ve omuz kılıfına geri koyar.

"Bir daha olmasın yeter." Sırıtarak omzuna yumruk atıyorum.

"Ah!" der, vurduğum yeri ovuşturarak. "Şehrin seni zayıflatacağından emindim."

"O zaman bu şehir hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

O gülümser. "Sanırım bilmiyorum. Ve artık asla bilemeyeceğim." Onun sözlerinin ağırlığı anlaşıldıkça, kasvetli bir sessizlik hakim olur. Son birkaç ayda kaç milyon insan öldü?

JJ sessizliği bozar. "Baban seni görünce çıldıracak." "Bana kızgın mı?"

"Dalga mı geçiyorsun, Casey? Yıkılmış durumda. İlk birkaç hafta, her fırsatta seni aradık, yani çok tehlikeli hale gelene kadar. Her şey mahvolduğunda buraya gelmiş olacağını ve bir şekilde bir şeyler ters gitmiş olabileceğini, başaramamış olabileceğini düşündü. Tanrım, onu bu kadar üzgün görmemiştim... " JJ sözünü bitirmez. "Biliyorsun." Dudaklarını büzüp botlarına bakar.

"Evet, şehirde güvendedim, ta ki güvende olmayana kadar... Bu yüzden burası ilk tercihim değildi, ta ki tek seçeneğim olana kadar."

JJ başını kaldırıp gülümser ve omzuma hafifçe vurur. "Eve döndüğüne sevindim, diğerleri de sevineceklerdir."

"Kimler burada?"

"Aslında, oldukça fazla kişi."

"Gerçekten mi?" Bu habere şaşırdım. Babamın böyle bir durumda güvenilebileceği kişilerin sayısını sınırlayacağını düşünmüştüm. Ayrıca, daha fazla insan daha fazla beslenecek ağız demek, bu da erzaklarını daha çabuk tüketeceği anlamına gelir. Ben yokken yumuşadı mı acaba?

"Evet. Beni takip et. Göreceksin." Elini sallayarak beni çağırıyor.

JJ ve ben yan yana yürüyerek araba yolundan yukarı çıkıyoruz ve sonra babamın açtığı patikalardan ormanın içinden geçiyoruz. Çalılar eskisi kadar uysal değil, dalları yolun karşısına uzanarak birbirine dolanmaya çalışıyor. JJ önceden seslenerek beni uyarıyor, ama yine de birkaç dal yüzüme çarpıyor. Bu, doğanın şehirden çok daha acımasız olduğunu hatırlatıyor.

Gerçek ev görünür ve tam da hatırladığım gibidir. Üç katlı, soluk sarı dış cepheli, beyaz panjurlu ve etrafını saran bir verandası vardır. Normal bir ev gibi görünür ve bir zamanlar öyleydi de. Ön kapının yanındaki tahta sandalye, üzerinde oturan iri yarıklı bir adamın gölgeli silueti ile yavaşça sallanmaktadır.

"Hey, Dale Amca," diye sesleniyor JJ. "Bak kimi buldum."

Sandalye aniden durur ve gölge ayağa kalkar. Ağır iş botları verandada gürültüyle yürür, hareket sensörü devreye girmeden önce tahtalar ağırlığın altında gıcırda ve gölgeli figürü aydınlatır. Koyu saçları gri lekelerle kaplıdır ve bu gri lekeler kalın sakalına kadar uzanır. Elli yaşlarında olmasına rağmen, geniş omuzları, fıçı şeklindeki göğsü ve uzun boyuyla hala bir tuğla ev gibi sağlam bir yapısı vardır. JJ'in bulduğu kişiyi görebilmesi için ormandan çıkıp ışığa doğru adım attım.

Gözleri hemen yaşlarla doldu, sanki sonsuza dek kaybettiğini sandığı bir şeyi bulmuş gibi.

"Casey?" Sesi, bunu zar zor söyleyebiliyormuş gibi titrer. "Merhaba, baba."

Bölüm 7

Şaşkınlık ve inanamama içinde, babam kolları açık, kucaklaşmaya hazır bir şekilde bana doğru koşar. Neredeyse beni yere devirir ve tekrar kaçacağımdan korkar gibi sıkıca sarılır. Onun tanıdık kokusunu içime çekerim, ahşap işlerinden gelen talaş ve dışarıda çok fazla zaman geçirmekten gelen toprak kokusunun karışımı. Evim gibi kokuyor.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı, gözlerinden akan yaşlar boynuma damladı, yüzünü benim yüzüme sıkıca bastırmıştı.

"Baba, nefes alamıyorum," diye zar zor söylüyorum.

"Oh, özür dilerim," diyor ve beni tekrar yere indiriyor. Soğuk gece havasını ciğerlerime çekiyorum.

Babam omuzlarımı tutar, bana bakar ve yüzümü inceler. Sanki gerçekten ben olduğumdan ve gözlerinin ona oyun oynamadığından emin olmak ister gibi. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ben... Seni her yerde aradım."

"Biliyorum. JJ söyledi." Ona verdiğim acıyı görebiliyorum. Yüzünde açıkça yazıyor. Ama bu beni kötü adam yapar mı? Yoksa en azından benim için artık eşit miyiz?

Kuzenim boğazını temizledi. "Devriyeye geri döneceğim, Dale amca, böylece ikiniz konuşabilirsiniz. Buraya geldiğine sevindim, Casey." Bana gülümsedi.

Babam ellerini omuzlarımdan indirir. "Teşekkürler, JJ." Başını sallar ve onu geceye geri gönderir, sonra bakışları bana döner. "İyi misin?"

"Evet, baba. İyiyim."

Kollarını göğsünde kavuşturur. Bu, babamın tipik duruşudur ve ardından bir sürü soru geleceğini biliyorum.

"Buraya nasıl geldin?"

"Araba kullandım." Uylukuma takılı kınından savaş bıçağını çıkarır ve onu yukarı kaldırırım, bıçağın bıçağı spot ışığından parıldıyor. "Ama bu yardımcı oldu." Sırıtiyorum.

Yüzü aydınlanır ve gururla sırtarak gülümser. "Sana söylemiştim demek istemem ama." "Hayır, istemezsin," derim ve bıçağı kınına geri koyarım.

Babam gülümser. "Yanında kimse var mı?"

Küçük bir iç çekip başımı salladım. Bu doğrudu, çünkü yanımda kimse yoktu, ama ona Nate'ten bahsetmeyecektim. Bir rüzgâr esintisi

omurgamdan aşağı bir őrperiti geçer, beni iliklerime kadar őrperdir ve refleks olarak irkilirim.

Babam bunu fark eder ve kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çeker. "İçeri girelim," der ve beni verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarır. Eve girmeden őrce durur ve parmağını dudaklarına koyar. "Herkes uyuyor."

"Herkes kim?" diye fısıldarım.

"JJ'yi gőrđün. Jimmy amca ve Julie teyze de burada, kuzenin Greg de. Yanında bir kız getirmiş, Molly. Elaine de burada."

Gölümsedim. "Elaine gelmiş mi?"

"Tabii ki. őrce ona ulaştım."

Elaine, yolun bir mil ařađısında yařıyor, en yakın komřumuz ve hatırlayabildiđim kadarıyla o zamandan beri orada yařıyor. O benim için bir anne gibiydi... Yani, çok daha yařlı bir anne. Ama kalbimdeki bűyűk bořluđu doldurmak için elinden geleni yaptı. Onun benim için orada olduđu tűm anları dűřűndűğűmde, řimdi fark ediyorum ki, babama olan kinimden dolayı, Elaine'den hakkım olmayan řeyleri mahrum ettim. İçimde bir hűzűn yükseliyor, tıpkı tıkanmış bir kanalizasyon gibi, űnkű babam gibi, onu da uzun zamandır gőrmedim.

"Bařka kimse var mı?" diye soruyorum, kendi suçluluk duygumun yol açtığı hűznű hızla yutmaya çalıřarak.

"Tessa ve annesi Meredith. Onlar da buraya geldiler."

"Tessa da mı burada?!" Gece saatini hatırlamadan őrce ağzımdan kaçırıyorum. O başını sallıyor.

Bu beni gülűmsetir. O ve ben çocukluđumuzdan beri arkadaşız, ancak ben ihtisas yapmaya bařladıđımdan beri gőrűřműyoruz. Bu tamamen benim hatam, onun deđil. Hastane tűm hayatım haline geldi, bu yűzden son konuřmamızdan bu yana, birbirimizi gőrmemiz bir yana, sanki bir őrűr geçmiş gibi geliyor.

"Carter ailesi de kulűbelerde kalıyor." "Kim?"

"Yarın tanışırısın. İyi insanlar ve yardıma ihtiyaçları vardı, ben de onları kabul ettim."

Loř ışıklı eve doğru ilerliyoruz. Evin tek ışık kaynağı, kűşede bulunan řűminenin parıldayan kűzleri. Geniř açık plan oturma odası, mutfak ve oturma alanı birkaç kanepe, sandalye ve masa ile dűřenmiş. Eskiden her birinden sadece bir tane vardı, ama fazladan insanları ağırlamak için açıkça daha fazlasını eklemiş. Oturma odasının sağındaki yatak odasının kapısı

kapalı ve ben bunun hala onun odası mı yoksa vazgeçtiği bir oda mı olduğunu merak ediyorum. Mutfaktan geçerken, bir şişe su ve bir granola bar alıyor.

"Acıkırsan ya da susarsan diye," diyor babam ve bunları bana uzatıyor.

Granola barını cebime koyup şişenin kapağını açtım ve birkaç yudumda neredeyse yarısını içtim. Su, zımpara kağıdı gibi dilime değene kadar fark etmemiştim, bir saniye kadar dilimin üzerinde durduktan sonra, ihmal edilmiş bir ev bitkisi gibi emildi. Nate'in evinde ocaklar patlamadan önce hiçbir şey içmemiştim.

"Teşekkürler." Şişeyi kaldırıyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok Casey. Ben senin babanım. Benim görevim sana bakmak."

"Ben yirmi dokuz yaşımdayım, baba."

"Elli yaşında olsan da umurumda değil. Sen her zaman benim kızımsın, bu yüzden her zaman sana bakacağım." Ada tezgahından bir fener alıp yakıyor. "Yorgun olduğundan eminim, hadi seni yatağına götürelim. Yarın, iyice dinlendiğinde daha fazla konuşabiliriz." Fener, mutfaktan merdivenlere çıkarken önümüzü görmek için yeterli ışığı sağlıyor. Camı yalayan alev, duvarlarda ışık ve gölgelerin dansını, siyah ve beyazın ürkütücü bir kaleydoskopunu yaratıyor.

Onu koridordan takip ederek, eskiden sadece oturma odası olan ama artık mahremiyeti olmayan bir yatak odasına dönüştürülmüş gibi görünen açık bir odaya giriyorum. Odanın merdivenleri üçüncü kata çıkıyor.

"JJ burada uyuyor," diyor babam.

Bu merdivenler çok daha dar olduğu için yavaşça çıkıyor. "Odanı açık bıraktım... sayılır," diye ekliyor, yatak odamın kapısının önünde dururken.

"Ne demek 'bir nevi'?"

"Bir oda arkadaşın var, ama bu geçici bir durum, başka bir kabini bitirene kadar." Babam kapı kolunu çevirip kapıyı açıyor ve önce benim girmeme izin veriyor.

"Tessa mı?" diye soruyorum, duvar boyunca ışık anahtarını ararken. Elimle anahtarı bulduğumda, onu açıyorum ve çocukluk odam gözüme giriyor. Oda büyük, yaklaşık dört metreye on iki metre, ve bay penceresinin altındaki uzak duvara dayalı ikinci bir yatak dışında, bıraktığım haliyle neredeyse aynı görünüyor.

Bir adam yan yatmış, alt kısmı battaniyeyle örtülü olarak uyuyor. Geniş, kaslı sırtı tamamen görünür durumda ve saçları askeri tarzda kısa kesilmiş. Omzunda Navy SEAL amblemi dövmesi var.

Babam beni biriyle tanıştırmaya mı çalışıyor? Çünkü, vay canına, bu adam... Düşüncelerim, adamın dönmesiyle kesintiye uğruyor. Kaslı kolu bir anlığına gözlerini kapatıyor, sonra yüzünden çekiyor ve kusmuk yeşili irisleri ortaya çıkıyor.

"Ughh... ışıkları kapat," diye inliyor.

Onu tanıdığım anda, gözlerim kızardı. Hayatta olmaz. Bu olamaz.

Bölüm 8

"Baba, Blake Morrison neden benim yatak odamda?"

Babam kaşlarını çatıyor, gözleri Blake ile benim arasında gidip geliyor. "Oh, siz ikiniz tanışıyor musunuz?"

"Tabii ki onu tanıyorum. O bir zorba ve hayatımı mahvetti."

Blake bacaklarını yorganın altından dışarı çıkararak sadece bir boxer giydiğini gösterir. Oturur ve gözlerini ovuşturur. Neredeyse otuz yaşında bir adamın vücudunu, yüzünü ve boyunu görebiliyorum, ama beynim onu anında on dört yaşında bir terör yaratığına dönüştürür. Tek bir amaç için savaş yoluna çıkan bir tehdit: hayatımı cehenneme çevirmek.

Yedi. Otuz bir. On iki.

Yanık turuncu çelik dolabımın kilidini çevirip metal kolu kaldırdım, ceketimin bir kancaya asılı olduğunu, sırt çantamı ve küçük bir yığın ders kitabını bulmayı umuyordum, ama hayır. Bunun yerine, düzinelerce konserve yiyecek yere dökülerek her yöne yuvarlandı. Tüm gözler üzerimde olduğu için yanaklarım hemen kızardı. Soluma ve sonra sağıma baktım ve Blake Morrison'ı gördüm, yanları kısa kesilmiş siyah saçları ve şeytani bir sırıtışı vardı. Arkadaşları etrafını sarmış, hepsi beni işaret ediyor ve kahkahalarla gülüyorlardı.

"Hey, deli! Burası okul, kıyamet günü için erzak depoladığın bir sığınak değil," diye alay etti Blake, hala gülerek.

Gözlerim doldu, ağlayacak gibi oldum, ama ellerimi yumruk yapıp yanıma koyarak gözyaşlarımı geri çektim. Onun beni ağlarken görmesine izin veremezdim. Bunun yerine, dolabımı kapattım ve ayaklarımla yere vurarak uzaklaşmaya başladım, ama ayağım bir mısır konservesi üzerinde kaydı ve yere yuvarlandım.

"Kendi ayaklarının üstünde bile duramıyorsun, Pearson," diye bağırdı Blake.

İnledim, kendimi toparladım ve yürümeye devam ettim, gülüş sesleri duyulmayana kadar beni alay ediyordu.

Çocukluğumdaki zorbanın yetişkin versiyonu, yatak odamda kendini beğenmiş bir şekilde otururken karşımda yeniden belirir.

"Kimsin sen?" Blake sırıtıyor.

"Bana sevimli davranma. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun." Başını eğdi. "Oh, beni sevimli mi buluyorsun?"

Gözlerimi devirip babama bakıyorum — düşmanı içeri almaması gerektiğini bilmesi gereken babama. "Onunla aynı odayı paylaşmayacağım. O ölmüş olmalı."

"Casey!" Babam uyarır. "Öyle deme."

"Ne?" Omuz silkiyorum. "Plan buydu, hatırladın mı? Kıyamet koparsa, o" — Blake'i işaret ediyorum — "kapının diğer tarafında, yolun aşağısında, beni içeri almam için yalvarıyor olmalıydı."

"Tanrım, Kıyamet Günü. Senin bu kadar acımasız olduğunu hatırlamıyorum." Ayağa kalkarken bana alaycı bir gülümseme atar, kollarını başının üzerine uzatır ve derin bir esneme yapar. Şekillendirilmiş vücudundaki her kas, şişkin pazılarından karın kaslarına kadar gerilir. Sanırım ...daha da büyük bir pislik haline geldiğini düşünüyorum. O kare çenesine bir yumruk atmak istiyorum.

Gözlerimi Blake'e dikip bakışlarımı babama çeviriyorum. "Baba, onu burada istemiyorum."

"Tatlım, şu anda gidecek başka yeri yok, bu yüzden şimdilik ikiniz aranızda bir çözüm bulmalısınız," diyor ve odadan çıkıyor.

Daha fazla itiraz etmeden kapı kapanır ve konuşma sona erer. İnlerim ve Blake'e dönerim.

"Ee, nasılsın?" diye sordu, çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak.

"Benimle konuşma, Blake."

"Bunu *pek iyi değilmiş* gibi algılayacağım."

Bakışlarım göğüs kaslarına, sonra karın kaslarına kayıyor ve vay canına, ne kadar da belirginler. *Kahretsin*. Neden buradayız? Ve neden bu kadar kaslı ve yakışıklı olmak zorunda? Bu onu daha da nefret etmeme neden oluyor. Kafamı sallayarak sırt çantamı yatağıma atıyorum ve ceketimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum.

"Eve geldiğine sevindim, Kıyamet Günü," diyor. "Baban senin için çok endişelendi."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Aslında çok şey biliyorum, çünkü o ve ben iyi arkadaşız." "Sen babamla arkadaş değilsin, Blake."

"Belki de en iyi arkadaşız," diye ekler, sırtarak, açıkça beni kızdırmaya çalışıyor.

Çenesini kaldırıp gözlerini benimkilere dikerek bana doğru birkaç yavaş adım atar. Kalbim hızla çarpmaya başlar... Savaş ya da kaç, sanırım.

"Ve belki bir gün, sen ve ben de arkadaş olacağız." "Bu asla olmayacak," diye alay ettim.

"Neden?"

"Ben pisliklerle arkadaş olmam."

Kaşlarını kaldırır. "İyi, çünkü ben pislik değilim, yani beni yanlış teşhis etmişsin, Dr. Pearson."

"Seni pislik. Benim doktor olduğumu nereden biliyorsun?"

"Baban söyledi... bilirsin, arkadaşız ya." Gülümser. "Her neyse. Sen odanın kendi tarafında kal, Blake." Gözlerimi deviririm. "Memnuniyetle." Bir adım geri çekilir, başparmağı ve işaret parmağıyla burnunu sıkıştırır. işaret parmağıyla burnunu tuttu. "Biliyorsun, dünyanın sonu geldi diye hijyen rutinini de bırakman gerekmez."

Kan lekeli, kirli pantolonuma ve tişörtüme bakıp, çürük ve ter kokusundan öğürerek kendimi sinsice kokluyorum.

"İstersen koridorun sonunda bir duş var..."

"Yapma," derim, başımı kaldırıp ona bakarak. "Burayı babamla birlikte ben yaptım, bu yüzden bana eşyaların yerini senin söylemene gerek yok."

"Bu doğru olabilir, ama uzun süredir yoktun ve burada işler değişti. Şampuan ve duş jeli duşta, hatta sana lifimi bile kullanmana izin veririm, oda arkadaşım." Gülümser ve yatağına geri döner, yatağın kenarına oturur.

"İğrenç, senin lifini kullanmam." Çantamın fermuarını açıp büyük beden bir tişört çıkarıyorum.

"Sen bilirsin." Blake uzanır ve ellerini başının arkasına koyar, dirsekleri dışarıya doğru bakar. "Şimdi, çıkarken ışıkları kapatır mısın?" diye ekler, yüzünde sırtarak tavana bakar.

Igh, onu boğazlamak istiyorum. Homurdanarak, ışıkları açık bırakarak odadan çıkıyorum ve koridorda parmak uçlarında yürüyerek banyoya gidiyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Duşu açarım. İlk başta damlar, ama sonra canlanır ve sabit bir sıcak su akışı sağlar. Kirli giysilerimi çıkarır, bir yığına atar ve aynada kendimi incelerim, boynumun, göğsümün ve omuzlarımın etrafındaki yeni morlukları not ederim.

Hiç haber vermeden banyo kapısı gıcırdayarak açılmaya başlar ve ben telaşla yerden kirli gömleğimi alıp kendimi örtmeye çalışır, kapının tamamen açılmasını engellemek için ayağımı kapıya dayarım.

"Ben buradayım. Ne oluyor lan!?"

Blake kafasını aralıktan içeri sokar. "Üzgünüm, kapıyı çaldım ama cevap vermedin."

"Bu, öylece girebileceğin anlamına gelmez." Gözlerimi kısarım. "Senin neyin var?"

"Hiçbir şey, ama bunu isteyeceğini düşündüm," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, kısmen açık kapıdan bir havlu uzatarak.

Kabul etmek istemiyorum ama ihtiyacım var, bu yüzden isteksizce ondan alıp çıplak vücudumu örtmek için kullanıyorum. "Çık dışarı," diyorum.

"Çoğu insan teşekkür eder." "Ben çoğu insan değilim."

Gözleri beni inceliyormuş gibi vücudumun her yerini tarar. "İyi misin?" Blake boynum, omuzlarım ve göğsümdeki renk değişikliğine işaret eder.

Havluyu biraz daha yukarı çekerek yeniden düzeltiyorum.

"İyiyim." "Emin misin?"

"Çık dışarı," derim ve kapıyı ona doğru iterek.

Dudaklarını sıkıştırır ve gözlerime bakar, sonra tek bir kez başını sallar. O geri çekilirken, kapıyı çarparak kapatırım ve bu sefer kilitlerim. Blake diğer tarafta kalır, sessizce orada durur. Birkaç saniye sonra ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duyarım.

Derin bir nefes alıp tekrar aynaya döndüm, ama bu sefer bana bakan, donuk kahverengi saçlı, ağzı metalle dolu, bir beden büyük tulum giymiş, sırık gibi on beş yaşındaki bir kızdı.

"Aman Tanrım! Saçıma ne yapışmış böyle!?"

Erkeklerin kahkahaları ilk aldığım cevaptı.

"Al bakalım, Kıyamet Günü. Dünya sona erdiğinde atıştırabileceğin bir şey buldum." Blake sakız kağıdını top haline getirip yüzüme fırlattı.

"Evet! Kolay erişim," diye bağırdı başka bir çocuk. Gözlerimden yaşlar akarken, saçımdaki pembe topakları saklamak için başımı ellerimle tutarak tuvalete koştum.

Tek istediğim uyum sağlamaktı. Ama Blake Morrison buna izin vermedi. Ben çılgın babası olan tuhaf bir çocuktum, kolay bir hedeftim. Bana sataşmak onu havalı yapıyordu ve keşke sadece bana sataşmaya devam etseydi. Buna alışkındım. Bununla başa çıkabilir, tahammül edebilir, yaşayabilirdim. Ama hayır, o çok daha kötüsü olmak zorundaydı. Blake beni bir kez kandırdı, ama bir daha asla kandıramayacak.

Bölüm 9

Gözlerim birden açılır ve yatakta birden doğrulurum, nefes nefese, vücudum soğuk terlerle kaplıdır, kendimi gerçekliğe döndürmeye çalışırım. *Neredeyim?* Etrafıma bakınırım, kalbim göğsümde çarpılmaktadır. Yatak odamın kapısı. Şifonyerim. Masam. *Evim*. Evimdeyim. Nefes alıyorum ve nefes vermeyi yarıda kesiyorum, çünkü dünyanın sonu geldiği için burada olduğumu hatırlıyorum ve bu yetmezmiş gibi, bir şekilde en büyük düşmanım ile aynı odada kalıyorum... Blake Morrison.

Bakışlarım, büyük pencerenin altındaki uzak duvara dayalı yatağına kayıyor. Yatak boş ve askeri tarzda, köşeleri düzgünce katlanmış, tek bir kırışıklık bile yok.

"Ezik," diye alay ediyorum.

Yatağımdan atlıyorum ve odanın diğer ucundaki Blake'in yatağına doğru yürüyorum, yorganını bir avuç dolusu tutup yere atıyorum. Çarşaflarını, hatta lastikli olanı bile çekip çıkarıyorum ve top haline getiriyorum.

"Kabusuna hoş geldin, kaltak." Sırıtiyorum ve evet, küçük düşürücü davrandığımın farkındayım, ama Blake yıllar önce, beni ezmekten zevk alırken yatağını... şey, bozmuştu. Şimdi ben de ona aynı şeyi yapıyorum.

Yatağının üzerindeki perdeleri açıyorum ve güneş ışığı içeri sızarak odayı pembe-turuncu bir ışıkla dolduruyor. Şehirde perdeleri asla açamazdım. Çok tehlikeliydi, bu yüzden perdeleri her zaman kapalı tutardık, sadece sokakta bir kargaşa olduğunda dışarıya bakardık. Ama burası... burası çok güzel.

Bir kapı çalma sesi beni ürküttü ve hızla dönüp yatak odamın kapısına dikkatle baktım. Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırdım ve artık Chicago'da bir apartman dairesinde saklanmadığımı, burada bir yabancının kapıyı çalmasının ölüm cezası anlamına gelebileceğini kendime hatırlattım. Dün neredeyse öyle olacaktı.

"Girin," diye bağıriyorum.

Kapı gıcırdayarak açılır ve bir ses, bir kişiden önce içeri girer. "Casey? Baban burada olduğunu söyledi."

"Tessa!" İki hızlı adımla odayı geçip ona sarıldım. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedim, yüzüm hâlâ onun yüzüne yaslanmış halde.

"Ben de." Sesi, neşeye eşlik eden o özel türden bir hüznle sıcaktı, kaçırılan anları hatırlatıyordu. "Çok uzun zaman oldu," diye ekledi.

Tessa bu konuda haklı. Tıp fakültesine başladığından beri neredeyse hiç iletişim kurmadık, sadece ara sıra mesajlaştık ve onu yıllardır görmedim.

"Blake konusunda beni uyartabilirdin," diye takılıyorum.

"Kargo kazıyla mesaj gönderdim. Sana ulaşmadı mı?"

Gülüyoruz ve birbirimizi bırakıyoruz. Bir adım geri çekilip onu baştan aşağı inceliyorum, doktor içgüdülerim devreye giriyor. Saman rengi düz saçları omuzlarının ötesine kadar uzanıyor. Yüzü yumuşak, açık kahverengi gözleri ve burnu ile yanaklarında bulunan çiller sayesinde komşu kızı görünümü veriyor. Herkes gibi kilo vermiş, ancak zaten fazla kilosu yoktu.

"İyi görünüyorsun, sağlıklı görünüyorsun."

"Teşekkürler, Doktor. Sen ise daha iyi günler görmüş gibi görünüyorsun," diyor Tessa, beni baştan aşağı süzerken. Dizimin ortasına kadar uzanan büyük beden bir tişört giyiyorum, bu yüzden bacaklarımdaki morluklar ve kesikler, boynum ve yüzümdekilerle birlikte görünüyor.

"Evet, şehirden çıkmak kolay olmadı, ama diğerlerini görmelisin," diyorum küçük bir gülümsemeyle, olanların acısını ve travmasını ince bir mizah perdesi arkasına saklayarak.

Gözlerini kısarak, bana daha fazla soru sorup sormayacağına karar vermeye çalışıyor, ama sonra bana bir gülümseme atarak, detayları tekrar yaşamaya zorlamamaya karar veriyor. "Sadece tahmin edebilirim," diyor Tessa, yatağıma oturup bacaklarını pretzel gibi katlayarak. "Ee, ne var ne yok?" Başını yana eğiyor.

Çantamdan siyah bir tayt çıkarıp bacaklarımı içine sokup yukarı çekiyorum. "Dünya sona ermeden önce mi, yoksa son zamanlarda mı demek istiyorsun?"

"Tabii ki öncesini. Her şey mahvolduğundan beri neler yaptığını biliyorum. Terör, kan, korku, kaçış, açlık, pislik ve en kötüsü... Blake Morrison'la birlikte kalmak." Sırıtarak, Blake'in tüm eşyalarını göstermek için kolunu odanın diğer ucuna doğru uzatır. Kıyamette kaçan biri için beklediğimden daha fazla eşyası var. Yatağının genişliğinde, duvara dayalı kilitli bir sandık var. Onun olduğunu biliyorum çünkü yan tarafına Sharpie kalemile MORRISON yazılmış. Pencere pervazında benim olmayan eşyalar dizili, yani onlar da onun olmalı.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." Şifonyerimin en üst çekmecesini açıyorum ve içinde bir fırça ve bir at kuyruğu tokası buluyorum. Fırçanın kıllarını saçlarımin uzunluğu boyunca gezdiriyorum.

"Bundan önce, tüm hayatım hastanede çalışmakla geçiyordu, gün doğarken iş başlıyor, gün batarken iş bitiyordu, ama işimi seviyorum... ya da *seviyordum*," derim, saçımı bağlarken.

"Yani bu senin için bir nevi tatil mi?" diye gülüyor.

"On yıldır ilk tatilim. Keşke daha tropikal bir yer seçseydim." Omuz silkiyorum ve gülüyorum.

"Bu tesisten geçen küçük bir dere var ve eminim buralarda bir yerlerde margarita bardağı bulabilirim," diye alay ediyor.

"Tek eksiğimiz sevimli bir kabana çocuğu."

"Erkeklerden bahsetmişken, seninki nerede?" Tessa odayı sanki onu arıyormuş gibi gözleriyle tarar. Bu soru karşısında neredeyse irkilirim. Tessa Nate ile hiç tanışmamıştı, ama az da olsa iletişimde kaldığımızdan, şehirde bir doktorla çıktığımı biliyordu. Neyse ki sosyal medyayla ilgilenmiyordum ve Nate ile nişanlandığımızı ona söylemeye fırsat bulamamıştım, bu yüzden açıklamam gereken daha az şey var.

Ne söyleyeceğimi düşünmek için kendime zaman tanımak amacıyla başka bir çekmecede eşyaları karıştırıyorum. Bir spor sütyeni ve tişört seçip çekmeceyi yavaşça kapatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Nate'in beni terk ettiğini itiraf etmekten utanıyorum, Tessa'ya söylemeye bile çok utanıyorum. Hâlâ kendim de inanamıyorum. İki yıldan fazla bir süre birlikteydik ve bana evlenme teklif etmişti. Hayatını birlikte geçirmeyi planladığın kişiyi nasıl terk edebilirsin?

"Yollarımızı ayırdık," diye cevap verdim sonunda, ona bakmadan. Tamamen yalan sayılmazdı. Öyle olmuştu. Sadece "yollarımızı ayırmak"ın, üçlü bir saldırı sırasında beni terk etmesi anlamına geleceğini biliyordum.

"Oh, üzüldüm Casey. Ayrılık yaşayıp sonra da dünyanın sonu gelmek... Kolay olmamıştır."

Onun zaman çizelgesini düzeltmedim. Bunun yerine, başımı salladım ve "*mm-hmm*" diye ses çıkardım. "Peki ya sen? Biriyle çıkmıyor muydun?"

"Evet, çıkıyordum," diyor, başını sallayarak. "Ama onu öldürmek zorunda kaldım."

Ağzım sessiz bir O şekli alır ve yüzünde herhangi bir mizah belirtisi ararken, *şaka yapıyorsun* diye beklerim. Ama o bana stoik bir bakışla bakar ve omuzlarını hızlıca kaldırarak sözlerini önemsizmiş gibi gösterir.

"Bekle, ne?"

"Evet, o zombiye dönüştü, ben de..." Sessizleşir ve parmağını boynuna götürerek cümlesini tamamlar.

"Tanrım, Tessa! Çok üzüldüm." Ona yaklaşıyorum, yere diz çöküp, onun dizine koyduğu elinin üzerine elimi koyuyorum.

"Özür dileme." Elimizi birlikte yukarı kaldırır, sempatiye ihtiyaç duymadığını gösterir. "Salgından birkaç gün önce onun beni aldattığını öğrendim ve onunla yüzleşip onu terk edecektim, ama bunu erteledim ve sonra o zombiye dönüştü, bu yüzden onu öldürmek zorunda kaldım," der Tessa, sanki bir tarif paylaşıyor ya da bana yol tarifi veriyor gibi, olgusal bir şekilde. "Aslında böyle olduğu için memnunum. Aksi takdirde, bunu inkar eder, sonra beni manipüle eder, sonra da onunla kalmam için ikna etmeye çalışırdı ve muhtemelen kalırdım. Sonra bir süre sadık kalır, rahatladığında tekrar aldattırdı. Bu döngü, ben bıkana ve değerimi anlayana kadar devam ederdi. Sonra güvenimi yeniden kazanmak ve onun bana bulaştırdığı güven sorunlarıyla başa çıkmak için terapiye gitmek zorunda kalırdım. Bu yüzden ilişkimizin bu şekilde bitmesi daha iyi oldu, yani onun kafasını uçurmam daha iyi oldu," diyor Tessa, tırnaklarını karıştırarak.

"Onun bir zombi olduğundan emin misin?" Ayağa kalkıp gözlerimi kısarak, çenemi içeri çekip kaşlarımı çatıyorum.

O başını salladı. "Eminim."

İkimiz de, sadece iki ay önce tamamen psikotik olarak nitelendirilebilecek, ama şimdi normal görünen bir duruma gülmekten kırılıyoruz.

Kapı birden açılır, duvara çarparak gürültüyle kapanır ve eğlencemize son verir. Blake'in yatak odama girmesini görünce yüzümü buruşturuyorum. Üzerinde kirli bir kot pantolon ve heykel gibi göğüs kaslarına ve karın kaslarına yapışan beyaz bir tişört var. Sol koltuk altının altındaki omuz kılıfında, bir dedektifin takım elbisesinin altına taktığı gibi bir tabanca duruyor. Başka bir tabanca da kalça kılıfında duruyor. Blake önce bana, sonra Tessa'ya, sonra da yatağına bakıyor.

"Teşekkürler," diyor, benim yaptığım dağınıklığı işaret ederek.

"Rica ederim. Bana göre standartlara uygun görünmüyordu, bu yüzden en iyisi sıfırdan başlamak olduğunu düşündüm," diyorum. Tessa ve ben ona küçümseyen bir bakış atıyoruz.

Dudaklarını bükerek yatağını yeniden yapmaya başlar.

"Burada yapılacak çok iş var, bana ekstra iş çıkardığın için hiç hoşnut değilim."

"Ben de senden hiç hoşlanmıyorum," derim, ellerimi belime koyarak. "Bu *senin* sorunun gibi görünüyor." Kısa bir süre bana gözlerini kısarak bakar, yatağın diğer ucuna doğru ilerlerken, çarşaflarını katlayıp düzeltir.

Çenemi dik tutarak ona doğru yürüdüm ve yatağının önünde durdum. "Hayır, bu *senin* sorunun," dedim, sıkıştırılmış çarşafı karıştırıp tekrar dağıttım.

"Sizi yalnız bırakayım mı?" diye alay ediyor Tessa.

Blake ve ben başımızı ona doğru çevirip, "Hayır" diyoruz.

O inleyerek bana döner. Ben biraz daha dik durur ve ona bakar. Blake'e bu kadar yakın olunca, daha önce fark etmediğim şeyleri fark etmeye başlarım. Sağ kaşının üstündeki küçük ben. Dudaklarının pürüzsüzlüğü. Sıkı kesilmiş sakalından bir santim kadar uzakta beliren ince bir yara izi. Ve sonra gözlerinde, sanırım öfke olabilecek bir yoğunluk var. Belki ona bana yumruk atılabilirim. Babam bunun için onu kesinlikle kovardı. Ona daha da yaklaşıyorum, göğüslerim neredeyse vücuduna değiyor. Gözleri titriyor, boynundaki ve göğüs kasları geriliyor. *Hadi Blake. İt beni. Beni yere at. O büyük ellerinle bana dokun. Bir şey yap. Babama seni kovması için bir neden ver.*

Gürültülü bir şekilde nefes verir ve başını sallar. "Doomsday, vaktim yok ..."

"Ben Dr. Pearson," derim otoriter bir tavrıyla, en azından öyle söylemeye çalışıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve dudaklarımı sıkıca kapatırım.

Blake, Tessa'ya bakar, sanki ona destek verecekmiş gibi, ama Tessa Casey'nin tarafındadır. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak.

"Casey," diye karar kılar, isteğimi dikkate almaz ama çocukça lakabına göre büyük bir gelişme gösterir. Dürüst olmak gerekirse, hastanede olmadığım sürece Dr. Pearson olarak çağrılmaktan hoşlanmıyorum; aksi takdirde bu sadece kibirli bir tavır olarak algılanıyor.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin," diye devam ediyor Blake, "birlikte yatacağız, bu yüzden ..."

Bang. Bang. Bang.

Dışarıdan üç el silah sesi duyulur, pencereden içeri girer ve üçlü grubumuza ulaşır. Bu ses, bir anda hepimizin tavrını değiştirir. Kollarımı yanıma indirip donakalırım, gözlerim endişeyle büyür. Tessa ayağa kalkar ve yanımda durur, aynı tepkiyi verir. Blake dönüp yatağından atlayarak pencereden dışarı bakar.

"Lanet olsun!" diye bağırır. Hiç vakit kaybetmeden, bizi itip odadan dışarı fırlar, ağır ayak sesleri evin her yerinde yankılanır.

Tessa ve ben yatağına atlayıp yüzlerimizi pencereye dayayarak neler olup bittiğini görmeye çalışıyoruz. Ağaçların arasında açılmış bir açıklık var, bu da bize ön çitin önünü engelsiz bir şekilde görmemizi sağlıyor. Yalnız bir ısıricı dikenli tellere dolanmış, çenesini şaklatıyor ve kollarını havada çılgınca sallıyor. Kuzenim Greg, ondan sadece bir metre uzakta durmuş, yaratığa ateş ediyor. Ya ısıkalıyor ya da sadece uzuvlarını vuruyor.

"Ne yapıyor o?" Kafamı sallıyorum.

"Onu öldürmemeye çalışıyor gibi görünüyor." Tessa kıkırdıyor.

Pencereyi açıyorum. Sineklik yok, bu yüzden kafamızı dışarı çıkarıp daha iyi görebiliyoruz. Aniden Blake ortaya çıkıyor, ön bahçeyi geçip Greg'e doğru koşuyor. Bir elinde kılıç tutuyor ve "Ateş etmeyin" diye bağılıyor.

Tessa'ya bakıyorum. "O şeyi nereden buldu?"

"Ya yolda buldu ya da pantolonunun içine uzun ve sert şeyleri saklamakta ustadır." Tessa kıkırdar.

Önceki geceyi düşününce, Blake'in sadece bir çift boxer şort giydiği görüntü gözlerimin önüne geliyor, beni şaşırtan şişkinlik de öyle. Bir yanım Tessa'ya yanılmadığını söylemek istiyor, ama bu detayı kendime saklıyorum.

Blake hızlı bir hareketle ısırganın kafasını koparıyor. Boynundan siyah bir çamur fışkırıyor ve sızıyor. Yaratığın kolları ve bacakları birkaç saniye boyunca kasılmalar geçiriyor, sonra vücudu gevşiyor.

"Ne halt ediyordun sen!?" Blake bağıır, sesi evin arkasına kadar ulaşır, sanki bizimle aynı odadaymış gibi net bir sesle.

Greg'in elleri, kendini açıklamaya çalışır gibi hareketlidir, ama sesi çok sessizdir ve duyulmaz.

"Tek bir zombiydi!" Blake yüksek sesle devam eder, Tessa ve bana ise konuşmanın sadece yarısı ulaşır.

Greg, bir elinde hala tabancayı tutarken, elleriyle konuşmaya devam eder.

"Ver şunu bana!" Blake tabancayı ondan alır. "Duymak istemiyorum. Ne kadar aptal olabilirsin? Cephaneyi boşa harcayıp, daha fazlasını buraya çekecek sesler çıkarıyorsun?"

"Pfft, yüksek seslerin daha fazla ısıricıyı çekeceğinden gerçekten endişeleniyorsa, çenesini kapatsa iyi olur," diyorum.

"O bunu yapamaz, Casey." Tessa bana bakar. "Unutma, ne kadar yüksek sesle bağıırsa, o kadar fazla otoritesi olur ve penisi o kadar büyür, yani..."

Avuçlarını düz bir şekilde yukarı kaldırıp, bir terazi gibi yukarı aşağı hareket ettirir. "Öncelikler."

Biz gülüyoruz, Blake ise küçük kuzenimi çok yüksek sesle azarlamaya devam ediyor. Greg başını eğiyor, ama onun yaptıklarından utandığını mı yoksa bağırılmaktan bıktığını mı anlayamıyorum. Bakışlarım Blake'e dönüyor. Sırtındaki kaslar şişmiş ve gergin, dar beyaz tişörtünü gerginleştiriyor. Kanlı kılıç elinde, belinde duruyor.

"Blake kızdığında çok seksi oluyor." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum ve keşke geri alabilsem diyorum. Objektif olarak, o çok, çok yakışıklı bir adam, ama bu önemli değil, çünkü o bir pislik.

Tessa yavaşça başını çevirir, kaşları zaten kalkmıştır. "Düşmanın peşinde misin?"

"Kesinlikle hayır." Onu hafifçe itiyorum.

O gülerken beni geri iter. "Bundan emin misin?" "Binlerce kez evet. O en kötüsü."

"Bu konuda haklısın. Lisede sana yaptığı saçmalıkları hatırlıyor musun?"

Yatağının üzerinden sürünerek ayağa kalktım. "Hangi sefer?" "Son sınıfta."

Öğrenci otoparkına girip kamyonetinden indim. Son sınıfın ilk günüydü ve yaz boyunca kendimi gerçekten geliştirmiştım, bazılarının deyimiyle "güzelleşmişim". Babamın tüm projelerinde güneşin altında çalışmaktan bronzlaşmış ve formda olmuştum. YouTube ve Elaine sayesinde makyaj yapmayı ve saçımı şekillendirmeyi öğrenmişim. Diş telim çıkmıştı ve bir beden büyük giysiler yerine kendi bedenime uygun giysiler giyiyordum. Ayrıca göğüslerim gelişmişti ve tek değişiklik bu olsa bile, herhangi bir lise öğrencisi bunu bir dönüşüm olarak görürdü. Kendimi farklı hissetmiyordum. Sadece farklı görünüyordum.

Okulun yeniden başladığını nefret ettiğimi hatırlıyorum. Bundan korkuyordum çünkü bu, Blake ve arkadaşlarının bir yıl daha bana eziyet edeceği anlamına geliyordu. En azından üniversiteye gitmeden önce son yılım olacaktı. Yine de endişelenmeden edemiyordum. Bu yıl bana ne diyeceklerdi? Bana ne tür acımasız şakalar yapacaklardı? Son bir patlama yapıp, daha önce yaptıkları tüm eziyetleri aşmaya çalışacaklar mıydı? Dolabıma girmekte zorlandığım için ilk derse geç kaldım. Blake'in terör saltanatını çoktan başlatmış olduğunu sandım, ama sonunda açabildiğim sadece eski, bozuk bir kilitmiş.

dolabımın, Blake ve arkadaşlarının daha önce birkaç kez yaptığı gibi konserve, kir, çöp veya çürümüş muzlarla dolu olmadığını görünce de rahatladım.

Sonunda ilk derse girdiğimde, sadece bir masa boştu ve tabii ki Blake Morrison'ın hemen yanındaydı. Sinir ve öfkenin karışımı kalbimin hızla atmasına neden oldu. Birinci sınıftan beri onunla aynı sınıfa girmedim, ama görünüşe göre şansım tükenmişti. O sınıf tam bir cehennemdi çünkü Blake her fırsatta beni utandırıyordu.

Öğretmen bana oturmamı söyleyene kadar sınıfın önünde donakalmış bir şekilde durdum. Oturmak istemiyordum ve sınıftaki garip gerginlik Blake'in dikkatini çekti. Kafasını kaldırdı ve ağzını hafifçe açtı, sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi. Gözleri vücudumun her yerini taradı ve sonra benim bakışlarımla buluşmadan önce bir tur attı. Eminim ona kaşlarımı çatmıştım. Ama şaşırtıcı bir şekilde, o da aynısını yapmadı. Bunun yerine Blake gülümsedi. Beni korkutan şey, bu gülümsemenin samimi görünmesiydi. Ama beni daha da korkutan şey, ben de gülümsemeden edemememdi.

Hızla üstümü değiştirip Tessa'ya baktım ve o Blake'in yatağından kalkarken gözlerimi devirdim. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Aynısını ona yapmalısın, bilirsin, ona kendi ilacını tattırmalısın." Kaşlarını iki kez kaldırdı ve sırttı. "Eğlenceli olabilir, ya da en azından zaman geçirmene yardımcı olabilir."

"Olmaz. Delik kazmayı ya da ısırğanları öldürmeyi tercih ederim."

"Peki, belki senin için yaparım," diye ekledi utangaç bir bakışla.

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve nefes alabilmek için spor sütyenimi çekiyorum. Midem ters dönüyor ve kalbim bir vuruş atlıyor gibi. Komodinden cam şişe suyu alıp kalanını bir dikişte içiyorum.

"İyi misin?" diye sorar Tessa.

"Evet." Başımı sallayarak zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Ama bunu yapma," diyorum. "Neyi?"

"Blake'le uğraşmayı."

Gözleri hafifçe kısılr. "Neden?"

"Çünkü biz bundan daha iyiyiz."

"Sanırım haklısın." Tessa sırtıyor. "Ama fikrini değiştirirsen, ben de alçakça davranmaya karşı değilim."

Onun eğlenceli ifadesine karşılık vererek, "Eğer değiştirirsem sana haber veririm," derim, ama bunu yapmayacağımı çok iyi bilirim. Blake bir pislik, ama benim pisliğim.

Bölüm 10

"Casey!" Elaine, Tessa ve benim mutfaktan merdivenlerden indiğimizi görünce heyecanla çılgılık attı. Bıçağı kesme tahtasına bıraktı ve önlüğüne ellerini sildi, mutfak adasının etrafından dolaşarak olabildiğince hızlı bir şekilde bize doğru koştu.

Ona ulaştığımda kolları zaten uzanmış durumda ve beni evimdeymişçesine sıcak bir şekilde kucaklıyor. "Merhaba Elaine," diyorum, lavanta ve vanilya karışımı olan tanıdık kokusunu içime çekerek.

Çocukken yaptığım gibi sırtımı ovuyor, habersizce evine gidip çoğunlukla babam ya da beni rahatsız eden başka şeyler hakkında dert yanıyorum. O da benim söylenmelerimi dinliyor, bana tatlı (her zaman ev yapımı) ikram ediyor, yanında da sağlam tavsiyeler veriyor, sonra da cribbage oynuyoruz.

"Seni özledim," diye fısıldar Elaine ve sesinde rahatlamış olduğunu hissedebiliyorum. Beklediğinden daha erken veda etmek zorunda kalacağı bir kişi daha olmadığım için rahatlamış.

"Ben de seni özledim."

Beni biraz daha sıkı kucakladıktan sonra bırakır. "Bir bakayım sana," der ve beni baştan aşağı süzer. Yüzümdeki ve boynumdaki yaraları görünce hafifçe kaşlarını çatar, ama sonra cesaret verici bir gülümsemeyle yerini değiştirir. Onu çok uzun zamandır görmemiştim, ama bana neredeyse aynı görünüyordu — sadece biraz daha grileşmiş ve biraz daha kısalmıştı.

"Açlıktan ölüyorsunuz," diyor Elaine, elimi tutup hafifçe okşadıktan sonra kesme tahtasına geri dönüyor. "Elma dilimledim." Bir tabak dolusu elmayı табаға koyuyor. "Ve sebzeli omlet yapıyorum."

Tessa bir elma dilimini ağzına atar ve JJ'in oturduğu mutfak masasına doğru yürür. JJ, bir kase yulaf ezmesi gibi görünen bir şeyi yemektedir.

"İlk gecen nasıldı Casey?" diye sorar JJ.

"Eğer yapmak zorunda kalmasaydım daha iyi olurdu..." Cümlemi yarıda keserim, ön kapının çarpmasıyla sesim kesilir.

"Siktir, Blake," diye inler Greg. Yüzü pancar gibi kırmızıdır, elleri yanlarında yumruk haline gelmiştir, parmaklarını avuç içlerine gittikçe daha sıkı bastırırken kol kasları gerilir.

"Diline dikkat et!" Elaine, taze bir yumurtayı karıştırma kabına kırarken azarlıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanır ve başını sallayarak dağınık saçlarını gözlerinden uzaklaştırır. Azarlandıktan sonra öfkesi hızla utançla yer değiştirir.

"Seninle aynı duyguları paylaşıyorum Greg," diyorum, çiğnerken.

Beni süzerken kaşlarını çatarak kim olduğumu anlamaya çalışıyor. Greg, JJ'in küçük kardeşi ve onu en son üniversiteden eve geldiğim geçen yaz bakıcılık yaptığımdan beri görmemiştim, yani küçük kuzenim şimdi yirmi yaşında olmalı. Yağsız kaslar yapıp boyu neredeyse 1,80 metreye ulaşmış olması dışında, on yaşında Super Soaker ile bahçede koştururkenki halinden pek farklı görünmüyor.

"Casey?" Başını yana eğiyor. Bu bir ifade olmaktan çok bir soru gibi. Greg odayı geçip bana hızlıca sarılıyor. "Ben... senin öldüğünü sanıyordum."

"Hayır, hala hayattayım... ne yazık ki," derim ve sırtını okşarım.

"Öyle olduğuna sevindim." Kıkırdar ve tabaktan birkaç elma dilimi alır. Greg sandalyeyi çekip Tessa'nın yanına oturduğunda mutfak sandalyesi ahşap zeminde gıcırda.

"İyi atışlardı dostum," diye alay eder Tessa, parmaklarıyla ona ateş ediyormuş gibi yapar. Greg homurdanır ve Tessa'nın ellerini itekler.

"Dur. Soldier Boy'dan yeterince duyuyorum," diye şikayet ediyor. "Soldier Boy mu?" diye soruyorum.

"Evet, Blake! O adamın gitmesi lazım," diye alay eder Greg.

Elaine sert bir bakış atar. "Kibar ol," der, yumurtaları havadar altın rengi bir sıvıya çırparak.

"Deniyorum, Elaine." Elma dilimini ikiye böler. "Ondan bıktım artık. Tek yaptığı bana bağırarak."

"Haklı bir nedeni var." JJ küçük kardeşine kısa bir bakış atar.

Kabul etmek istemiyorum ama JJ haklı ve bunu kabul etmek istemememin tek nedeni, Blake'in de haklı olduğu anlamına gelmesi.

Greg gözlerini kısar. "Oh, onun tarafını tutuyorsun. Biz kardeşiz sanıyordum, kardeşim."

"Taraf falan yok. Sen pervasız davrandın, tek söylediğim Blake'in sana bağırarak için iyi bir nedeni olduğu." JJ kaşığını kasesine bırakır, metal seramikle çarpışır. Sandalyesine yaslanır, Greg'in sert bakışlarına karşılık verir.

"Dikkatsiz mi? Ben bu tesisi güvende tutuyordum."

Tessa ve ben birbirimize gülümseyerek bakarız. Bu ikisi hiç değişmemiş, yetişkin olsalar bile hala birbirlerinin boğazına sarılmışlar. Bunun sebebi çoğunlukla kişiliklerinin

çok farklı olmasından kaynaklanıyor. JJ her zaman sessiz, mantıklı bir adam olmuştur. Greg ise soğuk ve gürültücü, tam bir sınıf palyaçosu. Ancak ikisinin ortak bir özelliği var, o da ikisinin de hiç kötü niyetli olmaması.

"Sanırım hepimiz dikenli tel çitlere takılan zombiden kurtulduk.

Ama bizi güvende tutmayan şey, senin ona çılgınca ateş etmen oldu," diyor JJ.

"Oh, zombileri öldürmenin doğru bir yolu *olduğunu* bilmiyordum, Bay Uzman." Greg'in ses tonu alaycı bir şekilde doludur.

"Ama onu sen öldürmedin. Blake öldürdü. Sen sadece mermi israf ettin ve muhtemelen daha fazlasını buraya çektin." JJ sandalyesini itip ayağa kalkar, tabağını alır ve lavaboya götürür.

Ön kapı açılıp kapanır ve tanımadığım bir kadın içeri girer, lululemon marka eşofman giymiş, tayt ve kısa fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ile tamamlanmış. Genç, belki yirmili yaşların başında, yüzü makyajlı ve uzun, dalgalı kıvılcık saçlı.

"Bebeğim, iyi misin?" diye sorar, ama kime sorduğunu bilmiyorum, çünkü kimse ona hemen cevap vermez.

"İyiim Molly," diye homurdanır Greg.

Molly, sandalyesinin arkasına eğilir ve kollarını onun boynuna dolayarak, bir köpek yavrusu yemek kabına yüzünü gömmüş gibi, ona şefkatle seslenir. "Emin misin? Olanları duydum. O zombiyle tek başına başa çıktığın için ne kadar cesur olduğunu inanamıyorum."

Tessa, son elma dilimini çiğneyerek gülmesini bastırır ve boğazından çıkan sesleri sanki hafifçe boğuluyormuş gibi gösterir.

"Dünyanın sonunu seninle geçirmek istediğim başka kimse yok, Pookie." Molly, Greg'in yanağına birkaç öpücük kondurur.

Greg dönüp ondan uzaklaşır. Bu ne olursa olsun, Greg'in hoşuna gitmediği açıktır.

Şaşkın bir şekilde, omzumun üzerinden Elaine ve JJ'ye bakarım.

JJ gülerek başını sallar ve ellerini pantolonuna siler.

Elaine, yumurtaları tavaya döker ve sırtarak, "Greg," der, "neden Molly ve Casey'yi birbirleriyle tanıştırmıyorsun?"

Kız dik durur ve kaşlarını kaldırarak bana döner. "Casey kim?"

"O benim," diyorum, sanki sınıfta gibi elimi kısmen kaldırarak.

Molly kaşlarını çatıp dudaklarını büzerek beni baştan aşağı süzer.

"Ben Greg'in kuzeniyim," diye eklerim.

Bir saniye içinde, yüzündeki şüpheli ifade yerini hayret dolu bir ifadeye bırakır.

"Aman Tanrım!" diye bağırır ve bana doğru koşar. "Seninle tanışmak çok güzel. Ben Greg'in kız arkadaşı Molly." Ona selam vermek için elimi uzatırım, ama o elime bakmadan onu itip yerine bana sarılır, kollarımı yanlarıma sıkıştırır ve yanağını yanağıma sürter. "Bu durumda biz kuzenin karısı oluyoruz," diye ekler.

"Oh, tebrikler. İkinizin nişanlandığını bilmiyordum," diyorum çok az bir coşkuyla. Çok fazla coşku gösterirsem, beni daha da sıkı saracak ve bir ısırıcı ya da yakıcıdan önce hayatıma son verecek diye endişeleniyorum. "Ne zaman oldu bu?"

Tessa mutfak masasında gülmesini zorlukla bastırıyor. Daha da boğuluyormuş gibi yapıyor ve ona endişelerini gösteren insanları eliyle uzaklaştırıyor. "Yanlış tüp," diye hırıltıyla söylüyor.

"Nişanlanmadık." Greg'in sesi monoton, sanki ilişkilerinin durumunu ilk kez açıklığa kavuşturmak zorunda kalmamış gibi, ve kızmak yerine, sadece sinirlenmiş gibi.

"Henüz değil, değiliz," diyor Tessa kıkırdarak.

Ona cevap vermek yerine derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırıp indirir.

Molly sonunda beni bırakır ve gülümser, beyaz dişlerle dolu geniş ağzını gösterir. Parlak kırmızı dudakları gergin olsa bile dolgundur.

"Peki, ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyorum.

"Yeterince uzun değil." O gülüyor. "Ama neyse ki, önümüzde sonsuz bir zaman var. Öyle değil mi, Pookie?" O cevap vermezken, omzunun üzerinden ona bakıp tekrarlıyor, "Pookie?"

"Evet, doğru," diye cevaplar, ona bakmadan yenik düşmüş bir şekilde. "Molly, canım," diye araya girer Elaine.

"Evet," der Elaine'e bakarak.

"Bahçeden benim için birkaç tane geleneksel domates koparabilir misin, lütfen?" Ağzını kapatarak gülümser ve yanaklarının gamzeleri tam etkisini gösterir. Elaine'in bu isteği, Greg'i bu durumdan kurtarmak için yaptığını anlayabiliyorum, çünkü omletleri için kesilmiş sebzelerle dolu bir kesme tahtası var.

"Tabii ki," der Molly başını sallayarak. Greg'in yanına zıplar, yanağına ıslak bir öpücük kondurur ve "Şimdiden özledim," der, sonra oturma odasından geçip ön kapıdan çıkar.

Kapı kapanır kapanmaz, Tessa yanaklarını şişirir, kahkahalarla ve hatta biraz tükürükle patlar.

"Kes şunu!" Greg ona buruşuk bir kağıt havlu fırlatır. Havlu kafasından sekip masaya düşer, ama bu onun neşesini kesmez.

"Vay canına," diyorum. Bu kelime, şaşkınlığımın ve eğlencemin derecesine uygun olarak, nefes nefese ve uzatılmış bir şekilde çıkıyor.

Greg parmağını bana doğrulttu. "Sen de başlama."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diyorum, yarı gülümseyerek. "Çok, çok hoş birine benziyor."

O inler. "Evet, iyi biri, ama aynı zamanda inanılmaz derecede sinir bozucu ve aşırı yapışkan."

"O zaman neden onunla çıkıyorsun?" Başımı eğiyorum.

"Çıkıyoruz..." Greg, fazla heyecanlanmadan önce kendini toplamak için bir ara verir. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi çok sakın ve düzdür. "Çıkıyoruz, tamam mı?"

"Gerçekten mi? Çünkü o kesinlikle çıktığınızı düşünüyor."

"Evet, onun ne düşündüğünü kontrol edemem." Greg sinek kovar gibi elini salladı.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Cevap için Tessa'ya baktım, ama o hala gülmekten kendini alamıyordu. "Sen ve Molly bir ara çıkıyor muydunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Greg, sanki bu çok normalmiş gibi.

"O zaman neden öyle düşünüyor?"

"Bir keresinde birlikte olduk, tamam mı?" Başını ellerinin arasına gömer. "Ertesi gün dünyanın sonunun geleceğini nereden bilebilirdim ki?"

Tessa'nın neden gülmekten kendini alamadığını şimdi anlıyorum, çünkü ben de alamıyorum. Burnumdan soluyorum. "Üzgünüm, Greg."

"Bunu bu kadar komik bulmana sevindim." Kollarını göğsünde kavuşturur ve bizim susmamızı bekler.

"Biliyorsun, tek gecelik ilişkide dikkatli olmazsan, hayatının geri kalanında bu kararınla yaşamak zorunda kalabilirsin derler," diyor Elaine hiç duraksamadan. Kurnazca sırtıyor ve bu da kahkahalarımızı daha da artırıyor.

"Hadi ama! Bu komik değil," diye sızlanır Greg, sanki ses tonu bunu değiştirmiş gibi.

"Evet, öyle," diye ekliyor JJ, Elaine'in yanında kahvaltısını hazırlarken.

Sonunda sakinleştiğimizde, Tessa ilk konuşan olur. "Greg, ondan gerçekten hoşlanmıyorsan, neden ona söylemiyorsun?"

"Evet, ondan ayrıl. Tabii ki nazıkçe," diye ekliyorum.

"Yapamam. Bana tamamen takıntılı. Onu terk edersem, beni öldürür. Ayrıca..." Sesi kesilir ve omuz silker. "Bilirsin."

"Neyi biliyoruz?" diye sorar Tessa.

"Yani, burada benim yaşımda olan ve ailemden olmayan tek kız o... tabii, sen hariç, Tessa. Yani, sen benden dokuz yaş büyüksün, ama ben Cougartown'a gidebilirim." Greg kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirir.

Tessa ona tiksinişmiş bir bakış atar ve "Söylediklerimi unut. Bence onunla kalmalısın." der.

"Katılıyorum, o çok sevimli," derim, Tessa'yı destekleyerek.

"Emin misin?" Greg, erkek manken gibi görünmeye çalışarak Tessa'ya bakar.

"Dikkatli olsan iyi olur Greg, yoksa Blake'i üstüne salarım," diye alaycı bir şekilde söyler. "Pfft. Blake'den korkmuyorum. O küçük bir kaltak..."

"Ben neyim?" diye sorar Blake, bizi şaşırtarak. Kapıda durur, hiç kimse fark etmeden sessizce içeri girmiştir. Arkasında kapıyı kapatır, elinde kılıçla içeri girer. Hem o hem de silahı, öldürdüğü ısrırganın kalıntıları ile kaplıdır.

"Beni duyduğunu düşünüyorum, aksi takdirde tekrar etmemi istemezdin."

"Hadi ama. O zaman tekrar söyle Gregory," diye meydan okur Blake.

"Çocuklar, dışarıdaki çitin ötesinde kavga edecek yeterince şey var, bu yüzden

burada buna gerek yok." Elaine, spatulasını ileri geri sallayarak iki adamın arasına girer.

"Evet, hanımefendi." Blake başını sallar ve JJ'e bakar. "Koşmaya hazır mısın?" "Evet. Sadece botlarımı giymem lazım."

Blake bir bez alır ve kılıcının bıçağını siler. "Ne koşusu?" diye sorarım.

"Malzeme koşusu." JJ merdivenlere oturur ve iş botlarının bağcıklarını bağlamaya başlar. "Haftada birkaç kez yapıyoruz," diye ekler.

"Ben de gitmek istiyorum," derim, çenemi kaldırarak.

"Hayır," der Blake hiç tereddüt etmeden.

"Neden?"

"Çünkü eğitim almadın." Blake lavaboda ellerini yıkar. "Ve sen bir yük olursun." Tırnaklarını ovarken bana bakmaz bile.

Ona olan kızgınlığım giderek artıyor, bu yüzden tezgahın üzerinden uzanıp suyu kapatıyorum. Bu onun dikkatini çekiyor. Blake sonunda başını kaldırıp gözlerime bakıyor.

"Ben yük değilim ve ne yapıp ne yapamayacağıma *sen* karar veremezsin. Yani, hoşuna gitse de gitmese de, ben gidiyorum." Ondan uzaklaşıp merdivenlere doğru yönelirim, JJ'in yanından geçip giderim. Geride kalmamak için aceleyle iki basamak birden atlarım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslenir.

"Ayakkabılarımı ve ceketimi almaya," diye bağıryorum.

"Ne için? Spor yapmak için mi? Bahçe işleri için mi? Çünkü bizimle gelmeyeceğin kesin," diye bağırır Blake, sesim yükseldikçe sesi giderek zayıflar. Kim olduğunu sanıyor bilmiyorum ama kesin olan bir şey var: bana ne yapacağımı söyleyemez, ne şimdi ne de gelecekte. Yatak odama vardığımda ön kapının açılıp kapandığını duyarım. Pencereye koşarak giderim ve JJ ile Blake'in yan yana bir kamyonete doğru yürüdüklerini görüyorum. *Kahretsin.*

"Bekleyin!" diye bağıryorum, sesimin camdan geçip onları zamanında durduracağını umarak.

Bölüm 11

Sahte evin etrafında koşarak, garaj yolunun sonunda park etmiş siyah kamyoneti yükleyen Blake ve JJ'ye doğru koşuyorum. Babam ön çitin yanında, kafası kesilmiş ısırganın cesedini dikenli telden çekip çıkarıyor. Cesedi çekip çıkarırken bir bacağı kopuyor ve onu el arabasına atıyor.

"Baba!" diye bağıyorum.

Blake babamın söylediklerini dinler, bu yüzden Blake'e benim de onlarla geleceğimi söylemesini söylemem yeterli. Sorun çözüldü.

Adını tekrar sesleniyorum ve bu sefer babam arkasını dönüp elini sallıyor. "Merhaba tatlım. Nasıl uyudun?"

Ondan birkaç metre ötede dururum, biraz nefes nefeseyim. "İyiym. Blake ve JJ ile koşuya çıkmak istiyorum," derim, kamyoneti işaret ederek.

Blake bana bakar ve yavaşça başını sallar.

Babam bir an duraksadıktan sonra içini çekti. "Bence bu iyi bir fikir değil, Casey. Daha dün gece geldin, birkaç gün daha dinlenip ortama alışmalısın, sonra da..."

"Alışmak mı?" Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ben burada büyüdüm. Alışmam gereken hiçbir şey yok."

Hala çitlere takılı olan kopmuş bacağı çeker, çürümüş eti dikenlere sürterek parçalar ve onu kurtarır. Bacak, ıslak bir sesle el arabasına düşer. Güneş ışığı, uzuvlarda ve vücutta hala taze olan siyah sümükte parlar ve onu cilalı obsidiyen gibi parlatır. Soğuk hava çürümeyi yavaşlatmaya yardımcı olur, ancak eski kan ve bozulmuş sütün karışımı olan koku dayanılmazdır.

"Artık durum farklı," diyor babam, etrafındaki zemini tarayarak. "Kafasını görüyor musun?"

İnleyerek, çit direğinin yanındaki uzun çimlerin arasından, koyu renkli, keçeleşmiş saçların görüldüğü yeri işaret ediyorum. "Orada."

Babam parmağımın işaret ettiği yeri takip eder ve saçlarından tutup kafayı çimlerden çıkarır. Eskiden bir erkekti, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı, ama çürüme nedeniyle artık bunu söylemek zor. Gözleri çökmüş, bulanık beyaz ve ağzı açık, dilinin bir kısmı ısırılmış ve dışarı çıkmış. Boynundaki açıklıktan siyah çamur damlıyor. Babam kafayı el arabasına koyar

el arabasına koyar ve eldivenlerini çıkararak cesedin üzerine atar.

"Baba, artık işlerin farklı olduğunu çok iyi biliyorum, ama Chicago'dan buraya kendi başıma geldim, yani malzeme almaya gitmeye gayet muktedirim."

Sakalını kaşıyor ve nefes veriyor. Düşündüğünü biliyorum ve her an "*Tamam, gidebilirsin*" diyeceğini biliyorum. Yani, nasıl gitmemesi mümkün olabilir ki? Bunun için neredeyse tüm çocukluğumu feda ettim.

Blake, yüzünde sırıtarak yanıma geliyor. O sırıtışı silmek için sabırsızlanıyorum. "Selam Dale. JJ ve ben çıkıyoruz."

"Ben de," diyorum, ona kötü bir bakış atarak.

"Hayır, gitmeyeceksin." Blake çenesini kaldırarak bana meydan okur.

"Evet, gidiyorum. Değil mi, baba?" Gülümserim ve babama bakarak "*Doğru*" demesini beklerim.

JJ yaklaşır ve Blake'in yanında durur. Onun sırtına bir şaplak atar. "Hazır mısın?"

"Hazırım," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

Kuzenim ağzını bir yandan diğer yana hareket ettirerek Blake'e ve sonra babama onay için bakar.

"Hayır, Casey, gitmeyeceksin," der babam, iç çekerek. "Kurallarımız boşuna yok, istisna yapamam." Dudaklarını büzerek tartışmanın bittiğini işaret eder, ama benim için bitmez.

Blake sırıtıyor. "Söylemiştim."

"Hadi ama baba! Ne kuralları? Sadece iri, aptal kaslı erkekler gidebilir mi?"

"Hey!" der JJ, başını eğerek.

"Sen değil. Sadece o." Blake'i işaret edip gözlerimi kısıyorum.

"Koşmaya çıkmaya hazır değilsin, Case," diye araya giriyor babam.

"Ne?! Tabii ki hazırım. Beni bunun için sen eğittin, unuttun mu?"

İnanamıyorum. Nasıl olur da kendi kızının sözünü bir yabancının sözüne tercih edebilir?

"O çok uzun zaman önceydi ve şu anda savaş becerilerin nasıl bilmiyorum. Ayrıca, en son ne zaman silah ateşledin?" Başını eğiyor.

On sekiz yaşımdan beri ateşli silah kullanmadım, ama ona bunu söylemeyeceğim. Dün buraya gelmek için neler yaşadığımı anlamıyor mu? Sadece bu da değil, buraya tek başıma, tek parça halinde geldim. Bana kırılğanmışım gibi davranıyor, sanki her an parçalanabilirmişim gibi, ama beni güçlü olmaya zorlayan

Beni güçlü olmaya zorlayan oydu. Bana izin verdiği tek şey buydu. Ve şimdi de güçlü olduğuma inanmıyor. Eğer hiç kullanamayacaksam, tüm bu eğitimin ne anlamı vardı?

"Baba, dövüş becerilerim gayet iyi. Dün tam anlamıyla üç yakıcıyı hallettim."

"Saldırganlar mı?" Blake kaşlarını çatı. "*Zombileri* mi kastediyorsun? İşte bu yüzden gelemesin. Neyle uğraştığımı bile bilmiyorsun."

Ona doğru bir adım atarım, yüzünden sadece 30 santim uzaklıkta dururum, ondan hiç korkmadığımı gösteririm. Benden neredeyse 30 santim daha uzun olması ya da pazılarının neredeyse benim uyluklarım kadar büyük olması umurumda değil. Parmağımı göğsünün ortasına batırırım. O hiç kıpırdamaz. Şu anda bir kayayı dürtüyormuşum gibi hissetmem de umurumda değil.

"Hayır, *zombilerden* bahsetmiyorum Blake, ve neyle uğraştığımı çok iyi biliyorum... tam bir pislik." Her heceyi söylerken parmağımı göğsüne batırıyorum.

"Sanırım senden bahsediyor, Morrison," diyor JJ alaycı bir şekilde. Blake gözlerini devirip, "Evet, farkındayım," diyor.

"Bu bölgeyi avucumun içi gibi bilirim. Sekiz yıl savaş eğitimi aldım, tıp fakültesinden mezun oldum ve asistan doktorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Senden daha iyi yol bulabilirim, senin kadar kolay hayatta kalabilirim ve biri yaralanırsa, gerçekten bir şeyler yapabilirim." Gözlerine bakarak yanıtını bekledim.

"Öyleydi," diyor. "Ne?"

"Sen stajyer doktordun. Şimdi ise sadece başımın belasısın."

Öfke damarlarımdan akıyor, içimde çalkalanıyor. Ellerim yumruk oluyor ve tüm gücümü kullanarak onun çenesine yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. Baş belası olan o, ben değilim. Burası benim evim. Ben buraya aidim. O ise sadece... bir davetsiz misafir.

"Zaten burada ne işin var? Kimse seni burada istemiyor, Blake." "Buraya gelmem istendi."

"Kim tarafından?" İhanet duygusu vücudumu kaplamış durumda ve bunu kime yönelteceğimi bilmiyorum.

"Dale," diyor sırtarak.

Boş boş duran babama dönüyorum, tartışmanın önünden geçip gitmesine izin veriyor. Blake'in buraya kaçtığını sanıyordum. Babamın onu *davet ettiğini* bilmiyordum.

Bana bunu nasıl yapabilir?

"Onu neden buraya yaşamaya davet ettin?" Kendimi yere sağlamca dikip, ağzından çıkacak saçma sapan bir nedene hazırlandım.

"Çünkü... biz arkadaşız."

Gözlerim Blake ile babam arasında gidip gelir. Demek Blake arkadaş olduklarını söylerken yalan söylemiyormuş. Ama nasıl? Babam ellili yaşlarında, içine kapanık bir hazırlıkçı. Blake ise benim yaşımda ve sanırım tek hobisi zorbalık yapmak ve ağırlık kaldırmak.

"Nasıl oldu da onunla arkadaş oldun, baba?" Gözlerim o kadar kısılmış ki, babamı zar zor görebiliyorum.

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokup topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Bu yeri tek başına idare etmek kolay değildi Casey, büyük projelerde yardıma ihtiyacım vardı. Bu yüzden yaklaşık bir buçuk yıl önce gazeteye iş ilanı verdim ve Blake en nitelikli adaydı. Çalışanım olarak başladı ama kısa sürede arkadaş olduk."

"Bir buçuk yıl mı? Bir buçuk yıldır Blake Morrison'la dostluk mu kuruyorsun?"

"Bunun nesi önemli, Pearson?" Blake başını yana eğerek sorar. "Sırf baban ve ben son on sekiz ayda seninle onun son on yılda geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdik diye, senin de..."

"Kapa çenen, Blake!" diye bağırırım.

"Casey, böyle davranma," diye araya girer babam. "Öyle oldu işte, dün gece sen söyleyene kadar onun çocukluktan tanıdığın Blake olduğunu fark etmemiştim."

"Sence buralarda kaç tane Blake var, baba?" İkisine olan kızgınlığım her geçen dakika artıyor.

"Bunu hatırlamamı mı bekliyorsun? Blake hakkında en son duyduğum şey, sen on üç yaşındayken oldu," diyor.

Keskin bir nefes veriyorum. Yani, çok uzun zaman önceydi ve Blake'in bana ne kadar kötü davrandığını babama anlatmayı bıraktım, çünkü onun bu soruna verdiği cevap ya Blake'in ailesiyle konuşmak ya da okula bildirmektir. Bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum, bu yüzden her şey yolundaymış gibi davrandım ve kendi başıma hallettim. Babam bunun yıllarca sürdüğünü, liseden mezun olup buradan ayrılana kadar devam ettiğini bilmiyor. Bu yüzden bilmediği için ona kızamam. Ama buradan ayrılmamın sebebi olduğu için

burayı terk etmemin sebebinin o olması için kızabilirim. Babamla olan tek bağım hazırlık yapmaktı ve ben hazırlık yapmaktan nefret ediyordum. Ama onun tek umursadığı şey buydu. Aklındaki tek şey buydu, bu yüzden onunla bağ kurmak imkansızdı. Şimdi, yıllarca beni eğitip, tam da bu duruma hazırladıktan sonra Blake'in tarafını tutuyor. Bu saçmalık ve Blake'in bana patronluk taslamasına asla izin vermem.

"Her neyse. İkinizin arkadaş olup olmamanız umurumda değil, ama ben kaçacağım," diyorum, ellerimi belime koyarak.

"Hayır, gitmeyeceksin," diye araya girdi Blake. "Evet, gideceğim."

"Dale, bana destek ol." Babama bakar ve ikisini de ilgilendirmemesi gereken bir konuda yardımını ister.

"Casey, üzgünüm ama dediğim gibi, kurallarımız var ve herkes bunlara uymak zorunda."

"Doğru." Blake başını sallar. "Koşmaya çıkmadan önce ateşli silah eğitimi ve göğüs göğüse dövüş eğitimini geçmen gerekiyor."

Burada kimsenin dün benim yaşadıklarımın yakınından bile geçmediğini sanıyorum. Orada neler olduğunu hiç bilmiyorlar.

"Buradaki herkesin yaşadıklarından daha fazlasını gördüm," diyorum, çenemi sıkarak.

"Bu bir yarışma değil, Doomsday. Herkes öldürebilir. Önemli olan herkesin eve sağ salim dönmesini sağlamak."

Onun kendini beğenmiş tavrından bıktım. "Herkes eve sağ salim dönecek," dişlerimin arasından sıkarak söylüyorum. "Çünkü kendimi gayet iyi idare edebilirim."

"Tamam o zaman. Gel bakalım," diyor Blake, parmaklarını sallayarak beni kendine doğru çağırıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne?"

"Kanıtla, sana şunu söyleyeyim: Beni yere serersen, ya da buna yakın bir şey yaparsan, gelmene izin veririm." Sırıttıyor.

"Bu adil bir dövüş bile değil. Sen bir Navy SEAL'sın ve benim iki katım kadar büyüksün."

"Harika. Demek anlaştık. Hazır değilsin." Blake arkasını dönüp kamyonete doğru yürümeye başlar. "Gidelim JJ. Yapacak tatlı bir tedarik işimiz var."

Öfkeyle dolup taşan ben, omuzlarımı geriye doğru çekip, topuklarımı yere saplayarak tam hız koşmaya başladım. Tam Blake'in sırtına omuzumu indirmek üzereyken, o hızla yana adım attı ve beni öne doğru savurdu.

Kendi momentumum yüzünden yere devrilirim ve bu sırada çirkin bir takla atarım.

"İyi denemeydi, Çılgın Pearson. Sürpriz unsuru kesinlikle güçlü bir avantajdır... tabii gerçekten sahip olduğunda." Blake üzerimde durup gülümsüyor.

Bana yardım eli uzatır, ama ben onu iteklerim. "Yardıma ihtiyacım yok." Nefes nefese, kendimi kaldırıp ayağa kalkarım.

"Sen bilirsin. Şimdi, işin bitti mi?"

"Hiç de bile." Ona karşı dururum, yumruklarımı kaldırırm, her an saldıracığımı düşünmesini sağlarım. JJ ve babam bir adım geri çekilir, bize yer açarlar. Avını bekleyen bir yırtıcı hayvan gibi Blake'in etrafında dönerken, saldırmak için doğru anı beklerken ona yoğun bir şekilde bakarım. O beni yarı eğlenerek izler, ama çok geçmeden eğlencesi sona erecektir. Böbreğine düşük bir yumruk atıyormuş gibi yapıyorum, sonra sağ kolumu dramatik, aşırı belirgin bir kroşe hareketi ile sallıyorum. Yarı yolda, dalıp bacaklarına doğru atılıyorum.

Blake iki yumruğa da karşılık vermez. Ben öne atıldığımda, o sadece geri adım atar ve başımı aşağı doğru iter, yüzüstü düşmemi sağlar. Açık ağzıma çim ve toprak girer, istenmeyen mikro ormanla boğulurum. Hepsini çıkarmaya çalışarak birkaç kez tükürürüm ve ön kolumun arkasını kullanarak yüzümü silerim.

"Vazgeç, Casey." Eğilip omuzlarımın arasına iki kez vurarak yenilgimi vurgular. Ama onun keskin bir nokta olarak gördüğü şey, benim için sadece bir virgül.

Sırt üstü yuvarlanıyorum ve hızlı bir hareketle Blake'in bacaklarını altından çekiyorum. Kuyruk kemiği yere çarparak başı da arkaya doğru sallanıyor.

"Lanet olsun," diye haykırır JJ.

"Aferin kızıma," diyor babam.

Yüzüstü dönüp üzerine çıkarım, kollarını dizlerimin altına sıkıştırırım. Bir elim boğazının üzerinde dururken, diğer elim geriye çekilmiş, gerekirse vurmaya hazırdır. "Pes et," derim gülümseyerek.

Blake gülümser, sonra omuzlarını yere bastırır, göğsünü kaldırır ve kalçalarını döndürür. Bir anda, botları yüzümün hemen önüne gelir, sonra göğsümün üzerinde X şeklinde çaprazlanır, beni geriye doğru çeker ve yere çarpar.

O oturur ve çimlere yapışmış halime bakar. "Fena değil, Pearson. Hiç fena değil."

"Çekil üstümden," diye bağıryorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken, ama bacaklarının ağırlığı altında zar zor hareket edebiliyorum.

"O zaman teslim ol." Sırıttıyor. Gözlerindeki yeşil renk, yaklaşan zaferinin heyecanıyla parlıyor, ama bunu hak etmek zorunda.

Kalçalarımı ileri geri çevirerek onu üstümden atmaya çalışıyorum, ama o çok ağır ve bu sadece onun beni daha da güçlü bir şekilde yere bastırırken benim yavaşça ona sürtünmemle sonuçlanıyor.

Blake, son darbeyi vurmaya hazır bir aslan gibi bana bakıyor. Vücudunun bir kısmı benim vücuduma sertleşiyor ve tavırları anında değişiyor. Yüzündeki kızgın bakış kayboluyor ve yanakları kızarıyor, bana yapmak istediği şeyin gerçeğini ele veriyor.

"Bitti mi?" diye soruyor, soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

Onun ağırlığı altında birkaç kez daha kıvrılıp kıvranıyorum, gücüm kalmayınca kadar mücadele ediyorum. "Sanırım bitirmem daha iyi, yoksa bacağıma boşalacaksın," diye hırıltıyla söylüyorum.

Utangaç bir gülümsemeyle, beni ölümcül kucaklamasından kurtarır. Blake ayağa kalkar ve beni de kendisiyle birlikte kaldırır, başımı zorla göğsüne doğru çeker. Ağzını kulağıma yaklaştırır ve "Belki bir dahaki sefere" diye fısıldar.

Cildime değen sıcak nefesi vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratır. Ondan uzaklaşarak birkaç adım mesafe koyarım. Yüzündeki ifade, fareyi daha sonra tekrar yakalayabilmek için onu bırakmaya karar vermiş bir kedininkine benzer. İnlerim ve ayağımı yere vururum.

Blake dönüp kamyonete doğru yürürken, omzunun üzerinden küstahça sırtarak, "Görüşürüz, Kıyamet Günü! Sana güzel bir şey getireceğim," der alaycı bir şekilde.

Eğilip bir avuç toprak alıp ona fırlatıyorum. Blake'e ulaşmıyor ve o da farkına bile varmıyor.

Babam kolunu bana dolayarak beni omzuna çekiyor. "İyi iş çıkardın Casey. Şimdi seni harika yapmaya çalışalım."

Yenilmiş bir şekilde, derin bir nefes alıp başımı sallarım, onun haklı olduğunu bilerek. Paslanmışım ve Blake'i yenmek istiyorsam paslanmış olmak yetmez, ve şu anda tek istediğim bu.

Bölüm 12

Bir zamanlar evim dediğim bu arazide yürürken yapraklar ayaklarımızın altında hışırdıyor. Ama sanırım yine öyle oldu. Ağaçlar daha uzamış, çalılar daha gürleşmiş. Yıllardır dokunulmamış olan orman, vahşi ve güzel olmasının yanı sıra ürkütücü ve kaygı verici bir hale gelmiş.

Babam dik ve gururlu bir şekilde yürüyor, birlikte inşa ettiğimiz şeyleri gösteriyor, paylaştığımız zamanlara olan sevgisini ortaya koyarken, aynı zamanda tüm yeni şeyleri de vurguluyor, sanki "*Bakın ne yaptım*" der gibi. Tavuk kümesleri ve kazlar ve ördekler için birkaç yapı var, bunların çoğu serbestçe dolaşıyor, vaklıyor ve gaga gaga sesleri çıkarıyor. Hatta ördeklerin yüzüp oynaması için arkaya yapay bir gölet bile yapmış. Biz büyürken bunların hiçbirisi yoktu, bu yüzden yaşlı adam ben gittiğimden beri açıkça çok şey öğrenmiş.

"İlk kez tüm bu çitleri diktiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor, göz alabildiğince uzanan arazinin kenarını işaret ederek.

"Çocukluğumun en sevdiğim anılarından birini nasıl unutabilirim?" Babama bakıp gülümserim, şaka yaptığımı, en azından yarı şaka yaptığımı anlaması için.

"Ama şimdi bunlara sahip olduğumuz için mutlu olduğuna eminim."

Burada inşa ettiğimiz ve hazırladığımız tüm şeyler olmasaydı hayatın ne kadar zor olacağı gerçeği içime işliyor. Sadece çit bile bize büyük bir huzur veriyor. Dışarıda herhangi bir şeyin eve veya misafir kulübelerine girebileceğini bilerek kimse rahat uyuyamazdı. Babamın yaptığı her seçimde haklı olduğunu kabul etmeye hazır değilim, ama bu konuda... kesinlikle haklı.

"Öyle, baba," diyorum.

O da gülümsüyor ve yeni eklemeleri göstermeye devam ediyor. Geceleri çitleri daha kolay devriye gezebilmek için eklediği patikalar. Daha fazla tatlı su elde edebilmek için yağmur suyu oluğu ve tankı. Her şeyin çalışmasını sağlamak için ek güneş panelleri. Yıllardır bahsettiği, benim de ona hiç gerek olmadığını söyleyerek alay ettiğim tüm projeler. Şimdi, bunlar olmasaydı, elektriğimiz, temiz içme suyumuz, ekstra gıda stoğumuz olmazdı ve hayatlarımızdan endişe ederek yirmi dört saat nöbet tutmak zorunda kalırdık.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Etkileyici."

"Teşekkürler." On yıllardır beklediği bu anın tadını çıkararak gülümsüyor. Dünyanın geldiği durumdan ve tüm bu önlemlerin gerçekten gerekli olmasından memnun olmadığını biliyorum. Ama bir yandan hazırlıklı olduğu için mutlu olduğunu da görebiliyorum.

"Casey?"

"Evet."

"Nasıl oldu da... nasıl oldu da hiç ziyarete gelmedin?" Gözlerinde özlem var. İkimizin burada, bu mülkte birlikte vakit geçirmesi, muhtemelen hayatına tekrar girdiğim için duyduğu sevinci ve aynı zamanda derin bir üzüntüyü bir araya getirmiştir. Dünya normalken birlikte geçiremediğimiz yılların farkına varmışsızdır. Bu yürüyüşlerin kaç tanesi sadece "ya olsaydı" dünyasında var?

Ona gerçeği söyleyecek cesaretim yok, çünkü bunun ne faydası olacak ki? *Hey, baba, tahmin et ne oldu? Buraya geri dönmedim çünkü çocukluğumu boşa harcadığın için sana kızgındım. Sürekli zorbalığa uğramamın ve okulun benim için cehennem gibi olmasının sebebi olduğun için.* Üniversitenin ilk yılından sonra geri döndüğüm tek yaz bile, tek hissettiğim şey üzüntüydü. Sanki yerden sızıp vücuduma kök salıyor ve içimdeki neşeyi emiyordu. Geri dönmedim çünkü tek yaptığımız şey hazırlık yapmaktı ve bundan her şeyden çok nefret ediyordum. Üniversitenin ikinci yılına başladığımda, bir daha asla geri dönmeyeceğimi biliyordum... Kesinlikle mecbur kalmadıkça, o haklı olmadığı sürece.

"Ah, bilirsin. Hayat böyle. Çok meşguldüm. Tıp fakültesi ve ihtisas arasında spor salonuna gitmeye ya da sinemaya gitmeye bile vaktim yoktu, Wisconsin'e gidip gelmek bir yana." Mümkün olduğunca neşeli bir şekilde söylüyorum, *meşgul, tıp fakültesi, ihtisas* gibi kelimeleri vurgulayarak, ikimizi de bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalışıyorum, böylece yolumuza devam edebilelim.

Ancak cevap vermiyor ve yüzündeki hayal kırıklığından, buna inanmadığını, ama şimdilik kabul ettiğini anlayabiliyorum. Onu hayatımdan çıkardığım için çok kötü hissediyorum, ara sıra kısa mesajlar hariç. Bana gönderdiği mesajlar her zaman günlük uzunluğundaydı ve ben onları neredeyse hiç okumuyordum. Ona çok kızgındım ve eski hayatımın, yarattığım yeni hayatımdan tamamen ayrılmasını istiyordum. Aslında, eski hayatımla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Ondan utanıyordum ve ondan utanıyordum, ama şimdi sadece kendimden utanıyorum.

Başımı eğip, gözlerime dolan gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum.

"Hey." Babam önüme geçer, ellerini kollarımın yanlarına koyar ve hafifçe sıkar. "Şu anda buradasın ve önemli olan tek şey bu."

Başımı sallıyorum ve gözlerine zar zor bakıyorum. Şu anda ona bakamayacak kadar suçluluk duyuyorum. Gözlerimin kesinlikle ele vereceği şeyi görmesine izin veremem. Kendi duygularımı ön planda tuttum, bunun onun için ne anlama geldiğini hiç düşünmedim. Onu hayatımdan çıkarmak, babamı cezalandırma yöntemimdi, çünkü onun bana da aynısını yaptığını düşünüyordum. Her zaman dünyanın sonuna hazırlanmakla meşguldük ve sadece yaşamak için hiç zamanımız yoktu.

"Hey, Dale!" arkamdan bir kadın sesi duyulur.

Ayrılıyoruz ve dönüp baktığımda, gülümseyen bir kadının kollarındaki son giysiyi iki ağaç arasına asılı kalın bir ipe attığını görüyorum. Kirli sarı saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yanakları parlak kırmızı. Bu, havadaki hafif soğuktan mı yoksa doğal renginden mi kaynaklanıyor bilinmez, ama şimdi bize yaklaşan hoş, yuvarlak yüzüne çok yakışıyor.

"Merhaba Helen," diyor babam, sanki mahallede yürüyüş yaparken yüzlerce kez selamlaştığı bir arkadaşını görmüş gibi.

"Bu güzel genç bayan kim?" diye sorar. "Bu benim kızım Casey."

Yüzü daha da parlıyor ve gözleri hafifçe parlıyor.

"Oh, Dale! Senin adına çok mutluyum," der, hala gülümsüyor. Babamın benden çok bahsettiği belli ve onun tepkisinden, muhtemelen babamın beni bir daha görmeyeceğini düşündüğü anlaşılıyor.

"Sizinle tanışmak çok güzel." Gülümsüyor, ama gözlerinde ciddiyet var, bu da bana onun bu neşeli tavrının arkasında daha fazlası olduğunu söylüyor.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Helen. Sanırım sen kıyamette tanıştığım en neşeli insansın," diyorum gülerek.

Dönüp, bir hırsız gibi etrafına bakarak kimseyi görmediğinden emin olduktan sonra gözlerime bakıp derin bir nefes aldı. "Oh, bunu sadece çocuklarım için yapıyorum," diye fısıldadı. "Onlar da neler olduğunu az çok biliyorlar, ama kocam, ailem ve ben onları çoğundan korumaya çalıştık. Bu yüzden bunu sürekli bir yaz kampındaymışız gibi ele alıyoruz ve eğer mutlu ve eğleniyormuşum gibi görünüyorsam, o zaman belki..." Helen ayaklarına bakar, içinden kelimeleri ararken başını sallar, sonra gözlerime bakar - gülümseme az önce olduğu yere geri dönmüştür. "Her neyse, baban olmasaydı, artık bir ailem olacağından emin değilim."

Cevap veremeden, arkasındaki kulübelerden birinden bir adam çıkar ve sıkı bir gülümsemeyle bize doğru yürür. Boyu yaklaşık 1,80 metre, saçları kase kesimdir ve zayıf ve kaslı vücudu, sanki başkalarından ödünç almış gibi bir takım elbise gibidir. Ama asıl dikkat çeken şey gözleri. Gözlerinin rengi değil, çünkü sıradan bir kahverengi tonu. Gözlerinin altında duran ağır, koyu mor torbalar ve gözlerinin beyazlarında her yöne yayılan kırmızı damarlar. Bu adam uyumuyor... en azından artık uyumuyor.

"Chris, sana kızım Casey'i tanıtmak istiyorum."

Bana doğru adım atar ve kuru, nasırlı elini uzatır. Gözleri nemlenmeye başlar, ama bu üzüntüden değildir. Bu, konuşma sırasında kaba görünmemek için esnemesini bastırıldığında oluşan türden gözyaşlarıdır. Gözleri dolup taşar ve yüzünden aşağıya doğru akar, kurumuş cildinde koyu izler bırakır. Karısı hızla gözyaşlarını silene kadar farkına bile varmaz.

"Tanıştığımıza memnun oldum Casey," diyor Chris, elimi sıkarak. "Nereden geldin?"

"Chicago'dan."

"Vay canına, orası..." "Cehennem gibidir," diyorum.

"Evet." Boynunun arkasını kaşır. "Hayal bile edemiyorum." "Nasıl buraya geldiniz?" diye sorarım.

Chris ellerini ceplerine sokar, ayaklarını sürür. "Tomahawk yakınlarındaki Helen'in ailesinin göl evine gidiyorduk ve arabamız 19 numaralı otoyolda bozuldu. Cep telefonlarımız çekmiyordu ve ben de burada sinyal almayan bir bölgede olduğumuzu düşündüm. Ailemi ve kayınvalidemi arabada bırakıp, benzin istasyonu veya yakınlarda bir ev aramak için yürümeye başladım. Bu yere rastlayana kadar dünyada neler olduğunu hiç bilmiyordum. Dale bana anlattı ve sonra bizi içeri aldı. Ben, Helen ve çocuklarım bir kulübede, Helen'in ailesi ise diğer kulübede kalıyor." Babama bakar, yüzünde onları kurtardığı için sadece hayranlık ve minnettarlık vardır. Eminim ki babam yıllardır benim yüzümde görmek istediği ifade buydu, her geçen an daha da güçlenen ve derinleşen kızgınlık ve kızgınlık yerine. Şimdi, yaptığımız işin bu ikisi için ne kadar önemli olduğunu, babamın bir aileyi bir arada tutmak için gösterdiği azimli çabayı görünce, onu bir kötü adamdan çok bir kahraman olarak görmeye başladım.

Hüzünlü ama zarif bu an, tiz sesler ve on iki yaşından büyük olmayan iki çocuğun kabinden koşarak çıkmasıyla bozulur. "Baba! Baba! Şimdi top oynayabilir miyiz?" kolunun altına bir futbol topu sıkıştırmış olan çocuk bağırır.

İkisini de selamlayıp kendimi tanıtıyorum. Utangaçlar, kısmen babalarının ve annelerinin arkasına saklanıyorlar. Babaları, aynı kesimdeki saçlarını okşayarak onlara selam vermelerini söylüyor ve ikisi de aynı anda selam veriyorlar. Onların yaşındayken ben bunun için hazırlanıyordum, şimdi ise onlar bunu yaşıyorlar. Buna ironik derdim, ama aslında ne olduğunu bilmiyorum.

Chris oğlundan futbol topunu alır ve çocuklarına uzaklara gitmelerini söyler. Onlar koşmaya başlarken, o uzaklaşır ve topu havaya fırlatır. Muhtemelen yorgunluğundan dolayı top çocukların önüne düşer. Gülümser ve başını sallar, benimle tanıştığına memnun olduğunu söyler ve çocuklarının yanına gider.

Helen de onun duygularını paylaşır ve hala kurumaya asılması gereken çamaşır sepetine geri döner.

"Görüşürüz," diyor babam el sallayarak, biz yürüyüşümüze devam ederken. "Onlar için yaptıkların harika."

Bana bir bakış atar. "Sadece ben değildim. Bizdik."

"Ama ben burada bile değildim."

"Olmana gerek yoktu, Case. Burayı birlikte inşa ettik, bu yüzden burada olan ve güvende olan herkes *bizim* yaptıklarımız sayesinde burada."

"Bu beni mutlu ederdi ama Blake de burada," diyorum gülerek.

Babam şakacı bir şekilde beni itti, sonra yüzü ciddileşti. "Blake'i seveceğini düşünüyorum. İkinizin sandığından daha fazla ortak yönünüz var."

"Oh, o da kendinden nefret ediyor mu?" diye sırttım.

Babam dudaklarını büzüp başını sallar, biraz eğlenmiş gibi görünür. "Sana gösterecek son bir şeyim var," der, konuyu değiştirip bizi ana eve doğru yönlendirir.

Dünyanın sonu konusunda haklı olabilir, ama Blake konusunda yanılıyor. Onu sevmeyi asla öğrenemeyeceğim. Öğrenebileceğim tek şey, onu nasıl tolere edeceğimi öğrenmek, tabii bu arada onu öldürmezsem.

Bölüm 13

Babam bodruma doğru yol gösterir, yiyecek deposunu ve gözaltı hücrelerini geçeriz. Bunları inşa ederken tamamen gereksiz olduklarını düşünmüştüm, ama şimdi işe yarayabileceklerini düşünüyorum. Belki Blake'i bunlardan birine kilitler ve anahtarı atarım. Blake'in parmaklıklar ardında olduğunu düşününce yüzüme yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalışırım.

Kemerli bir kapıdan ve toprağın derinliklerine oyulmuş, sıcak kehribar rengi akkor ışıklarla aydınlatılmış bir tünelden geçiyoruz. İleride, geniş, iyi aydınlatılmış bir odaya açılıyor, bu oda ben buradayken tamamlanmamıştı. Babamın arkasında giriyorum ve bize sırtlarını dönmüş, kot smokin giymiş, odanın ortasındaki masada silahlarını parlatmakta olan bir erkek ve bir kadın görüyorum.

Duvarlar, küçük bir milis gücüne yetecek kadar silahla doludur: av tüfekleri, yarı otomatik tüfekler, av tüfeği, her çeşit tabanca ve çeşitli yakın dövüş silahları. Sıralar halinde dizilmiş dolaplar ve çekmeceli sandıklar var ve eminim ki bunların içinde de aynı türden silahlar vardır. Babam boğazını temizler ve iki kişi bize doğru döner.

"Casey!" diyor Julie teyze. Sanki onun önünde durduğuma inanamıyormuş gibi, bu bir soru gibi geliyor.

Jimmy amca beni görünce gülümser. O, her zaman olduğu gibi az konuşan bir adamdır, bu yüzden gülümsemesi onunla bütün bir sohbet etmek gibidir.

Teyzem yağlı ellerini kot ceketine siler ve bana sarılır. "Hepimiz senin için çok endişelendik. İyi olduğuna çok sevindim," der.

"Sizin de iyi olduğunuza sevindim." Beni bıraktığında gülümsüyorum.

Jimmy amca sırtıma hafifçe vurup başını sallar, aynı duyguyu paylaşır, kelimelere gerek yoktur. Büyürken, teyzem ve amcam bizden iki saatten fazla uzakta yaşıyorlardı, bu yüzden onları sadece tatillerde ve benim, Greg'in veya JJ'in doğum günlerinde görürdük. Birbirimizi göremeyecek olsak bile, teyzem Julie her zaman posta ile hediyeler ve kartlar gönderirdi, o ve ailesinin beni ve babamı düşündüklerini hatırlatırdı. Onlar dünyanın tuzu biberi, iyi, çalışkan, dürüst insanlar. Birkaç saniye sessizce durup, anın tadını çıkarırız.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sorar Julie teyzem sonunda.

"Casey'nin atış talimi yapması gerekiyor," diyor babam. "Bunca yıldır şehirde yaşadığı için paslanmış."

"Greg'den daha kötü olamaz," der amcam sırtarak. Nadiren konuşmayı tercih ettiğinde, genellikle şaka ya da küçük bir bilgelik paylaşır.

Julie teyze onun omzuna vurur. "Bahsettiğin kişi senin oğlun."

"Hatırlatma." Amcam gülümser.

Teyzem, onunla birlikte gülmemeye çalışarak gözlerini devirir. Babam ve ben birbirimize gülümseriz.

"Biz de biraz atış yapmaya gidiyoruz," diyor Julie teyze. O ve Jimmy amca, yeni cilalanmış silahlarını ve silah sesini bastırmak için susturucularını alıyorlar. Julie teyze, büyük ceketinin cebine bir kutu hedef mermisi koyuyor.

"İyi fikir. Orada görüşürüz." Babam onların geçmesi için kenara çekilir, ayrılırken ayak sesleri sığınakta yankılanır.

Babam çekmeceli sandıklardan birine doğru yürür ve içindeki eşyaları karıştırarak birkaç tane alır. O, odanın ortasındaki masaya dönüp onları masanın üzerine koyana kadar ne olduklarını göremiyorum. Metal, metale çarpıyor. Elini kaldırır ve bir yığın altın atma yıldızı ortaya çıkar. Onları görünce parmaklarım hemen karıncalanmaya başlar. Onlar her zaman en sevdiğim eşyalardı.

"Hâlâ yapabilir misin?" Babam kaşlarını kaldırır.

Masadan bir tane alıp elimde çeviriyorum, pürüzsüz, soğuk metali ve keskin, sivri kenarlarını hissediyorum. Kaybettiğimi sandığım parmağım yeniden yerine dikilmiş gibi. Bunlarla, kısa sürede malzeme almaya çıkacağım ve babama ve Blake'e benim hakkımda yanıldıklarını kanıtlayacağım. Hazırım, hazırlıklıyım ve fazlasıyla yetenekliyim. Bu ormanı avucumun içi gibi biliyorum ve Blake henüz ergenlik çağındayken bunun için antrenman yapmaya başladım.

Yani bana emir verip durduğu günlerin sayılı olduğu kesin. "Oh evet," diyorum gülümseyerek.

Babam gururla gülümser. "Hadi gidip öğrenelim."

Bölüm 14

Dışarıda, babam ve ben mülk sınırının kenarına yakın ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Cephanelikten ayrılmadan önce babam bana kalça ve ayak bileği kılıfları taktı, böylece iki silah taşıyabileceğim, ayrıca bir düzine kadar ninja yıldızı alabilecek bir kemer çantası da var. Bunlara ek olarak, güvenilir savaş bıçağım için uyluk kılıfı da var. Ekstra ağırlığa alışkın olmadığım için, kaslarım bu garip kısıtlamaya alışana kadar adımlarım biraz sendeliyor.

Atış poligonu olarak kullanılan uzun bir alana giriyoruz. Uzak uçtaki ağaçlara kağıt hedefler çakılmış. Çeşitli tahta mankenler ve okçuluk hedefleri açıklığın kenarlarını süslüyor ve devrilmiş ağaçlardan yapılmış iki geçici masa poligonun başlangıcını işaret ediyor. Teyzem ve amcam zaten masalardan birinde sırayla atış yapıyorlar.

"Tamam, bakalım neyin var," diyor babam diğer masaya ulaştığımızda. Silahlarını yere koyar ve ellerini silkeler.

Ben başımı sallayıp çimlere spreyci boyayla çizilmiş beyaz çizgiye doğru yürüdüm ve çantamdan bir ninja yıldızı çıkardım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve bu toprak pistte koşup durduğum, tahta mankenlere ve okçuluk hedeflerine yıldızlar fırlattığım günleri hayal ettim. Ninja olduğumu hayal eder, bir hedeften yıldızları çıkarır, sonra dönüp bileğimi hafifçe hareket ettirerek bıçakları başka bir hedefe fırlatırdım. Bu, büyürken en çok eğlendiğim şeydi ve bu yüzden bu kadar çok pratik yapıyordum. Ayrıca, bu konuda iyiydim ve iyi olduğumuz şeyleri yapmak eğlencelidir.

Gözlerimi tekrar açıp nefes veriyorum, tam önümdeki kağıt hedefin üzerinde Blake'in yüzünü hayal ediyorum. Tek bir akıcı hareketle kolumu hafifçe geriye çekip, son anda ileri doğru savuruyorum ve bileğimi hafifçe sallıyorum. Yıldız havada ısıklık çalarak hedefin merkezine sert bir sesle çarpıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı babam kendi kendine.

Isabetli atışımdan enerji alarak, başka bir yıldız çıkarır ve aynı işlemi tekrarlarım. Önce Blake'i hayal ediyorum. Geri çekiliyorum. İleri atıyorum. Bileğimi sallıyorum. Boom. Bir önceki yıldızın hemen yanına isabet ediyorum.

"Bin tane taşıyabilseydin, bütün bir orduyu yok edebilirdin." Gülüyor ve sırtıma hafifçe vuruyor.

"Blake'in yüzünü hayal ettiğimde çok kolay oluyor."

Babamın kahkahası, ağzı sert bir çizgiye dönüşürken sönüyor.

Ona bakıp gözlerimi kısıyorum. "Nasıl oldu da işçi iken en iyi arkadaşın oldu?"

"En iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemem," diyor babam, kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak. "Ama arkadaşsınız. Blake iyi, çalışkan bir adam. Geçmişte sana iyi davranmadığını biliyorum, ama neden ona değiştiğini gösterme şansı vermiyorsun? Değiştiğine eminim, çünkü kimse sonsuza kadar aynı kalmaz."

Dudaklarımı bükerek, bir yandan diğer yana hareket ettirerek, Blake'in neden olduğu tüm korkunç anları, beni ağlattığı tüm gözyaşlarını, yatakta geçirdiğim, herhangi bir genç kızın hissetmemesi gereken kadar yalnız hissettiğim tüm geceleri hatırlıyorum. O anlar kötü kalmış olsaydı, onları affedebilirdim. Affedemediğim şey, iyi anlar.

Zil çalarak okulun bittiğini haber verdi, ama ben çoktan otoparka çıkmış, kamyonetime doğru ilerliyordum. Sırt çantamı yolcu koltuğuna attım ve arabaya atladım, eve gidip ödevlerime ve babamın benim için hazırladığı hazırlık projesine başlamak için hazırdım. Anahtarı kontakta çevirdiğimde, metalin acı içinde inlemesi gibi sadece bir gıcırtı sesi çıktı.

"Yine mi?" diye inledim ve kaputu açtım, eski hurda yığınının başına ne yeni bela geldiğini görebilmek için. Mandalı kaldırıp, metal destek çubuğuyla kaputu yukarı kaldırdım ve tamir etmeyi bırakın, adını bile zorlukla söyleyebileceğim çeşitli nesneleri inceledim.

"Araban mı bozuldu?" diye bir ses arkamdan geldi.

Blake'in yaklaşırken gördüm, yüzünde bir gülümseme vardı, ama bu daha çok bir maske gibiydi. Nedense, okul yılı birkaç hafta önce başladığından beri bana karşı nazikti, yani bana sataşmıyordu ya da acımasız şakalar yapmıyordu. O yıl uzun vadeli bir planı olduğunu ve benim gardımı düşürmemi beklediğini, sonra da hazırladığı büyük bir kötü planla bana saldırmayı planladığını düşünmek zorundaydım.

"Hayır," diye yalan söyledim ve dikkatimi motora ya da baktığım her neyse ona yeniden verdim.

"Öyle görünüyor ve ben yardım edebilirim," dedi Blake, yanıma gelerek.

Ona şüpheyle gözlerimi kısarak baktım, sonra etrafıma bakındım, onun arkadaşlarından biri saklanıp bana kaputu kapatmaya ya da başka bir şey yapmaya hazır değil mi diye emin olmak için. Gülümsemesinin kaybolmadığını ve gözlerinde bir nezaket olduğunu fark ettim — benim tereddütlerime rağmen.

sessizlikle. Son zamanlarda bana sınıfta selam veriyor, koridorda karşılaştığımızda başını sallıyordu, iyi birine benziyordu. Blake, sınavın ortasında kalemim kırıldığında bana kalemini bile ödünç vermişti. Belki de değişmişti. Belki de benim dış görünüşümdeki değişim gibi, o da yaz boyunca içsel bir değişim geçirmiş ve pislik olmak yerine nazik ve olgun olmaya karar vermişti.

"Tamam. Devam et, yardım et," dedim omuz silkerek. Sesimde tereddüt vardı, çünkü onun bu ani değişimi hala kabullenemiyordum.

Blake, kamyonun açıkta kalan iç kısmına eğildi, farklı parçaları inceledi, bazı kablolarla uğraştı, yağı ve çeşitli sıvı seviyelerini kontrol etti.

"Arabalar hakkında çok şey biliyor musun?" Onun çalışmasını izledim, kollarındaki kaslar geriliyordu.

"Evet, bu benim hobim sayılır." Blake bir şeyi yerinden çıkardı, temizledi ve yerine geri koydu. "Tekrar dene," dedi gülümseyerek.

Sürücü koltuğuna geri oturdum ve anahtarı çevirdim. Hiçbir şey olmadı.

"Bekle," diye bağırdı, kaldırılmış metal levhanın arkasından.

Onu kaputun altındaki boşlukta hareket ederken görebiliyordum, büyük elleri hızlıca hareket ediyordu, sanki bir sihirbaz kabuk oyununu oynuyormuş gibi. Neden davranışının değiştiğini bilmiyordum, ama ihtiyacım olduğunda bana yardım etmesi midemde hafif bir karıncalanma yaratıyordu ve sesiyle tekrar denememi söylediğinde, kulaklarım artık tiksinti ile kapanmak istemiyordu. Aksine, bunu oldukça rahatlatıcı buldum.

Anahtarı bir kez daha çevirdiğimde, motorun gürültüsü aracın geri kalanını geçici uykusundan uyandırdı. Onun çabalarına minnettar olarak, yüzümde bir gülümseme yayıldığını hissettim ve kamyonetten inerken onu bastırmaya çalıştım. Blake kaputu kapattı ve ellerini kot pantolonuna silerek hafif yağ lekeleri bıraktı.

"Teşekkürler."

"Önemli değil." Başını salladı. "Sadece bir kablo gevşemişti." Gözleri başımdan ayak parmaklarıma kadar beni süzdü. "Ama diğer her şey iyi görünüyor," diye ekledi Blake, ama ben onun hala kamyonetimden bahsettiğinden emin değildim.

"Gerçekten minnettarım," dedim, sesim yumuşak ama hevesli bir tonda çıktı, böyle bir ses çıkarabileceğimi bilmiyordum. Blake de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, en azından gözlerinde bunu fark ettim. Yeşil irislerini daha az kusmuk rengi, daha çok ilkbaharda ağaçta filizlenen ilk yapraklar gibi gösteren bir merak duygusu vardı.

Ellerini ceplerine soktu ve ayaklarına baktı, her zamanki cesareti yerini... utangaçlığa mı bırakmıştı?

"Senin el işçiliğine borçlu olduğumu hissediyorum," dedim ve kamyonetimin yanından kaybolup yolcu koltuğundan sırt çantamı aldım. Ona katılmadan önce ön cebinden hızlıca para çıkarmaya çalıştım.

"Bunun yerine dondurma nasıl olur?" dedi.

Donakaldım, elim hala çantamın içindeyken onun sorusunun gerçekliğini sindirmeye çalıştım. Yavaşça başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştum, hafif gülümsemesini ve gözlerindeki "Lütfen evet de" diye haykıran umudu gördüm.

Hayır demeliydim. Ona bana yaklaşma şansı vermemeliydim. Ama nedense, içimden bir ses hayır demek istemiyordu. Bir başka ses ise evet dememe izin vermiyordu.

Bunun yerine, "Tabii" dedim.

Bu, gardımı düşürmeme neden oldu ve bu, tüm zorbalıkların bana verdiği acıdan çok daha fazla acı verdi. Koşullar ne olursa olsun, kaç yıl geçerse geçsin, Blake'in beni bir daha bu şekilde incitmesine izin vermeyeceğim.

"Bazı insanlar asla değişmez, baba, ve o da onlardan biri," diyorum. "Kalbinde nefretle yaşayamazsın, Casey. Bu sağlıklı değil." "Bunu sadece onu sevdiğin için söylüyorsun."

"Hayır, bunu içtenlikle söylüyorum. Düşmanlık sana zarar verir, hedef aldığı kişiye değil. Zehir gibidir, ama onu tüketen tek kişi sensin."

"Neden hep Blake'in tarafını tutuyorsun? Sen benim babamsın. Onun değil. Beni korumak zorundasın. Onu değil."

"Casey, bu adil değil..." diye sözümü kesti. "Adil mi? Sana neyin adil olmadığını söyleyeyim."

Teyzem ve amcam ateş etmeyi bıraktılar. Boyunlarını bizim yönümüze doğru uzatıp, öfkemle patlamamı izliyorlar. Ama umurumda değil, çünkü seyirciler söylemem gerekenleri söylememi engelleyemezler.

"Çocukluğumun hem okulda hem de evde aynı anda mahvolması adil değil. Her gün otobüse binmekten veya okula gitmekten korkmam adil değil, çünkü beni bekleyen tek şey alay ve aşağılanmaydı. Okul zili bile beni kurtarmadı, çünkü eve döndüğümde kıyamet günü hazırlıkları yapan babam ve bitmek bilmeyen el işleri beni bekliyordu. Ve bana gelecekte umut verecek hiçbir şey vermemeniz kesinlikle adil değil

Çünkü her gün bana lanet olası dünyanın sonunun geleceğini söyledin!

Sesim kesilir ve arkasında neredeyse silah sesi kadar yüksek bir yankı bırakır. Omuzlarım, küçük ve hızlı nefeslerime uyararak yükselir ve alçalır, öfkemden biriken enerjiyi dışarı atarım. Babam başını eğirir ve ne söyleyeceğini veya bunu nasıl düzelteceğini bilmiyormuş gibi derin bir nefes alır. Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Geri dönüş yok. Yeniden yapma şansı yok. Neyse o. O haklıydı. Ve bunun için ondan nefret ediyorum, ama aynı zamanda onu seviyorum. Babam kollarını açar ve gözlerime bakar.

"Vur bana," diyor.

"Ne?" Az önce söylediklerimi düşününce, onun isteği karşısında şaşkın ve şaşkın bir şekilde geri adım attım. "Hayır."

"Hadi." Ellerini sallayarak beni çağırır. "Burada bir taşla iki kuş vurabiliriz. Zaten antrenman yapman gerekiyor, böylece koşuya hazır olursun ve ben de bana ne kadar kızgın ve üzgün olduğunu görebilirim. Hadi. O öfkeyi dışarı çıkaralım. Benimle dövüş," der, omuzlarını dikleştirip ayaklarını omuz genişliğinde açar.

"Hayır, seninle dövüşmeyeceğim," diye alay ettim. "Sen yaşlısın. Bu, yaşlı istismarı gibi olur."

"Hey! Ben yaşlı falan değilim." Babam ayakları üzerinde zıplıyor.

"Ne dersen de." Gözlerimi devirdim. "Ama yine de seninle kavga etmeyeceğim." "Neden?"

"Çünkü bu tuhaf. Sana kızgın olmam, sana zarar vermek istediğim anlamına gelmez."

"Oh, bana hiç zarar vermeyeceğini düşünüyorum." Sırıttıyor.

"Ne yaptığını biliyorum, baba. Ters psikoloji bende işe yaramaz," derim, başımı sallayarak.

Boks ellerini indirir ve omuz silker. "Blake senin hazır olmadığın konusunda haklıymış. Çok yazık, çünkü seni bir dövüşçü olarak yetiştirdiğimi sanıyordum."

Ona doğru adım atıp yan tarafına yavaş bir kroşe indiriyorum. Geriye sıçrayıp kolumu itiyor ve kulaklarından kulaklarına kadar sırtlıyor. "Hadi! Bundan daha iyisini yapabilirsin. Tam hız!" Heyecanla kendini hazırlarken ayakları bir boksörünki gibi hareket ediyor.

"Tamam, ihtiyar."

Ayaklarımın ucunda zıplayarak gülümserim, ileri geri hareket ederek gözlerini şaşırtmaya çalışırım. Gözleri vücudumun merkezini takip eder, ne yapacağımı anlamak için bir ipucu bekler. İçeri girerim, sonra dışarı çıkarım, sol yumruk atıyormuş gibi yaparım

ve ardından sağ yumruk atmış gibi yaptım. Babam yumruğumu eliyle yakaladı ve beni öne doğru çekti, beni toprağa düşürdü.

"Baba!" diye bağırdım.

"Sana benimle dövüşmeni söyledim, oyun oynayıp dans etmeni değil. Hadi!"

Şu anda öfkeliyim, yeteneklerimin o kadar zayıfladığı için ellili yaşlarındaki bir adamla düzgün bir dövüş bile yapamadığım için sinirliyim. Ayağa kalkıp onun etrafında dönmeye başlıyorum, ilk hamleyi onun yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum, ama bir dakika kadar sonra, yapmayacağını anlıyorum.

"Onu yen, Casey!" diye bağıırır amcam. Julie teyzem alkışlar, bağıırır ve çığlık atar.

İçeride bir feint yapıp, sahte bir yumruk atar ve hızlı bir tekme atarak ayakkabımın burnunu onun kaval kemiğine çarptırırım.

"Ah, ah, ah." Tek ayak üzerinde topallayarak yürürken, ben de fırsatı değerlendirip omzumu beline indirip onu yere deviriyorum. Onu yere yatırmaya çalışıyorum ama o çok iri ve şaşırtıcı derecede hızlı. Yere düşerken, belimi sıkıca tutarak dönmeye devam ediyor. Yere çarptığı anda beni sırt üstü çeviriyor ve kavga bir anda sona eriyor.

"Bacak kemiği tekmesi ve ardından kendinden iki kat büyük birini yere devirmek. Neler oluyor?" Babam, ayağa kalkarken ve üzerindeki tozu silkelerken, sadece biraz nefes nefese kalır.

Çimlerden kalkıp ayağa kalkıyorum. "Ne? İşe yaradı, değil mi? Seni hazırlıksız yakaladım ve yere indirdim," diyorum, bunun saçmalık olduğunu çok iyi bilerek.

Eğer o bir yakıcı olsaydı, ben ölmüş olurdum. Nate'in evine giren yakıcılar, benim savaşıcağımı beklemedikleri için hazırlıksız yakalandılar. Bir beyzbol sopam vardı, birinin gözlerini oyup, bir adamın yüzüne kaynar pirinç suyu attım, çünkü elimde olan tek şey buydu. Arkadan ve çaresizlikten savaşıyordum, ama savaşı kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyor.

Kafasını sallıyor, söylediklerime inanmıyor. Ve kabul etmeyeceğini de biliyorum, çünkü benim güçlü ve yetenekli olmamı istiyor. "Kaybettin Casey. Ninjutsu yıldızlarını atma becerin dışında her şey sadece bir anı. Sandığımdan çok daha fazla çalışman gerekiyor," diyor babam gerçekçi bir şekilde.

"Hadi ama, o kadar da kötü değilim."

"Ama iyi de değilsin, o yüzden temel bilgilerle başlayalım. Hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi davranacağız, gerçi bu noktada bu çok da zor olmayacak."

"Baba!"

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Tamam, hadi..."

Uzakta silah sesleri duyulur, ardından şiddetli bir çan sesi gelir.

Çan sesleri arasında çığlıklar yankılanır. Donup kalırız, birbirimize bakarız.

"Gidelim!" diye bağırır babam, dönüp mülkün ön tarafına doğru koşmaya başlar.

"Ne oldu?" diye bağırırım, ama soru soracak zaman yoktur. Teyzem ve amcam koşmaya başlarlar, ben de onların peşinden koşarım, kollarımla dalları engelleyerek ağaçların arasından geçmeye çalışırım, ama çoğu dallar geçici kalkanımı aşarak yüzümü kırbaçlar ve keser. Üçünden de daha hızlıyım ve ormanı hızla geçerek açıklığa ilk giren ben olurum.

Daha önce gördüğüm iki genç çocuk, korku içinde çığlık atarak yanımdan koşarak geçer. Babaları ön çitin önünde, ısırganların saldırısına ateş açmaktadır. Onlarca ısırgan, çitin üzerinden tırmanmakta, dikenli tellere takılmış ısırganları kullanarak çiti başarıyla geçmektedir. Chris'in ateşleri kontrolsüz ve gelişigüzel, gördüğü her harekete ateş ediyor. Kurşunlar uzuvları ve gövdeleri parçalıyor ama yaratıkları yavaşlatmaya yetmiyor. Hepsini gözünde tutamıyor ve bir ısırgan onun yanından yaklaşıyor, hızını artırarak üzerine geliyor, açlığı onu endişe verici bir hızla ileri itiyor.

Ona doğru koşarak, kazara vurmamak için net bir atış yapmaya çalışıyorum, ama ısırgan çok yakın. Öne atılarak, dişlerini omuz ve boynu arasındaki kasa geçiriyor ve eti parçalıyor. Kan, aşırı çalkalanmış bir soda kutusu gibi fişkırıyor. Çığlık atarak yaratığın ısırığından kurtuluyor ve birkaç adım geriye sendeliyor. Silahımı kaldırıp ısırganın kafasına bir el ateş ediyorum ve o anında yere düşüyor.

Chris, yaratığın kafasına açtığım delikten siyah bir sıvının akmasını dehşetle izliyor. Dönüp atışın kaynağını arıyor ve bana doğru koşarken beni görüyor. Chris kıpırdamıyor. Şok içinde donmuş bir şekilde orada duruyor.

Isırganların ordusu hızla yaklaşıyor. İnemeleri ve diş gıcırdatmaları, acı çekmekten kurtulmak için yalvaran ölmekte olan hayvanların korusu gibi havayı dolduruyor. Birkaçına ateş ediyorum, kurşunlar beyinlerini delip geçerken sinekler gibi yere düşüyorlar.

"Geri çekil!" diye bağırarak Chris'e koruma sağlıyorum.

Ama o sadece orada duruyor. Yarasına bakıyor, derisi yırtılmış yerden kan hala akıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor. Gözlerinden yaşlar akıyor, sanki beni görmüyor gibi.

"Aileme onları sevdiğimi söyle," diyor.

Ben harekete geçmeden veya cevap vermeden, silahın namlusunu ağzına sokar ve tetiği çeker. Kırmızı bir sis havaya sıçrar ve patlama kulaklarımda bir çınlamaya dönüşür.

Sanki zaman durmuş gibi hissediyorum. Çılgılık atıyorum, en azından öyle olduğunu sanıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Bacaklarımın gücü kesilince çimler yüzüme kadar yükseliyor. Hareket edemediğim için, ısrırganların adım adım yaklaştığını izliyorum.

Bölüm 15

"Pu... t... Pear..." Ses boğuk ve küçük parçalar halinde geliyor, sadece harfler ve sesler kırık parçalar halinde etrafıma düşüyor. Kulaklarımda çınlama geçmedi ve tek gördüğüm çimler ve bana doğru sendeleyemeyen çürümüş ayaklar. Normandiya sahillerine düşmüşüm gibi hissediyorum, düşman beni öldürmek için yaklaşıyor, çığlıklar ve silah sesleri zar zor duyuluyor.

"İt... onu... Pearson." Harfler bir araya gelerek kelimeler oluşturuyor, ama sesleri kilometrelerce uzakta, artık sadece birkaç metre ötedeki ısırganların çok ötesinde geliyor. Eğer dünyanın sonu gelecekse, bugün bunun için en uygun gün gibi görünüyor. Babama her zaman, eğer böyle bir şey olursa, o anda orada olmak istemeyeceğimi söyledim.

"İT, PEARSON!" Bu kelimeler beni gerçeğe geri döndürür, bir silah sesi ve vücudumun üzerinden geçen bir kurşunla vurgulanır. Etimin parçalandığını duyarım, kalın, siyah bir sıvı etrafıma sıçrar ve bir katran çukuru oluşturur. Bir ısırganın cesedi üzerime çöküyor, vücudumu yere sabitliyor, ölü ağırlığı gövdem üzerine çöküyor. Kokusu burun deliklerimi dolduruyor, içimi kaplıyor. Kurtçuklar çürümüş dokudan geçerek açık yaralar ve sivilcelerden besleniyor. Kafamı çevirip kusuyorum, midemdeki içeriği tutamıyorum.

Aniden ısırgan ayağa kalkar, geriye doğru eğilir, ağzını genişçe açar, ısırmaya hazırdır. Ama sonra çekilir ve yana atılır. Babam yüzünde aciliyet ifadesiyle üzerimde durur. Eğilir, süveterimi avuçlar ve beni ayağa çeker.

"Gitmeliyiz!" Babam kolumu tutar, beni çitlerden uzaklaştırır, hayatımız için koşarken ayaklarımız toprağı dövüyor.

Eve doğru koşarken, Greg içeriden çıkar ve elinde kılıçla tam hızla üzerimize saldırır. Güvenli bir mesafeye ulaştığımızda, dönüp amcam Jimmy ve teyzem Julie'nin yan yana durup ısırganlara ateş ettiklerini izlerim. Amcam sakindir, tüfeğini kafaya veya omurgaya nişan almaya özen gösterir. Her atıştan sonra bir ısırgan olduğu yerde durur. Teyzem de tabancasıyla aynı şeyi yapıyor, karanlık bir fırtına cephesi gibi bize doğru ilerleyen çürümüş et yığınlarına sakın bir şekilde ateş ediyor.

Tessa ortaya çıkıyor ve elinde 22 kalibrelik tabancayla aksiyona katılıyor. O kadar tecrübeli değil ve rastgele ateş etmeye başlıyor. Tessa'nın annesi Meredith, Molly ve Elaine, maceteler ve bıçaklarla silahlanmış olarak uzakta kalıyor ve son çare olarak mülkün içini koruyorlar. Eğer iş o noktaya gelirse, bu önlemlerin hiçbir işe yaramayacağı belli.

Elimdeki silahın ağırlığını hissediyorum. Silah, kendi iyiliği için değil, çevremdeki herkes için kullanılmak istiyor. Ayak bileğimdeki kılıftan diğer tabancayı çıkarıyorum ve savaşmak için sıraya giriyorum. Silahımın nişangahına bakarak, bir ısırıcıya ve yüzünden geriye kalanlara nişan alıyorum. Kafasında rastgele yerlerde sadece birkaç tutam saç kalmış. Gözleri buğulanmış, dişleri çatlamış ve çürümüş. Bana doğru ilerledikçe yüzü büyüyor ve nişangahın etrafını daha fazla dolduruyor.

Tetiği çekiyorum ve bir silah sesi duyuluyor, mermi ısırganın burnunu parçalayıp kafatasının arkasını delerken kulak zarımı patlatıyor. Hastanede birçok kez kurşun yarası gördüm, ama bu farklı. Derisi zayıf ve kemiği çok kırılgan, bu da merminin hızının onu kağıt gibi parçalamasına izin veriyor.

Onlar gelmeye devam ediyor, biz de ateş etmeye devam ediyoruz, sadece yeniden doldurmak için ara veriyoruz. Bir grup ısırgan üçgen şeklinde bana doğru hücum ediyor, biri önde, diğerleri ise önlerine geçmek için itişip kakışıyor, etraflarındaki ayakta duran yemekleri ilk parçalamak istiyorlar. Öndeki ısırganın diz kapağına ateş ediyorum, bacağını ikiye ayırıyorum, alt kısmı yere saplanıp kalırken vücudu ilerlemeye devam ediyor. Isırgan, acı hissedebiliyorsa bile, acıyı umursamıyor ve sağ bacağıyla ilerlemeye devam ediyor. Sol bacağının uyluğunu sallarken, aniden momentumunun azalmasıyla takla atarak yere devriliyor. Arkasındaki ısırıcılar yere düşen cesedin üzerine takılır ve bir yığın oluşur, bu da babamla benim koşup yedi ısırıcıyı infaz tarzında ortadan kaldırmamızı sağlar. Tabanca namlularımızdan çıkan ısı, tetiği çekmeden önce çürümüş eti yakar. Kova kova siyah çamur ve kemik yığınınından fışkırır ve bizi baştan aşağı kaplar.

"Çok fazla var!" diye bağırır amcam.

Julie teyzem şarjörünü boşaltır ve ceplerinde daha fazla cephaneye bakar. Bir ısırıcı ona yaklaşır ve kafası vücudundan ayrılırken çılgınlık atar. Greg, annesi geri çekilirken onu korumak için kılıcını kaldırarak cesedin üzerinde durur. Yaklaşan her ısırıcıya bıçağını saplar, sanki ölümcül bir Whac-A-Mole oyunu oynuyormuş gibi. Silahımı kaldırıyorum, nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum, ama ateş etmek yerine sadece bir klik sesi geliyor. *Kahretsin. Boşalmış.*

Etrafa bakınıp babamı arıyorum. Ona ne yapmam gerektiğini sormak istiyorum. Onun rehberliğine ihtiyacım var, ama ortalıkta yok. Cesetlerle dolu alanı tararken kalbim sıkışıyor, acaba onlardan biri babam mı diye merak ediyorum. Çok fazla ceset var ve bizim de cephanemiz bitti.

"Geri çekilin!" diye bağıryorum.

Verandaya doğru koşarız ve önünde yeniden toplanırız. Julie teyze bize daha fazla cephane getireceğini söyler ve sahte evin etrafından ana eve doğru koşar. Elaine, Molly ve Meredith onunla birlikte giderler.

Hala bize doğru ilerleyen iki düzineden fazla ısıricı var. Birkaç kılıç, bıçak ve on adet ninja yıldızı, onların bir sonraki öğünü olmamızı engelliyor.

"Öleceksek, savaşarak öleceğiz," diyorum, teyzem, amcam ve kuzenime, sonra da yaklaşan ısırganların duvarına bakarak. Ölüm, batan güneşle birlikte büyüyen bir gölge gibi evin önüne yaklaşıyor.

Aniden, sahte evin ön kapısı patlayarak açılır ve çerçeveye ait tahta parçaları etrafa saçılır. Babam ön merdivenlerden aşağı koşar. Bacağım kadar büyük, tamburlu bir şarjörlü devasa bir silah kalçasına dayalıdır ve silahın ağırlığı kollarındaki kasları zorlamaktadır. Ayaklarını çimlere diker ve emniyet kilidini tam otomatik konuma getirir.

Küçük bir vızıltı duyulur ve bir anda, silah ateş almış gibi çok hızlı bir şekilde mermi yağmuru başlar. Hepimiz yere yatıp kulaklarımızı kapatırız.

Ses durmak bilmiyor. Hayal edebileceğiniz en gürültülü testere gibi, öfkeyle vızıldayarak, silahın yanından mermi kasetleri şelale gibi dökülüyor, saniyede elli mermi, çimlerde büyüyen bir dağa dönüşüyor. Yukarıya bakıyorum ve bir katliamın havai fişek gösterisini görüyorum. Siyahlar, kırmızılar, yeşiller ve sarılar havaya patlıyor. Cesetler parçalara ayrılıyor. Bacaklar, kollar, bağırsaklar ve kafalar etrafa sıçırıyor, havada dans ediyor ve rüzgarda savrulan konfeti gibi yere düşüyor.

Yolda ateş hattına doğru giden bir kamyon görüyorum. "Baba, ateş etmeyi kes!" diye bağıryorum.

Ama beni duymuyor, bu yüzden ayağa fırlayıp omzunu tutuyorum ve onu korkutuyorum. Kamyon durduğunda silah sesleri kesiliyor. İki ısırgan hala ayakta ve bize doğru ilerlemeye devam ediyor. Araç frenleri gıcırdatarak duruyor.

Blake arabadan atlar ve yıkılmış çitin üzerinden atlar. Elinde bir pala ile son iki ısırgana doğru koşar, vurmaya hazırdır. Onu öldürmek için ona yetişmek için koşarken ayakkabılarım siyah çamur ve ıslak toprağı sıçratır. O bana göre onlara daha yakındır, ama benim atma yıldızlarım ve kanıtlamam gereken bir şey var. Onun bir tür aksiyon kahramanı gibi ortaya çıkıp tüm şöhreti almasına izin vermeyeceğim.

Çantamdan iki yıldız çıkarıyorum ve iki ısırganın doğru mesafede olduğundan emin olduğumda, birini ve ardından diğerini fırlatıyorum. Blake, biterin kafatasına palasını indirmek üzereyken, ilk yıldızım onun gözünü deler. Metal kemiğı parçalamadan milisaniyeler önce, retina betona atılan su balonu gibi patlar. Blake'in kolu havada asılı kalır, palası yüksekte ama hareketsizdir, önündeki iki biterin cansız ve hareketsiz bir şekilde yere yığılmasını izler.

Bölüm 16

"Burada ne oldu böyle?" Blake, katliamı incelerken kimseye özel olarak sormadan sorar.

"Bilmiyorum," diye cevaplar babam, sanki cevap aklına gelebilirmiş gibi etrafına bakınarak.

Ama bunların hiçbirinin bir mantığı yok. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Nereden geldiler ve neden bu kadar çoklar?

"Eh... tüm aksiyonu kaçırmış olmam çok kötü," Blake, arenaya giren bir gladyatör gibi kollarını iki yana açarak şaka yapar.

Kimse cevap vermezken, yüzü yavaşça bizimkine benzer bir ifadeye bürünür, korku ve acının karışımı.

"Bir şey mi kaçırdım?" Başını eğiyor.

"Chris... o..." Tanık olduğum şeyi nasıl anlatacağımı bilemeden sözlerim kesilir. "Oğullarının kaçması için zaman kazanmaya çalışırken ısırıldıktan sonra kendini vurdu."

Bu olayı görmeyen birkaç kişi, aramızdan birinin saldırıdan sağ çıkamadığını fark edince nefesini tutar. Hepimiz çitlerin içinde kaldığımız ve gece nöbeti tutan insanlar olduğu sürece güvende olduğumuz yanılsaması paramparça olur.

"Ben... bu..." Blake, yaptığı hatanın farkına varır ve ne söyleyeceğini bilemez.

"Casey, şehir böyle miydi?" diye sorar Tessa, bunun daha sık karşılaşabileceğimiz bir şey olup olmadığını anlamaya çalışırken sesi titrer.

"Hiç bu kadar kalabalık bir grup görmemiştim," derim, eğilip bir ısırganın göz çukurundan atma yıldızımı çıkarırken. Çim, siyah çamur ve iç organlarla ıslanmış, sıırılsıklam. Ayakkabılarım yere yapışıyor, tabanlarımda kan tabakaları birikiyor. Vurduğum ikinci ısırgana ulaşp, alnından yıldızı çekip çıkarıyorum. Blake, onları kot pantolonuma silip temizlerken beni izliyor.

"Neden bu kadar çok olduklarını anlamıyorum." Blake sinirli görünüyor. Ayaklarının dibindeki cesetleri incelemeye devam ediyor.

JJ arkadan yaklaşıyor, uzuvların ve cesetlerin üzerinden atlayarak. "Bu muhtemelen daha önce gördüğümüz devrilmiş otobüsü açıklıyor," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Birkaç kilometre ileride yolun kenarına çekilmiş bir otobüs vardı. Biraz ezilmişti ama sürüşünü engelleyecek kadar değildi. Otobüste ısırganlar kalmış olabilir diye uzak durmaya karar verdik ama görünüşe göre otobüsün tamamı dönüş yapıp biz geçtikten sonra bu tarafa gelmiş."

"Bu rahatlatıcı," diyorum, bu açıklamadan alternatifinden daha memnun olarak.

"Neden rahatladın?" diye sordu Blake.

"Çünkü bu, bunun bir tesadüf, başıboş bir otobüsün tek seferlik bir olayı olduğu anlamına geliyor. Eğer bu, ısırganların sığır gibi büyük sürüler halinde hareket ettiği yeni bir fenomen olsaydı, başımız belada olurdu."

"O haklı," diye araya girer babam.

"Durup kontrol etmeliydik, JJ." Blake, kendine hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"Hayır, doğru olanı yaptın. İkinizin üstesinden gelemeyeceğiniz kadar çoklardı," der babam, Blake'in omzuna hafifçe vurarak.

Elaine, gözlerinde yaşlarla ve babamın istediği katlanmış beyaz çarşaflarla garaj yolundan aşağı yürür. Bu, bir hayalete yakışan bir üniforma.

Babam çarşafları ondan alır ve bir an başını eğip sonra kaldırır. "Blake, JJ, gelin Chris'e yardım edin," der.

Bölüm 17

Kaşıkların kaselere sürtünme sesi ve ara sıra çıkan şapırtı sesleri dışında ortalık sessiz. On kişi, iki büyük katlanır masayı birleştirerek oluşturulan yemek masasının etrafında oturuyoruz. Oturduğumuzdan beri kimse konuşmadı. Tek konuşulanlar, Elaine'e ev yapımı tavuklu erişte çorbası ve taze pişmiş ekmek hazırladığı için övgü ve teşekkür sözleriydi. Hepimiz hala gerginiz, bugün olanları sindirmeye çalışıyoruz. Ben bile anlamıyorum. Çorba kasesinden başımı kaldırıp herkese bakıyorum. Blake karşımda oturuyor. Ağzı sıkı bir çizgi halinde ve bakışlarını yere indirmiş. JJ onun yanında oturmuş, boşluğa bakıyor ve yemeğine neredeyse dokunmamış.

Ön kapı gıcırdayarak açılıyor ve babam içeri giriyor. Derin bir nefes alıyor ve gri saçlarını eliyle tarıyor. Chris'in ailesi dışında, bu olayı en kötü şekilde yaşayan kişi açıkça o ve bence bunun nedeni kendini suçlaması. Ama o orada değildi. Olanları görmedi bile. Ben gördüm ve şimdi bunu unutamıyorum. Bazı şeyler insanın aklından hiç çıkmaz ve bence bu da benim için onlardan biri olacak. Babam gibi ben de kendimi suçlamaktan kendimi alamıyorum, ama onun aksine ben bunu engellemek için bir şeyler yapabilirdim. Daha hızlı olmalıydım, Chris tetiği çekmeden ona ulaşmalıydım.

"Nasıl gitti, Dale?" Jimmy amca, en uçta oturduğu sandalyesinde dikleşerek sorar. Julie teyze onun yanında oturur, eli masanın üzerinde, amcasının elini tutar.

Babam yavaş ve ağır adımlarla oturma odasını geçer. Blake ile benim aramda, başucundaki sandalyenin önünde durur ve sanki dik durmak için ona ihtiyaç duyuyormuş gibi sandalyenin arkasını kavrar.

"Beklenildiği gibi, teselli edilemez durumdalar ve şimdilik yalnız kalıp yas tutmak istiyorlar. Ama... Helen, akşam yemeği için sana teşekkür etmek istiyor, Elaine."

Elaine başını sallar ve "Tabii ki, neye ihtiyaçları olursa."

der. "Temizlik nasıl gitti?" diye masadakilere sorar.

"Tüm cesetleri mülkün sağ arka köşesine taşıdık ve yarın sabah yakmaya başlayacağız," diyor Blake.

"Peki Chris'in cesedi?" diye sorar Elaine.

"O, alet kulübesinde bir çarşafa sarılı," diye cevaplar JJ, kimseye özel olarak bakmadan.

"İyi, çünkü aile Chris için bir tür anma töreni düzenlemek istiyor, bu yüzden elimizdekiyle bir şeyler yapmaya çalışmalıyız." Babam sandalyesini çekip oturduğunda herkes başını sallar. Dokunulmamış çorba kasesine kısa bir bakış atar ama ona uzanmaz. "Burada ilk kez birini kaybettik ve bunun son kez olacağını söylemek isterdim, ama öyle olacağını sanmıyorum."

Babamın sözleri üzerine odaya bir ağırlık çöküyor.

"Bugün olanlar benim için bir uyarı oldu," diye devam eder babam. "Böyle bir dünyada hayatta kalmaya hazır değiliz, bu yüzden buradaki şeyler değişmeli ve hızlı bir şekilde değişmeli."

"Ama bu bir tesadüftü," diyor JJ, sersemliğinden kurtulup. "Bir mil ötede zombilerle dolu bir otobüsün kaza yapması bir daha olmayacak."

Babam gözlerini kısar. "Bunu bilemezsin JJ. Hiçbirimiz bilemeyiz. Hiçbirimiz dışarıda neler olduğunu veya başımıza başka neler geleceğini bilmiyoruz. Bu yüzden yapabileceğimizin en iyisi, en kötüsüne hazırlanmak."

"Peki aklında ne var?" Blake, sandalyesine yaslanarak sorar. "Öncelikle, çiti güçlendirmeliyiz, daha sağlam hale getirmeliyiz, daha fazla dikenli tel eklemeliyiz. Ayrıca ona elektrik akımı eklemek için gerekli malzemelerim de var." Babam, yirmi yıldır elektrikçi olan amcama bakar.

"Bunu ben halledebilirim," der Jimmy amca başını sallayarak.

"İkincisi, eskiden sadece kaçakları yakalamaya çıkanlar savaş eğitimi almak zorundaydı. Artık öyle değil. Herkes savaşmayı öğrenecek."

"Ben dövüşmem," diyor Molly tiz bir sesle. Ağzı inanamama hissiyle açık kalıyor, bu da söylediklerine gerçekten inandığını gösteriyor, ama bunun tek nedeni, hayatta kalmak için dövüşmek zorunda kaldığı bir duruma hiç girmedığı için.

"Ben de on bir yaşındayken babama öyle demiştim," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Ama öğrendim, sen de öğreneceksin."

Ağzını kapatır ve kucağına bakar. Onu cesaretlendirdim mi yoksa cesaretini kırdım mı bilemiyorum, ama amacım ilkiydi.

"İstisna olmayacak," diyor babam kararlı bir sesle. "Herkes eğitim alacak. Ve daha fazla erzak tedarikine başlamamız gerekiyor." Gözleri Blake ve JJ'e kayıyor. "Bugün ne buldunuz?"

"Fazla bir şey yok," diyor JJ, başını sallayarak.

"Kasten bırakılmış gibi görünen bir kutu konserve bulduk, çoğu meyve kokteyli ve Spam'dı, ama çöpçüler seçici olamazlar. Ayrıca bazı bahçe aletleri, kışlık montlar ve botlar da bulduk," diye ekledi Blake.

Elaine boğazını temizler. "Yiyecek durumumuz nasıl?"

"Bir süre idare ederiz." Babam daha fazla ayrıntıya girmiyor, bu da bana herkes için yeterli yiyecek olmadığını gösteriyor.

"Bir süre mi? *Bir süre* ne kadar? Bir hafta mı? Bir ay mı?" diye sorar Greg.

"Besleyecek daha fazla kişi var, bu yüzden üç ay, belki dört ay," diyor ve dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"Bu da kışı geçirmemize yetmez," diye sonuçlandırır Blake.

Babam burnundan kuvvetlice nefes verir. "Doğru, bu yüzden daha fazla erzak temin etmemiz gerekiyor. Eğer fazla bir şey bulamıyorsanız, daha uzağa gidip arayacağız."

"Peki ya ilaçlar? Ya da tıbbi malzemeler?" diye soruyorum, kimsenin bundan bahsetmediğini fark ederek. Bugün olanlardan sonra, eninde sonunda onlara ihtiyacımız olacağı kaçınılmaz.

"İlk yardım çantalarım var ve vitaminler ve reçetesiz satılan ilaçlar konusunda da iyi bir stokum var," diyor babam.

"Bunlar çok iyi, ama biri ciddi bir yaralanma veya hastalık geçirirse, reçetesiz satılan ilaçlardan daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak."

Babam gözlerime bakar. "O zaman neden gidip tıbbi malzeme listesi yapmıyorsun, Casey, biz de onları toplama listesine ekleriz. Bu herkes için geçerli. İhtiyacınız olan her şeyi listeye ekleyin," der ve masanın etrafında oturan somurtkan yüzlere bakar.

"Liste yapmama gerek yok, çünkü ben de gidiyorum." Blake'in bana meydan okumasına hazır olarak çenemi kaldırıyorum.

"Eğitim almadan olmaz," diyor, bozuk plak gibi. Çok tahmin edilebilir.

"Bugün kendimi fazlasıyla kanıtladım, Blake."

Gözlerini kısarak, ağzını bir yandan diğer yana hareket ettirerek beni değerlendirir. "Yakın dövüş ve bıçaklı dövüş becerilerin biraz daha gelişebilir. Ayakların hızlı ama yere düştüğünde kalkman yavaş. İçgüdülerin harika, ama kendinden emin değilmişsin gibi tereddütlü hareket ediyorsun. Nişancılığın da çalışmaya ihtiyaç var. Nişanın biraz sola kayıyor, bu da bana çok uzun zamandır ateşli silah kullanmadığını gösteriyor. Yani bugün kanıtladığın tek şey, eğitime ihtiyacın olduğu." Blake çenesini kaldırarak bana meydan okur.

"Sen meyve kokteyli kutularını toplarken bugün onların üçte birini hallettim, bu yüzden neyden bahsettiğini anlamıyorum ve senin de anladığını sanmıyorum."

"Madem bu kadar etkiliysen Casey, o zaman Chris neden öldü?" der ve başını yana eğirir.

Ağzım açılır ve gözlerim yaşarır. Bunu söylediğine inanamıyorum ve diğerlerinin yüzlerindeki ifadeden, onların da inanmadığı anlaşılıyor. Chris'in ölümünü nasıl bana yükleyebilir?

"Bu tamamen yersiz bir suçlama, Blake," diye uyarıyor babam.

"Bence bu adil bir soru, Dale. Senin de dediğin gibi, daha önce hiç ölüm vakası yaşamadık." Yargılayıcı gözlerle bana işaret eder. "Ama Casey'nin gelişinden yirmi dört saat sonra, biri öldü. Bunu gören tek kişi o, bu yüzden tam olarak ne olduğunu açıklamalı. Böylece bundan ders alabilir ve bir daha aynı şeyin yaşanmamasını sağlayabiliriz."

"Aptal," diyor Tessa masanın diğer ucundan, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Elaine ve Meredith aramızda olmasaydı ona sarılırdım. "Bence

Tessa'nın demek istediği, hiçbirimizin bugün olanlara hazırlıklı olmadığı "Babam araya girer.

Tessa sandalyesinde biraz daha dik oturur. "Hayır, ben ne dedimse onu söyledim." "Her neyse, bence öfken yanlış yönlendirilmiş."

Babam Blake'e bakar. "Öfkeli değilim. Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Peki," diyorum, gözlerimi kısarak. "Silah sesleri duyduk ve koşmaya başladık. Oraya ilk ben vardım. Chris çitlere çok yakındı ve onlar çoktan çitleri aşmaya başlamışlardı. Bazılarının ne kadar hızlı olabileceğini hafife aldı ve sonra içlerinden biri ona saldırdı ve ısırıldı. Ben o ısırıcıyı ortadan kaldırdım ki o geri çekilebilsin. Ama Chris çekilmedi. Kendini vurdu ve ben neden yaptığını anlamıyorum."

"Bence bu çok açık." Blake bana şaşkın bir bakış attı. "O şeylerden biri olmak istemedi. Muhtemelen ailesini düşünüyordu, kendisinin ya da dönüştüğü canavarın onlara ne yapacağını düşünüyordu. Bu yüzden beynini dağıttı."

Blake'in açıklamasına şaşkınlığımı ve şokumu gizleyemiyorum. *O böyle düşünüyordu. Hepsi böyle düşünüyordu.* Chris'in yüzünü, gözlerindeki boşluğu görebiliyorum. Geleceği olmadığını düşünen bir adamın bakışıydı. Son veda sözleri. O zaman anlamamıştım. Sadece şokta olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır. Kendi hayatının yasını tutuyordu. Başka bir yolu olmadığını düşünüyordu.

Bu yüzden, kendini ikna etmeden önce tetiği çekti. Ama bir şansı vardı... sadece bunu bilmiyordu. *Ve hiçbiri de bilmiyor.*

"Ne oldu?" diye soruyor babam, şok olmuş ifademi fark ederek.

Kendime gelip başımı sallıyorum. "Isırıldığın için onlardan biri olacağın anlamına gelmez." Masadaki herkesin beni duyduğundan ve bir gün başlarına gelirse bunu hatırlayacaklarından emin olmak için her biriyle göz teması kuruyorum. "Bu yüzden onlara zombi değil, ısırıcı diyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Hepiniz çok fazla film izliyorsunuz."

"Dönüşmeyeceklerini nereden biliyorsun?" Blake'in sesi soğuktur.

Kolumu uzatıp, kolumu sıyırarak, derime kazınmış diş şeklinde bir yara izini gösteririm. "Çünkü ısırıldım ve hala senin Kıyamet Günü'nüm." Babam elimi tutar ve yara izini inceler. Gözlerinde, beni kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark etmiş gibi, rahatlama ile karışık bir hüzün vardır. Elimi sıkıyor ve sonra bırakıyor.

"Belki de Will Smith'in oynadığı zombi filmindeki gibi özel bir kanın vardır ve tüm bunların çaresi sensindir," diyor Greg.

Gözlerimi devirip kolumu aşağı indiriyorum. "Yine, hepiniz çok fazla film izliyorsunuz."

"Sen bir anomali olabilirsin," diyor Blake.

Sanki bunun doğru olmasını istemiyor gibi, ya da belki de sadece benim haklı olmamı istemiyor.

"Değilim. Hastanede hastalarım da aynı şeyin olduğunu gördüm. Bazı insanlar benim gibiydi, sadece hasta hissediyorsun ve birkaç gün içinde geçiyor. Ama başka sonuçlar da var. Isırıcıya veya Nome'a dönüşebilirsin."

"Bahçedeki cüceler gibi mi?" Molly araya girerek başını eğdi.

"Hayır, N-O-M-E diye yazılır. *Anı yok* anlamına gelir. Benim onlara verdiğim isim bu, tüm anılarını kaybedenlere. Kendilerinin kabuğu haline gelirler, tamamen kafaları karışır, sanki hafıza kaybı ya da ileri düzey demans hastası gibiler."

Blake sertçe yutar, adem elması yukarı aşağı sallanır. Masayı tararım. "Hiçbiriniz Nome görmediniz mi?"

Kimse soruma sesli olarak cevap vermez, ama birkaç kişi başını sallar. Belli ki bu kırsal bölgede kendi küçük dünyalarında yaşamışlar ve dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğunu hiç bilmiyorlar.

"Nome'lar tehlikeli mi?" diye sorar Greg.

"Yanlış ellerde tehlikeli olabilirler."

JJ başını geriye çekiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, kolayca kullanılabiliyorlar, kim olduklarını ve insan olmanın ne demek olduğunu hatırlasalar da asla yapmayacakları şeyler yapmaları için eğitilebilirler. Kafalarının karışık olması da onları ısrırganlara karşı savunmasız bırakır."

Blake alaycı bir şekilde güler. "Bunların hiçbirinin doğru olup olmadığını bilmiyoruz."

"İstediğine inanabilirsin Blake, ama bu benim söylediklerimin doğru olmadığını göstermez. Kendi gözlerimle gördüm. Isırılırsan üç sonuç vardır: Nome, ısırıcı ya da hiçbir şey. Chris'in hayatta kalma şansı yüzde altmış altıydı, bu yüzden tetiği çekmesine gerek yoktu."

"Yüzde altmış altı ihtimal mi?" Kaşlarını çatı. "Daha çok yüzde otuz üç gibi geliyor, çünkü Nome'lar hakkında anlattıklarına göre, bu ısrırgan olmak kadar kötü bir şey."

"Belki. Belki de değil. Bir Nome'un yanında birkaç dakikadan fazla kalmadım, bu yüzden onlara ne olduğunu bilmiyorum. Durumlarının iyiye mi yoksa kötüye mi gittiğini bilmiyorum."

"Bence Helen'e bundan bahsetmemeliyiz," dedi Elaine. "En azından bir süreliğine. Chris'in yaşama şansı olduğunu bilmek, durumlarını daha da kötüleştirecektir."

"Katılıyorum. Şimdilik bunu aramızda tutalım." Babam dudaklarını büzüyor.

"Ama çok uzun süre saklamayalım. Isırılırlarsa bir şansları olduğunu bilmeleri gerekir," diye ekliyorum.

İkisi de başlarını sallar ve Elaine ayağa kalkar, boş kaseleri toplayıp üst üste istifler ve lavaboya götürür. Meredith ve Julie teyze de mutfığa gelir.

Dikkatimi Blake'e çeviriyorum. Baş hafifçe öne eğik, ileri geri sallanıyor.

"Ne oldu sana?" diye soruyorum.

Gözlerime bakar ve yüzünün kızardığını fark ederim. "Hiçbir şey."

"Çok sessizsin. Normalde sen her şeyin kontrolünü elinde tutan kişisin, ama şimdi ağzını açmıyorsun. Kendi içinde kaynıyorsun..."

"Belki de sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyorum!" Yükselen sesi odadaki herkesi susturur.

"Neyi çözmeye çalışıyorsun?"

"Mesela... sen buraya gelene kadar hiç kimseyi kaybetmemiştik."

"Bu yere elli ısrırganın saldırmasının benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?" Sesim onunki kadar yükselir. "Otobüsten geçip

otobüsü geçip kontrol etmedin. Kontrol etseydin, bizi uyarabilirdin ve belki Chris hala hayatta olurdu." Gözlerimi ona dikip bakıyorum.

"Siktir git!" Blake hızla ayağa kalkar ve sandalyesi devrilir. Mutfığı geçip merdivenlerden yukarı çıkar ve ben onunla daha fazla konuşma fırsatı bulamadan ortadan kaybolur.

"Casey, bu hiç gerek yoktu." Babam iç çeker. Ben alaycı bir şekilde gülerim.

"Peki ya onun söyledikleri?"

"İkiniz de sakın olun. İkiniz birbirinizin boğazına sarılmadan da yeterince sorunumuz var."

Peçetemi masaya atıp sandalyemi geri çekiyorum. "Bunu arkadaşına sen söyle, baba!"

Ben mutfaktan öfkeyle çıkıp merdivenleri tırmanırken o benim adımı çağırıyor.

Bundan bıktım artık. Buraya gelmek bir hataydı.

Yatak odama girip yatağıma giriyorum. Blake yorganının altına girmiş, duvara dönük, uyuyormuş gibi yapıyor. Herkesin önünde yaptığı ima yüzünden öfkem dinmiyor. Bugün gördüklerime tanık olmak yeterince zordu, şimdi de pislik Blake, sırf kendi evime geldiğim için Chris'in ölümünden beni sorumlu tutuyor. Bu öfkeyi biraz olsun dışa vurmazsam uyuyamayacağımı biliyorum. Ve ben uyuyamazsam, o da uyuyamayacak.

"Senin sorunun ne lan?" diye bağırdım. O dönünce battaniyeler hışırdadı. "Ne?"

"Duydun beni. Sorunun ne?" "Bir sorunum yok."

"Ama benim var. Az önce aşağıdaki herkese Chris'in ölümünün benim suçum olduğunu söyledin. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Chris'in intihar ettiği görüntü tekrar gözümün önüne gelince gözyaşlarımı zor tutuyorum. Blake hep böyle yapar. Her zaman böyle yapar. Benim dışlanmış hissetmemi sağlar, böylece kendisi uyum sağlayabilir ve ben bundan bıktım.

"Öyle demek istemedim. Suçu sana atmak istemedim. Ben..."

"Ama aynen öyle yaptın!"

"Ben..." Blake duraksıyor ve bir an için tek duyabildiğim kulaklarımda çarpan kalbimin sesi. "Kendi sorunlarımla uğraşıyorum, o yüzden yanlış çıktı, hepsi bu."

"Senin uğraştığın tek şey pislik olmak." Yanıma dönüp yorganı çeneme kadar çekiyorum. "Hiç değişmemişsin," diye fısıldıyorum, beni duyup duymadığından emin değilim, ama önemi yok.

"Casey..." K       bir fısıltı battaniyenin   zerinden kulağıma ulaşı  r. "Casey," diye tekrar fısıldar, ama onu g  rmezden gelirim.

"Uyumadığını biliyorum ve beni duyabildiğini biliyorum.   z  r dilerim. Bu benim i  in adil değildi. Tıpkı senin s  ylediğin Ő eyin de adil olmadığı gibi. Ama seni affediyorum        bunu kastetmediğini biliyorum."

"İŐ te burada yanılıyorsun Blake. Ben ciddiymdim."

"Hayır, değildin," diye tartıŐ ıyor.

"Evet, ciddiymdim."

Oda sessizliğe b  r  nd   ve bir s  re şöyle kaldı. Yorgunluk beni ele ge  irirken kalp atıŐ larım yavaŐ lamaya baŐ ladı. Tam uykuya dalmak   zereyken Blake fısıldadı, "Hayır, ciddi değildin."

"Evet, şöyle demek istedim," diyorum halsizce.

O g  lerek, "İyi geceler, Casey," der.

Uykuya dalarken hafif  e g  l  mserim.

Bölüm 18

Kapının gıcırdayarak açılma sesi beni rüyamdan uyandırır ve beni yüksek alarm durumuna geçirir. Dinlerim, bana doğru yaklaşan potansiyel tehdidi gözümde canlandırmaya çalışırım. Hiç ses gelmemesi, peynir arayan bir fare gibi gizlice giren bir yakıcı olduğu anlamına gelir. Zor nefes alma ve ayak sürtme sesi, bir ısırıcı olduğu anlamına gelir.

Gırgırlayan bir inilti odada yankılanır ve ekşimiş bir koku burnuma çarpar, gözlerimi yaşartır. Kusmamak ve varlığımı ele vermemek için dilimi ısırırım.

Hayatımı kurtarmak için tek bir şansım var, silahsız olarak yapabileceğim tek bir sürpriz saldırı.

Etrafımdaki havanın değiştiğini hissediyorum, bu yüzden birkaç adımdan daha az uzaklıkta olduğunu biliyorum. Bir anda diğer tarafa yuvarlanıyorum, battaniyeleri üzerimden atıyorum ve bacağımı olabildiğince sert bir şekilde sallamaya hazırlarken, yaratığın bacaklarını altından çekiyorum. Ama yanılmışım. Isırgan yaratık benden birkaç metre uzakta değil, üstümde. Zaten saldırıya geçmiş olan canavarın ağzı yüzüme yaklaşıyor ve bana tepki verecek zaman bırakmıyor. Dişleri burnuma batıyor ve ağzım hemen kanla doluyor, acı içinde boğuk bir çığlık atıyorum.

"Casey! Casey!" Bir el omzumu nazikçe sarsarak beni kabusumdan uyandırdı. "Şşş. Her şey yolunda."

Dönüp Blake'in yatağımın yanında diz çökmüş, gözleri endişeyle dolu olduğunu görüyorum. "Ne oluyor?" diyorum, hala neyin gerçek neyin gerçek olmadığını anlayamadan.

"Kabus gördün. Uykunda çığlık atıp çırpınıyordun," diyor ve ben, avucunun yanağıma bastırıldığını, parmaklarının cildimi nazikçe okşadığını fark edemeden edemiyorum. Onu itmek isterdim, ama bu rahatlatıcı. "Üzgünüm," diyorum, bunun bir kabus olduğu için utanmam mı yoksa rahatlamam mı gerektiğini bilemeden.

"Sorun değil. Ben buradayım. Benimle güvendesin."

"Sorun değil. Ben buradayım. Benimle güvendesin."

Gözlerine bakıyorum ve beni kucaklarken, sözlerinin ardında dans eden sayısız anlamı görebiliyorum.

"Blake."

"Şşş. Sorun yok. Endişelenmene gerek yok."

Kulağımın arkasına düşen bir tutam saçımı iterek, parmaklarıyla yanağıma ve çenemi okşadı. Kalbim hızla atıyordu ve umarım o kadar yüksek sesli değildi ki

duymayacak kadar yüksek sesli değildir umarım.

"Değilim. Yani, artık değilim," diye fısıldıyorum, onun yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi itiraf edemedim.

Adrenalin damarlarımdan akıyor, beni hem gergin hem de rahat hissettiriyor, sanki kollarında uyuyabilirim ya da gecenin geri kalanını uyanık geçirip onun her santimini keşfedebilirim. Blake biraz daha yaklaşıyor, parmağını zaten dışarı çıkmış dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, nem arıyor. Bir milimetre daha ve geri dönüş yok...

Yatak çarşaf larım şiddetle üzerimden çekilir ve beni en tatsız şekilde uyandırır. Soğuk havaya maruz kalan uyuyan vücudum titrer ve protesto etmek için inlerim, artık kaybolan sıcaklığı aramak için kollarımı sallarım. Hâlâ uyuyordum, hâlâ rüya görüyordum. Ama neden Blake Morrison'ı rüyamda görüyordum?

"Blake, geri ver!" Onları çekenin o olduğunu doğrulamak için gözlerimi bile açmadım, ama içimde güçlü bir his var.

"Uyan, Doomsday. Antrenman yapmamız gerek." Ellerini hafifçe vücudumun her yerine vurarak, vücudumu bongo gibi çalıyor, stratejik olarak kıcımlı atlıyor. Parmakları, açıkta kalan belimin bir kısmına dokunarak omurgamda bir karıncalanma hissi yaratıyor.

Bongo soloyu bırakıp odayı geçer, botları parke zeminde gürültü çıkarır. Perdeleri açarken perde kancaları çubuğa sürtünür. Göz kapaklarıma ışık akacağını düşünerek refleks olarak irkilirim, ama öyle olmaz.

Bir gözümü açıp pencereye bakıyorum ve pencere açıklığının hala kenarlarına kadar siyahla dolu olduğunu görüyorum. Güneş henüz doğmamış bile. Pencerenin önünde duran Blake tişörtünü çıkarıp yatağına atıyor. Gözlerim, belirgin omuzları ve sırtını tarar, derisine kazınmış Navy SEAL sembolünü izler. Kabul etmeliyim ki, konuşmadığı zamanlarda bakması hoş biridir. Blake gri bir sweatshirt alır ve kollarını kollara sokmaya başlar.

"Beğendin mi?" diye soruyor, bana bakmadan.

Yanaklarım utançtan kızarır ve hızla yerden battaniyemi alıp kendimi onunla sararım.

"Geliyor musun?" diye sorar, sanki tam üstümde duruyormuş gibi.

Cevap vermediğimde, kapıya doğru yönelir ve odadan çıkmadan önce "Sen bilirsin, Pearson" der.

Ne büyük rahatlama. Beynim daha fazla uyku fırsatını hemen değerlendirir ve tüm sistemlerimi sıcak bir banyoya girer gibi kapatmaya başlar. Tam uykuya dalmak üzereyken, soğuk ve ıslak bir şok vücudumu sarar, sanki bir defibrilatörün pedalları beni yataktan havaya kaldırıyormuş gibi.

"Ne oluyor lan!?" diye bağıyorum, gözlerimden suyu silip nefes almaya çalışıyorum. Blake başımda duruyor, elinde artık boş olduğuna emin olduğum bir bardak tutuyor.

Gülümsüyor. "Oops, ayağım takılmış olmalı."

"Sen öldün." Yataktan fırlayıp onun peşinden koşuyorum. Dönüp kapıya doğru yöneliyor, ama dönüp odadan çıkamadan onu itiyorum. Plastik bardak yere düşüyor, birkaç kez zıpladıktan sonra odanın ortasına yuvarlanıyor. Gömleğinin bir kısmını tutuyorum ve onu duvara dayarken kalp atışlarını hissedebiliyorum. Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta ve o da bana bakıyor ama tek kelime etmiyor. Sanki durumu değerlendiriyor gibi. Gülümsemesinin azaldığını, yerine daha ciddi bir ifade geldiğini fark ediyorum ve bundan hoşlanmadığımı düşünüyorum.

Bir anda, ön kolumu yakalayıp beni kendine doğru çeker, hızla dönerek beni duvara yapıştırır. Sırtım duvara çarptığında nefesim kesilir ve ciğerlerimdeki hava bir kısmı dışarı çıkar. Onu itmek için elimi kaldırırım, ama o bileğimi yakalar ve başımın üstünde tutar.

Eğilip fısıldadı, "Görünüşe göre eğitimimiz çoktan başlamış." Sıcak nefesi tenimi okşadı ve uzun zamandır bir kenara ittiğim bir anıyı canlandırdı.

"Burada olmamın sakıncası yok, değil mi?" On yedi yaşındaki Blake'e baktım, o da ateş çukuruna bir odun atarak parlayan közlerin serin gece havasında uçuşmasına neden oluyordu. Giydiği kapüşonlu sweatshirt'ün içinden bile kaslı kollarının kıvrımlarını görebiliyordum.

"Evet, babam geç saatlere kadar eve gelmeyecek," dedi.

Blake bir saat önce beni arayıp, gelip onunla piknik yapmak isteyip istemediğimi sormuştu. Ona saatin geç olduğunu, pikniklerin gündüz yapılan şeyler olduğunu söyledim. O da "Pikniklerde kural yoktur" dedi. Gülmeden edemedim ve hazırlanmak için acele ettim, onu görmek için hemen oraya koştum.

Altı hafta önce, Blake'e bakmaya bile tahammül edemiyordum. Ama şimdi, gözlerimi ondan ayıramıyordum. O, direnmeye çalıştığım tatlı bir arzu gibiydi, onu düşündüğümde ağzım sulanıyordu. Blake'de lise son sınıfın yazında bir şeyler değişmişti. Tamamen farklı bir insan olarak geri dönmüştü, en azından bana göre.

en azından bana öyle geliyordu. Hakaretleri yerini iltifatlara bırakmıştı. Zalim şakaları yerini şefkatli davranışlara bırakmıştı. Ve onun gibi insanları uzak tutmak için etrafıma ördüğüm duvar yavaş yavaş yıkılıyordu.

Blake bizim için serdiği battaniyeye oturdu, omuzu omzuma değiyordu. Üşüyor olmama rağmen, onun yanında sıcak hissediyordum ve bunun önümüzde dans eden ateşle hiçbir ilgisi yoktu. Kalbim hızla atıyordu. O etrafta olduğunda kalbimin biraz daha hızlı attığını fark etmiştim. Blake buraya getirdiği çantayı açtı ve iki Dr Pepper, bir Tupperware kabı ve bir paket Ritz kraker çıkardı.

"Şarküteri ister misin?" Blake sırıttı. Kapağı kaldırdı ve bir yığın Kraft peyniri ve çeşitli öğle yemeği etleri ortaya çıktı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Buna şarküteri mi diyorsun?"

"Evet." Başını salladı ve kabı önüme tuttu. "Kraft peynirlerini bile ambalajından çıkardım."

"Çok nazıksın." Gülümsedim ve bir parça peynir ve bir dilim jambon aldım.

O da aynısını yaptı ve "Afiyet olsun" diyerek ağzına attı. Benimkini ısırıp, onun atıştırmasını ve mutlu bir şekilde ateşe bakmasını izledim. Burası Blake'in rahat hissettiği, kendini güvende hissettiği, sadece kendisi olabildiği bir yer gibi geliyordu - burada, gecenin karanlığında, tek başına, yıldızların altında, titreyen ateşin yanında. Bunu benimle paylaşmak istemesi beni şanslı hissettirdi.

Cildim sanki altında elektrik akımı varmış gibi karıncalanıyordu, dokunulmak için yalvarıyordu. Kendimi vazgeçirmeden önce Blake'e uzandım, başını bana doğru çevirdim ve onun şefkatli bakışlarıyla buluştum. Hayatta daha çok istediğim şeyler vardı, ama o anda değil. Sadece o vardı, bir zamanlar tutkuyla nefret ettiğim çocuk... ama nefret gitmişti ve geriye sadece tutku kalmıştı. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve anında, etrafıma ördüğüm duvarın artık yıkılmış olduğunu anladım.

O kadar uzun zaman önce olan, sanki hiç olmamış gibi hissettiren anıyı kafamdan silip atıyorum. Blake'e daralmış gözlerle bakarak çenemi kaldırıp ona meydan okuyorum.

"Buna eğitim mi diyorsun?" diyorum.

Serbest elimle yumruğumu böbreğine indiriyorum, bu da onun bir adım geriye sendelemesine neden oluyor, ama tam sendelemeden önce ayağımı onun ayak bileğinin arkasına geçiriyorum. O ayağıma takılıp geriye düşüyor ve beni de kendisiyle birlikte yere indiriyor.

Sırtı yere çarptıktan sonra boynu ve başı geriye doğru savrulur, ama o hiç etkilenmez. Blake, üstüne uzanmış halimle bana eğlenerek bakar.

Kaşlarını kaldırır. "Hepsi bu mu?"

Ben bir şey söyleyemeden, kalçalarını bana doğru iterek beni üzerinden atıyor. Yan tarafa yuvarlanıyorum, kaçmaya çalışıyorum, ama bir anda üstüme çıkıyor, belime bacaklarını atıyor ve kollarımı başımın üstüne sıkıştırıyor. Kurtulmak için kıvranıyor ve mücadele ediyorum, ama o çok güçlü.

"Çekil üstümden Blake," diyorum, sesimde istediğim kadar ikna edici olamadan.

"Eğitim almayı kabul etmedikçe olmaz."

Ayaklarımı yere basıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o kıpırdamıyor ve tek başardığım şey nefesimin kesilmesi oluyor.

"Hayır," diyorum meydan okurcasına.

Yine yüzüme birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğildi. "Sorun değil. Bütün gün burada oturabilirim. Aslında oldukça rahat."

"Beni eğitmeye neden bu kadar takıntılısın?" diye inledim. "Kontrolü elinde tutmak mı istiyorsun yoksa?"

"Hiç de değil."

"O zaman neyin var? Bu da bana işkence etmek için başka bir girişim mi? Lisede yeterince işkence etmedin mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Bunu sana işkence etmek için mi yapıyorum sanıyorsun?" "Başka neden yapasın ki?" Onun altında kıvranıyorum.

Blake biraz daha yaklaşır. "Seni güvende tutmak için, Doomsday."

Bir anda ellerini bırakıp ayağa kalktı ve beni yerde yatarken, ona bakarken bıraktı.

"Beni güvende tutmana ihtiyacım yok, Blake," diye bağırırım, o kapıya doğru yürürken.

Durup, omzunun üzerinden bana bakar. "İhtiyacın olmadığını biliyorum, ama ben korumak istiyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım, ama o tek kelime etmeden odadan çıktı, bu da beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü ben de ona yapmak istediğim şeyler vardı. Onunla kavga etmek gibi. Ona bağırarak gibi. Hayatımı berbat ettiği onca yıl için onu cezalandırmak gibi. Ne kadar zaman geçtiği umurumda değil; bazı şeyleri asla unutamazsın ve Blake de onlardan biri.

Kararlı bir şekilde ayağa kalktım ve ona haddini bildirebileceğim kıyafetleri giydim. Bir çift tayt, tenis ayakkabısı ve uzun kollu spor bluz

işimi görür. Dedikleri gibi, onları yenemiyorsan, onlara katıl ve sonra kışlarını tekmele... ya da öyle bir şey.

Koridordan geçip iki kat merdiven iniyorum, ev karanlık ve sessiz. Henüz kimse uyanmamış, aptal Blake olmasaydı ben de uyanmamış olurum. Babam herkesin antrenman yapması gerektiğini söyledi, o halde neden sadece ben bunun için uyandırılıyorum? Açıkçası Blake en sevdiği eğlencenin tadını çıkarıyor... bana işkence etmek. Peki, bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Verandada, Blake'i merdivenlerin altında, yüzünde sırtarak dururken buluyorum. Saatindeki bir düğmeye basıyor ve "Bir dakika beş saniye" diyor.

Gözlerimi kısarak yavaşça ona doğru yürüdüm. "Neden zaman tutuyorsun?"

"Sadece ne kadar sürede akıllanıp,

"Hiç de uzun sürmemiş gibi görünüyor." Sırıttıyor.

Başımı eğiyorum. "Ben buraya sadece seni pataklamaya geldim." "İyi, çünkü tam da bunu yapmanı istiyorum."

"Ne? Neden?" diye soruyorum, cevabı beni hazırlıksız yakaladı. "Çünkü bu, seni doğru eğittiğim anlamına gelir."

Gözlerimi devirip ellerimi belime koyuyorum. "Her neyse. Ne yapıyoruz ve neden bu kadar erken yapıyoruz? Güneş daha doğmadı bile." Ufka doğru işaret ediyorum, orada kırmızı ve sarı bir ışık şeridi uzanıyor, güneş tam da yükselmeye başlıyor.

Hava durgun ve sessiz, huzurlu, sanki dünya dünyanın sonunun geldiğini unutmuş ya da belki de biz olmadan yoluna devam etmiş gibi. Blake'e bakıyorum. Gözlerini benden ayırmamış ve benim hayal kırıklığımdan neredeyse eğleniyor gibi görünüyor.

"Ne?" diye homurdanıyorum.

"Hiçbir şey. Sadece şikayet etmeyi bitirmeni bekliyorum, böylece işe koyulabiliriz."

"Sızlanmıyorum." Sinirli bir nefes veriyorum. "Hadi şunu bitirelim."

"Tamam, koşuyla başlayalım. Genel olarak formdasın. Güçlü kasların kalıntılarını görebiliyorum ve zayıf kalmışsın," diyor gözleri vücudumda yukarı aşağı kayarken.

Biraz daha dik durdum ve ellerimle oynadım çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Onları tekrar kalçama koymalı mıydım? Yoksa önümde mi arkamda mı birleştirmeliydim?

"Beni incelemekten vazgeç."

"Neyle çalıştığımı bilmem gerekiyor ve zayıflığının egzersizden çok uykusuzluk ve kalori eksikliğinden kaynaklandığını tahmin ediyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Bazılarımız geçimini sağlamak için çalışıyor, seni ahmak."

Benim alaycı sözlerimi görmezden gelir ve bacaklarını esnetmeye odaklanır, bir ayağını arkasına çekip orada tutar. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturur ve onun küçük esnemelerini izlerim.

Blake sırttı. "Ben iki mil koşacağım, sen de peşimden gelip manzaranın tadını çıkaracaksın. Başlangıçta çok geride kalacaksın, ama bunu günde iki kez yaparsak, yakında en azından benim bitiş çizgisini geçmemi izleyebileceksin."

Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. O kibirli bir pislik, ama tamamen haksız da sayılmaz. Tıp fakültesine başladığımdan beri hiç egzersiz yapmadım. Hiç vaktim olmadı, ama şimdi dünyadaki tüm zaman benim, ve ne yazık ki, onu Blake ile geçirmek zorundayım.

"Beni hafife alıyorsun galiba," diyorum ve ona doğru birkaç yavaş adım atıyorum.

"Sanmıyorum."

Ben karşılık veremedim, o çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Onu yakalamak için tüm gücümle koşmaya başladım ve çok geçmeden yan yana geldik. Belki de Bay G.I. Joe sandığı kadar hızlı değildir ve antrenmana ihtiyacı olan kişi odur.

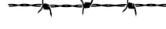
Ben onun yanında koşarken, başını çevirip bana bakıyor, yüzünde hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeyen rahat bir ifade var. Bu ifade hızla eğlenceye dönüşüyor. "Oof, büyük hata, Pearson. İki mil dedim, yüz metre değil," diyor Blake gülerek.

Onu yakalamak için tüm enerjimi harcadım ve şimdi nefes nefese kaldım, yanım ağrımaya başladı. Tükürüğümde demir tadı hissediyorum ve bacaklarım ağırlaşmaya başladı, sprintten koşuya, sonra da nefesimi düzenlemeye çalışırken normal yürümeye geçtim.

"Bu hızla, yirmi dört ila yirmi sekiz dakika sonra görüşürüz, Kıyamet Günü," Blake hızını hiç değiştirmeden devam ederken omzunun üzerinden seslenir.

Kendimi tekrar koşmaya zorluyorum ama uzun sürmüyor ve sonra tekrar yürümeye başlıyorum. Of. Bu çok utanç verici. Blake artık tamamen gözden kayboldu, patikalardan ormana girdi.

yürüyüş hızımı tekrar yakaladım, birkaç dakika bu hızda devam ettim, sonra tekrar yavaşlamaya başladım.

Sonunda patikadan çıktığımda, epey zaman geçtiğini biliyorum ama ne kadar olduğunu bilmiyorum. Güneş artık ufukta bir ateş topu gibi duruyor. Kuşlar uyanmış, yakındaki ağaçlarda cıvıldaşıp şarkı söylüyorlar. Elim karnımın yan tarafına bastırarak koşarken oluşan krampin sürekli ağrısını dindirmeye çalışıyorum. Bu, kardiyovasküler dayanıklılığımın ne kadar zayıf olduğunu hatırlatıyor bana. Bir de nefes alamamamı.

Evin yan tarafına döndüğümde, Blake'in saatine bakarak zamanı takip ettiğini ve bir elinde dolu bir bardak su tuttuğunu görüyorum. Nefes nefeseyim, ona ulaştığımda neredeyse kambur duruyorum, o ise terlemiyor bile. Ne sinir bozucu.

Bana suyu uzatıyor. "Aferin."

Sarkastik olduğunu düşünüyorum ama şu anda zekice bir cevap verecek enerjim yok, bu yüzden bardağı alıp nefes nefese içiyorum. Onu yakından izliyorum, o pürüzsüz dudaklarından bir hakaret çıkmasını bekliyorum.

"Yirmi dört dakika, tam tahmin ettiğim gibi," diyor ve saatinin yüzüne hafifçe vuruyor. *İşte orada*. "Yavaş ama sorun değil." Blake omzuma güçlü bir şekilde vuruyor. "Önemli olan bugüne takılmak değil, yarınlar doğru büyümek."

"Teşekkürler," diyebiliyorum sadece. Hâlâ nefes almak için ciğerlerimi yeterince hava ile doldurmaya çalışıyorum. Suyu bitirince, dönüp yavaşça verandanın merdivenlerine çıkmaya başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Yatağıma."

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, ön kapı açılır ve Tessa, Julie Teyze, Elaine, Meredith, Greg ve Molly, hepsi spor kıyafetleri giymiş olarak dışarı çıkar. Tessa kollarını başının üzerine uzatır ve gözleri yaşaracak kadar geniş bir esneme yapar. Diğerlerinin çoğu yüzlerini ovuşturarak uyanmaya çalışıyor, ama Elaine tek canlı ve hazır görünen kişidir.

"Bu sadece ısınmaydı, Doomsday. Grup antrenmanı zamanı," diyor Blake neşeli bir sesle, benim ıstırabımdan zevk alarak, bunu saklamaya bile tenezzül etmeden.

İnleyerek hayal kırıklığıyla başımı geriye atıyorum. "Erken kalkmışsın." Elaine bana gülümsüyor.

"Kendi isteğimle değil." Blake'e sert bir bakış atarım. "Oda arkadaşım uyumama izin vermedi."

Bana şaşkın bir ifadeyle bakar. "Uyanık olduğuna yemin edebilirim, Casey. Benim hatam."

Kafamı sallayıp isteksizce merdivenlerden aşağı iniyorum. Grubun geri kalanı etrafta toplanmış, Blake'in bize ne yapacağımızı söylemesini bekliyor.

"Neden bu grup antrenmanında tek erkek benim?" Greg hepimize bakarak kaşlarını çatı.

"Nedenini biliyorsun," dedi Blake.

Molly, Greg'in koluna tutunur ve parmak uçlarına basarak onun yanağına öpücük kondurur. "Seninle güreşmek için sabırsızlanıyorum, Pookie."

Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışır, ama kızın tutuşu çok güçlüdür, bu yüzden onun sevgisine boyun eğmek zorunda kalır.

"Bu güreş değil. Bu savaş eğitimi ve bu ciddi bir şey." Blake çenesini kaldırır. "Şimdi, herkes sıraya girsin."

Ben homurdanarak onun dediğini yapar ve Tessa'nın yanına geçerim.

"Düşmanla başa çıkmanın anahtarı sakın kalmak ve her zaman eğitiminize güvenmektir. Şu anda, hiçbir eğitiminiz yok."

"Benim var," diye itiraz eder Greg.

Blake bir anlığına ona bakar. "Dediğim gibi, şu anda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ama ben sizinle işim bittiğinde, bileceksiniz." Kollarını arkasında, bir eliyle diğer kolunun bileğini kavrayarak önümüzde ileri geri yürür.

Tessa eğilip fısıldadı, "Bu muhtemelen onun cinsel fantezisi, talim çavuşu rolünü oynamak."

"Onu yatakta hayal edebiliyor musun?" diye fısıldarım. "*Seksin anahtarı penetrasyondur; şu anda hiç yok, ama seninle işim bittiğinde olacak.*"

Tessa kahkahayı patlatır.

"Orada neye gülüyorsunuz?" Blake, eğlencemizi gizlemeye çalışırken bize bakar.

"Hiçbir şey," derim ve gülmemi bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapatırım. Blake'in bakışları, daha önce fark etmediğim bir yoğunlukla üzerimde kalır. Söylediklerimi duymuş mu? Onu yatakta hayal ettiğimi mi düşünüyor? Çünkü ben etmiyorum. Tabii, bu sabah gördüğüm tuhaf rüya hariç. Ama o sadece bilinçaltımın bir ürünü, muhtemelen tüm bu stresten kaynaklanıyor. Avuç içlerim

terlemeye başlar ve onun yatakta bizi hayal ettiğimi düşündüğünü düşününce kalp atışlarım hızlanır. Ama yapamam. Onun beni kucağına aldığını, bacaklarımın beline sıkıca sarıldığını, o da popomu tutarken, tırnaklarımın geniş sırtını tırmaladığını hayal bile edemiyorum... Bu akıl almaz bir şey. Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

"El ele dövüşün temelleriyle başlayacağız," diyor Blake, volta atmaya devam ederken. "Bu, silahsız kalırsanız veya silahsızken hazırlıksız yakalanırsanız, ki bu bir noktada mutlaka olacaktır, son çare olarak kullanacağınız bir yöntemdir. Kimse gelip benimle birlikte bir egzersiz yapmak ister mi?" Grubu tarayarak gönüllü bekliyor.

"Ne yapacak? Gruba öğretmek için Elaine'i döverek mi?" Tessa'ya fısıldarım. Gülmemek için ağzını eliyle kapatır.

"Casey!" Blake beni işaret ediyor. "Sen de gelmeye ne dersin?" Tessa'ya gergin bir bakış atıyorum.

"Görünüşe göre, geri kalanımıza ders vermek için *seni* döverek haklayacak," diyor gülerek.

Blake parmağını kıvrarak beni çağırır.

Bir iç çekip öne doğru ilerliyorum. Grup, gerçekleşmek üzere olan gösteriyi nefesini tutarak beklerken, ayaklarımın altında çimlerin çıtırtısı dışında ortalık sessiz. Blake'in birkaç adım ötesinde yerimi alıp talimatlarını bekliyorum.

"Gönüllü olduğun için teşekkürler, Casey."

Sırıttıyor. "Gönüllü olmadım. Sen..."

"Herkes Casey'i alkışlasın!" Blake gruba döner ve alkışlamaya başlar. Buna karşılık, alkışlar başlar ama ritim bozuk ve sesleri kısık.

"Hadi, Casey," diye tezahürat yapıyor Elaine. Heyecan gösteren tek kişi o, ama bence bunun nedeni bahçecilik ve yemek pişirmekten farklı bir şey yapmaktan mutlu olması.

"Pekala, ilk egzersiz için Casey'nin beni yere indirmesini istiyorum. Beni yere sabitlemesi gerekmiyor, pes ettirmesi gerekmiyor, sadece ayaklarımı yerden kaldırması gerekiyor..."

Blake talimatları açıklarken omzumu onun yan tarafına indiriyorum ve onu yere indiriyorum.

"Ufff," diye inler, sert toprağa çarparak.

Ben onun üstüne uzanıp sırtarak gülümserken, bastırılmış kahkahalar ve nefes kesen sesler karışıyor.

"Benim onayımı beklemedin," diyor.

Blake'in kaslı gövdesinden inip ayağa kalkarım. "Savaşta genelde böyle mi olur? Düşman '*hazırım*' diye bağırır mı?" diye gülümserim.

Blake ayağa kalkar, pantolonuna yapışan çimleri ve toprağı silkeler, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak bana bakar. "Demek istediğim, aferin Pearson. Sürpriz unsuru gerçekten de güçlü bir araç."

Oyun programı sunucusu ile karate hocası karışımı gibi görünüyor, öfkesini ve utancını gizlemeye çalışıyor. Onunla yapacağım bir sonraki dövüşün o kadar kolay olmayacağını zaten biliyorum.

"Birinci görevi başarıyla tamamladığınıza göre, neden bir sonrakine geçmiyoruz?" Blake sırtıyor.

"Neden olmasın." Ben de gülümsüyorum.

"Bu sefer, beni her ne şekilde olursa olsun pes ettirmeni istiyorum."

"Her türlü yolu mu?" Kaşlarımı kaldırarak, kelime seçimini yeniden düşünmesini isterim.

"*Ne şekilde olursa olsun.*"

Blake bir adım geri çekilir ve benimle karşı karşıya gelir. Ben pozisyonumu alırım, hafifçe çömelir ve kollarımı öne doğru uzatırım. O başını sallar ve parmaklarını kıvrarak bana saldırmam için işaret eder. Bu sefer bana karşı fazlasıyla hazırdır. Gözlerinde kararlılığı görebiliyorum ve biliyorum ki, kafa kafaya gidersem hiç şansım yok. Boyu ve gücü beni kısa sürede alt eder.

Dövüş başlamadan biter. Alçak bir hareket yapıyormuş gibi yapıp, sonra hızlıca yukarı çıkıyorum, sanki yumruk atacmışım gibi, o da karşı saldırıya geçmek için ayağa kalkar kalkmaz tekrar alçak bir hareket yapacağım, ama o kıpırdamıyor. Gözünü bile kırpmıyor. Sanki kafamın içindeymiş gibi. Geri çekilip tekrar deniyorum, sahte yumruklar, hamleler ve yan adımlar arasında düzensizce geçiş yapıyorum, ama hiçbirisi işe yaramıyor. Blake stoik kalıyor, gövdemdeki hareketleri izliyor, vücudumun geri kalanı benimle birlikte hareket etmezse hareket edemeyeceğimi fark ediyor. O ve babam birlikte antrenman yapmış olmalılar. İlk saldırımı karşılamasına izin vermem gerekecek, ama hangi pozisyon benim için en uygun olacak?

misilleme mi?

Düşün, Casey. Babamın bana öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor, çünkü Blake bana bakıyor. Az önce göz kırptı mı? Sanırım bana göz kırptı. Evet, kafamın içinde. Ama orada kalmayacak.

Blake'in muhtemelen geriye atlayıp beni yüzüstü yere bastıracağını, çabalarımı boşa çıkaracağını ve beni savunmasız bırakacağını bilerek, sahte bir yumruk atıp alçaktan vurdum. Tahmin ettiğim gibi, alçaktan daldığımda bacakları geriye doğru çekildi ve ağırlığı öne kayd, elleri bana doğru uzandı, beni yere

ama son anda yana kaçarak kendi momentumunun onu yere düşürmesine izin veriyorum. Bir anda üstüne çıkıyorum, kolumu boğazına doluyorum ve diğer elimle tüm gücümle geri çekiyorum. Boğazını sıkıyorum, bu yüzden otuz saniyeden az bir sürede pes etmelidir. Belki onun için geri sayım yapmalıyım...

Aniden, havada süzülüyorum, en azından öyle hissediyorum. Blake ayağa kalkmaya başlıyor ve ben düşmemek için bacaklarımı beline doluyorum. Sanki sırtında beni boğazlamıyormuşum gibi, kolaylıkla tekrar ayağa kalkıyor.

"Hadi Casey. Öldür onu," diye bağıyor Tessa.

"Tessa! Bu bir antrenman," diye azarlıyor annesi.

Blake bir eliyle kolumu tutar, diğer eliyle arkaya doğru savurur ve diğer kolumu da yakalar. Hızlı bir hareketle öne doğru eğilir ve beni çekerek yere düşürür.

Üzerimde durarak, hala boğazımı sıkıttığım için nefesini toparlamaya çalışırken bana gülümser.

"Fena değil, Doomsday." Blake bana elini uzatır.

Elini itip kendimi kaldırıyorum.

"Tekrar," derim, nefes nefese ona dönerek. Yere çarptığım için sırtım ağrıyor ama acıyı görmezden geliyorum. Blake'i yendikten sonra bununla ilgileneceğim.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Başını eğip bana eğlenceli bir bakış attı.

"Oh evet. Hadi bakalım, tekneci çocuk."

Kaşlarını çatıyor. "Tekneci çocuk mu?"

"Bilirsin, donanma ve tekne falan yüzünden... Kes sesini," diyorum. Telaşlıyım ve şimdiden sinirlenmiş durumdayım. Ayrıca çok yorgunum, çünkü beni şafak sökmeden uyandırdı.

"Başarabilirsin Casey," diye bağıır Tessa. "Ama küfürlü konuşma, ona sonra çalışırız."

"Tamam, gel de al." Blake sırtıyor. Biraz çömeliyor, iki eliyle beni çağırıyor. *Oh, alacağım Blake. Hem de çok sert alacağım.* Tessa haklı, küfürlü konuşmayı bırakmalıyım, hem içten hem de dıştan. *Sadece onu yenmeye odaklanmalıyım.*

Birkaç derin nefes alıp ileri atılıyorum. Bu sefer onu kandırmaya çalışmıyorum. Tamamen dik ve dik bir şekilde doğrudan ona doğru koşuyorum. O kadar şaşkın ki, bana çarpan vücudumu öylece kabul ediyor.

tam bir saldırıdan çok, kimsenin hiç vermediği en agresif kucaklaşma gibi görünüyor.

Blake, kollarına sarıldığımda şaşkınlıkla bana bakar. "O da neydi?"

"Bu," derim, bacağımı kaldırıp tam hayalarına diz atarım.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve inliyor. Elleri doğrudan kasıklarına gidiyor, onu tutarken nefes alıyor. Birkaç kişi nefesini tutuyor. Tessa alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

"Biraz buz getireyim," diye bağırır Elaine ve eve koşar.

"Buzları Blake'in hayalarına harcamayın!" diye bağırır Tessa, ama Elaine ya onu duymaz ya da isteğini görmezden gelir.

"Bence eğitimi alması gereken sensin," diyorum sırtarak.

Blake'in kocaman elleriyle yere çekildiğimde yüzümdeki ifade hızla kaybolur. Üzerime uzanır, tüm ağırlığını göğsüme verir ve nefes almamı engeller. Kollarımı onun altından kurtarmaya çalışırım, ama nafile. Tüm gücüm ve enerjim tükenmiştir.

"Çekil... üstümden..." kalan az oksijenimle hırıltılı bir sesle söylüyorum.

"Lütfen de," diye fısıldar. Sıcak nefesi kulağıma girer ve küçük tüylerim diken diken olur.

"Lütfen..." Nefes nefese kalıyorum. "Pardon. Ne dedin?" "Lütfen."

Bir anda, Blake üzerimden kalkarken dünyadaki tüm hava birden ciğerlerime doluyor gibi hissediyorum. Elimi tutuyor ve bir hamlede beni ayağa kaldırıyor. İki büklüm olarak nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum.

Blake sırtımı okşayarak, "Her şey yoluna girecek" diyor.

Ardından ekliyor: "Millet, Casey'e bir alkış daha!" Sözleri, gruptan yine aynı ılık ve şaşkın tepkiyi alıyor.

Hâlâ nefes nefese, dik dururum ve elimi onun omzuna vururum. Blake irkilir ve bana sabit bir bakışla döner.

"Neredeyse seni yakaladım," diyorum.

"Neredeyse, anahtar kelime."

"Bir gün, senin kışın benim olacak Blake."

O sırtarak, "Sabırsızlanıyorum," diyor. Ben cevap veremedim, bana doğru eğilip fısıldıyor, "Ama o zamana kadar, sen hala hazır değilsin."

Bölüm 19

Yakma çukurundaki alevler, Chris'in geriye kalanlarını yakarken titriyor ve sallanıyor. Onun cenazesi, eğer buna cenaze denebilirse, saatler önceydi ve tüm cenazeler gibi, aslında onun için değildi. Cenazeler yaşayanlar içindir, çünkü ölümler umursamazlar. Ailesi gömülmesini istedi, ama diğerleri kontaminasyondan endişeliydi, enfeksiyonun içme suyuna veya mahsullere yayılabileceğinden korkuyorlardı.

Bir süredir bu eski, çürümüş bahçe sandalyesinde tek başıma oturuyorum, çünkü kendimi ateşten uzaklaştıramıyorum. Daha basit zamanları hatırlatıyor. Elimi ön koluma vurarak, ısırarak üzere olan bir sivrisineği ezip öldürüyorum. Ezilmiş böceği çimlere fırlatıyorum, arkasında lekelenmiş bir kan damlası bırakarak. Bu gece sessiz, sanki doğa Chris'e bir dakikalık saygı duruşunda bulunuyor gibi. Ama sessizlik, nemli çimlerin üzerinde çamurlu botların çıkardığı sesle bozuluyor, yaklaşırken sesleri gittikçe yükseliyor.

Babam yanımda belirir, bir bahçe sandalyesi çekip yanıma oturtur. Otururken keskin bir nefes verir, yorgun yüzünde dans eden gölgeler yaratan alevlere bakar.

"Nasılsın, Casey?" "İyiyim,"
diyorum.

Babam başını eğip bana bakar. "Gerçekten nasılsın?"

Nefes verip onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Hayatta kalmaya çalışıyorum." Sesimde hiçbir duygu yok. Sanki bir robot konuşuyor, düşünceleri ve duyguları olan bir insan değil.

Babam uzanıp, koltuğumun kolunu tutan elime elini koyar. "Üzgünüm. Bunun sana kötü anıları hatırlattığını biliyorum."

Bu konuda haklı. Sanırım bu yüzden sandalyenin koluna ölümcül bir şekilde tutunuyorum ve saatlerdir kıpırdamıyorum. Sanki geçmiş beni geri çekiyor, bir kutuya koyup kilitlediğimi sandığım acı bir anıyı yeniden yaşamaya zorluyor. Ateşe bakıp gözlerimi kırpiyorum ve yine 2006 yılına dönüyorum.

Altı yaşındayken aldığım bir oyuncak ayı kolumun altına sıkışmıştı, tıpkı benim yatağında battaniyenin altında yatarken olduğu gibi. Gözlerimi sıkıca kapatmış, uykuya dalmaya çalışıyordum ama uyku gelmiyordu. Kırılan cam sesi

beni yataktan kaldırdı. Evin bir yerinden bir kapı gıcırdayarak açıldı. Sonra ayak sesleri duyuldu, ağır ayak sesleri, hem de birden fazla.

Annem "Merhaba?" diye seslendi. Yataktan kayarak çıktım ve kısmen açık olan yatak odamın kapısına parmak uçlarında yürüdüm. "Dale?" dedi annem, belli ki babamın acil bir tesisat tamiri işi için erken eve döndüğünü ve bu sesin sadece karanlıkta beceriksizce hareket eden babamın sesi olduğunu umuyordu.

Pembe pijamalarımı giyip sessizce koridorda yürüdüm, merdivenlerde durup dinledim. Evde annem ve benden başka biri daha vardı. Gıcırdayan ve inleyen basamakları dikkatlice atlayarak yavaşça merdivenleri indim. Annem çığlık attı ve ben olduğum yerde donakaldım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, duyabileceğimi sandım. Evde bulunan kişinin de duyabileceğini düşündüm. Mutfaktan yüksek bir ses geldi, ardından fayans zeminde gıcırdayan bot sesleri duyuldu. Yavaşça sürünerek mutfığa açılan salıncak kapının önünde durdum.

"Sana zarar vermeyeceğiz," dedi bir erkek sesi.

"Casey, evden çık. Koş!" diye bağırdı annem.

Ardından homurtular, inlemeler ve çarpma sesleri geldi. Kafam karıştı. Ne olduğunu görmek istedim, ama annem koşturmanı söyledi ve ben annemi dinlemeliydim.

"Casey, koş!" diye tekrar bağırdı, ama bu sefer sesi gergindi.

"Dostum, gidelim," dedi başka bir ses, ilkinden daha tizdi.

Annemi dinlemedim. Bunun yerine kapıyı iterek açtım ve açtığımda, siyah giyinmiş bir adamın anneme mutfak bıçağını defalarca sapladığını gördüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve ellerimi ağzıma götürdüm, çığlığımı bastırmak için. Siyah giyinmiş adam annemi yere itti. Annem öksürdü ve ağzından kırmızı sıvı fışkırdı.

Diğer adam dehşet içinde "Ne oluyor lan!" diye bağırdı ve parçalanmış arka kapıdan dışarı çıktı. Bıçaklı adam onu takip etti, botları kırık camların üzerinde çıtırdadı.

"Anne," dedim, sesim üzüntüden titriyordu.

"Casey," diye haykırdı annem.

Yanına koştum ve ağlayarak ne yapmam gerektiğini sordum. Açık mavi bluzu artık kırmızıya boyanmıştı. Elini uzattı, yukarıdaki fırın kapısına asılı olan bir mutfak havlusunu yakaladı.

"Polisi... ara," dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, lekelenmiş kırmızı gömleğine bezi bastırırken.

Tezgahın üzerindeki kablosuz telefona koştum ve 9-1-1'i çevirdim, ama ses çıkmadı. Ahizeyi yerine koyup tekrar kaldırdım ve numarayı tekrar çevirdim. Ses yoktu.

"Telefon çalışmıyor!" diye panik içinde bağırdım.

Annem gözlerini sıkıca kapattı ve dudaklarını birbirine bastırarak gergin, sıkı bir gülümseme ya da belki de umutsuzluğunu içinde tutmak için bir vakum mührü oluşturdı.

"Senin ve babamın cep telefonları nerede?" diye sordum, çaresizce başka seçenekler düşünerek.

Yavaşça başını salladı. "Baban... onu yanında götürdü."

Ağlayarak ne yapmam gerektiğini sordum. Cevap vermediğinde, "Lütfen, lütfen, lütfen" diye bağırarak bana söylemesi için yalvardım.

Sonunda konuştu, ama sanki kendi iyiliği için değil, benim iyiliğim için konuşuyormuş gibi geldi. "Casey... komşunun evine git. Okula giderken kullandığımız yoldan biraz daha ileride, bir mil kadar uzakta. Koşabildiğin kadar hızlı koş ve polise haber vermelerini söyle." Annemin sözleri yavaşça çıktı, sanki tüm enerjisini kullanarak onları dışarı itiyormuş gibi.

"Benimle gelemiz misin?"

Daha fazla kan öksürdü. Kan, yüzüne küçük lekeler halinde sıçradı. "Hayır, ama ben burada olacağım... seni bekleyeceğim."

Gözyaşları o kadar hızlı akıyordu ki, sanki su altında gibi hissettim. "Söz veriyor musun?"

"Evet, Case... Şimdi git."

Başımı salladım ve gözyaşlarımı sildim. Onun için cesur olmalıyım. Ben ön kapıdan koşarak çıkarken, "Seni seviyorum" diye seslendi.

"Ben de seni seviyorum anne," dedim ve sonra uzun araba yolundan komşunun evine doğru koşmaya başladım. Elimden geldiğince hızlı koştum. Soğuk havayı ciğerlerime çekince boğazım yandı. Ciğerlerim çığlık attı ama ben de çığlık attım. Ne kadar nefes alamazsam da, ne kadar yorgun olursam da, kaslarım ne kadar ağrırsa ağrısın, durmamam gerektiğini biliyordum. Koşmaya devam etmeliydim. O gece yolda hiç araba yoktu. Sadece on yaşındaki ben ve karanlık bir köy yolu vardı.

Sonunda komşunun evi görüldü. Işıklar yanmıyordu ve evde kimse olmayacağından ya da herkesin uyuduğundan ve cevap vermeyeceklerinden endişelendim. Ellerim acıyana kadar ön kapıyı yumrukladım. Verandanın ışığı yandı.

"Kim o?" diye yaşlı bir kadın evin içinden korku dolu bir sesle bağırdı.

"Casey Pearson," diye bağırdım.

Kilit klik sesi çıkardı ve kapı açıldı. Kapının diğer tarafında Elaine duruyordu. O zamanlar adını bilmiyordum, ama o gece öğrendim. "Aman Tanrım, tatlım, içeri gel. Ne oldu?" diye sordu ve beni içeri aldı.

Ambulans geldiğinde artık çok geçti. Annem ölmüştü ve o günden sonra her şey değişti, babam da dahil.

"Casey," dedi babam, beni şimdiki zamana geri getirerek. Bir kez, iki kez gözlerimi kırptım ve geçmiş kayboldu, yerine yakma çukurundaki titreyen alevler geldi.

"Ben iyiyim baba, gerçekten," dedim, ama gözlerimdeki yaşlar ona tam tersini söylüyordu.

"Senin suçun değildi, tatlım."

Bunu bana daha önce de söylemişti, aslında birçok kez. Ama önemi yok, çünkü ben buna inanmıyorum. O gecenin suçluluğu, ameliyat edilmesi çok riskli bir tümör gibi içimde yaşıyor, bu yüzden onunla yaşamayı öğrenmek zorundasın. Daha hızlı koşabilirdim. Karşı koymaya yardım edebilirdim.

Babamın gözlerinden yaşlar akar ve ne düşündüğünü söylemesine gerek kalmadan ne düşündüğünü anlarım. "Senin de suçun yoktu."

Bir an sessizce oturur, sözlerimi sindirir. Eminim ki, kendini suçlamadan edemeyeceği için, sözlerimi hemen geri söyleyecektir ve bu duygu karşılıklıdır. Sanırım ben gerçekten babamın kızıyım.

"Neredeyse her gün o geceyi düşünüyorum, keşke farklı yapsaydım dediğim onca şeyi. Cep telefonunu evde bırakmalıydım, ama annen güvenli olması için yanıma almamda ısrar etti. Onun sözleriydi. Acil çağrıya bakması için çalışanlarımdan birini göndermeliydim, ama zaten uyanık olduğumu düşündüm." Konuşurken başını sallar.

"Suçlu olan tek kişiler evimize giren adamlar. Annemi öldürenler onlar, sen değilsin," diyorum, çenemi kaldırarak, kendi sözlerime inanabilmeyi dileyerek. *Onlar* onu öldürmekten sorumlu, ama onu kurtaramayan benim.

"Seni ve anneni güvende tutmak benim görevimdi, ama ben bu görevde başarısız oldum." Dudaklarını büzüp burnundan nefes aldı.

"Beni güvende tuttun ve şu anda kaç kişiyi güvende tuttuğuna bir bak." Elimi ana ev ve kulübeler yönünde sallıyorum. "Görevinizi fazlasıyla yerine getirdiniz baba." Elimi çevirip onun elini sıkıyorum.

O başını sallar ve gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülür, yüzünü ıslatır. Yavaşça düşerler, hiç kullanılmamış bir yoldan geçmek zorunda kalırlar.

annem öldürüldüğü geceden beri ağlamasını görmemiştim. O geceden sonra, benim için güçlü olmak için her şeyi içinde tutmuştu. Ateşin ışığı gözyaşlarını parlatıyor. Onun kederini açıkça görmek içimdeki suçluluk duygusunu artırıyor. Ama bu utanç, annem için yapamadıklarımın değil, babama yaptıklarımın kaynaklanıyor.

"Sana yalan söyledim," diyorum, onun bakışlarıyla karşılaşarak. "Ne hakkında?"

"Uzak durmamın nedeni hakkında. Çok meşgul olduğum ya da zamanım olmadığı için geri dönmedim. Sana kızgın olduğum için dönmedim. Çocukluğumdan nefret ediyordum. Bana yaptırdığın tüm işlerden nefret ediyordum. Bize yaşattığın hayat yüzünden alay edilmesinden nefret ediyordum. Tüm bunlar yüzünden senden nefret ediyordum." Ellerimi önümde açıyorum. "Senden çok nefret ediyordum."

"Biliyorum Casey, özür dilerim." Elimi okşadı. "Annen öldüğünde benim dünyam sona erdi. Bu yüzden, benim için yirmi yılı aşkın bir süredir kıyametin sonunu yaşıyormuşum gibi hissettim." Sesi titredi.

"Keşke hepsinin yanında olabilseydim baba, yanında olamadığım için çok üzgünüm."

"Üzülme. Senden yeterince aldım ve hepsini geri verebilmeyi dilerdim, özellikle de çocukluğunu." Başını sallar.

"Teknik olarak, çocukluğumu geri aldım sayılır."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir.

"Biliyorsun, eve döndüm, senin süper eğlenceli projelerin üzerinde çalışıyorum ve Blake bile burada, hayatımı yine cehenneme çeviriyor. Sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum," diyorum omuz silkerek ve gülümseyerek.

Babam gülüyor.

Arkamızdan biri boğazını temizler. Babam ve ben gözyaşlarımızı siler ve sandalyelerimizde dikleşiriz. Babası gibi kızı.

"Selam Dale," diyor Blake, gri kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymiş, yanımızda duruyor.

"Şeytandan bahsetmişken," derim, onu baştan aşağı süzerken. Gözlerimi kısarak, şimdi neyin peşinde olduğunu merak ederim. Her ne ise, eminim bir şekilde benimle uğraşmakla ilgili olacaktır. Kendini tutamıyor.

"Sana da merhaba, Casey." Yumuşak bir gülümsemeyle, şüphelerimi daha da artırır.

"Ne haber, Blake?" diye sorar babam.

"Bu konuyu açmak istemiyorum, zamanlama ve her şey göz önüne alındığında." Blake hala yanan cenaze ateşine bakar. "Ama programa göre, Chris

gece nöbetinde olması gerekiyordu." Hiçbirimiz bunu kabul etmek istemiyoruz, ama gece nöbeti çok önemli, bu yüzden kimseye verilmemesi gerekiyor, bu da Chris'i hayatımızdan normalden daha erken silmek anlamına gelse bile. "Sadece bunu yapabileceğimi bilmenizi istedim."

"Yarın koşuya çıkacaksın ama."

Sandalyeye doğru eğilerek canlanıyorum. "Ben yaparım."

"Koşmaya hazır değilsin," diyor Blake, başını eğerek. "Hayır, gece nöbetini ben yaparım."

"Sen hazır değilsin..." diye başlıyor, ama onu kesiyorum.

"Kapa çeneni, Blake. Bu mülkte dolaşmak, senin bildiğinden daha iyi bildiğim bir şey. Buna nasıl hazır olmayabilirim ki?"

"Sadece etrafta dolaşmaktan daha fazlası var," diyor, topukları üzerinde sallanarak. Yemin ederim, o sadece bana meydan okumayı seviyor. Gökyüzünün mavi olduğunu söylersem, Blake bunun güne bağlı olduğunu iddia eder - ki bu doğru, ama yine de.

"JJ gece devriyesindeyken onu kelimenin tam anlamıyla silahsızlandırdım, bu yüzden eminim ki sorun yaşamayacağım."

Blake babama bakar, babam da kaşlarını kaldırıp omuzlarını silker. *Bu, "Haklı"* demek için kullandığı bir jesttir.

"Peki," diyor. "Sana ne yapman gerektiğini göstereceğim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kendi mülkümde nasıl yürüyeceğimi sana göstermene gerek yok."

"Dale."

Homurdanırım. Hala nasıl arkadaş olabildiklerini anlamıyorum.

Blake'in, belki Şeytan hariç, kimseyle ortak bir yanı yok. "Casey, bırak da sana göstereyim."

Hatalı olduğumu kabul ediyorum. Ortak noktaları, benim için en iyisinin ne olduğu konusunda her zaman aynı fikirde olmaları. Bu da inanılmaz derecede sinir bozucu.

"Refakatçiye ihtiyacım yok."

"O zaman gece nöbeti yok," diyor babam, bir kez daha onun tarafını tutarak. Blake'e bakıyor. "Gönüllü olmak isteyen başka kimse var mı?"

Blake, düşünüyormuş gibi parmağını çenesine dokundurur. "Diğer herkes uyuyor. Cesetleri temizlemek, çiti onarmak ve tabii ki cenaze töreni ile zor bir gün oldu. Ama eminim Greg, biz istersek yapar. Her zaman kendini kanıtlamaya çalışır, gidip hazır olup olmadığını sorayım," der ve döner.

"Tamam." Sandalyeyimden dramatik bir şekilde kalkıp eve doğru yürümeye başlıyorum. "Gidelim Blake."

Durup arkama bakıyorum ve onun beni takip etmediğini fark ediyorum. Bunun yerine, yüzünde gülünç bir ifadeyle orada duruyor.

"Blake, geliyor musun, yoksa babamdan izin alman mı gerekiyor?" Babam kahkahalarla güler.

"Oh, geliyorum." Bana yetişmek için koşar. "İkiniz eğlenin."

"Eğlenmeyeceğiz," diye bağırırım ve Blake'e sert bir bakış atarım.

Bölüm 20

Vücudumdaki silahların ek ağırlığına henüz alışamadım. Bir kalçamda bir silah, diğer kalçamda bir tane daha, belimde bir torba ninja yıldızı ve uyluğumda bir savaş bıçağı kılıfı. Silahla çarpışmamak için kollarımı daha geniş açmam gerektiğinden, hala biraz sallanarak yürüyorum. Muhtemelen devriye gezen acemi bir polis gibi görünüyorum.

Blake, direksiyon başında bir genci izleyen bir sürücü eğitmeni gibi beni izleyerek attığım her adımı takip ediyor. "Sadece önünü değil, çitin ötesinden yaklaşan tehlikeleri de kontrol et."

"Eğer bunu yapmazsam, gece devriyesine çıkmanın anlamı kalmaz."

"İzle," diyorum, ona bakmadan. "O neydi?"

"İyi fikir, efendim" dedim. Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bütün bu zaman boyunca durum böyleydi: Blake bana ilkokul öğrencisinin bile kendi başına anlayabileceği talimatlar veriyordu, ben de gülümsüyordum ve onun bilgeliğini kibarca kabul ediyordum, umudum, bana her şeyi öğrettiğini ne kadar çabuk düşünürse, o kadar çabuk gideceği idi. Ama o benimle birlikte devam etti, talimatlarında hiç taviz vermedi.

"Tamam, şimdi çitlerin olduğu yerden sağa dön."

O kadar ani durdum ki, bana çarptı. "Bir şey mi gördün?" diye heyecanla fısıldadı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Ona dönüp, ellerimi belime koyup kaşlarımı kaldırıyorum.

"Neyin şakası?"

"Çitin köşesine geldiğimizde bana 'sağa dön' mu dedin? Yani, solumdaki çit önümdeki çitle birleşip bir köşe oluşturduğunda. Sağ dönmem gerektiğini, gidebileceğim tek yolun bu olduğunu, yoksa dikenli tel çite çarpacağımı düşündün mü?"

Blake ağzını açar ve hemen kapatır, arkama bakarak çiti gösterir. "Sadece emin olmak istedim. Dikkatli olmakta fayda var, iki kez kontrol etmekte bir sakınca yok..."

"Bir şeylere çarpmam gerektiğini bildiğim için mi?"

"Önemli olan, mülkiyet sınırını dolaşarak zayıf noktalara dikkat etmek. Bazıları, çit hattını yukarıdan aşağıya gözden geçirmekle

yeterli olduğunu düşünür. Öyle değildir. İnsanların güvenliğini sağlamak söz konusu olduğunda, hiçbir köşeyi kesmeyiz."

Kimin kastedildiğini tahmin edebiliyorum — Greg — ama aynı zamanda dünkü saldırıdan sonra artık kimsenin güvenlik konusunda gevşek davranmayacağını da tahmin edebiliyorum.

"Ayrıca, her doksan dakikada bir çevreyi dolaşmak isteyeceksiniz, ama ormanın ötesindeki çit hattını dolaşmanıza gerek yok. Sadece ormanın dışından yürüyün ve herhangi bir ses veya hareket olup olmadığını dinlemek için durun. Keskin nişancı kulesinden de gözetleme yapabilirsiniz, ama sahada görev yapanların yerini hiçbir şey tutamaz. Ben şahsen her saat devriye gezmeyi seviyorum, ama bu size kalmış." Önümde yürüyor, el fenerini çitin ötesine tutuyor ve herhangi bir tehlike olup olmadığını aramak için ekstra dikkatli olduğunu gösteriyor.

"Burada her şey normal görünüyor, sana keskin nişancı kulesini göstereyim."

"Keskin nişancı kulesini göstermenize gerek yok. Babam ve ben onu uzun zaman önce orijinal eve ekledik." Onun cevap vermesini beklemeden yola çıkıyorum. Keşif ve savaş konusunda uzman olabilir, ama benim çocukluğumun rehberi olmasına gerek yok.

Adımları arkamda hızla yaklaşıyor. El fenerinin ışığı çimlerin üzerinde çılgınca sallanıyor, her adımda ileri geri gidip geliyor. Bana yettiğinde, "Bu kadar zorluk çıkarmaya gerek yok," diyor. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok ve burayı herkesten daha iyi biliyormuş gibi davranmayı bırak, sanki Blake sürüsünü gözetlemeden hepimiz çaresiz kuzularmışız gibi."

"Peki, Pearson, sen yol göster."

"Bu kadar mı? Tartışmak yok, kavga etmek yok? Sadece *tamam* mı?" Bana dalga geçip geçmediğini görmek için el fenerini yüzüne tutuyorum.

"Tanrım," der, eliyle gözlerini koruyarak. "O şeyi nereye tuttuğuna dikkat et."

"Yüzünde o boktan sırtışın var mı diye bakmak istedim."

"Hayır, hiç sırtıtmıyorum. İstedikini veriyorum ve senin liderliğini takip ediyorum."

"Bu hoşuma gitmedi."

Açık alanda yankılanan bir kahkaha atıyor. "Kazanamıyorum. Seninle kavga edersem, pisliğin tekiyim. Seninle aynı fikirde olursam, hoşuna gitmiyor."

"Kavga etmeyen ya da işleri zorlaştırmayan bir Blake Morrison, daha sonra çok daha kötü bir şey yapmak için bekleyen sinsi bir Blake Morrison'dur."

"Vay canına, gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Elimi omzuna koydum ve bir ebeveynin çocuğuna bakacağı gibi ona baktım. "Bu benim düşündüğüm şey değil. Bu sadece senin kim olduğun."

Kaşlarını çattı ama hemen başka yere baktı, elimi üzerinden çekip keskin nişancı kulesine doğru yürümeye devam etti. Bir süre sessizce yürüdük.

"Bu gece babana söylediklerin hoşuma gitti," dedi Blake, bana bakarak.

Yüzüm sertleşir ve ona suçlayıcı bir bakış atarım. "Ne? Bizi mi dinliyordun?"

"Hayır, kasıtlı olarak değil. Zaten yukarı çıkıyordum ve sesler duyuyordum ama önemsemedim. Sonra yaklaştıkça ikinizin söylediklerini duyabildim ve bu kadar kişisel bir konu olduğu için araya girmek uygun gelmedi."

"Ama her şeyi dinlemek uygun muydu?" Aramızdaki mesafeyi artırmak için ağır adımlarla ilerlerken, o da peşimden gelip konuşmaya devam ediyor.

"Hayır, öyle değildi. Bir iki dakika bekleyip, konuşmanızın bitip bitmediğini görmek istedim, ama siz konuşmaya devam ettiniz ve ben donakaldım..."

Ona şüpheyle bakıyorum, konuşmayı hatırlayarak, Blake'e söylemeyeceğim her küçük ayrıntıyı bulmak için beynimi zorluyorum — en azından kendi isteğimle söylemeyeceğim ayrıntıları. "Sen bir Dinleyen Tom'sun. Röntgenci Tom gibi, ama çok daha kötüsü."

"Bu daha kötü değil."

"Benim için daha kötü," diyorum, çenemi kaldırarak.

"Bunu sadece... Ben... Annen hakkında bilmiyordum..." "Yapma," diyorum, benim

, özellikle de onunla. Blake'den istediğim son şey sempati. Beni alay ettiği onca yıl boyunca benim hakkımda hiçbir şey öğrenmek istemedi. Ve bana karşı nazık davrandığı kısa dönemde bile, bana gösterdiğim zayıflığı bana karşı silah olarak kullandı.

Sessizce keskin nişancı kulesine doğru yürümeye devam ettik, tek ses hafifçe donmuş çimlerin üzerinde botlarımızın çıkardığı çıtırtıydı. Eskiden ailemizle birlikte yaşadığımız eski ev, artık çölde bırakılmış bir ceset gibi görünüyordu. İçerisi tamamen boşaltılmış, eskiden sıcak ve güvenli olan bir şeyin kabuğu kalmıştı geriye. Tepeye çıkan yol dört kat merdivenden oluşuyor ve kuleye doğru gittikçe daralıyor.

evden dışarıya doğru uzanan kendi yapısı, üstünde kare şeklinde bir oda bulunan dar bir sütun. Dört duvarın tamamı pencerelerle kaplı ve her biri, gerektiğinde keskin nişancılık için hazır bir açıklık oluşturmak üzere hızlı basmalı bir açma mekanizmasıyla donatılmış. Başlangıçta gülüp geçiştirdiğim, ama şimdi burada olduğu için minnettar olduğum bir başka ekleme daha.

"Bunu gündeme getirmemi istemediğini biliyorum, ama ben sadece... Anlıyorum. Ben de Wisconsin'e taşınmadan hemen önce annemi kaybettim. Aslında bu yüzden taşındık. Babam ve ben, annem olmadan aynı evde kalmaya artık dayanamıyorduk. Üzerinde sürekli bir ölüm bulutu asılı olmayan yeni bir yerde, taze ve yeni bir başlangıç yapmak istiyorduk." Blake, kulenin pencerelerinden birine bakıyor, sanki o bulutu hala uzaktan görebiliyormuş gibi, ne kadar uzağa kaçarlarsa kaçsınlar, o bulut her zaman yakınlarındaymış gibi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyorum, gergin bir nefes vererek.

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum, neden bana bunu anlattığını da. Bir yandan, samimi olduğunu düşünüyorum. Ama diğer yandan, bu bir tuzak gibi geliyor, beni tekrar kendine çekip tekrar incitmek için yaptığı başka bir girişim gibi.

"Nasıl öldü?" Sözler ağzımdan dökülüyor ve neden sorduğumu bile bilmiyorum. Belki de benimle bu konuyu konuşmak istediği için, ya da en azından biriyle konuşmak istediği için. Blake her zaman fazladan bir yük taşıyormuş gibi görünüyordu. Her zaman bunun onu aşağı çeken pislik tavırları olduğunu düşünmüştüm, ama belki de yanılmışım.

"Kanser," diyor, bana dönerek. Gözlerindeki hafif yaşlar ay ışığında parıldıyor.

"Üzgünüm."

Dudaklarını büzerek, "Teşekkürler" der.

"Ani mi oldu?"

"Evet ve hayır." Omuzlarını silkiyor. "Üzgünüm, bu hiç mantıklı değil."

Elimi koluna koyarım. Blake, dokunuşuma bakıp sonra gözlerime bakar. "Hayır, mantıklı. Kayıp bir anda olur, ama ömür boyu sürer."

O da onaylayarak başını sallar. "Kalbimin bir parçası acıyor. Her zaman acıyor. Bazen acı keskin ve zayıflatıcı oluyor. Bazen de, yaşamayı öğrendiğim hafif bir sızı oluyor." Birkaç dakika sessizce dururuz, gece gökyüzüne ve birbirimize bakışırız.

"Neyse." O, o anın ağırlığını üzerinden atmaya çalışarak gülümser. "Gece nöbeti eğitimine geri dönelim. Gördüğün gibi, bu" —kollarını açar ve daire çizerek döner—"keskin nişancı kulesi."

"Asla tahmin edemezdin."

Benim alaycı tavrımı görmezden gelir ve dersine devam eder. "Baban ve ben bazı değişiklikler yaptık." Blake küçük bir masaya yürür ve kocaman siyah bir projektörü alır. "Bu, en iyi arkadaşın. Bir milyon lümen parlaklığa sahip, yüz bin mum ışığına eşdeğer." Köşelerden birine doğru yavaşça yürür ve sapını uzayan ve dönebilen metal bir brakete yerleştirir. "Ellerini ateş etmek için serbest bırakman gerekirse diye bunları her köşeye yerleştirdik. Aslında, hapishanelerin kulelerinde olduğu gibi spot lambalar alıp dış tarafa monte etmek istedik, ama bunlar çok pahalı ve bulması zor."

"Eminim öyledir." Onun heyecanına gülerek, "Eminim öyledir." derim.

O da gülümser. "Ateş etmekten bahsetmişken." Blake, pencerelerin altında duran üç tahta sandığı işaret eder. "Silahları saklamak için bunları özel olarak yaptırdık."

"Akıllıca." O konuşmaya devam ederken gülümserim.

"Çoğunlukla dürbünlü uzun tüfekler. Buraya en uygun olanlar bunlar. Ama birkaç tabanca ve bir av tüfeği de var, eğer saldırıya uğrarsanız ve buradan kaçmak için ateş açmanız gerekirse diye." En sevdiği oyuncak koleksiyonunu gösteren bir çocuk gibi. Coşkusu bulaşıcı ve şimdi onunla babamın neden bu kadar iyi anlaştığını anlayabiliyorum.

"Hepsi bu kadar. Her doksan dakikada bir devriye gezip, geri kalan zamanlarda burada dinleniyorsunuz. Bazı geceler, uyuyamayanlar gece nöbetinde olanlarla takılmaya gelirler, ama evet, sanırım ana fikri anladınız." Omuzlarını silkiyor.

"Anladım."

"Gecenin geri kalanında tek başına idare edebilir misin?" "Sanırım idare edebilirim."

"Tamam. Acil bir durum olursa nerede olduğumu biliyorsun," diyor Blake, merdivenlerin başına doğru yürüyerek ana eve inmeye hazırlanıyor. Ayağı en üst basamağa basmadan önce duruyor ve bana son bir kez bakıyor. "İyi geceler, Casey."

"Sen gittiğin için iyi geceler," derim, sırf benzer acı dolu bir geçmişimiz olduğu için beni ikna ettiğini düşünmesine izin vermeden.

"Haklısın," der, yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle dönüp gözden kaybolur. "Hepimizi öldürmemeye çalış," diye merdivenlerden seslenir.

Onun veda sözlerine gülümserim.

Bölüm 21

Bu, mülkü üçüncü kez dolaşışım ve Blake'in dediği gibi, çit hattına yakın duruyorum. Ona, koşuya çıkmaya hazır olmadığımı söylemesi için başka bir bahane vermek istemiyorum. El fenerini önüme tutarak yolu aydınlatıyorum, böylece düşmüş dallara veya engebeli zemine takılıp düşmem. Uzakta uluyan birkaç çakal dışında her yer sessiz. Yıldızlar bulutların arkasında gizlenmiş ve ay, sadece bir parçası görünür halde, zar zor seçilebiliyor.

Çit hattının köşesinde, Blake'in çok önemli eğitimi aklıma geliyor. "Olamaz. Ne yapacağım?" diye alaycı bir şekilde ellerimi havada sallıyorum. "Neyse ki Blake bana gerekli tüm bilgileri verdi." Gözlerimi devirip sağa dönerek çite çarpmaktan kaçınıyorum.

Bu gece neyin peşindeydi? Yani, kulak misafiri olmak ve otoriter davranmaya çalışmak Blake'in tipik özellikleridir. Ama bana annesinden bahsetmesi neydi? Bana hiçbir zaman hiçbir şey anlatmamıştı, yakınlaştığımız zamanlarda bile. Peki neden şimdi? Babamla olan konuşmamı duyduktan sonra bunu yapmak zorunda hissetti mi? Yoksa kılıcımı indirmem için mi? Mecazi ve bir bakıma gerçek anlamda. Yoksa bana karşı ne kadar pislik olduğunu affettirmek için mi anlattı? Çünkü affettirmiyor. On üç yaşından on sekiz yaşına kadar bana çok kötü davrandı ve annesinin ölümü bunun mazereti olamaz. Travma insanı ya kahraman ya da kötü adam yapar. O ikincisini seçti, acısını başkalarına yansıtmaya karar verdi çünkü onu tek başına hissetmek istemiyordu. Annem de öldü, ama bunun sonucunda kimsenin canavarı olmadım. Yani bu yüzden affedilemez.

Uzun çimlerde bir şey hışırdadı, beni korkuttu ve hemen el fenerimi oraya tuttum. Bir opossum ortaya çıktı, etrafı kokladıktan sonra geldiği yere geri koştu. Rahat bir nefes alıp yürümeye devam ettim, zihnim Blake'e geri döndü ve nedenini bilmiyordum. Belki de bu gece, onunla arkadaş olduğumuz, hatta arkadaşlıktan biraz daha fazlası olduğumuz zamanları hatırlattığı içindi. Ama bu uzun sürmedi. Güvenimi kazandı, bana aşık oldum, sonra da her zamanki canavara dönüştü.

Sık ormanın içinde, solda bir dal kırılır. Sesin kaynağını bulmak için ağaçları tararım.

"Merhaba?" diye sesleniyorum.

Hiçbir şey kıpırdamıyor. Emin olmak için bir iki saniye bekledikten sonra yoluma devam ediyorum. Görevimden kurtulmam için sadece birkaç saat kaldı, sonunda sıcak yatağında uyuyabileceğim. Gözlerim yaşaracak kadar büyük bir esneme yapıyorum. Bir şeyin ağırlığı altında bir dal kırılıyor. Sesin geldiği yöne el fenerini tutmak için acele ediyorum, ama el fenerim elimden kayıyor ve çiğli çimlere çarparak ışık huzmesi oluşturuyor.

"Kahretsin," derim ve eğilip onu almaya çalışırım.

Yandan bir darbe alıyorum ve gürültüyle yere düşüyorum. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama bir el dudaklarımı kapatarak sesimi bastırıyor. Üzerimde duran kişiye karşı mücadele ediyorum, direniyorum, dirseklerimi ve tekmelerimi kullanıyorum, sonra sırt üstü dönerek neyle karşı karşıya olduğumu görebiliyorum. *Tabii ki.*

"Ne halt ediyorsun sen?" Sözler boğuk bir şekilde çıkıyor.

Blake sırtarak elini çekiyor. "Reflekslerini test ediyorum. Eğer zombi olsaydım, seni çoktan ısırılmış olurdu."

"Saçmalık. Isırganlar saklanıp gizli saldırılar yapmazlar. Hem sen burada ne yapıyorsun?" Başımı eğiyorum.

"Sen gece nöbetindeyken uyuyamadım. Sanki hiç devriye yokmuş gibi." Kıkırdar.

"Sen tam bir pisliksin."

"Sadece seninle." Ay ışığı onun yeşil gözlerini yakalıyor ve parlatıyor.

Onun itirafına şaşırarak başımı çimlere geri attım. "Ne?" "Yani, hayır, değilim," dedi kayıtsızca, konuyu geçiştirmeye çalışarak.

"Gerçekten çok tuhaf davranıyorsun." Onun altında kıvranıyorum. "Lütfen kalkar mısın?"

Sürünerek kalkmaya başlar ama aniden durur, sanki birbirimize bağıymışız gibi yerine geri döner. Gözlerimiz karşılaşır ve vücudu benimkine bastırılırken aramızda bir sessizlik uzar. Ağır gelmesi gerekirdi ama nedense sanki benim bir parçamış gibi hissediyorum ve bu ağırlığa, bu baskıya alışmışım.

"Blake," diyorum, "ne yapıyorsun..."

Cümlemi yarıda keserek başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı, beni şaşırttı. İlk içgüdüm onu itmek ya da yüzüne bir tokat atmaktı. Ama yapmadım ve beni daha da şaşırtan şey, gözlerimi kapatıp ona karşılık vermem oldu. Öpücüğü derinleştirerek onu kendime çektim, parmaklarımla ensesindeki kısa saçlarını taradım. Dudakları beklenmedik bir şekilde yumuşaktı, sanki daha önce prova etmişiz gibi benim dudaklarımla senkronize hareket ediyordu

ve ikimiz de tüm hareketleri biliyormuşuz gibi. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor ve cildim ısınmaya başlıyor, sanki vücudumun içinde bir ateş yanmış gibi. Dilimi dudaklarının arasına sokup onun dilini buluyorum ve okşuyorum. O mırıldanıyor ve yuvarlanarak beni de yanında sürüklüyor. Onun gövdesine bacaklarımı açarak otururken, elleri kalçalarımı kavırıyor ve altımda sertleşiyor.

Tanrım. Blake Morrison'ı öpüyorum. *Blake Morrison'ı öpüyorum.* Kendime bunun bir daha olmayacağını, onunla olmayacağını söylemişim, ama bu çok iyi geliyor ve kendimi tutamıyorum. Bu yüzden bu düşüncüyü kafamdan atıyorum ve onu daha sert öpüyorum, dudağını ısıtırıyorum, inlemesine neden oluyorum. Aklımın önüne, bir kenara atamadığım bir anı geliyor.

Blake'in evindeki parti gecesi iyi başlamıştı. Orada olmak beni gerginleştiriyordu, çünkü ilk kez başka insanlarla takılıyorduk ve içki içmeyen tek kişi bendim, ama kimse fark etmedi ya da belki de umursamadılar. Solo bardağım, birinin ağabeyinin satın aldığı fıçıda bulunan bira yerine, buzdolabında bulduğum elma suyu ile doluydu. Blake ve ben o zamana kadar üç aydır arkadaşça davranıyorduk ve ben her saniyesinden zevk alıyordum. Belki de artık alay edilip zorbalığa uğramadığım içindi, ya da belki de ilk kez mutlu olduğum içindi. Her gün, sabırsızlıkla beklediğim bir şey vardı... ve o da oydu.

Oturma odasındaki kanepede Blake'in yanında oturuyordum. Bozuk bir hoparlörden pop şarkısı çalıyordu ve bas her vurduğunda hoparlör titriyordu. Sınıf arkadaşlarım fıçı bira etrafında toplanmışlardı, diğerleri ise katlanır masanın etrafında durmuş, rekabetçi bir bira pong oyunu oynuyorlardı. Ev telefonu çaldı ve Blake müziğin sesini kısmak için bağırdı.

Parti sakinleştikten sonra, dördüncü çalınıştta cevap verdi. Çok fazla konuşmadığını hatırlıyorum. Telefonun diğer ucundaki kişi konuşmanın çoğunu yaptı. Yüzü değişti, öfke ve üzüntü yüzünde belirginleşti. Arayan kişiye teşekkür etti ve telefonu yerine koydu. Müzik, titrekle hoparlörden tekrar çalmaya başladı ve her şey normale döndü — Blake hariç. Ona kimin aradığını sordum. Kimse aramadı dedi. İyi olup olmadığını sordum. İyi olduğunu söyledi. Ona inanmadım.

"Hadi konuşalım," dedim, koltuktan kalkıp elini tutup onu yanıma çekmeye çalıştım.

Blake bir anlığına bana baktı, sanki bir sonraki hamlesini belirlemeye çalışıyormuş gibi, yol ayırımında durmuş ve bir yolu seçtikten sonra geri dönüp diğer yolu deneme şansı kalmamış gibi. Sanki sorulmamış bir soruya kötü bir cevap verecekmiş gibi başını hafifçe salladı.

Blake elimi itti, bira bardağını bir dikişte bitirdi ve ayağa kalktı. Fıçıya doğru sendeleyerek yürüdü, bardağını yeniden doldurdu ve üç saniye içinde hepsini bir dikişte içti, sonra bardağını bir kez daha doldurdu. Bu, başlatmak üzere olduğu ateş için ihtiyaç duyduğu yakıtı.

Blake bana doğru sendeleyerek geri geldi, ama gözleri farklıydı, acımasızdı. Son üç ayda alıştığım nezaketi bir anda yok olmuştu. Onda bir şey değişmişti.

"İyi olduğundan emin misin?" diye fısıldadım.

Blake aramıza mesafe koydu, beni süzdü, sonra gözlerini kısarak güldü, ama komik olan hiçbir şey yoktu. "Neden buradasın ki, Kıyamet Günü? Kazacak kuyun ya da ayıracak konserve yiyeceklerin yok mu?"

Okul yılı boyunca bana hiç söylemediği takma adından bahsedilince başımı geriye çektim. Duyduklarıma inanamıyordum, ama bunun telefonda aldığı haberler ve alkolün birleşimi olduğunu düşündüm. "Blake, sarhoşsun." Ona doğru bir adım attım ve elimi omzuna koydum

"Hadi seni yatağa götürelim."

Beni itti. "Duydunuz mu millet?" Müzik kısıldı ve tüm gözler üzerimize çevrildi, sanki sahnenin ortasındaymışız ve Blake ile bana spot ışığı tutulmuş gibi. Her saniyesinden nefret ediyordum. "Deli Pearson beni yatağa götürmeye çalışıyor!"

Parti kahkahalarla çalkalandı ve birkaç kişi de bana hakaretler ve yorumlar yağdırmaya başladı. Midem bulandı. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve cildim terlemeye başladı, saç çizgimde ter damlaları birikiyordu.

"Blake, neden böyle davranıyorsun?" diye fısıldadım, sadece onun beni duymasını ve bu halinden kurtulmasını umarak. "Bizim... arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Kız arkadaş ve erkek arkadaş ya da ilişki içinde olduğumuzu söylemek istemedim, çünkü ilişkimize hiç bir isim vermemiştik. Ama daha fazlası olduğumuzu hissediyordum.

"Arkadaş mı?" diye alaycı bir şekilde güldü ve ne kadar komik bulduğunu vurgulamak için dizine vurdu. Yüzü ciddileşti, gözleri karardı ve soğuklaştı. "Senin gibi bir ucubeyle asla arkadaş olamam."

Bazı çocuklar Blake'i kışkırttı, ona high-five yapıp bağırıp çağırırken, o da beni alay etmeye ve dalga geçmeye devam etti. Alt dudakım titredi ve gözlerim yaşlarla doldu. Ağladığımı görmesini, bana ne kadar acı verdiğini görmesini istemedim, bu yüzden hıçkırıklar beni parçalamadan önce evden dışarı fırladım. Yarım kilometre uzakta, hala onların

gölüşlerini duyabiliyordum. Kalbim acıyordu ve sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyordum. Blake'in bana olan ilgisi, birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlar, sadece büyük, acımasız bir şakaydı. Ve sonunda şakanın sonuna gelmişti.

Bu anı beni irkiltti. Blake'in gözleri birden açıldı ve yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne oldu?"

"Neden yaptın bunu?"

"Neyi?"

"Öptün. Neden beni öptün, Blake?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Çünkü istedim, çünkü seni seviyorum..."

"Dur!" diyorum ve kendimi ondan ayırıyorum. Giysilerimdeki çim parçalarını silkelıyorum, el fenerimi alıp yürümeye başlıyorum.

"Bekle," diye bağıyor Blake. Bana yetişiyor, omzumu tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor.

Onu itip el fenerini yüzüne doğrultuyorum.

"Tanrım," diyor, parlak ışığı engellemek için elini kaldırarak.

Elimi indirip gözlerimi kısıyorum. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Başını geriye doğru çekiyor. "Hiçbir şey yapmıyorum. Yemin ederim." Blake elime uzanmaya çalışıyor ama ben elimi çekiyorum.

"Tabii ya. Lisede yaptığın aynı şeyi yapıyorsun, ama bu sefer kanmayacağım. Sana kanmayacağım." Dönüp eve doğru yürüdüm.

"Casey," diye bağıyor.

Onu görmezden geliyorum. En başından beri onu görmezden gelmeliydim. Ona aşık olmak çok kolay.

Hiçbir uyarı olmadan, tekrar döndürülürüm ve Blake ile yüz yüze gelirim.

Eğilir ve beni öper, ama bu sefer ben çekilirim. İyice emin olmak için, açık elimle havayı yarar ve elimi olabildiğince sertçe yanağına indiririm. Şaşkın bir şekilde çenesini gevşetir ve gözleri büyür.

Parmağımı ona doğrultup göğsüne doğru uzattım. "Bir daha bana dokunma, Blake."

Topuklarımı döndürerek, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlarken hızla uzaklaşıyorum. Geriye bakmamak için tüm gücümü kullanıyorum, ama bakarsam yine onun büyüüne kapılacağımı biliyorum.

Bölüm 22

Koşarken hızımı yavaşlatıp, neredeyse yere yığılmak üzereyken tamamen durduğumda ciğerlerim nefes almaya can atıyor. Sırtımdan ter damlıyor ve serin hava sayesinde omurgamdan bir ürperti geçiyor. Gökyüzüne bakıp, güneşin bugün ortaya çıkmayı reddederek bulutların arasında bir yerde saklandığını görmek beni rahatlatıyor. İyi, çünkü onu görmek istemiyorum. Zaten başımın üzerinde bir bulut asılıymış gibi hissediyorum, bu yüzden yukarıda onun kasvetli arkadaşlarını görmek hoşuma gidiyor. Çimlere çöküp bacaklarımı önüme uzatıyorum, ayak parmaklarıma uzanıyorum.

"Sanırım ölüyorum," diyor Tessa, evin köşesini dönüp, oturduğum ön bahçeye doğru yavaşça koşarken. Bana ulaşır ulaşmaz, sırt üstü yere yığılıyor, kollarını ve bacaklarını sanki kar meleği yapar gibi açıyor.

"Neden bunu yapmayı kabul ettim ki?" der, hala nefes nefese. "Çünkü bu sayede sebze konservesi yapmana gerek kalmadı."

"Ah, evet. Doğru." Başını salladı. "Yine de doğru seçimi yaptığımdan emin değilim." Tessa başını kaldırıp etrafına bakındı. "Molly nerede?"

Ben cevap veremedim, üç matara ile elinde, sahte evin etrafından bize doğru hızlıca yürüyor. Koşmaya başladığı zamankinden farklı kıyafetler giymiş.

"Harika, ikiniz de döndünüz," diye seslenir Molly. "Yukarı çıkıp duş aldım ve bize su getirdim," der ve her birimize birer matara uzatır.

"Pardon, ne? Biz daha bitirmeden duş alıp, giyinip, bize su getirmeye vaktin mi oldu?" Tessa başını eğiyor.

"Okulda kros koşusu yapıyordum." Çimlerin üzerine yanıma oturur. "Yani iki mil benim için hiçbir şey. Yaklaşık on iki dakika sürüyor."

"Benim için kesinlikle bir şey, ve *bir şey* derken, *tam bir işkence* demek istiyorum." Tessa matarasından bir yudum alır.

Kendi mataramın kapağını açıp uzun bir yudum aldım.

"Hey, bakın, çocuklar geri geldi," diyor Molly heyecanla, yolun aşağısını işaret ederek, kamyonun kapıya yanaştığını gösteriyor. JJ atlayıp kilidi açıyor, sonra kamyonun geçebilmesi için kapıyı iterek açıyor.

Kamyonet yanımıza gelip durduğunda lastikler çakılların üzerinde gıcırıyor. Blake motoru kapatıp araçtan iniyor. Onu görünce içimden inliyorum. Hiç geri dönmemesini umuyordum. O çöp toplama işine çıkmış olduğu için odamda tek başıma geç uyanmak güzeldi. Blake ellerini ceplerine sokmuş, gayet rahat görünmeye çalışarak bize doğru yürüyor. Ben başka yere bakarak, onun geldiğini fark etmemiş ya da umursamamış gibi davranıyorum.

"Casey," diye yumuşak bir sesle diyor.

Çimlerden ölü bir karahindiba koparıp parmaklarımla çevirerek kendimi oyalamaya çalışıyorum.

Ona cevap vermediğimde, devam eder. "Sana bir şey aldım."

Of. Neden benim yokmuşum gibi davranamıyor? Ben de ona öyle davranmaya çalışıyorum. Ama hayır, beni rahat bırakmıyor. Tessa kaşlarını çatarak kafasının karıştığını belli ediyor. Dün gece Blake ile aramızda olanları ona anlatmadım, çünkü unutmak istiyorum, hiç olmamış gibi davranmak istiyorum.

Cevap verene kadar gitmeyecek, bu yüzden ona daralmış gözlerle bakıyorum. "Senden bana bir şey almanı istemedim."

"Biliyorum," dedi hafifçe omuz silkerek. "Bu bir hediye."

"Senden hediye istemiyorum." Gözlerimi daha da kısarak, onu ve aptalca keskin çenesini zar zor görebilecek hale getirdim.

Blake gülümser ve ceketinin cebinden bir paket Sour Patch Kids çıkarır. "Ama bu en sevdiğin şeker."

İlk başta bunu nasıl bildiğini merak ettim, ama sonra aklıma unutmuş ya da hatırlamamayı seçmiş olduğum bir anı geldi. Birlikte sinemaya korku filmi izlemeye gitmiştik ve büfede bana en sevdiğim şekerin ne olduğunu sordu. Ona Sour Patch Kids olduğunu söyledim, o da benim için onu ve kendisi için en sevdiği Reese's Pieces'ı seçti. "Bir bakıma sana benziyorlar," dedim. "Önce ekşisin. Şimdi tatlısın."

Bir an gülümsedi, sonra yüzü ciddileşti. "Ekşi olduğum için üzgünüm," dedi.

Gülümsedim ve elimi salladım. "Ekşi olmasaydı, tatlı da bu kadar tatmin edici olmazdı."

O zaman kulağa sevimli gelmişti. Ama şimdi düşündüğümde, aslında hiç de öyle değil. Bana davranışını görmezden geldim, yani kendimi kandırdım. Ne kadar da safım. Ama genç, aptal ve . . . birine aşık olduğunda böyle olur.

Blake, yüzümün önünde poşeti sallayarak beni düşüncelerimden kopardı. Ona ters ters baktım.

"Onlar benim en sevdiğim *çikolatalardı*. On yedi yaşındayken, Blake. Artık onları sevmiyorum," diyorum, çenemi öne doğru uzatarak.

"Onları alabilir miyim?" diye sorar Tessa. "Hayır." Ona da sert bir bakış atarım.

"Gerçekten mi?" Blake kaşlarını kaldırır. "Artık onlardan nefret mi ediyorsun?"

"Evet," diye kesin bir şekilde başımı sallarım. Ağzım anında beni ele verir, o ekşi, şekerli şekerlemelerin dilime değdiğini düşününce ağzım sulanır. Fazla tükürüğü dudaklarımdan damlamadan yutarım.

O isteksizce şekerleri cebine geri koyar. "Peki. Fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Değişmeyeceğim," diye cevap veriyorum hiç tereddüt etmeden.

Blake'in ağzı sert bir çizgi oluşturur ve omuzları çökerek dönüp eve doğru yürür. Keşke yola doğru gitseydi.

"Greg!" Molly, çöp toplama gezisinde topladığı eşyaları içeren bir karton kutu taşıyarak yanımdan geçerken seslenir. "Bana bir şey aldın mı?" diye heyecanla neredeyse şarkı söyler gibi sorar.

Greg ona sinirli bir bakış atar ve "Hayır" der, sonra yürümeye devam eder.

Molly çenesini göğsüne doğru çekiyor. Gözleri parlıyor, ama birkaç kez hızlıca derin nefes alıyor ve bu parlaklık anında kayboluyor. Greg'in ona yaptığı doğru değil ve onun incinmesini izlemeye gerçekten dayanamıyorum. O bunu bilmeyi hak ediyor ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Greg senden hoşlanmıyor," diye düşünmeden söylüyorum. Gerçek bir anda kusmuk gibi dışarı çıkıyor ve bunu onun iyiliği için mi yoksa kendim için mi söylediğimden emin değilim.

Keşke Blake bana aynı oyunları oynarken biri bana gerçeği söyleseydi. Bu bana çok fazla kalp kırıklığı ve aşağılanma yaşatmazdı, yani aslında uzun vadede onun için en iyisini yapıyorum.

Molly başını bana doğru çevirir, gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne?"

"Casey," diyor Tessa dişlerini sıkarak, neredeyse bir uyarı gibi, ya da neden Molly'ye bunu söylediğimi anlamadığından dolayı tamamen şaşkın bir şekilde.

"O sevmiyor," diyorum, olgusal bir şekilde. Gerçek, sadece koparılması gereken bir yara bandıdır. "Seninle tek gecelik bir ilişki yaşamak istiyordu. Hepsi bu. Ama dünya sona erdi, bu yüzden buradasın. Her şey normal olsaydı, Greg

seni terk ederdi, ama ikiniz de babamın evinde mahsur kaldığınız için bunu yapamıyor." Ellerimle önümde bir hareket yapıyorum. "Senden kaçınmadığı için seni oyalamaya çalışıyor. Ayrıca, sen onun tek seçeneğisin ve başka bir seçeneği olsaydı, o sen olmazdın."

Molly'nin gözlerindeki nem yeniden ortaya çıktı, ama bu sefer onu yok edemedi. Gözyaşları dökülerek yüzünden aşağı aktı.

"Bunu duymak zor, biliyorum, ama deneyimlerimden söyleyebilirim ki, yanlış kişiyle birlikte olmaktansa yalnız olmak daha iyidir." Dudaklarımı büzüp başımı salladım, umarım ne demek istediğimi anlar ve haberciye kızmak yerine ona söylediğim için minnettar olur.

Molly hıçkırmaya başlar ve onu teselli etmeye çalışmadan ayağa kalkar ve eve doğru koşar.

"Casey, bu da neydi böyle?" Tessa, çılgın gözlerle bana bakarak sorar.

"Molly gerçeği bilmeyi hak ediyor ve Greg onu ne kadar uzun süre oyalarsa, sonunda o kadar çok incinecek." Çimlerden bir tane daha karahindiba koparıyorum

ve tohumlarını üfleyerek rüzgara savuruyorum.

Tessa gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. "Bir şey mi var?" "Hayır," diyorum, sapını bir kenara atarak.

"Hadi ama." Elini bacağıma koyar. "Benim. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Blake ile aramda olanları anlatmak isteyip istemediğimi düşünerek iç çekerim. Unutmayı umuyordum, ama bir türlü unutamıyorum.

"Blake dün gece beni öptü."

Ağzı şaşkınlıkla açılır, sonra sıkıca kapanır. "Peki... bu kötü ruh halini açıklıyor."

"Sanırım." Omuz silkiyorum, çimleri koparıyorum.

"Bu nasıl oldu ve ne zaman oldu?" Tessa başını eğdi. "Dün gece, ben devriye gezerken. Gizlice dışarı çıkıp beni korkutmaya karar verdi.

Vardiyamın ortasında birdenbire... beni öptü." "Aman

Tanrım, ne iğrenç adam! Peki sen ne yaptın?"

Yutkundum, ona ilk başta ona karşılık verdiğimi ve işlerin biraz ateşli ve yoğun bir hal aldığını söylemek istemedim. Hala neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de ilk gece nöbetimde olduğum için adrenalin doluydu ve sonra o ormandan atlayıp beni korkutunca bu daha da arttı. Sebep bu olmalı.

"Ona tokat attım," diye yalan söyledim. Teknik olarak, bu tamamen yalan sayılmaz. Blake'e tokat attım, ama bu, onun üzerine çıkıp onunla öpüştükten sonraydı.

"İyi." Tessa gülüyor. "Demek küçük hediyesi bunun içindi?"

"Evet, benim gözüme girmek için uğraşıyor, böylece beni tekrar kendine çekip, onu tekrar sevmemi sağlayacak ve sonra lisedeki gibi altımı oyacak." Kafamı sallıyorum.

"Belki," diyor Tessa.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek *belki*?"

"Demek istediğim..." Durur ve etrafına bakar. "Belki Blake tam da dediğin şeyi yapıyordur, ya da belki de değişmiştir."

"Evet, tabii," diye alay ediyorum. "Bir kez pislik olan, hep pislik kalır."

"Ama bu olay on dört yıl önce oldu ve ikiniz de gençtiniz."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Bunun nereden çıktığını anlamıyorum, ama ihanet gibi geliyor. Şeytanın avukatlığını mı yapıyor, yoksa daha da iyisi, Blake'in avukatlığını mı? Kıyamet konusunda yanılmış olabilirim, ama onun hakkında yanılmıyorum.

"Sen kimin tarafındasın, Tessa?" Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Senin, Casey. Ben her zaman senin tarafındayım, ama sadece söylüyorum." "Söyleme," diye uyarıyorum.

Tessa elini kaldırır, avucunu dışarıya doğru çevirir. "Tamam, tamam, özür dilerim." Elini indirir ve tırnaklarıyla oynar.

"Duş almaya gidiyorum," derim, ayağa kalkarak. Bu konuşmayı yapamam. Önce babam Blake'i savunuyor, şimdi de Tessa. Twilight Zone'da mı yaşıyorum, yoksa onun gerçekte kim olduğunu görebilen tek kişi ben miyim? Bir pislik. Ve Tessa geçen gün ona tam olarak böyle dedi, bu yüzden onun ne demek istediğini anlamıyorum.

"Aramız iyi mi?" diye soruyor Tessa, ben uzaklaşmaya başlarken.

Arkamı dönüp başımı sallıyorum. "Evet, sorun yok." Onunla kavga etmek istemiyorum. Sorun yok, ama ben iyiyim değilim. Ne olduğumu gerçekten bilmiyorum. Kafam mı karışık?

Kızgın mı? Üzgün mü? Hepsi mi? Dün gece beni öpmesi, çözülmemiş birçok duyguyu ortaya çıkardı, üstesinden geldiğimi sandığım duyguları. Ama belki de gelmemiştim. Görünüşe göre bu duygular yüzeyin altında kaynıyor, tekrar ortaya çıkmak için bekliyorlardı. Bu dünya, ya da ondan geriye kalanlar, zaten yaşamak için yeterince zor. O yüzden Blake'i unutmam ve hayatta kalmaya odaklanmam gerekiyor.

Evin içinde ayakkabılarımı çıkarıp yukarı çıkmaya başladığımda, evden gelen yüksek bir gürültü beni durdurdu. Sesin geldiği yere, birinci kattaki banyoya koştum ve kapıyı yumrukladım.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sesleniyorum, kime sorduğumu bile bilmeden.

Cevap yok. Birkaç kez daha kapıyı çaldım ve hareket olup olmadığını dinledim, ama hiçbir şey yoktu. Kapı koluna uzandım ve çevirdim. Neyse ki kilitli değildi.

"Benim, Casey. İçeri giriyorum," diyerek kapıyı itip açtım.

Onu fayans zeminde baygın halde yatarken, başının etrafında az miktarda kan birikmiş olarak görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Yardım için çığlık atarak yanına koşarım.

Bölüm 23

"Elaine'in şeker hastası olduğunu kimse nasıl bilmiyordu?" diye soruyorum masadakilere.

JJ, Blake, babam, Jimmy amca ve Greg birbirlerine bakışarak, içlerinden birinin bunu bildiğine dair bir işaret ararlar. Birinin bilmesi gerekirdi, ama görünüşe göre kimse bilmiyordu.

"Hiçbir zaman bir şey söylemedi. Elaine'in nasıl biri olduğunu bilirsin. Kimseye yük olmak istemediği için şikayet etmez," diyor babam.

Haksız değil, ama yine de bize söylemeliydi, çünkü şimdi durum önceden bilmektense sonradan öğrenmekten çok daha kötü. İnsülinini tıbbi olarak güvenli olandan daha fazla kısıtlıyor ve muhtemelen bunu bir süredir yapıyor. Kısıtlamasına rağmen, yakında insülini bitecek.

"Ona insülin bulmalıyız. Bulamazsak ölecek," diyorum, son iki kelimeyi vurgulayarak. Bu dramatik bir etki yaratmak için değil, Elaine'in ihtiyacı olan şey için hayatımızı tehlikeye atmaya hazır değilsek, onun hayatını kaybedeceğini insanların zihnine kazımak için.

"Bölgedeki tüm eczaneleri kontrol ettik. İlk olarak oraya gittik ama hiçbir şey kalmamış," diyor Blake.

"Doğru," diye ekliyor JJ. "Aslında, reçeteli ilaçların çoğu, biz onları topladığımızda çoktan bitmişti."

Blake başını eğip sallıyor, kendi adamlarından birini koruyamadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Peki ya hastaneler?" diye soruyorum.

"Onları aramadık," diyor JJ.

"Hastanelerde tonlarca reçeteli ilaç bulunur. Kendi eczaneleri vardır. Bir sonraki adımımız bu," diyorum kendinden emin bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan.

Ama bu, itirazın gelmeyeceği anlamına gelmez.

Babam derin bir nefes alır ve benimle aynı fikirde olmadığını anlarım. "Casey, hastaneler ısrırganlarla doludur. Bu çok tehlikeli ve bu riski alamayız."

"Baba, beni duymadın mı? Ona insülin vermezsek ölecek."

"Peki, ona insülin bulmaya çalışırken kaç kişi ölebilir?"

Oda sessizliğe bürünür. Babamın sözleri, içinden bakılamayacak kadar yoğun bir sis gibi havada asılı kalır. Herkesin zihni, hastaneye gitmenin nasıl sonuçlanabileceğine dair olasılıklar üzerinde çalışmaktadır. Bir kişi mi ölecek? İki? Üç? Dört? Doğru olanı yapmanın en kötü senaryosu, matematiği dengesiz hale getirir ve kimin hayatının daha değerli olduğunu kozmik bir şekilde tartar.

"Olabilir," diyorum, herkesin düşüncelerini kesip, yapmamız gereken şeye geri döndürüyorum.

Babam, tek kelimelik cevabımdan dolayı yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Olabilir mi?" diye teyit eder.

"Kaç kişinin ölebileceğini sordun. Elaine'in *olasılığı* yok. Elaine'in geleceği *kesin*, mutlak bir sonuçla dolu. İnsanlar ona ilaç bulmaya çalışırken yaralanabilir veya ölebilir, elbette, ama bu risk her seferinde var. Bunu yapmazsak, onun hayatta kalma şansı yok ve sen de şimdiden mezarını kazmaya başlayabilirsin. Hayır demeden önce bunu bir düşün." Gözlerimi kırpmadan masayı tararken, birinin bana karşı çıkmasını bekliyorum.

"Seni anlıyorum Casey. Gerçekten anlıyorum ve yanılmadığını biliyorum, ama risk çok büyük. Hastanede insülin olup olmadığını bile bilmiyoruz, diyelim ki bulduk, ne kadar bulacağız? Onu bir ay sağlıklı tutmaya yetecek kadar mı? Altı ay? Bir yıl? Elaine bu riski almamızı istemezdi, özellikle de bunun birinin hayatına mal olabileceği düşünülürse. Yani cevap hayır." Babam konuşmasının sonunda yumruğunu masaya vurur.

Oda tekrar sessizliğe bürünür, birbirimize bakarız, babamın açıklamasına karşı çıkacak biri olup olmadığını bekleriz. Sadece bir kişinin benim tarafımda olması yeter. Ama zaman geçtikçe, onların ya kendilerini güvende tutan adama karşı çıkmaya çok korktukları ya da başkası için hayatlarını tehlikeye atmaya çok korktukları anlaşılıyor. Her iki durumda da, benim de Elaine'in de desteği yok. Ama buna ihtiyacım yok.

"Peki." Ayağa kalkıp hepsine sert bir bakış atıyorum. "Tek başıma gideceğim."

Bakışlarım Blake'in üzerinde kalıyor çünkü eminim ki bana karşı çıkacak, daha fazla eğitime ihtiyacım olduğunu, bir yük olduğumu ya da sadece kendimi öldüreceğimi söyleyecektir, ama yapmıyor.

Bunun yerine, başını sallar
ve ayağa kalkar. "Seninle
geleceğim."

Şaşırdım, ama iyi anlamda. Yüzüm gevşedi, ifademini yerini, sanırım, sadece Blake ile paylaştığım bir minnettarlık ifadesi aldı ve

odadaki diğer insanları görmezden geliyorum.

Babam sandalyesinden kalkar, göğsünü şişirir ve çenesini kaldırır. "Hayır! Buna izin veremem. Casey, ben yapamam..."

"Baba! Yeter!" diye bağıyorum. O olduğu yerde donup kalıyor ve gözlerinin akı görünüyor. "Beni güvende tutmak istediğini ve beni kaybetmekten korktuğunu biliyorum, ama bu korkunun kararını gölgelemesine veya doğru olanı yapmanı engellemesine izin verme." Ona doğru yürüyorum, elimi göğsüne bastırıyorum, atan kalbini hissediyorum. "Annem burada olsaydı ne yapardı, baba?"

Babamın gözlerine baktığımda, bir üzüntü görüyorum, ama bu üzüntü, zaten gerçekleşmiş olan kaybından ya da beni kaybetme korkusundan değil, Elaine'i kurtarmaya çalışmayalım diye önerdiği için kendine duyduğu üzüntü. Dudaklarını sıkıca kapatır ve başını öne eğirir. "Tamam. Gideceğim, ama senin burada kalman gerekiyor."

Kafamı sallayıp geri çekildim. "Hayır, ben gidiyorum."

"O haklı, Dale." Blake yanıma geçer. "Hastanede yolunu bilen tek kişi o ve ne aradığımızı biliyor. O da gelirse daha hızlı ve güvenli olur."

Babam gözlerini kapatıp nefes verir, yapılması gerekeni değiştirmek için bir yol bulmaya çalışırken başını sallar. Ama sonunda, bunun elimizdeki en iyi şans olduğunu bilir.

"Ne zaman gitmemiz gerekiyor?" diye sorar Blake.

"Yarın," diyorum. "İnsülini sadece iki gün yetecek kadar var. İlk hastane başarısız olursa, en azından başka bir hastane aramak için bir günümüz daha olur."

"Peki, o zaman altı kişi yarın gitmek için hazırlanınız," der babam, pes ederek.

"Hepimiz gitmemeliyiz," diye itiraz eder Blake. "Geçen gün olanların tekrar olması ihtimaline karşı, birilerinin burada kalması lazım."

"Ben kalmayacağım," diyor babam. "Ben de." Greg ayağa kalkıyor.

Kısa sürede odadaki herkes geride kalmayı reddeder ve birkaç dakika önce benim de olmasını istediğim cesareti bulur.

"İkimizden biri geride kalmalı, kim kalacak karar verelim," diyor Blake.

"Kura çekebiliriz," diyor babam. "Bu, karar vermek için tek adil yol."

Jimmy amca sandalyesinden kalkıp mutfığa gidip çöp çubuklarını getirir.

"Kısa çöp çekmeyeceğim," diyorum, tavrımı netleştirerek.

"Peki. O zaman geri kalanımız çekeriz." Babam başını sallar, yüzünde hüzünlü bir ifade belirir.

Jimmy amca geri döner. Kapalı yumruğundan beş çöp çubuğu çıkar, üstleri eşit uzunlukta, altları ise elinin içinde gizlidir. "En kısa iki kişi geride kalacak."

"Ben ilk başlıyorum." Blake öne çıkar ve bir çöp seçer, ucundan tutup yavaşça demetten çıkarır. Neredeyse amcamın yumruğu kadar büyüktür ve tutabileceği ve hala gizleyebileceği en büyük çöp olmalı.

Diğerleri de tek tek sırayla yapar. Pipetler gittikçe küçülürken, kimin geride kalacağını anlamak zorlaşır. Amcam son pipeti çeker ve en kısa üç pipet yan yana durur; en kısa iki pipet babama ve amcama aittir.

"Hayır, kalmıyorum," der babam ve pipetini yere atar.

"Evet, kalacaksın. Kurallar böyleydi. Ayrıca..." Bana bakmasını beklerim, böylece söylediklerimin anlaşıldığından emin olabilirim. "Geri kalan en iyi kişi sensin. Mülkün düzenini herkesten daha iyi biliyorsun. Tüm silahların nerede olduğunu ve her birini nasıl kullanacağını biliyorsun. Ve geçen günkü küçük Rambo anın olmasaydı, hepimiz ölmüş olurduk."

Kafasını sallamaya başladığında göğsünün şiştiğini görebiliyorum, istemediği bir kadere kendini hazırlıyor. "Peki. Ben kaleyi koruyacağım."

JJ, Jimmy amcasının da bu düzenlemeden memnun olmadığını fark edince babasının yanına yaklaşır ve elini omzuna koyar. "Biz iyi olacağız baba, istersen Greg'in de sağ salim dönmesini sağlayabilirim."

İkisi de güler. "Seçim senin," der amcam alaycı bir şekilde.

"Ne oluyor?" Greg, kısa süren esprili anı keserek azarlar. "Sadece şaka yapıyorum, evlat. Ayrıca zombiler beyin sever, bu yüzden senin için senin için hiç endişelenmeme gerek yok." Jimmy amca elini omzuna koyar.

"Ah, teşekkürler baba." Greg gülümser, şakanın anlamını hiç anlamamıştır. JJ ve ben birbirimize gülümseriz.

Blake, üstünün önünde duran genç bir asker gibi, elleri arkasında, rahat bir şekilde, omuzları dik ve çenesi hafifçe yukarı doğru kalkık bir şekilde babamın yanına yaklaşır. "Casey'e hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum, Dale."

İlk başta gitmeye istekli olan tek kişi benken, bu maço tavırları gözlerimi devirdi.

"Kendime bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Blake," diyorum alaycı bir şekilde, onun cesur tavrını sona erdirerek.

Bölüm 24

"Kaç tane görüyorsun?" diye sorar Greg.

Blake, dürbünle Meadow Crest hastanenin arka girişini tarıyor. Üçümüz, kamyonetin yan tarafına sırtımızı dayayarak bekliyoruz.

"Altı tane saydım. İki tanesi çöp konteynırlarının yanında, iki tanesi kapılarda ve iki tanesi de revirin yanında," diyor Blake, lenslerden onların hareketlerini izlemeye devam ediyor.

Arabayla gelirken, hastanenin ön girişinde çok sayıda ısırgan gördük ve arkadan girmeye karar verdik. Kamyoneti çok fazla gürültü yapmayacak kadar uzağa park ettik, ama gerektiğinde hızlıca kaçabileceğimiz kadar da uzağa değil.

"Dört karşı altı pek hoşuma gitmiyor," diyor JJ, olası yaklaşma yollarını aramak için etrafa bakınıyor.

"Ben de," diye ekliyor Blake. "Ama şu anda oldukça uysal görünüyorlar ve onlara gizlice yaklaşırsak, ikisini tek başıma halledebilirim. Sen de aynısını yapabilirsen JJ, son ikisi Casey ve Greg'e kalır."

"Evet, bıçağımla ikisini çabucak halledebilirim." JJ başını sallar.

"Casey, Greg, bu sizin için uygun mu?" Blake bize bakar.

Kafamı sallarım. "Ben bir çifti alayım. Atma yıldızlarımla uzaktan halledebilirim. Bu şekilde risk daha az olur. Greg ve JJ son ikisini halledebilir."

"Emin misin?" Blake dürbünü indirir ve benim kararlılığımı ölçer. "Eğer ıskalarsan ve onlar gürültü çıkarırsa, saniyeler içinde üstümüze çullanabilirler."

Ona bakarak, tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Iskalamayacağım."

O da başını sallar ve gruba döner. Alçak sesle fısıldayarak, "Tamam, ben sağlık odasının yanındaki ikisini hallederim. Greg ve JJ, çöp konteynırlarının yanındakileri halledin. Casey, arka giriş senin. Ayrılana kadar beni takip edin, sonra benim işaretimi bekleyin. Aynı anda saldıracağız, anlaşıldı mı?"

Herkes onaylayarak başını sallar. Silahlarımızı kınlarından çıkararak saldırıya hazırlanırız. Blake ilk harekete geçer, kamyonun etrafında çömelmiş bir şekilde yürür. Kolları sanki silah tutuyormuş gibi önündedir, ama aslında hazır durumda tuttuğu bir kılıçtır. Tek sıra halinde onu takip ederiz, beton otoparkta ilerlerken mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışırız

Onun işaretiyle, üç ayrı yola ayrılıp hedeflerimize yaklaşıyoruz. Yerlerimizi aldıktan sonra, Blake'in işaretini bekliyoruz.

Çömeldiğim yerden, biraz uzak olsa da, atma yıldızlarımla iki ısırıcıyı hemen vurabilirim. Birini atma elimde, diğerini avucumda hazırlarım, böylece ikinci yıldızı alıp bir saniyeden az bir sürede fırlatabilirim. Nefesimi tutar, Blake'i izlerim, onun işaretini kaçırmamak için gözlerimi kırpmamaya çalışırım. Elini öne doğru sallayarak bize hareket etmemizi işaret eder.

Birkaç saniye bekledim, çünkü çok hızlı atarsam, diğer üçü hedeflerine ulaşmadan ısrırganlarım yere düşüp ses çıkaracaklarını biliyordum. Blake ilk ısrırgana ulaştı ve kılıcını çenesinin altına saplayarak kafatasını deldi. Başımı çevirip JJ ve Greg'in ikisinin de ileri atıldığını, silahlarını iki habersiz canavarın kafataslarına saplamaya hazır olduğunu izliyorum. Dikkatimi önümdeki ısrırganlara geri çevirip koşturaya başlıyorum, ıskalamayacağımdan emin olduğumda ilk yıldızı fırlatıyorum. Yıldız ilk ısrırganın boğazını parçalıyor, yaratık dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra yere yığılıyor. Diğer yıldızı atma elimle tutuyorum ve ikinci ısırıcıya doğru fırlatıyorum. Parlayan çelik parçanın havada süzülüşünü takip ediyorum, ama ısırıcı son anda yere düşüyor ve az önce acılarına son verdiğim diğer ısırıcıyı yemeye başlıyor. Yıldız, kapının cam panelini parçalayarak içeri giriyor. *Kahretsin.*

Isırgan başını kaldırır, yemeğini bırakır ve ne olduğunu anlamadan şaşkınlıkla etrafına bakar. Sonra beni fark eder.

Ayakları üzerinde sendeleyerek, çürümüş yüzünde inanamama ifadesi var, sanki bu kadar lezzetli bir şey bulduğu için şansına inanamıyor gibi. Gözleri büyür ve bana doğru koşturaya başlar. Çılgınca çantamın fermuarını ararım, tırnağını yırtarak açmaya çalışırım, ama sıkışmıştır. Tekrar tekrar çekerim, ama lanet şey kıpırdamaz. Silahımı kullanırsam, kaçış biter, çünkü sesleri hepsini bize çekecektir. Glock'umu çıkarır ve ısrırgana doğrulturum, son çare olarak sabit tutarım. Diğer elimle bıçağımı kınından çıkarır, hazırlarım. Isırgan ağzını açar ve tiz bir çığlık atmaya başlar. "*Çığlık atarsa her şey biter,*" diye fısıldarım kendime.

Başka seçeneğim yok. Çok uzak. Tetiği çekmek zorundayım.

Isırganın ağzı kapanır ve koşarken devrilir, yere çarparak birkaç metre kayar ve durur, derisi parçalar halinde soyulur. Kafasının yanından büyük bir bıçak çıkıntı yapar ve siyah kan

çatlamış betona sızar. Blake, koşuyu tamamen boşa çıkarmaktan kurtaran bıçağı çıkarır.

O bana doğru yürürken, ben de neredeyse tüm operasyonu mahvedecek olduğum için alacağım sözlü azarı şimdiden tahmin ediyorum.

"Ne oldu bilmiyorum," diyorum, kelimelerim kekeliyor. "Son anda eğildi ve yıldızım tam isabet edecekti eğer..."

"Şşş, sakın ol." Blake ellerini sallayarak sakın olmamı işaret eder. "Bu yüzden takım halinde çalışıyoruz. Böyle şeyler olur."

"Ama... ben... ıskalamayacağıma söz vermiştim."

"Savaşıta garanti yoktur, Casey." Sırtıma bir şaplak atarak beni öne doğru itti ve endişelerimden kurtardı. "Hadi. Daha yeni başladık ve senin kafanın oyunda olması lazım çünkü artık bizim rehberimiz sensin."

"Tamam." dedi diyorum diyorum bir başımı minnettar ona anlayışına anlayış ve cesaretlendirmelerinden dolayı minnettirim. Planımıza devam ederek arka girişe doğru yöneliyoruz. Dönen cam kapıları iterek içeri giriyorum ve bu mekanın bana ürkütücü bir şekilde tanıdık geldiğini fark ediyorum. Anında Chicago'daki hastaneden kaçtığım geceye geri dönüyorum. Aynı yer değil ama bir bakıma hepsi aynı hissettiriyor. Zemin, vücudun üretebileceği her türlü sıvının birleşiminden oluşmuş gibi görünen çürümüş siyah ve kahverengi lekelerle kaplı. Her yerde cesetler var, çoğu normal insanlardı, ısrırganlar tarafından öldürölüp yenmişler. Cesetlerinde yumuşak organlar yok. Mideleri ve göğüs kafesleri yırtılmış ve içi boş, şimdi kurtçukların ve kemik ve çürümüş sinirlerin kalan parçalarını yiyen böcekler.

Sineklerin vızıltısı, muhtemelen güneş panelleriyle çalışan yedek jeneratörler sayesinde hala yumuşak bir şekilde parıldayan ray aydınlatmasının uğultusuyla karışıyor. Hastane yatakları ve sedyeler koridorlarda yan yatmış, her yere kağıtlar ve klipsli tahtalar dağılmış durumda.

Blake, herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol etmek için önden giderek başlar, ancak aniden donar ve koridorun ortasında, dekor parçası olarak sipariş edilmiş bir heykel gibi durur. Üçümüz ne yapacağımızdan emin olamadan birbirimize bakarız.

JJ Blake'e yaklaşır ve elini omzuna koyar. "Hey dostum, iyi misin?"

Blake hafifçe sıçrar ve hızla JJ'ye bakar. "Evet, iyiyim. Gidelim."

Bu çöp toplama görevi ne kadar stresli ve korkutucu olsa da, SEAL'larda yaptıklarına kıyasla hiçbir şey sayılmaz, bu yüzden neden bu kadar

bu kadar korktuğunu anlamıyorum.

Arkamdan bir fısıltı geliyor. "Hey, Casey."

Dönüp Greg'in endişeyle beni beklediğini gördüm. "Evet?" dedim.

"İçeri girmeden önce, içimizden biri ölürse diye sana bir sorum var."

Bunun ne hakkında olabileceğini tahmin edebiliyorum, ama eminim ki burada konuşulması gerekmez. "Şu an gerçekten doğru zaman mı?"

Gözleri sağa yukarıya doğru bakıyor, sonra bana dönüyor. "Muhtemelen değil, ama tek zaman bu olabilir."

İç çekiyorum. "Tamam... Ne soracaksın?"

"Molly'ye bunun sadece tek gecelik bir ilişki olduğunu söyledin mi?"

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

Kaşları alnının ortasına doğru çekildi. "Ne? Neden?"

"Çünkü sen ona çoktan söylemiş olmalıydın. Onun duygularını incitmekten korktuğun için ya da başka seçeneğin olmadığı için onu oyalaman yanlış ve ona haksızlık."

"Şimdi benimle konuşmuyor."

"Bunu istediğini sanıyordum."

"Öyle. Ama..." Kafasını kaşıyor, utangaç bir şekilde yere bakıyor. "Şimdi ondan hoşlanıyorum. Bu aşk mı?"

Derin bir nefes alıyorum. Bunun için gerçekten vaktim yok. "Bak Greg, bunu sonra konuşabiliriz. Şu anda hayatta kalmaya odaklanalım."

"Tamam. Ama bu iş burada bitmedi." Beni işaret ederek, ciddi olduğunu vurguladı.

"Sadece daha sonra konuşabiliriz dedim. Bu, henüz bitmedi demek."

"Oh... tamam. Harika." Gülümsüyor.

Kafamı sallıyorum, acaba kaç tane üniversite dersine girmiş, yoksa alkol, esrar ve çeşitli Molly türleri beyinini çürütmüş mü diye merak ediyorum. Konuşmamızı erteleyerek lobinin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Çürümüş cesetlerden gelen koku dayanılmaz hale geliyor ve Greg arkamda öğürmeye başlıyor, yüksek sesle kusmaya çalışıyor. Dönüp yüzünü tutuyorum, burnunu sıkıştırıp ağzını kapatıyorum.

"Kes şunu," diye fısıldayarak bağırırım.

"Yapamıyorum. Çok iğrenç." Tekrar öğürmeye başlar, ben de üzerime kusmasını istemediğim için elimi çekerim.

"Kusman gerekiyorsa, sessizce kus. Ama öksürme ve sesli kusma."

Greg tekrar öğürür ve başını sallar, yakındaki bir cesede doğru koşar. Yüzünü çürümüş cesedin yakınına yaklaştıır ve o kadar derin bir nefes alır ki, açık boşluğuna kusar. *İğrenç.*

Bir dakika sonra, başparmağını kaldırır, yüzünü koluyla siler ve bize geri döner.

Resepsiyonun yanında, duvarda hastanenin farklı bölümlerini gösteren bir levha var.

"Bak," derim, tabelayı işaret ederek. "Yoğun bakım üçüncü katta. En büyük ilaç deposunu bulmak için en iyi şansımız bu. Merdiveni bulup yukarı çıkalım."

Koridorun sonunda, köşeye sıkışmış küçük yeşil bir tabela merdiven boşluğunu gösteriyor. Oraya doğru ilerlerken Greg birdenbire, "Hey, durun. Burada kafeterya yazıyor" diyor.

"Evde atıştırmalık bir şeyler yemek için geri dönene kadar bekleyebilirsin," diye Blake ona tersçe cevap veriyor.

"Hayır, şimdi yemek için değil. Kusduktan sonra biraz acıktım ama. Ama yiyecek stoklayıp geri getirmeliyiz." Grup, Greg'in hızlı düşünmesinden topluca etkilenir. Çocuklarının minikler futbolunda ilk kez gol attığını izleyen gururlu ebeveynler gibi gülümseriz.

"Tamam, ayrılalım. Bir ikili ekstra malzemeyi alırken, diğer ikisi insülin için gitsin," diyor JJ.

Blake onaylayarak başını sallar.

"Tamam, Greg, beni takip et." JJ omzuna hafifçe vurur. "Kafeteryaya gideceğiz."

"Dur, dur, dur, Blake'le gitmeyeceğim," diyorum. "JJ benimle yoğun bakım ünitesine gelip, ben ilaçları ararken nöbet tutabilir."

"Ben de onunla gitmiyorum," diye itiraz ediyor Greg. "Ayrıca Casey, Blake senin arkanı herkesten daha iyi koruyabilir. Ne de olsa o bir Navy SEAL'dı."

"Beni bulaşıcı bir virüs gibi konuşmayı kesin," diye homurdanır Blake.

"Ama öylesin," diye sırtıyorum.

"Taş, kağıt, makas mı oynayalım?" Greg diğer avucunun üzerine yumruğunu koyar.

"Ciddi misin?" Blake homurdanır.

"Anlaştık," derim, yumruğumu uzatarak.

"Çekimde mi?" Greg kaşlarını kaldırır. "Tabii ki. Üç tur mu?"

"Ben kafir değilim. Tabii ki üç tur," derim, yumruğumu avucuma vurarak.

Greg'e yenildiğim için cezam, önümde çömelip üçüncü kattaki koridorun her santimini taramak. Adımları sessiz ve o kadar hızlı ve kararlı hareket ediyor ki, insan etkilenmeden edemiyor. Blake koridorun bu bölümünün güvenli olduğunu düşündüğünde, bana da ona katılmamı işaret ediyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet, şimdilik." Yoğun bakım ünitesine yönlendiren tabelaları takip ederek koridorda yavaşça ilerliyor. "Bu arada, gerçekten çok mutluyum," diyor Blake fısıldayarak.

"Neyin için?"

"Fikrini değiştirdiğin için."

"Fikrimi mi değiştirdim?" diye soruyorum, yüzümde şaşkınlık belirliyor.

"Taş-kağıt-makas oyununu kazandığında, seninle gelmesi için beni seçtin. Bu iş için en uygun kişi benim, yani akıllıca bir karar verdin." Blake omzuma hafifçe vurur.

"Kazanmadım. Kaybettim. Bu yüzden seninleyim." "Bana kazanmış gibi geliyor," diyor sırtarak.

"Bizi birleştiren şey bu. Şimdi, çeneni kapat ve bana bakmak yerine gözlerini dört aç." Parmağımı ona doğru daireler çizerek döndürdüm, o da buna karşılık olarak vücudunu döndürdü.

Üçüncü kattaki durum zemin katından daha da kötü. Yoğun bakım ünitesinde muhtemelen ilk ısırlanlar vardı ve önümdeki manzara bunu en korkunç şekilde yansıtıyor. Cesetler üst üste yığılmış, eskisinden daha sıkışık ve daha fazla çürümüş durumda. Yığının altındaki bazıları çürümüş çamur haline gelmiş, özleri sarımsı bir irin halinde zemine sızarak koridorları kaplayan siyah ölüm izlerini nemlendiriyor. Cesetlerin çoğu Şükran Günü yemeğinden sonra oyulmuş hindiler gibi görünüyor, kemiklerden gevşekçe sarkan küçük gri et parçaları. Koridorda, yüzbinlerce sinek kalan yemek parçaları için vızıldarken, havada asılı duran kara bir bulut var gibi görünüyor.

"Cehenneme giriyormuşuz gibi görünüyor," diye fısıldıyor Blake bana.

"Çünkü öyle."

Sinekleri solumamak için ağızlarımızı sıkıca kapatarak böceklerin oluşturduğu sisin içinden ilerlerken, salonun kenarlarını tarıyor ve geçtiğimiz her odayı kontrol ederek, ısırgan böceklerin pusuda bekleyip beklemediğini kontrol ediyoruz. Salonun ortasına geldiğimizde,

yerdeki cesetlerden birinin hareketiyle ikimiz de panik içinde geri sıçradık. Bu bir ısırıcıydı, ama o kadar zayıf ve çürümüş durumdaydı ki, ayakta bile duramıyordu. Bacakları kemikten ibaretti, çizikler ve ısırık izleriyle kaplıydı. Kafasını kaldırdı, gözleri heyecanla ileri geri zıplıyor, genişliyordu. Yaratık kolunu uzatır, kendini ileri çekmeye çalışırken elini yere koyar, ama kemik kırılır ve kafatası koluna çarpar. Çaresiz bir ifadeyle kendi derisini kemirmeye başlar, kurumuş eti güneşte bırakılmış kurutulmuş et gibi çiğner.

Yolumuza devam ederken, hareket edemeyecek kadar zayıf olan bu yaratık gibi yarım düzine veya daha fazla ısırıcı fark ederiz.

"Onların nesi var?" diye sorar Blake, yakındaki bir cesedin kemiklerini yemeye çalışan birinin önüne çömelerek.

"Açlıktan ölüyorlar," derim, çökmüş yüzüne bakarak, ki bu yüz aslında çürümüş gözbebekleri olan bir kafatasıdır.

Isırganın yanında, beyaz doktor önlüğü giymiş bir ceset duvara yaslanmış durumda. Cebine uzanıp içini karıştırıyorum.

"Şimdi de ölüleri mi soyuyorsun?" diye sorar Blake, utanç dolu bir bakışla elime bakarak.

Arkasında barkod bulunan bir isim rozeti çıkarıyorum, laminat hala loş ışıktaki parıldıyor.

"Hayır, sadece ödünç alıyorum. Yedek jeneratörler yedek gücü çalıştırmaya devam ediyorsa, eczane hala kilitli olacaktır." Rozetini kaldırıyorum. "Ve bu onu açacaktır."

"İyi düşündün, Pearson."

"Biliyorum." Ayağa kalkıp koridorda daha güvenli adımlarla ilerlemeye başlıyorum, çünkü bu bölgede bize zarar verebilecek herhangi bir ısırıcı yok gibi görünüyor.

Katın ortasındaki hemşire odasında, bir ceset masanın üzerine uzanmış, kolları yere sarkmış, sadece kemikleri yerinde kalmış. Üzerinden atlayıp duvardaki çekmeceleri açtım ve dokunulmamış malzemeleri çıkardım. Gazlı bez, dil bastırıcılar, tek kullanımlık eldivenler, iyot ve yarım düzine başka malzeme.

"Buraya gel." Blake'i yanıma çağırıyorum. "Arkanı dön." Sırt çantasının fermuarını açıp, çantası fermuarını kapatmak zorlaşana kadar her şeyi içine dolduruyorum.

"İçinde ne var?"

"İlk yardım malzemeleri, ağrı kesiciler, dezenfektan."

"İyi bulmuşsun," diyor ve artan ağırlığı dengelemek için sırtındaki çantayı yeniden ayarlıyor.

"Tamam, eczane odasına neredeyse vardık. Beni takip et." Yine öncü olarak koridordan ilerliyorum. Sonunda ilaç odasını görebiliyorum. Dışında bir rozet tarayıcı var ve son birkaç odayı geçerek koşmaya başlıyorum.

Aniden duvara çarpıyorum. İki el yanlarımı kavrarken, parmakları derimi delmeye çalışarak sertçe bastırıyor ve kulaklarımın içine bir çığlık saplanıyor. Kafamı çeviriyorum ve tam zamanında, burnuma yaklaşan ve onu yüzümden koparmaya hazır bir ısırmanın açık ağzını görüyorum. Kendi çığlığımı bastırıyorum.

Açık deliği metal bir parça doldurur, Blake'in bıçağı kafatasını delip ağzına saplanır. Isırgan yere yığılır, çenesi hala bir dizi kurmalı diş gibi yukarı aşağı hareket eder.

"Tanrım, lanet olsun." Yüzümdeki salyayı silerim ve az önce altıma işedim mi diye fazla düşünmemeye çalışırım.

"Rica ederim." Blake gülümser ve bıçağı yaratığın kafasından çeker.

"Evet, evet, evet." Hayatımı kurtarmış olmasına rağmen, onun kahramanlığını eliyle savuşturuyorum.

Bana öfkeyle bakar, gözlerini kısar. "Bana sonsuza kadar kızgın kalacak mısın?" diye bağırır Blake.

"Hayır... sadece sen ölene kadar. Ya da ben ölene kadar. Aslında, o şeyin beni öldürmesine izin verseydin, sana kızgınlığım sona ermiş olurdu."

"Sen imkansızsın." Hayal kırıklığıyla başını sallar.

Onu görmezden gelip rozeti okuyucuya okutuyorum. Duygularımızdan daha önemli şeyler var. Küçük ışık kırmızıdan yeşile dönüyor ve kapıyı ittiğimde kilit açılıyor. Bu sefer Blake'in önden gitmesine izin veriyorum, odayı tarayarak girmenin güvenli olup olmadığını kontrol ediyor.

"Temiz," diye fısıldadı, beni nazıkçe içeri çekip arkamızdaki kapıyı kapattı.

"Koridorda kalmalısın," diyorum.

"Neden?"

"Az önce bana saldıran gibi başka ısırğanlar da olabilir. Hızlıca çıkmaya çalışırken sürprizle karşılaşmak istemeyiz, ayrıca burada kapana kısılmak da istemem. Tek bir çıkış yolu var."

Benimle tartışacakmış gibi ağzını açar, ama sonra başını sallar ve koridora çıkar, arkasından kapıyı kapatır.

Jeneratörün yedek gücüyle hala çalışıyor olmasını umarak, doğrudan soğutucu dolaba yöneliyorum. Yüzüme serin bir hava dalgası çarpıyor ve önümde kristaller gibi parıldayan yirmi beşten fazla insülin şişesi, sağlam ve zarar görmemiş bir şekilde duruyor. Hepsini alıp sırt çantama dolduruyorum, kırmamaya dikkat ederek. Odayı tarıyorum ve rafların çoğunun dünyanın sonu geldiğinden beri hala dolu ve dokunulmamış olduğunu fark ediyorum. Onlarca antibiyotik, kolesterol ve tansiyon ilacı, daha güçlü ağrı kesiciler, kas gevşetici, karaciğer ve mide-bağırsak ilaçları... Aklınıza ne gelirse, hepsi burada, ağaçtan olgun bir elma gibi koparılmayı bekliyor.

"Burası bir altın madeni," diye fısıldıyorum kendime, gözümün önündeki her şeyi alıyorum.

Çantam dolduğunda, Blake'in nöbet tuttuğunu umarak kapıyı açtım, ama ortalıkta yoktu. Onu görebilmek umuduyla etrafa telaşla bakındım.

"Blake!" diye fısıldayarak bağıryorum. "Blake!"

Parmak uçlarımda koridorda koşar adım ilerlerken, geçtiğim her odaya bakarken ses çıkarmamaya çalışıyorum. Kafam panik içinde sağa sola sallanıyor. Oda oda, hepsi boş ve en kötüsünü düşünerek daha da endişelenmeye başlıyorum. Aniden durup, arkamda soldaki yoğun bakım odasına bakarken geriye doğru dönerek duruyorum. Kapı çerçevesinin hemen içinde, odaya bakarak duran Blake, sırtı şişkin sırt çantasıyla kaplı.

"Blake!" diye fısıldayarak dikkatini çekmeye çalışıyorum.

İlk başta, onun düşük bir homurtuyla cevap verdiğini sanıyorum, kelime söylemiyor, sadece beni duyduğunu belirtmek için bir ses çıkarıyor. Ama vücudu hareket etmiyor ve homurtu, ilkinden daha uzun ve sabit bir iniltiye dönüşüyor. Blake'in arkasına gizlice yaklaşıp onun etrafına bakıyorum ve sonunda onun neye baktığını görüyorum.

Odanın ortasında, bir ısıricı ileri geri sallanıyor, kaburgaları görünecek kadar zayıflamış ve derisi, tüm kasları erimiş gibi kemiklerinin üzerinde gevşekçe sarkıyor. Blake'e doğru yavaşça ilerlerken zar zor ayakta durabiliyor. Isıricı, dengesini korumaya çalışmak için mumya gibi kollarını öne doğru uzatmış.

"Blake, gidelim," diye fısıldıyorum ona.

Cevap vermiyor. Ne sorunu var bu adamın? Neden bu şeye bakıp kalmış, tıpkı hastaneye ilk girdiğimizde olduğu gibi?

"Blake! Ne yapıyorsun sen? Gitmeliyiz." *Hala cevap yok.*

Öne uzanıp omuzlarına asılı çantayı çekiyorum, ama vücudu sertleşmiş, hemen yerine geri dönüyor. Onun etrafından dolaşmaya çalışıyorum, ama kapı çerçevesini dolduruyor. Isırgan artık ondan altı fitten daha az uzaklıkta, bu yüzden onu tekrar çekiyorum.

"BLAKE!" Ciğerlerimden gelen tüm gücümle bağıryorum, sesim hastanenin tüm katını dolduruyor, bunun onu gerçeğe döndüreceğini umuyorum. Kafası sallanıyor ve bana bakıyor, çığlğın kaynağını buluyor, ama sadece arkasına işaret ettiğimi ve yüzümdeki dehşet ifadesini görüyor.

Isırgan ona saldırırken, Blake son gücünü kullanarak vücuduna uzanır. Blake yüzünün önüne kolunu kaldırarak kendini korur. Isırgan dişlerini koluna geçirir; kan, dirseğinden yere damlar.

Gözlerim neredeyse köşelerinden ayrılacak gibi oldu. *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz...*

Bölüm 25

Elimde bıçakla ve Blake artık kapı çerçevesinden çıkmışken, ısırgana ulaşmam için yer var, ama... çok geç. Öne atılıyorum ve bıçağı çenesinin altına sokuyorum. Bıçak yumuşak, çürümüş eti delip geçiyor, kıkırdağı ezip geçiyor ve beyin sapını deliyor. Yaratık anında kaskatı kesiliyor. Bıçağı aşağı doğru çekip ısırıcıyı geri itiyorum, vücudu yere çarparken yarattığım yeni delikten siyah bir çamur akıyor.

"Ne oluyor, Blake!?" Omzunu tutup beni dönmesini sağlıyorum. "Ne yaptın?"

O da ısırgan kadar sertleşir ve hareketsizce durur. Sanki içimden bakıyormuş gibi. Gözlerini kırpmadan bakan yeşil gözlerinin köşelerinden gözyaşları akar, solmuş tenine damlar. Onu sallayarak tepki vermesini sağlamaya çalışırım, ama tepki vermez.

Dirsek altındaki kolu kırmızı lekelerle kaplı. Kan eli ve parmaklarından akıyor, beyaz fayanslara damlıyor ve küçük bir su birikintisi oluşturuyor. *Kahretsin!* Omzuna asılı sırt çantasını karıştırıyorum, pamuklu pedler, yarısı boş bir şişe isopropil alkol ve bir bandaj çıkarıyorum.

"Blake," diyorum, kolunu elimle tutarak. Yardımımı reddetmiyor, ama ona yardım ettiğimin farkında mı bile değilim, çünkü dokunuşuma tepki vermiyor. Dikkatlice kolunu sıvazlayarak yarayı inceliyorum. Derin kraterlerle çevrili kırık bir kanlı ay, derisine kazınmış, ısırganın dişlerini geçirdiği ön kolunun her iki yanında yarısı görünüyor. Tam da benim ısırığının olduğu yerde. Alkol şişesinin kapağını açıp yaraya bolca döküyorum. Yanması gerekirdi, ama Blake hiç kıpırdamıyor. Yırtık ve parçalanmış eti birkaç bandajla kapattıktan sonra, kanamayı yavaşlatmak için pamuğu yaraya sıkıca bastırıyorum.

"İyi olacaksın Blake," diyorum, kolunu bir rulo bandajla sarıyorum.

Hâlâ şokta ve onu bu durumdan çıkarmam gerekiyor, aksi takdirde buradan canlı çıkamayız. Onun burada, benimle birlikte olmasına ihtiyacım var. Bandajı dişlerimle yırtıp, ruloyu bir kenara atıyorum ve kolunu aşağı çekiyorum. İlk yardım malzemelerini çantasına geri koyduktan sonra çantayı kapatıyorum. Hastanenin bir yerinden düşük bir hırıltı geliyor, ardından ayak sesleri.

Kalbim sıkışan göğüs kafesime çarpıyor. Buradan çıkmamız gerekiyor. Tüm bu gürültü ve kargaşa daha fazlasını çekti — ve kim bilir kaç tane daha var?

"Blake," diyorum gergin bir fısıltıyla, yüzünün önünde birkaç kez parmaklarımı şıklatıyorum ama tepki yok. "Blake, hadi!" Omzunu tutup elimden geldiğince sertçe sallıyorum.

Bir sürü ısırganın bize doğru geldiğini duyduğum için sabrım tükeniyor. Boğuk hırıltıları bu odanın hemen dışındaki koridoru doldurmaya başlıyor. *Bang. Bang. Bang.* Uzaktan bir dizi silah sesi geliyor. Sesler başka bir kattan ya da hastanenin dışından geliyor gibi. JJ ve Greg de başları belada olmalı. *Lanet olsun, Blake!* Düşünmeden elimi kaldırıp ona vuruyorum, yüzünü patlatıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu onu şok halinden çıkarmaya yetmiyor.

Onu bu durumdan kurtarmam lazım. Ellerimi ensesine koyup onu kendime doğru çekiyorum. Parmak uçlarımda yükselip gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, tutkuyla hareket ettiriyorum, onu bana geri getirmek umuduyla onu öpüyorum. İlk başta dudakları soğuk ama sonra benim dudaklarımla ısınmaya başlıyorlar, sanki kalbi dudaklarından atmaya başlamış gibi titriyorlar. Başımı geri çekip ona bakıyorum, umarım yine benimle birlikte.

Blake birkaç kez gözlerini kırıştırır ve sonra bandajlı kolunu tutarak yüzünü buruşturur. "Ahh," diye inler.

Ellerimle yüzünün iki yanını kavrayarak gözlerime bakmasını sağladım, böylece beni duyabilecekti. "Blake, buradan gitmeliyiz."

Kafasını sallamaya çalışır. "Bensiz git." "Hayır, seni bırakmayacağım."

"Geride bırakılmayı hak ediyorum," der, yenilmiş bir şekilde.

Homurtular ve inlemeler giderek yükselir. Nabzım hızlanır ve ensemdeki tüyler diken diken olur. Yaklaşıyorlar ve buradan çıkmazsak, bu odada köşeye sıkışacağız.

Dudaklarımı bu sefer daha güçlü bir şekilde dudaklarına bastırıyorum, ona daha fazlasını istemesini, benimle gelmesini, savaşmasını sağlayacak kadar. "Gidelim!" diyorum, gözlerinin içine bakarak. "Birlikte."

Yüzü kızarır, kalmak mı benimle gelmek mi konusunda kararsız kalmış gibidir. Bunun için vaktim yok, bu yüzden yaralı kolunu tutar ve acı içinde bağırıcaya kadar sıkarım, sonra onu çekip hastane odasından çıkıp koridora doğru koşarım. Sağda, geldiğimiz yolda, düzinelerce

çürümüş ısırganlar, hırslayarak ve çenelerini şaklatarak bize doğru sendeleyerek geliyor. Onları bizden ayıran sadece on beş metre var. *Siktir.*

Başımı diğer yöne çevirip koridorun sonunda bir asansör görüyorum. Hastane sadece yedek jeneratörlerle çalıştığı için, asansörün çalışması imkansız. Bize yaklaşan çürümüş yaratık ordusuna bakıp, başka seçeneğim olmadığını anlıyorum.

"Hadi," diyorum Blake'e ve onu yanımda çekiyorum.

Koridorda asansöre doğru koşarız, devrilmiş hastane yatakları, çürümüş cesetler ve etrafa saçılmış enkazlardan kaçınmak için zikzaklar çizerek. İç organları çıkarılmış ve parçalanmış bir gövdenin üzerinden atlarım.

Asansörde bıçağımı kınından çıkarır ve kapıların birleştiği çatlağa saplarım.
"Blake, yardım et."

Bıçağın sapını kavrar ve çevirir, ellerimi sokup zorla açmaya başlayabileceğim kadar büyük bir boşluk oluşturur. Blake vücudunun ağırlığını kullanarak bir kapıyı yuvasına geri sokar. Bıçağımı kınına geri koyar, asansör boşluğuna bakarım.

"Oh, iyi, birinci katta," derim, Blake diğer kapıyı tamamen açarken.

"Nasıl aşağı ineceğiz?" Kaşlarını çatıyor. "İki kat atlayarak bacağımızı kırabiliriz."

Haklı. Ama başka seçeneğimiz yok. Isırganlar bize yaklaşıyor ve her zamankinden daha hızlı hareket ediyorlar. Belki de birbirlerini yemektense taze bir yemek yeme düşüncesi onları motive etmiştir. Blake hem şaşkın hem de şok olmuş görünüyor, sanki hala ısırıkla boğuşurken bir yandan da bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyor gibi. Bakışlarım kemerine kayıyor, ardından ellerim hızla kemeri çözüyor.

"Ne yapıyorsun?"

Açıklayacak vaktim yok, bu yüzden hareket etmeye devam ediyorum ve kemeri kot pantolonunun halkalarından çıkarıyorum. Tokayı elimde tutarak, asansör kablosuna doğru atıyorum; bileğimi hafifçe hareket ettirerek, kemer kablonun etrafında dönüyor ve bana geri dönüyor. Diğer ucunu havada yakalayıp, tokaya geçirip sıkıca çekiyorum, böylece sabit kalacağından emin oluyorum.

"Al," diyerek ona uzattım. "Git."

Kafasını salladı. "Hayır, önce sen git."

"Sen gitmelisin, Blake."

Sırt çantamı çıkarıp gömleğimi çıkarıyorum, başımdan geçiriyorum.

O, gözleri benim dekoltemde ve açıkta kalan karnımda takılı kalmış halde, zorlukla yutkunur.

"Blake, odaklan," diyorum.

Hızla dikkatini yüzüme çevirir.

"Gömleğim seni tutamaz ve kablolarda yeterli direnç sağlayamaz. Sen kemerle önce git, ben arkandan geleceğim. Ama beni yakalamaya çalışman ya da en azından düşüşümü yumuşatman gerekecek."

Sırt çantamı sırtıma takıp omzumun üzerinden bakıyorum. Onlar on metreden daha az uzaklıkta.

"Git!" diyorum panik içinde.

O başını sallar, kemeri tutar ve şafta atlar. Deri, kabloda kayarken gıcırda ve ancak botları asansörün tepesine çarptığında durur. Blake botunu tavan paneline vurur ve onu kırar.

Kollarını başının üzerine kaldırır ve bana bakar. "Hadi, Casey."

Bir kolunu kavrayarak, kemerle yaptığım gibi kabloya süveteri doladım ve diğer kolunu diğer elimle yakalayıp kendi etrafına doladım. Gözlerimi kapatıp, sıkıca çektim ve birkaç derin nefes alıp kendimi hazırladım. Bir şey ensemin arkasını sıyrır ve bana atlamak için motivasyon verir. Çılgılık atarım, ellerim süveteri sıkıca tutarken kablodan çok hızlı bir şekilde aşağı kayarım. Sanki serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissederim. Botlarım asansöre sertçe çarpar, ama Blake olmasaydı çarpacakları kadar sert değildir.

Kollarını bana sıkıca dolamış, düşüşümü yavaşlatmak için beni yakalamıştı. Elini çeneme koydu ve sonunda gözlerimi açıp onunla göz göze geldim.

"Seni tuttum," diyor Blake.

Cevap veremeden, yüksek bir patlama sesi beni korkutur ve asansör, bir şey ona çarparak sarsılır. Neredeyse dengemi kaybediyorum, ama Blake beni biraz daha sıkı tutar. Birkaç metre uzağımızda, bir ısıricı sırt üstü kıvranıyor, düşüşün ağırlığıyla bacakları kırılmış, bağırsakları gövdesinden dışarı dökülmüş. Blake elimi tutar ve beni, boş asansöre girebileceğimiz, yerinden çıkmış tavan paneline doğru götürür.

"Git," der, iki elimi de sıkıca tutarak.

Ona tüm güvenimi vererek birkaç kez başımı sallarım. Beni asansöre indirir. Başka bir ceset asansörün üstüne çarpar, bu da asansörün sallanmasına ve Blake'in tutuşunun gevşemesine neden olur. Ama ben ayaklarımın üzerine düşerim.

"Çabuk!" diye bağıryorum ona, bıçağımı kınından çıkarıp kapıların birleştiği çatlağa saplıyorum. Blake aşağı iniyor, başka bir ısırgan asansöre çarparak çürümüş kanını üzerimize sıçrattırken, o da ayakları üzerine düşüyor. Bıçağımı çevirerek Blake'in ellerini üst üste koyup kapıları ayırması için yeterince büyük bir boşluk yaratırım. Isırganlar şafta düşmeye devam eder, üstümüzdeki tavana çarparak parçalanır. Her çarpma silah sesi gibi gelir.

Açık asansör kapılarından geçip hastanenin birinci katına geri dönüyoruz. Burası şaşırtıcı derecede sessiz, ama bu böyle kalacağı anlamına gelmiyor.

"Hadi," diyorum, bıçağımı önümde tutarak, gözlerimi dört bir yana dikip bakarak.

Blake ve ben, dikkat çekmemek için enkaz ve çürümüş cesetlerden kaçınarak aceleyle çıkışa doğru ilerliyoruz. Uzakta bir ısırgan ciyaklıyor ve biz birbirimize yakın durarak ilerlemeye devam ediyoruz.

"İyi misin?" diye Blake'e fısıldıyorum.

Korku dolu gözlerle bana bakar ve başını sallar. Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim ve nedense, tek istediğim onu korkusuz yapan kişi olmak. İleride, bir çıkış işareti kırmızımsı bir ışıkla parlıyor. Bu cehennemden çıkmamızın yolu bu.

Hızımı artırıyorum, kapıya ilk ulaşmak için kendimi daha da zorluyorum. Kapıyı açıyorum ve güneşin parlak ışınları bir anda gözlerime giriyor, gözlerimi kısarak başka yere bakmak zorunda kalıyorum. Blake eşiği geçiyor ve kapıyı arkasında kapatıyor. Derin nefesler alıyoruz, nefesimizi toparlamaya çalışırken arka avluyu tarıyoruz.

Tiz bir çığlık dikkatimizi çeker. JJ ve Greg, park yerinin karşısına, yiyecek ve malzemeye dolu bir sedye ve çamaşır arabası itiyorlar. Tekerleklerden biri birkaç saniyede bir gıcırıyor, ancak kamyonetin kasasına ulaştıklarında sonunda sessizleşiyor.

Az önce geçtiğimiz kapı arkamızda açılır. Onlarca ısırgan dışarı dökülür.

"Blake, git," diyorum ve onu ileri itiyorum.

Onun hemen arkasında, JJ ve Greg'e bağıryorum.

Malzemeleri yüklemeyi bırakıp bize bakıyorlar. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayınca, her biri sedyenin bir ucunu tutup sedyeyi kamyonetin kasasına atıyorlar, ardından çamaşır arabasını da atıyorlar. Greg arka kapıyı kapatıp yan tarafa koşarak ön koltuğa atlıyor. JJ arka yolcu kapısını açıp sürücü koltuğuna oturuyor ve motoru çalıştırıyor.

"Hadi," diyorum ve daha hızlı koşmak için kendimi zorluyorum. Blake biraz geride kalıyor ve tamamen duracak diye korkuyorum, bu yüzden onunla aynı hızda koşmak için yavaşlıyorum. Onu geride bırakmayacağım ve geride kalmasına da izin vermeyeceğim.

Kamyonete ilk ben ulaşırım ve içine girerim, Blake'in atlayabilmesi için karşı tarafa geçerim.

"Acele et!" Greg'in sesi panikle doludur.

Blake neredeyse araca atlar.

"Git! Git! Git!" diye bağııyor, arkasından kapıyı kapatırken bir ısırganın kolunu koparıyor. JJ ayağını gaz pedalına basıyor. Lastikler gıcırıyor, park yerinden çıkıyoruz.

Greg koltuğunda geriye dönerek kaşlarını kaldırır. "Siz ikiniz orada ne yapıyordunuz?"

Kendime bakıyorum ve gömleğim asansör kabloına takılı olduğı için üstümde sadece spor sütyeni olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayatta kalmaya çalışıyorduk." "Tabii," diyor Greg alaycı bir şekilde, kaşlarını iki kat kaldırarak.

Blake boş boş bakıyor.

"Dostum, neyin var?" Greg, onun sessizliğini fark ederek sorar. O cevap vermezse, ben veririm. "Blake ısırdı."

JJ'in gözleri dikiz aynasındaki yansımasında büyür. "Ne? Nasıl?"

Greg'in ağzı açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Nasıl olduğı önemli değil," diyorum, çünkü gerçekten nasıl olduğunu bilmiyorum.

Blake sessizdir, dizini sinirli bir şekilde yukarı aşağı sallarken, önündeki hiçbir şeye odaklanmadan bakmaktadır. Sanki kendi planını yapıp, onu uygulamaya koyup koymayacağına karar veriyormuş gibidir.

Greg dudaklarını sıkıca kapatır ve hayal kırıklığıyla başını sallar, tekrar öne döner. JJ, ısırganları ve terk edilmiş araçları atlatırken dikkatini tamamen yola verir.

Blake kapıyı açınca kamyonete bir rüzgar esiyor. Hareket halindeki araçtan atlamaya çalışıyor ama ben ona atlayıp geri çekiyorum.

"Blake! Dur!" Bir elimle kolunu çekerken, diğer elimle gömleğini tutarım.

JJ ona kapıyı kapatması için bağıırken, Greg dönüp onu içeride tutmama yardım etmeye çalışıyor.

"Bir şansın var Blake. Henüz bitmedi!" diye bağıyorum, umarım onu ikna edebilirim.

Onun üzerinden atlayıp kapı kolunu yakalar ve tüm gücümle çekerim. Kapı çarparak kapanır ve rüzgârın esintisi sona erer. Blake yenilgiye uğramış gibi omuzları çöker ve başını öne eğirir.

Nefes nefese ve sinirliyim. "Bu da neydi böyle?"

"Ne?" Gözlerini kısarak yavaşça bana bakar. "Zaten ölmemi istiyorsun."

"Böyle değil, istemiyorum."

Hiç düşünmeden, tekrar kapıya atılır ve onu açar. "Tanrı aşkına!" JJ bağıırır.

Omzunu tutup geri çekerek onu koltuğuna oturtuyorum. Bunu bir daha yapmayacağım, bu yüzden üzerine çıkıp bacaklarımı beline doluyorum, Greg ise kapıyı kapatıp sinirli bir nefes veriyor. Kollarımı Blake'in boynuna dolayarak onu sıkıca sarıp yüzümü boynuna ve omzuna gömüyorum.

"Eğer atlarsan, ben de seninle gelirim," diye kulağına fısıldarım.

Hiçbir şey söylemiyor. Tek duyabildiğim, zor nefes alışı ve çarpıntılı kalbi.

"Bir oda tutun," diyor Greg ön koltuktan, kusuyormuş gibi yaparken.

"Kapa çeneni Greg. Blake'in kendini öldürmemesini sağlamaya çalışıyorum."

"Evet, tamam..."

Blake dışında her şeyi görmezden geliyorum, vücudunun tepkilerine çok dikkat ediyorum. Kalp atışları rastgele hızlanıyor. Bu virüsün bir belirtisi olabilir. Yanağıma değen cildi sıcak. Bu da başka bir olası belirti. Ancak, kasıklarımın baskı yapan sert şişkinlik kesinlikle virüsten kaynaklanmıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, onları sıkıca kapatıp gözyaşlarımı bastırıyorum. Tek istediğim Blake'in hayatımdan çıkmasıydı, ama şimdi bu mümkün olduğu halde, artık istemiyorum. En azından böyle istemiyorum. Bu şekilde değil. Arabayla giderken, Blake'in vücudundaki gerginlik azalmaya başlıyor. Neredeyse bana eriyor, kasları gevşiyor ve başı omzuma düşüyor.

"Şimdi iyi misin?" diye fısıldıyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sanırım," diyor.

"Atlamayacaksın, değil mi?"

Başını hafifçe salladı. "Hayır." "Söz veriyor musun?"

"Evet."

"Orada ne oldu?" diye soruyorum, parmaklarımla ensesini okşayarak. "Sanki tamamen başka bir yerdeymişsin gibiydin."

"Bilmiyorum," diyor. "Ama beni geri getirdiğin için teşekkürler."

"Ne oluyor lan?" diye bağırır JJ. Motor devri yükselir ve kamyon hızlanır.

Blake'in neye bu kadar sinirlendiğini görmek için ondan uzaklaşıyorum. "Ne? Ne oldu?" diye sorarım, ön camdan bir şeyler görebilmek için yolcu koltuğu ile sürücü koltuğu arasına eğilirim.

İleride, ağaçların hemen üzerinde, babamın mülkünün üzerinde siyah bir duman bulutu yükseliyor. Tanımadığım bir araç, giriş yolunun sonunda, kapının hemen önünde park etmiş durumda. Silahımı kılıfından çıkarıyorum, tam dolu olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra silindiri çevirip yerine geri takıyorum. Greg av tüfeğini pompalıyor.

"O ne?" JJ parmağıyla işaret ediyor.

"Ne ne?" Blake, sersemliğinden sıyrılarak soruyor. Öne eğiliyor ve bana yaslanıyor.

JJ'in parmağını takip ederek gözlerimi kısıyorum. Yolda ne olduğunu, neye baktığımı anlayacak kadar net görebilmek için bir an bekliyorum. Gördüğümde ağzım açık kalıyor.

"Bu bir ceset."

Bölüm 26

Lastikler kayarak durur ve kahverengi tozlar havaya uçar. Arabadan ineriz ve kapının önüne park etmiş tanıdık olmayan kamyonete doğru koşarız. Dikenli telin üzerine büyük bir halı atılmış ve teli ezerek güvenli bir geçiş yolu oluşturmuştur. Gözlerim cesede kayıyor. Tanıdığımız biri değil ve ısırgan da değil. Bir erkek. Pis. Kırklı yaşlarında, dağınık, koyu sakallı ve kısa saçlı. Kafasının ortasında bir kurşun yarası var. Anında ölmüş, gözleri açık kalmış, gökyüzüne bakıyor.

Dumanın kaynağı, Chicago sokaklarında geceleri park edilmiş, çukurlar ve çizikler sayesinde yeni boya renkleri biriken, güvercinlerin tuvalet olarak kullandığı kamyonetinden başkası değil. Birden fazla kez camları kırılmış, hırsızlar değerli bir şey bulmayı ummuşlar ama 2000'lerin pop müzik karışık CD koleksiyonumu bırakmaya karar vermişler. Görünüşe göre, *değer* kavramımız biraz farklıymış. Ama Old Blue sonunda ön bahçede sonunu buldu. Boyası, yanan lastiklerden ve koltuk döşemelerinden yayılan kalın siyah isle kaplandı.

JJ mülkün kapısını açar ve iterek açar. Kamyonetin arkasında, çimlerin üzerine dağılmış, yanan metal yığınının daha endişe verici ve rahatsız edici bir manzara vardır.

"Aman Tanrım," diye bağırarak ateşin yanından koşarak geçiyorum.

Üç ceset çimlerin üzerinde uzanmış, kanları her yöne metrelerce uzanan çimleri lekeliyor. Bazıları, ateşin ısıyla kaynayıp kuruyarak, saklandıkları yerin mavi boyasının kenarına bile yapışmış.

Cesetleri inceliyor, yaralı olup olmadığını kontrol ediyoruz, kim olduklarını veya nasıl olduğunu hemen anlayamıyoruz.

"Kim bu?" Greg çılgınca bağırıyor.

"Ben... Bilmiyorum," diyorum ve yüzlerini görebilmek için birini ters çeviriyorum. Vücutları kurşun delikleriyle dolu, giysilerinin önünü, muhtemelen hissedebileceklerinden daha fazla yerde lekelenmiş küçük kırmızı daireler. Ağzıları gevşemiş, son çığlıklarını kalıcı hale getirmiş. Hiçbirini tanımıyorum. Ama giyim tarzlarını ve daha da önemlisi kokularını tanıyorum. Vücut kokusu, çürüme ve

, ciğerleri tıkayan pislik ve kötülük kokusuyla karışmış. Onlar yakıcılar.

Görüş alanımın kenarında bulanık bir hareket yakalarım. Jimmy amca elinde yangın söndürücüyle çimlerin üzerinde koşar. Pimi çeker ve kamyonumu yutan alevlerin üzerine yoğun beyaz bir köpük püskürtür. Birkaç saniye içinde yangın söner, yerine köpüklü yangın söndürücünün hafif buharları geçer. Sanki yangının ruhu bu dünyadan ayrılıp başka bir yerde yıkım yaratmaya gidiyormuş gibi.

Babam elinde silahla garaj yolundan aşağı doğru yürürken, sanki bölgenin henüz güvenli olduğundan emin değilmiş gibi sağa sola bakınıyor.

"Herkes iyi mi?" diye soruyorum ona yaklaşırken.

"Oh, biz iyiyiz. Ama bu adamlar için aynı şeyi söyleyemem." Babam, silahıyla yerde yatan adamları işaret ediyor, sanki onlara birkaç el daha ateş etmeye hazırmış gibi.

"Ne oldu?" diye sorar JJ, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Siz gittikten yaklaşık kırk beş dakika sonra ortaya çıktılar. Kamyonetlerini kapıya park ettiler ve dikenli telin üzerine halıyı atarak gizlice içeri girmeye çalıştılar. Neyse ki Jimmy onları fark etti ve biz de silahlanıp, sahte eve ulaşmadan üzerlerine ateş açtık."

Greg cesetlere bakar. "Onlar kim?"

"Kim olduklarını bilmiyorum, ama artık ölüler." Babam onlara tükürdü.

"Onlar yakıcılar," dedim.

"Ne?" diye hep birlikte cevap verdiler.

"Burners. Dünya sona ermeden önce de boktan insanlar olan, ama şimdi onları durduracak kimse olmadığı için daha da boktan hale gelen insanlar. Bilirsin, burners?" Yüzlerine bakarak aralarında gidip geliyor.

"Neden onlara boktan insanlar demiyorsun?" Greg başını eğdi.

"Kulağa pek hoş gelmiyor," dedim.

"Daha önce böyle adamlar görmedik." JJ dudaklarını büzüyor.

"Şey, Chicago'nun her yerindeydiler ve herhangi bir ısıricıdan yüz kat daha tehlikeliler. Bir süreliğine, onların da enfekte olduğunu düşündüm, sadece şiddet uygulamak isteyen ama hala bir şekilde beyni çalışan çılgın ısıricılar gibi. Ama bunun hayal ettiğimden daha kötü olduğunu fark ettim. Bu insanlarda bir sorun yok, en azından tıbbi olarak. Onlar sadece kötü."

"İyi haber şu ki, bu Chicago'da oldu. Bence burada oldukça güvendesiniz, çünkü babanın evinin çevresinde kilometrelerce boyunca kimse yaşamıyor," diye Greg araya girer.

"Haklı," diyor Blake, sonunda sohbe te katılıyor. Kolunu yanına indiriyor. "Arayışlarımızda böyle birine rastlamadık," diye ekliyor.

"Belki eskiden öyleydi, ama artık değil." "O zaman neden şimdi buradalar?" diye sorar JJ.

"Büyük şehirler talan edildi, yani..."

"Arayacaklar," diyor Blake, cümlemi tamamlayarak.

"Aynen öyle, ve kış yaklaşırken çaresiz kalacaklar. Wisconsin'in kırsal kesimlerinde, muhtemelen boş duran ve alınmaya hazır tonlarca yazlık ev var. Ayrıca tatlı su gölleri de var ve çoğu insan muhtemelen hava nedeniyle güneye gitmiştir. Bu da burayı en kötüler için ideal bir bölge yapıyor."

"Burayı izliyor olmalılar," diyor babam, yolun ötesine bakarak ufku tarıyor. "Dört adamımız ayrıldıktan kısa bir süre sonra saldırımları tesadüf olamaz."

"Hayır, eminim ki tesadüf değildi." Jimmy amca babamın yanında duruyor.

"O zaman çevremizi daha da güçlendirmeliyiz. Çitlerimiz ısırganları uzak tutmak için yapılmıştı, silahlı bir grup kararlı insanı değil." Babam burnundan keskin bir nefes verir.

"Yol boyunca çitlere elektrik akımı eklemeye başlayacağım," diyor Jimmy amca.

"İyi." Babam başını sallar. "Ve bende bol miktarda dikenli tel ve sac var. Çiti biraz daha yükseğe inşa edebilir ve birkaç tuzak ekleyebiliriz. Çok iş olacak ama..."

"Başka seçeneğimiz yok," diye araya girerim.

"Hayır... yok." Babam başını sallar ve yere bakar. Eminim düşüncelere dalmıştır. Saldırı ve yeni tehdit göz önüne alındığında, hepimizin başına gelebilecek tüm korkunç senaryoları kafasında canlandırıyor. Ama şimdi endişelenmenin sırası değil. Harekete geçme zamanı.

"Hey," der babam, dördümüze bakarak. "Koşunuz nasıl gitti? İnsülin bulabildiniz mi?" Yüzü heyecanlıdır; verebileceğimiz tek iyi cevabı duymayı umut etmektedir.

Rahatsız edici bakışlar atıyoruz, aramızda kasvetli bir sessizlik hakim, kimin ilk konuşacağına karar vermeye çalışıyoruz, paylaşmamız gereken karışık haberleri nasıl vereceğimizden emin değiliz. Bu süre içinde, babamın ve amcamın yüzleri hayal kırıklığına dönüşmüş, hızlı cevap veremediğimiz için en kötüsünü varsayıyorlar.

"Aldık," diyorum sonunda, önümdeki iki adamın yüzlerinin yeniden neşeyle aydınlandığını izlerken.

"Bu harika! Ne kadar?"

"Elaine'in reçete edilen dozunu bilmediğim için tam olarak emin değilim, ama en az sekiz aylık bir miktar olduğunu söyleyebilirim."

"Bu bize onu bulmak için çok zaman kazandırır," diyor Jimmy amca, gururla oğullarının omuzlarını okşayarak başını sallıyor. "İyi bir şey yaptınız."

Babam yüzlerimizi inceler ve hikayemizin daha fazlası olduğunu anlar. "O zaman neden hepiniz bu sabah biri mısır gevreğinize işemiş gibi görünüyorsunuz?"

Blake'e olanların gerçekliğini saklayamayız. Kötü haberi onlara vermek için öne çıkarım, ama Blake beni geçip omzumdan iterek önüme geçer. Kolunu yarasının üzerine çekip onlara göstermeleri için uzatır. "İşte bu yüzden."

Yüzlerinde şaşkınlıktan dehşete, endişeye kadar bir dizi duygu belirir.

"Ne oldu?" diye sorar babam. Gözleri yaşlarla dolmuş, dudakları hafifçe titriyor, sanki Blake'in kaderi çoktan belirlenmiş gibi.

"Isırıldım," der, bariz olanı söyler.

"Nasıl?" diye sorar babam, buna neden olan koşulları bilmek ister.

"Gözden kaçırdığım odalardan birinde bir ısırıcı vardı. Casey ve ben çıkmak üzereydik, o da ona saldırdı. Tepki verecek zaman yoktu, ben de onu itip kenara çektim ve sonra bu oldu." Kafasını yaraya doğru çevirip bana kısa bir bakış attı.

Gözlerimi kısıyorum ama kimse fark etmesin diye hemen gevşetiyorum. Blake olanlar hakkında yalan söylüyor ve nedenini bilmiyorum ama şimdilik hiçbir şey söylememeye karar veriyorum.

"Blake," diyor babam gergin bir fısıltıyla, sesi çatallanıyor, ikinci komutanına yaralı bir köpek yavrusu gibi bakıyor.

"Dale." Blake babamın ensesini tutar ve onu hafifçe çeker, ani kuvvetle onu sarsar. "Ben iyi olacağım. Casey, ısırıcıya dönüşmeme ihtimalimin yüzde altmış altı olduğunu söylüyor. Şans benim lehime, bu yüzden aceleci davranmaya gerek yok." Onu bırakıp hepimizden uzaklaşır, bir kez durup geriye döner. Derin veya nazik bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, ama son anda fikrini değiştirir ve yürümeye devam eder.

"Nereye gidiyorsun?" diye
sesleniyorum. "Gözaltı
hücrelerine."

"Henüz buna gerek yok," diyor babam. Bana bakarak talimatlarını tekrar kontrol ediyor. "Değil mi, Casey?"

"Blake, Nome'a dönüşme ihtimalin için hala yirmi saatten fazla zamanın var, bu yüzden acele etmene gerek yok. En azından şimdilik," diye bağırırım.

"Temizlen, sıcak bir yemek ye, sonra bu gece oraya gidebilirsin dostum." Babam başını sallar.

Blake, bunun zahmete değer olup olmadığını tartışıyor gibi görünüyor. Sanki bir belirsizlik içindeymiş gibi, eninde sonunda oraya gitmesi gerektiğini biliyor. Sonunda kabul etmiş gibi görünüyor ve bize doğru yürüyor. "Tamam, bu karışıklığı temizlemenize yardım edeceğim, sonra da her şeyi yapacağım."

Kaderinin belirsiz olduğu düşünülürse, kimse onun akşam planına itiraz etmiyor.

"Bu insülini Elaine'e götüreceğim," derim ve etrafımda cesaret verici mırıldanmalar yükselirken, acil tıbbi ihtiyaç için yola çıkarım.

Arkamı dönüp Blake'e bakıyorum. Onun yaşadıklarına kalbim sıkışıyor. Bunu çok iyi biliyorum. On iki saat sonra kendini kötü hissetmeye başlayacak ve umarım benimle aynı kaderi paylaşır. Blake eğilir, bir brülörün ayaklarını tutar ve onu çimlerin üzerinde sürüklemeye başlar. JJ ona katılır ve diğer yarısını kollarından tutar. İkisi, gevşek bir ip gibi sallanan cesedi havaya kaldırır.

"Onları nereye gömelim?" diye sorar JJ, babama ya da kendi babasına bakarak.

"Gömmeyeceğiz," der babam hiç tereddüt etmeden. "Onlar gömülmeyi hak etmiyorlar."

Jimmy amca ve babam birlikte başka bir cesedi kaldırır.

"Dünyanın yanmasını istediler... peki, kendileri de yakacak odun olsunlar." Babam, cesede tükürerek onlara olan nefretini vurgular.

Bölüm 27

Dişlerimi sıkıp, mükemmel derecede gevrek ama yumuşak eti parçalıyorum. Embriyonik kubbenin içinde hapsolmuş altın rengi sıvı ağzımda patlayarak çenemden aşağı akıyor. Pastırma, yumurta ve peynirli tost inanılmaz bir lezzet ve Blake'e bu sabah, anıları hala sağlamken yiyebileceği son kahvaltı olabileceği için sunuldu. Onun sadık muhafızı olarak ben de bunun meyvesini topluyorum.

"Burada oturup beni izlemek zorunda olmadığını biliyorsun." Blake, hücresinin parmaklıklarından bakıyor, yüzünde hafif bir tiksinti ifadesi var, muhtemelen benim pervasızca ve umursamazca yemek yememden dolayı.

"Biliyorum. Ama istiyorum," ağzım yemekle dolu halde cevap veriyorum. "Şey... teşekkürler. Aslında bu gerçekten..."

"Özellikle de babam sana ölüm hücresindeymişsin gibi davranıp bu lüks yemekleri yedirirken. Elaine'e en iyi yemekleri senin için hazırlatıyor. Yani, şuna bak." Bacon ve kolay pişmiş yumurta ile kaplı, eritilmiş peynirle kaplanmış, tuz ve karabiber serpilmiş bir dilim tost daha kaldırıyorum. "Bu bir şaheser." Ağzımın alabileceği kadar büyük bir ısırık daha alıyorum.

"Benim pahasına eğlendiğine sevindim." Ağzımı dolduracak kadar çiğneyerek başımı salladım. "Mm-hmm."

Blake ayağa kalkar ve hücresinin geçer. Ellerini parmaklıklara dayayarak, alnını soğuk metale yaslar ve kaşlarını kaldırarak bana şüpheyile bakar. Yüzü kızarmış, saç çizgisinden ter damlıyor. Berbat görünüyor ve eminim kendini de öyle hissediyordur, ama bir kez bile şikayet etmedi.

"Ya da belki," diyor Blake, "benim o canavarlardan biri olmama umut ediyorsun ve sadece gösteriyi izlemek için burada olmak istiyorsun."

"Hayır. Aslında hafızanı kaybetmeni umuyorum."

"Ne? Neden?" Başını geriye doğru çekiyor.

"Böylece ne kadar pislik olduğunu unutursun." Ona gülümserim, gamzelerimin olabildiğince belirgin olmasını sağlamaya çalışırım.

O gülümser ve saatine bakar, saati not eder ve ısırıldığı zamana göre hızlı bir hesaplama yapar. "Görünüşe göre, dileğinin gerçekleşip gerçekleşmediğini görmek için sadece yirmi dakika daha beklemen gerekecek."

Yüzündeki endişe çizgilerini fark ediyorum ve gülümsemem kayboluyor. Neşeli tavrım ve durumu hafifletme çabalarım, onun kaderinin yaklaşmasıyla birlikte etkisini yitiriyor. Parlak gözleri donuklaşmış, rastgele hareketler yapıyor, muhtemelen çılgınca dönen düşünceleriyle uyumlu olarak. Tabağımı masaya koyuyorum ve ellerimi ve yüzümü peçeteye silerek kendimi topluyorum.

"Korkuyor musun?" diye ciddi bir tonla soruyorum. Ben korkuyorum, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Yüzündeki ifadeden, hayır demek istediğini anlayabiliyorum. Sert davranmak ve hayatında yaşadıklarına kıyasla bunun hiçbir şey olmadığını göstermeye çalışmak istiyor. Ama bundan sonra olabileceklerin ciddiyeti karşısında o bile bunu taklit edemiyor. "Evet," diyor, sanki duymamı istemiyormuş gibi, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Korkma. Eminim bir şey olmaz."

"Neden?"

"Çünkü sadece iyiler genç yaşta ölür, bu yüzden sen sonsuza kadar yaşayacaksın."

Bana bakıyor; yüzü hareketsiz. Hafifçe öksürmeye başlıyor, boğazında tutuyor, ama kısa süre sonra öksürüğü serbest kalıyor. Ağzı açılıyor ve benim esprili sözlerimden biraz rahatlayarak, derin ve kahkaha atıyor.

Blake karyolasına oturur ve sonunda yemeğe başlar. Akışkan yumurta sarısı pıhtılaşmıştır, ama umursamıyor gibi görünüyor. Yemek yerken birkaç kez saatine bakar. Ondaki gözlerimi alamıyorum çünkü korkuyorum ve içten içe onu kaybedeceğimden endişeleniyorum. İşkence gibi belirsizlikten geçen yüzünü ve gözlerini inceliyorum. Birkaç saniye arayla bakışlarımız buluşuyor. Gözlerinde, onun için iyileştirebilmeyi dilediğim bir korku var, ama her şey düzeltilemez.

Ona kötü bir sonun geleceği konusunda şaka yapsam da, benim yaşadığım şansın aynısını onun da yaşamasını umuyorum. Isırıldığımda oluşan yara izime bakıyorum ve Blake'in yaşadığı o acı bekleyişi yaşamadığımı fark ediyorum, çünkü o zamanlar daha iyi bilmiyordum. İlaçların etkisiyle çıldırmış ya da bilinç kaybı yaşayan bir hastanın beni ısırıldığını düşünmüştüm, hepsi bu kadar. Onun yaşadıkları çok daha kötü. Sadece belirsiz olan şeylerden korkarız ve şu anda Blake'in geleceği belirsiz. Hayatı pamuk ipliğine bağlı.

"Hastanede donakaldığım anı hatırlıyor musun?" diyor ve beni düşüncelerimden koparıyor.

Başımı kaldırıp, hücresinin yan duvarına bakışlarını izliyorum. Hastanedeykenki bakışıyla aynı, sanki tam da o gün olduğu yerde duruyor gibi.

aynı yerde duruyormuş gibi.

"Unutamadım... istesem bile," diyorum.

Blake başını sallar ve kızarmış yanaklarından gözyaşları akar. Aniden, iki eliyle aynı anda yüzüne tokat atar ve derin bir nefes verir.

"Onu tanıyordum," diye itiraf eder.

Ayağa kalkıp hücreesine doğru yürüdüm, kollarımı parmaklıkların arasından geçirip kendi haline bıraktım. "Kimi?" diye sordum, söylediklerini tam olarak anlamamıştım.

"Isırgan. Beni ısırın." "Onu tanıyordum da ne demek istiyorsun?"

Blake gözlerimin içine o kadar yoğun bir bakışla bakar ki, sanki ruhunu görmemi istermiş gibi, böylece kendisi söylemek zorunda kalmaz. "O benim arkadaşımdı. Birlikte SEAL'lerdeydik. Adı Grant'tı ve beni birden fazla kez kurtardı, ben de onu. Böyle bir bağdan daha yakın olamazsın." Yüzündeki ifadeden, bu ölüm kalım anlarının, bir başkasının senin için kendini tehlikeye attığı anların, zihninde bir tiyatro sahnesinde canlandığını görebiliyorum.

Sanki o kadar acı verici bir şeyi yeniden yaşamak istemiyormuş gibi, anıları kafasından silmeye çalışır gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. Blake gözyaşlarını siliyor, tavana bakıyor, derin bir nefes alıp veriyor. "Grant şehre ziyarete gelmişti. Stres atmak için içmeye çıkmıştık. Ertesi gün, kendini berbat hissediyordu. Ben de kendimi pek iyi hissetmediğim için, bunun akşamdan kalma olduğunu düşündüm. Ona sakın olmasını, bol bol sıvı almasını ve alkolün etkisini gidermek için güzel ve yağlı bir şeyler alacağımı söyledim. Ama akşamdan kalma hali ertesi gün bile geçmedi ve sonra işler gerçekten garipleşmeye başladı. Hafızası bozulmaya başladı ve bunu önceki gece baygınlık geçirdiği için eve nasıl geldiğimizi hatırlamadığını kastetmiyorum, ama

... benim adımla ya da kendi adını hatırlayamıyordu. Panikledim ve onu hastaneye götürdüm."

"Doğru bir hareketti," diyorum.

"Evet." Hücrenin uzak duvarına dönüyor, sırtı bana dönük. "Şey, belki de değil." Blake yumruğunu beton bloğa vuruyor, orada tutuyor. Kolunun titremeye başladığını görebiliyorum, sanki onu itip geçmeye çalışıyor, içinde hapsolmuş suçluluk duygusunu serbest bırakmaya çalışıyor gibi.

“Lobide bekliyordum. Doktorlar bazı testler yapmaları gerektiğini söylediler, ama bir şeyler ters gidiyordu. Hemşireler ve doktorlar telaşla içeri girip çıkmaya başladılar. İlk başta sadece aceleci ve meşgul görünüyorlardı, ama sonra telaşları korkuya dönüştü ve ben büyük bir şeylerin olduğunu anladım. O zaman ilkini gördüm. Bir hasta kanlar içinde çift kapıdan dışarı çıktı ve görünüşü... Blake bana dönerek başını salladı. Bakışları yere düştü, var olmayan bir şeyi tarif etmeye çalışıyordu. "Böyle bir şey görmemiştim. Saniyeler sonra, hastanede kaos çıktı. Etrafımda çığlıklar vardı, insanlar çıkışlara koşuyordu, bazıları kanlar içinde, bazıları ise hala zarar görmemişti. Arkadaşımın götürüldüğü yerden giderek daha fazla *o şeylerden* dışarı akıyordu. Onun öldüğünü düşündüm." Blake hücre kapısına doğru yürürken ellerimi tuttu. "Geçen gece yemekte bize farklı sonuçlardan bahsettiğinde, daha iyi bilseydim onu kurtarabileceğimi fark ettim."

Elimi sıkarken yüzünden yeni bir gözyaşı seli akmaya başladı. Aslında elimi çok sıkıyordu, kollarımda ağrı hissediyordum ama o anda buna katlanmaktan çok mutluydum. Artık her şey mantıklı geliyordu. Bu yüzden bana bu kadar kızmıştı, akşam yemeğinde öfkeyle kalkıp gitmişti. Ölmüş arkadaşını terk ettiğini düşünürken, bir şansı olan birini terk etmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Bu yüzden sana inanmak istemedim. Çünkü sana inanmak, benim katlanamayacağım kadar korkak, bencil ve kötü olduğum anlamına geliyordu. Bu, en ufak bir tehlike belirtisinde sadece kendimi düşündüğüm anlamına geliyordu. Bu, arkadaşımı geride bıraktığım anlamına geliyordu. O olmasaydı, şu anda burada duruyor olmazdım. Suriye'deki bir kampta, kafam kesilmiş ya da bacaklarım ülkenin öbür ucuna fırlatılmış halde kumda çürümüş olarak yatıyor olurum. Tehlike bize doğru bağırarak geldiğinde ve Grant ile benim aramda kalakaldığında, o tehlikeye göğüs gerdi ve benim hayatımı seçti. Aynı şey o hastanede de olduğunda... ben kaçtım."

Ellerini sıkıp yukarı doğru kaldırıyorum, gözlerinin de onları takip etmesini umuyorum ve öyle oluyor. "Bilmiyordun. Bilmen mümkün değildi."

Blake uzaklaşmaya çalışır, ama ben onu geri çekip, onunla ilgilenmeye devam ederim. Bana karşı pislik gibi davrandığı için kendini suçlayabilir, ama bunun için kendini suçlamasına izin vermeyeceğim.

"Hey, ben de seninle aynı şeyi yaptım, Blake."

Kafasını geriye doğru eğiyor, hem şaşkın hem de merakla, benim hayatımdaki hiçbir şeyin onun yaptıklarına eşdeğer olabileceğinden emin olamıyor.

"Hastanede çalışıyordum, hatırladın mı? Her şeyin mahvolduğu gece nöbetim vardı ve hastalarım dönüşmeye başladığında ve insanlar ölmeye başladığında, ne yaptığımı biliyor musun?"

Gözlerim ileri geri hareket ediyor, onun bariz cevabı vermesini bekliyorum, ama o sadece başını sallıyor.

"Kaçtım. Çıkıştan dışarı koştum ve arkama bakmadım. Tüm hastalarımı, tüm iş arkadaşlarımı, ekibimdeki herkesi terk ettim. Onları kendi başlarına bıraktım. Ve eğer kaçmasaydım

... şu anda ölmüş olurdum. Sadece bununla kurtulduğum için şanslıydım." Kolumu kaldırıp ona yara izini tekrar gösterdim. Birinin dişlerinin pürüzlü izi, sanki diş kalıbı derime kazınmış gibi, soluk bir lekeye dönüşmüş, ters bir dövme gibi, rengini de beraberinde götürmüş.

Blake, ısırık izini benimkinin yanına tutuyor. İkimizin kolundaki izler neredeyse aynı yerde ve o ikisini karşılaştırarak durumun ciddiyetini kavlıyor.

"Muhtemelen haklısın. Ama yine de yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Onu kurtarmaya bile çalışmadım."

"Hey." Onu bu iç karartıcı durumdan çıkarmak için kolunu sıkıyorum. "Yaptığın şeyden gurur duymak zorunda değilsin. Ama kendine merhamet etmelisin. Olanları değiştiremezsin, bu yüzden bunu kabullenmelisin."

Bana bakıp başını salladı, hiçbir şey söylemedi. Kendini kolayca affedemeyeceğinden eminim, ama birkaç dakika sonra, bu onun bir daha uğraşması gereken bir sorun olmayabilir. Blake saatine bakmak için başını yana eğdi. "Sadece beş dakika kaldı."

"Bunu yalnız başına yapmak ister misin?" "Kalmanı istiyorum."

"Tamam o zaman. Kalacağım."

Sessizlik odayı sonsuza kadar sürecekmış gibi doldurur, dakikalar buzdolabındaki bir buz küpü kadar yavaş erir, sonsuza kadar bir arada kalabileceği sıcaklığın sadece birkaç derece üzerinde. Blake derin bir nefes alır ve gözlerini kapatır.

"Bekle," derim.

Gözleri birden açılır. "Ne!?"

"Arkadaşının hafızasını kaybettiğini söylemiştin, değil mi?" Parmaklarım, kafamda dans eden düşüncelerimi görselleştirircesine önümde ileri geri zıplıyor.

"Evet."

"Demek o bir
Nome'du." "Sanırım
öyle."

"Ama kaçarken hastanede gördüğün zaman ısırgandı." Hücrenin önünde volta atarak, bu senaryodaki parçaları birleştirmeye çalışıyorum, Blake'e değil, daha çok kendi kendime konuşuyorum.

"Yani, tabii ki. Bu yüzden bu hale geldim." Blake, sanki olanları hatırlatmam gerekmiş gibi kolunu kaldırıyor.

"Hmmm." Kafamı ovmaya başlıyorum, beynimi çalıştırarak fark ettiğimi düşündüğüm şeyi çözmeye çalışıyorum.

"Ne oldu? Ne düşünüyorsun?"

"Hastaların Nome'lara dönüştüğünü gördüm, hastaların ısırganlara dönüştüğünü gördüm, ama ısırganlar Nome değildi, ya da tam tersi."

"Ne demek istiyorsun? Her ikisinin de olabileceğini biliyoruz."

"Doğru, ama bir Nome ısırıldığında ısıricıya dönüşürse ne olur? Ne olursa olsun. Sanki ek enfeksiyon sistemi anında aşırı yükler ve geriye kalan her şeyi bozar, onları daha da geriletir." Yürümekten vazgeçip, bu fikri sindirmeye çalışıyorum.

"Böyle bir şey gördün mü hiç?"

"Hayır. Şehirde bir Nome'un saldırıya uğradığını gördüğümde, her zaman birden fazla ısıricı tarafından saldırıya uğradı. Onlar parçalanır ve yerinde yenilirdi, bu yüzden dönüşme şansı hiç olmazdı." Kafamda bir ampul yandı. Gelip tesisi saldıran ısıricı sürüsü... Bu bana hiç mantıklı gelmemişti. O kadar çok ısıricıya dönüşmek? İstatistiksel olarak imkansız.

"Otobüs!" diye bağıryorum.

"Otobüs ne olmuş?" Blake anlamıyor ve benim saçmalıklarımın yardımcı olmaktan çok kafa karıştırıcı olduğunu anlayabiliyorum.

"Otobüs normal insanlarla dolu olsaydı ve biri dönüşseydi, ısırgan diğerleri kaçarken mümkün olduğunca çok kişiyi saldırdı. Hayatta kalanların dönüşmesi günler sürerdi ve her yere dağılırlardı. Ama" —tekrar volta atmaya başlıyorum—"otobüs birden fazla ısırgan tarafından saldırıya uğrasaydı, insanlar kaçarken ve ölürken aynı kaos yaşanırdı. Yine de imkansız. Tabii ki..."

Hücreye koşup parmaklıkları kavrırım, yüzümü iki parmaklığın arasına sıkıştırırım. "Ya otobüs Nome'larla doluysa ve sadece bir ısıricı varsa? Nome'lar saldırı karşısında çok şaşkın olurlar. Kaçmaya çalışır, birbirlerinin üzerine düşerler, özellikle de otobüsün kapısı kilitliyse. Arkadaşına olanlara bakılırsa, tüm Nome'lar ısıricıya dönüşür."

Blake başını eğdi. "Ama tüm Nome'lar otobüse nasıl binmiş olabilir? Ve otobüsü kim sürüyordu?"

"Biri onları kasten taşıyor olmalı ve bir şeyler çok ters gitmiş."

"Kim bir grup rastgele Nome'u ister ki?"

"Yem, bedava işgücü veya bir ordu isteyen biri." Burada görmedikleri gerçekler şaşırtıcı, bir lanet ve bir lütuf karışımı. Bir yandan, Nome'ların işgücü ve kişisel zevk için köle olarak kullanıldıklarını veya başkalarını tuzağa düşürmek için kullanıldıklarını görmediler. Bu aynı zamanda hazırlıklı olmadıkları anlamına da geliyor. Ama hoşumuza gitse de gitmese de sorunlar geliyor. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum.

Blake'e dönüyorum, onun hala odada olduğunu neredeyse unutmuşum. Alın ter damlalarıyla kaplı, hücredeki tavan ışığı altında parıltıyor. Saatine bakarken, normalden çok daha sık, zorlukla yutkunuyor.

"İyi misin?" Ses tonumu yumuşatıyorum, tüm varsayımlarımın onun aklını olabileceklerden uzaklaştırmaya yardımcı olmadığını fark ediyorum.

"İyiyim." Refleks olarak terini siler, gözlerini saatinden ayırmaz. "Sadece başım ağrıyor." Blake saatin yüzüne dokunur, arka arkaya derin ve ağır nefesler alır. "Yaklaşık bir dakika oldu."

"Her şey yoluna girecek." Pozitif kalmaya çalışarak zorla gülümsüyorum, ama o hala saatine bakarak göz göze gelme yarışından vazgeçmiyor.

Hücre kapısına geri dönüp parmaklıkların arasından uzanıyorum. Eli tutacak kadar yakın, bu yüzden onu kendime doğru çekerek trans halinden çıkarıyorum.

Blake dik durur, tereddüt eder, sanki eski haline dönmek ister gibi, ama bunun yerine ağırlığını değiştirir ve yaklaşır, parmaklarını benimkilerle birleştirir.

"Teşekkür ederim," diyor sadece, ve ben ilk başta sadece gülümsüyorum, bu anda onu rahatlatabilecek herhangi bir kelime bilmiyorum, ama sonra aklıma geliyor. Eğer tüm anılarımı kaybetmek üzere olsaydım, en çok neyi isterdim?

"En güzel anın nedir?" diye soruyorum, sanki ona popüler bir soru sormuşum gibi bana bakmasını izliyorum. Cevabını açıklamaktan duyduğu korku ile doğru cevap olup olmadığından emin olamamasının karışımı.

"Ne? Neden?" diye soruyor, bunun aramızda gerçek ve samimi bir şey olup olmadığından, saatinin rakamları değişmeden önce ona en ufak bir rahatlama sağlayacak bir şey olup olmadığından emin olamıyor.

yoksa bu anı sadece kendi zevkim için, kendime özel bir işkence gösterisi olarak mı kullanıyorum.

"Onları kaybedersen diye."

Burun köprüsüne bakarak, oluşan ve düşmeye hazır olan bir gözyaşını hızla siler. Hafızasını arayan iç dünyasını görebiliyorum, sinir uçları, iki parmak bir dosya dolabının içindeki dosyaları karıştırır gibi, sabit diskini didik didik ediyor.

"En sevdiğinizi hatırlatayım diye."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır, şakaklarının yanındaki damarlar rahatlayarak gevşer. "Bu kolay," der.

"Nedir o?" diye soruyorum. "Sen."

Kan akışının artmasıyla gelen heyecanın sıcaklığı onu gergin bir renkte parlatıyor ve bunun kendi alaycı esprisini beklediği için mi, yoksa gerçek duygularını gösterdiği için mi olduğunu anlayamıyorum.

"Vay canına," onun itirafına biraz şok olarak söylüyorum. "Enfeksiyonun dördüncü bir sonucu olduğunu bilmiyordum."

"Ha?" Yüzü aniden parlaklığını yitirir, ateşten çıkarılmış bir kömür gibi, buz gibi bir göle atılmış gibi. "Ne demek istiyorsun?" Sesi artık klinik bir tondadır, tıpkı bir hastanın doktora tıbbi bir terimin tanımını sorması gibi.

"Yeni organların büyümesi. Bu inanılmaz bir tıbbi anomali olurdu, ama sen bir kalp büyüttüğüne göre mümkün olabilir."

Kafasını salladı, ama yüzündeki gülümseme öfke veya rahatsızlık hissini ele veriyordu. "Oh, hadi ama. Zaten bir kalbim vardı."

"Nerede?" diye alay ederek, barın üzerinden uzanıp sert göğüs kaslarını dürttüm.

O gülüyor ve elimi tutup kendi eline alıyor. Mahkeme salonunda çapraz sorguya çekilen biri gibi keskin bir bakışla bana bakıyor. "Ciddiyim, Casey. Unutursam bana hatırlatman iyi olur."

Onun sözlerinin doğruluğunu sorgulamıyorum ve onun potansiyel olarak son bilinçli isteğini reddetmek istemediğim için kabul ediyorum. "Tamam."

Elimi bırakır ve vücudunu duvara yaslayarak yere çöker, kollarını dizlerine dolayarak. Endişeyle kaşlarımı çatıyorum. Çömeliş onu izliyorum.

Blake burnundan derin bir nefes alır, dudakları o kadar küçük hareketlerle oynar ki ne dediğini anlayamam, ama ritim ve şekilden saydığını tahmin edebilirim. Sonra durur. Alnı dizlerinin arasına düşer ve hareketsiz kalır.

"Blake?" diyorum, iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor. "Blake?"

Sonunda, başını dinlendiği yerden kaldırır ve duvara yaslar, sanki kendine kafa masajı yapıyormuş gibi başını yukarı aşağı sallar. Beton bloğu iterek ayağa kalkar ve kendini toparlamak istercesine hücreyi etrafına bakar. Bakışları bana düştüğünde, yüzü korku ya da şoktan değil, merakla buruşur.

"Blake?" Elimi parmaklıkların arasından uzatıyorum, olabildiğince uzatıyorum, parmaklarımı genişçe açıyorum, havayı bir santim daha yakalamaya çalışıyorum. Elimi eline alıyor, sanki bir toplantı odasında iş arkadaşlarıymışız gibi yukarı aşağı sallıyor.

"Blake, iyi misin?"

"Kimsin sen?" diye sorar.

Kalbim mideye düşer, içimden bir yanma hissi yayılırken her yere asit sıçrar. Elini bırakır ve şoktan geriye doğru sendelerim.

"Neredeyim?" diye soruyor, tavana bakarak ve daireler çizerek, adımları kesik kesik ve telaşlı. Panikleminin başlamak üzere olduğunu

hissedebiliyorum. Bunu birçok demans hastasında veya ağır uyuşturucudan çıkan insanlarda gördüm ve ne kadar üzgün olsam da, onu sakinleştirmek için yanında olmam gerekiyor. Hayatı bir anda kötüye gitti ve bunun, benim onu gerçekten önemsedığimi fark etmemle aynı zamana denk gelmesi beni çok üzüyor. "Burada ne işim var?" Akvaryumdan çıkmaya çalışan, gözyaşlarımın altında yüzen bir balık gibi görünüyor.

akvaryumdan çıkmaya çalışan bir balık gibi görünüyor, gözyaşlarımın altında yüzüyor.

"Çok üzgünüm Blake," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı silerek, onu muhtemelen olduğu kadar endişelendirmek istemiyorum.

Hücreesine doğru yürüdüm ve o bana ve söylemeye çalıştığım şeye odaklanacak kadar sakinleşene kadar adını seslendim.

"Çok, çok üzgünüm Blake," derim, artık üzüntümü daha fazla tutamayarak.

"Blake kim?" diye soruyor.

Ellerimi uzattım ve o da refleks olarak ellerimi tuttu, sanki kendi alanına giren bu "şeylerle" ne yapacağını bilemiyormuş gibi bileklerimden tuttu. Ayaklarıma baktım. Gözyaşlarım beton zeminin üzerinde duruyordu, düzgün ve pürüzsüz yüzeyi delip geçemiyordu, tıpkı önümde duran adamın kabuğuna yaptıkları etki gibi.

Blake bileklerimi bırakıp yere yığıldı. Ağzından bir kakhaha patlaması çıktı ve beni sarsarak, bir megafondan gelen ses dalgası gibi

O, yanlarını tutarak ileri geri sallanır ve daha da yüksek sesle güler.

"Seni sikik pislik!"

"Yüzünü görmeliydin!" Beni işaret ederek, eğlenerek bağırır.

Ona atacak bir şey arıyorum. Kahvaltı tabağımı görüyorum, içinden patates köftesini alıp parmaklıklar arasından fırlatıyorum ve tam yüzüne isabet ediyor. Parçalar hücreye saçılıyor ve hafifçe kızarmış cildinde yağ lekesi parlıyor, ama bu onun neşesini bozmaya yetmiyor.

"Bu arada, Pearson, özrünü kabul ediyorum." Hâlâ gülümsüyor, yaptığı şakadan dolayı sevinçten kıkırdıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, başımı hafifçe sallıyorum. "Sana hiçbir şey için özür dilemedim. Senin durumun için özür diledim."

"Ben öyle anlamadım." Kendini beğenmiş bir mutluluk haline girer, sanki bu konuşmanın her kelimesi diline damlayan bir damla bal gibidir.

"Her neyse." Topuklarımı döndürüp kapıya doğru yöneliyorum, artık onu gözetleme ihtiyacı hissetmiyorum... en azından şimdilik.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi, sesindeki soğukluk yerini, oyuncağının erken ayrılmasına dair gerçek bir merak ve endişe karışımına bırakmıştı.

"Herkes senin bir Nome olmadığını, aslında hala bir pislik olduğunu söylemeye."

Bölüm 28

Merdivenlerin üstündeki kapıyı açtığımda, herkesin mutfak ve oturma odasında oturmuş ya da dolaşarak Blake'den haber beklediğini gördüm. Geldiğimi duyunca herkes başını bana doğru çevirdi.

Babam hemen sandalyesinden kalkar, bana doğru bir adım atar, gözleri endişeyle doludur. "O nasıl?"

"İyi ve kötü haberlerim var," derim, iç çekerek. "İyi haber, Nome olmamış. Kötü haber, hala pisliğin teki."

Oda bir rahatlama hissiyle doldu, birkaç kişi gülmesini zorlukla bastırdı.

"Casey!" Elaine, küçük bir gülümsemeyi zorlukla bastırarak azarladı.

Babam bana sert bir bakış attı, ama bu bakış ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Ne? Blake gerçekten hafızasını kaybetmiş gibi davrandı. Kim böyle bir şey yapar ki?" Gözlerimi devirdim.

Greg ve JJ kahkahalara boğulur ve birbirlerine high-five yaparlar, Blake'in tuhaf davranışları hakkında aynı duyguları paylaşırlar.

"Klasik," diyor Greg, hala gülerek.

"Yani artık temiz mi?" Elaine başını yana eğdi, gözleri neredeyse bana evet demem için yalvarıyor gibiydi.

"Henüz değil. On iki saat kadar sonra, onun... o canavarlardan birine dönüşüp dönüşmediğini öğreneceğiz."

"Bence o zaten öyle," diyor Tessa kanepeden. Bu söz, kahkahalar ve hayal kırıklığına uğramış bakışlar karışımıyla karşılanır. Annesi, hiç de hoşnut olmadığı belli olan bir şekilde bacağını tokatlar.

"Ah," diye inler Tessa.

Bu durumun hem komik hem de üzücü yanlarını fark ederek zorla gülümserim. Her iki durumda da olasılıkların ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ben şanslı olanlardan mıydım? Blake de aynı şansa sahip olacak mı? Bunu sadece zaman gösterecek. Lavaboda bulaşıkları yıkayan Elaine'in yanına yürürüm. Yüzüne renk gelmiş ve çok daha iyi görünüyor.

"Nasılsın?" diye alçak sesle soruyorum.

Hastaneden döndükten sonra, insülinini vermek dışında ona pek bakma fırsatım olmadı. Gözlerinde

ama bu gözyaşları üzüntüden değil. Minnettarlıktan. Elaine ellerini havluyla siler ve benim ellerimi tutar, üstüne hafifçe vurur.

"Harika, tatlım. Hayatımı kurtardın."

Yumuşak bir gülümsemeyle, bunun benim tek istediğim şey olduğunu biliyorum. Kendi annemin hayatını kurtaramamıştım, ama Elaine'in hayatını kurtarmak bir şekilde iyileştirici geliyor — sanki çok uzun zamandır taşıdığım suçluluk duygusu yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor.

"Sadece iyiliğini karşılığını yapıyorum," derim, bunu içtenlikle kastederek. Annem öldükten sonra Elaine, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde benim yanımda oldu. Hayatımı kurtarmamış olabilir. Ama beni kurtardı. Elaine gülümser ve tam olarak ne demek istediğimi anlayarak elimi sıkar.

Babam boğazını temizler ve odadakilere seslenir. "İşimize dönmeliyiz," der, sesi derin ve otoriterdir. "Burası bir kale olmalı, çünkü güvende olmazsak hayatta kalamayız." Babam odayı yavaşça tarar ve herkes başını sallar. Herkes neyin tehlikede olduğunu bilir.

Hayatını ve benim hayatımın büyük bir bölümünü dünyanın sonuna hazırlanarak geçirmiş olsa da, bazı şeylere asla tam olarak hazır olamazsınız. Bu da onlardan biri.

"Sence dün ortaya çıkanlar gibi başka insanlar da var mı?" diye sorar Helen. Chris'in cenazesinden beri onu görmemiştim. O ve ailesi kendilerine saklanmış, kulübelerine kapanmış, bir eş, bir baba, bir damadını kaybetmenin acısıyla başa çıkmaya çalışıyorlardı.

Oğullarını, sessizce yanlarında oturan oğullarını biraz daha sıkı kucaklıyor. Onunla sadece birkaç dakika konuşmuş olduğum için onu pek tanımıyorum. Ama kocasını kaybettiği için artık farklı olduğunu görebiliyorum. Ölümün etkisi budur. Sizi değiştirir.

Babam bana bakar ve başını sallar, "*Devam et, konuş*" demek istercesine. Ona yalan söylemek istiyorum, özellikle de çocukları odadayken ve yüzünde o dehşet dolu ifade varken. Ama yapamam. Yalan söylemek onu ya da çocuklarını korumaz. Aksine, onları tehlikeye atar. Hazırlıklı olabilmeleri için bilmeleri gerekir.

"Dışarıda onlar gibi daha fazlası var. Buraya gelip gelmeyecekleri sorusu değil. Ne zaman gelecekleri sorusu."

Helen, ciğerlerindeki havayı tamamen boşaltarak göğsünü indirir ve kesinlikle duymak istemediği cevabıma yer açar. Ama bu, onun duyması gereken cevaptır.

"En iyi sonucu almak istiyorsak, en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız," diyor babam. "Sorusu olan var mı?"

Tessa ayağa kalkar, başını sallar ve odanın diğer ucuna, bana doğru gelir. "İyi misin?" diye fısıldar.

Cevap olarak başımı sallarım. Sanırım sözlerimin ciddiyeti ve ses tonumun düzlüğü onu endişelendirmiştir. Ama ben kendim için endişelenmiyorum. Blake için endişeleniyorum. Küçük bir iç çekişle, on iki saat sonra onun her zamanki pislik haline döneceğini umuyorum.

"Sorum yok ama bir duyurum var," diyor Greg, koltuktan kalkarak.

"Tamam." Babamın sesi tereddütle doludur, kelimeyi üç heceye ayırarak söyler. Greg'e söz vermek asla iyi bir fikir olmadığını bilir.

Tessa ve ben eğlenceli bir bakış alışverişinde bulunuruz ve o omzunu bana çarpar. Her ne ise, ciddi bir şey olmayacak, ama belki de şu anda ihtiyacımız olan budur. İçinde bulunduğumuz boktan durum için biraz Greg'in damak temizleyicisi.

"Molly," diyor, ona dönerek. Molly kanepede oturmuş, somurtarak, kasıtlı olarak ondan başka yere bakıyor.

"Son zamanlarda bazı dedikoduculardan, benim seni sadece tek gecelik bir ilişki olarak gördüğümle ilgili bazı söylentiler duyduğunu biliyorum." Greg bana sert bir bakış attı. "Bunu düşündüğümü itiraf ediyorum, ama sadece korktuğum için, birini sevmekten ve kalbime birini sokmaktan korktuğum için." Elini göğsüne koydu. "Dün Blake vahşice ısırıldığında, bizim hakkımızda bir aydınlanma yaşadım. Seni sevmekten korkmuyordum, Molly. Seni kaybetmekten korkuyordum."

Molly yavaşça başını çevirir, onun sözleri onu onun bakışlarına doğru çeker. Hâlâ somurtkan bir ifade takınmaktadır, ancak gözleri parlamaya başladıkça bu ifade yavaş yavaş kaybolur.

"Ve fark ettim ki, sen olmadan dünyanın en cesur adamı olmaktansa, sen yanımda olduğunda korku içinde olmayı tercih ederim. Sen benim tek gecelik ilişkim değilsin." Greg bir dizini yere koyar. Eli kot pantolonunun cebine girer ve bir saniye sonra kocaman bir elmas yüzükle çıkar. Başparmağı ve işaret parmağıyla yüzüğü tutar ve ona uzatır. "Molly Ronan, benim sonsuza kadar tek gecelik ilişkim olur musun?"

Julie teyze nefesini tutarken, Tessa ve ben gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz. JJ pek etkilenmiş görünmüyor, ama gülümsüyor. Diğer herkes bu tuhaf ve ani aşk ilanı karşısında şok olmuş durumda.

"Buna evet demesi imkansız," diye fısıldar Tessa.

"Kesinlikle hayır," diye fısıldarım ona.

Molly sandalyesinden atlayarak Greg'in kollarına atılır. "Evet! Evet! Evet! Binlerce kez evet!" diye bağıır.

Greg onu yerden kaldırır, yanaklarına ve boynuna öpücükler kondurur. Greg onu yere indirip, bir beden büyük görünen elmas yüzüğü ince parmağına takarken, odada yavaş ve şaşkın alkışlar yükselir. Molly bir an yüzüğü hayranlıkla inceler, sonra Greg'i öper. Greg'in elleri Molly'nin vücudunda yukarı aşağı gezer. Molly de aynı şeyi Greg'e yapar, ıslak öpücükler arasında inleyerek birbirlerinin yüzünü yalarlar.

"Aman Tanrım," diyorum, gözlerimi başka yere çevirerek. "İğrenç," diye ekliyor Tessa.

"Greg, yeter artık!" diye bağıır Julie teyze.

Yeni nişanlanan çift, öpüşmelerinden sonra nefes nefese kalarak birbirlerinden ayrılırlar.

"Üzgünüm anne. Nişanlığımın yanında kendimi tutamıyorum," der Greg, kelimenin telaffuzunu uzatarak Molly'ye çift kaş kaldırır.

"Aman Tanrım, ben nişanlıyım," diye heyecanla bağıır.

Julie teyze ve Jimmy amca koltuklarından kalkarak Greg ve Molly'yi tebrik ederler.

"Ve sizler benim ailemsiniz," der Molly, teyzemi ve amcamı kucaklayarak. O ve Greg, herkesi tek tek kucaklayarak tebrik etmeye devam ederler.

Greg bana ulaştığında "Tebrikler" diyorum.

"Teşekkürler. Sen olmasaydın bu asla gerçekleşmezdi, kuzen," der Greg, sırtıma hafifçe vurarak.

"Bunun sorumluluğunu üstlenmiyorum."

"O taşı nereden buldun, Greg?" diye Tessa araya girer. Gözleri Molly'nin eline ve parmağındaki üç karatlık elmasa kayar. Pencereden sızan ışık elması yakalar ve parıltır.

"Kusduktan sonra hastanede bir doktorun cesedinde buldum. Boşa gitmesine izin veremezdim."

Şaşkınlıkla ağzım açık kalır, ama şaşırmamam gerekir, çünkü Greg'in yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmamalı. "Bu iğrenç," diyebildiğim tek şey budur.

"Hayır, Casey. Bu aşk." Başını eğip sırtıttı. "Ve dürüst olmak gerekirse, kaderimde varmış gibi hissettim. Kısmet, dedikleri gibi. O hastanedeyken, Molly'yi düşünmeden edemedim. Her şey bana onu hatırlattı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aynı hastaneden mi bahsediyoruz? Ölü, çürümüş, kurtçuklarla kaplı cesetler ve beyin yiyen ısırganlarla dolu olan hastane mi?"

"Doğru." Başını sallar. "Her şey bana onu hatırlattı. O sinir bozucu jeneratör sesi. Molly. JJ ve benim aldığımız sedyedeki gıcırdayan tekerlek. Molly. Kafeteryadaki yanıp sönen ışıklar, başımı ağrıtıyordu. Molly. O yüzüğü gördüğümde, dedim ki... bu Molly için."

"Vay canına," diyor Tessa, gülmesini zorlukla bastırarak. "Bu gerçekten çok özel." "Ben de öyle düşündüm. Teşekkürler, Tessa." Greg, Tessa'nın alaycı tavrını fark etmiyor.

Omzumda bir dokunuş hissediyorum ve arkama bakınca dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış babamı görüyorum. Bileğini uzatarak saati gösteriyor ve zamanın geçtiğini belirtiyor.

İkimizin de ne düşündüğünü söylememize gerek yok. İki geri sayımımız var. Biri on iki saatten az bir süre sonra sona erecek. O Blake için. Diğeri ise... o geri sayımın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yarın bitebilir. Bir ay sonra bitebilir. Daha fazla kundakçı gelecek. Tüm dünyanın yanmasını istiyorlar. Buna babamın yerleşkesi de dahil ve alevleri önlemenin tek yolu yangına hazırlıklı olmak.

Babamın bakışlarını karşılayıp başımı sallayarak, bir kez olsun aynı fikirde olduğumuzu onaylıyorum.

Bölüm 29

"Casey! Casey!" Yüksek sesli bir fısıltı kulak kanalımı bulur, beynime ve gözlerimin arkasına kadar ulaşır. Bodrumun soluk sarı ışığı içeri sızarak beni uyandırır. Kendimi, gece boyunca neredeyse hiç destek sağlamayan ince bir şilte üzerinde yatarken bulurum ve dirseklerimi kullanarak kalçalarımı geriye doğru kaydırarak otururken sırtım bunu açıkça belli eder. Kollarımı havaya uzatıp vücudumdaki sertliği giderdikten sonra ellerimi yere koyuyorum. Soğuk beton yumuşak avuç içlerimi ısıtıyor ve beni uyanık bir duruma getiriyor.

"Burada mı uyudun?" Blake'in sesi, ortama alışırken beni daha da uyandırıyor ve odamda değil, bodrum katında uykuya daldığımı hatırlıyorum. Ayağa kalkıp daha da geriniyorum, hissettiğim ağrının geçmesini umuyorum, ama ağrı devam ediyor, sönük dalgalar halinde zonkluyor.

"Evet." Sesim çatlar, kollarımı yine tavana doğru uzatır, parmaklarımı olabildiğince açarım.

"Neden?" Blake'in ses tonu, sanki belirli bir cevap beklerken başka bir cevap bekliyormuş gibi, şaşkınlık ve beklenti karışımıydı.

Cevap vermek için bir saniye bekledim, kendim de cevabı bilmiyordum.

"Sadece düşündüm ki...

... yalnız kalmak istemezsin."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor yüksek sesle, ama sözlerinden gerçek duygularını anlayabiliyorum, yani bunu yaptığım için mutlu olduğunu.

"Biliyorum."

"Odamızı tek başına kullanabilirdin. Hatta yataklarımızı birleştirip kocaman bir yatak yapabilirdin. Kraliçe gibi uyurdun." Blake, kendisi de kocaman bir yatakta iyi bir gece uykusu çekmeyi hayal edercesine dalgın dalgın bakıyor.

"Bu fikir aklına çabucak geldi. Ben gelmeden önce böyle mi yapıyordun?" Kollarımı kavuşturup, onun cevabını bekliyorum.

Kafasını sallıyor, biraz gülüyor ve sonra cevap veriyor. "Hayır, orduda küçük bir tek kişilik yatağa alıştım. Daha büyük bir yatak benim için boşa gider."

"Sen olmasan aynı olmazdı, yani sefil ve..." Sesim kesilirken zorla gülümserim ve sessizlik

yorgun şakamın yerini alır. İkimiz de odadaki fili, yani hızla yaklaşan kaçınılmaz son tarihi konuşmayı ertelediğimizi biliyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" İçimdeki doktor devreye giriyor, dünden bu yana sağlığındaki değişiklikleri değerlendirip, hangi yöne gittiğini ölçmek istiyor. Bir kişinin ısıricıya dönüşüp dönüşmeyeceğine dair gerçek bir gösterge olup olmadığından emin değilim, ama bunu öğrenmeye değer. Yani, Nomes'un ısırıldığında otomatik olarak ısıricıya dönüştüğü teorim dışında, aslında hiçbir şey bilmiyoruz. O teoriyi bile, kesin olarak bilmediğim ve diğerlerini korkutmanın bir anlamı olmadığı için aramızda tutmak istiyorum. Bu, ileride uğraşmamız gereken bir konu olabilir, ama şu anda sadece bugüne ve Blake'e odaklanıyorum.

"Tamam. Yani, kendimi iyi hissetmiyorum. Soğuk bir bodrumda değil de saunada oturuyormuşum gibi terliyorum." Tişörtünü havalandırmak için çekiyor. "Ve başım çok ağrıyor, ama onun dışında kendimi harika hissediyorum. Ayrıca, ben ısıricı değilim, yani şikayet edemem, değil mi?"

Dudaklarımı sıkı bir gülümsemeye çekip başımı sallıyorum, olumlu kalmaya ve mevcut durumu cesaretlendirmeye çalışıyorum. Ama yüzünün ne kadar kızardığını, alnında ve kısa kesilmiş saçlarında sabah çimlerinde çiğ damlaları gibi ter damlacıkları oluştuğunu görebiliyorum. Şakaklarının yanındaki damarlar eskisinden daha da belirgin. Damarlar atıyor, vücudu beynine kan pompalamaya çalışıyor, geçmek bilmeyen baş ağrısını dindirmeye çalışıyor. Ayağa kalkıyor ve kollarını başının üzerine uzatıp sonra tekrar yanlarına indiriyor.

"Artık çok uzun sürmeyecek, değil mi?" diye sordu, ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakarak.

Blake dün gece saatini bana verdi, sürekli zamanın akıp gitmesini kontrol etmenin işkencesine dayanamadı, ikili kaderine doğru yavaşça yaklaşıyordu.

Bileğime bol gelen saatine bakıyorum. Rakamlar, Blake'in hayat hikayesinin ya yeni ve acı verici bir bölüm kazanacağı ya da aniden sona ereceği on dakikadan az bir süre kaldığını gösteriyor.

"Hayır... çok uzun sürmez," diyorum, sesimi sakın tutarak.

O da başını sallayarak yanıt veriyor, dudağını ısırıyor, gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Bu arada..." diye ekledim.

Cevap olarak gözlerini açıyor.

"Eğer ısırtıcıya dönüşüyormuş gibi yaparsan, yüzüne ateş ederim. Hiç tereddüt etmeden." Gömleğimi kaldırıp, pantolonumun beline sıkıştırdığım tabancayı gösteririm. "Bu sefer şaka yapma."

"Oh, gerçekten mi?" Blake hücre kapısına yürür, kollarını metal parmaklıkların arasından geçirir ve orada bırakır. Gözlerini benden hiç ayırmaz. "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Beni vuracak cesaretin olduğunu mu sanıyorsun?" Parmaklarını yüksek sesle ve hızlıca şıklatır. "Aynen böyle."

"Neden ninja yıldızlarını bu kadar iyi kullanabiliyorum sanıyorsun?" Blake başını yana eğerek cevabımı bekliyor.

"Hedefin üzerine senin yüzünü hayal ettim. Bu yüzden hiç ıskalamadım."

Gülümsemeden edemiyor. "Vay canına. Onca yıllık antrenman boyunca, hep beni düşünüyordun." Ellerini birleştirip çenesinin altına koyuyor, kirpiklerini kırıştırıyor.

"Seni öldürmeyi düşünüyordum, evet." Sesim sert, onun cazibesinin üstün gelmesine izin vermiyorum.

"Yine de sayılır." Hafifçe omuz silkiyor. "Aklımdaydım."

Hücreye doğru yürüdüm, sırf onunla dalga geçmek için kolunu itmek ya da hafifçe çekmek için hazırdım, ama ona yaklaştıkça, ne kadar kötü durumda olduğunu daha iyi görebiliyordum.

"Blake, iyi olduğuna emin misin?" Ter, cildinden damlıyor, burnunun ucunda ve çenesinde birikiyor, sonra büyük damlalar halinde yere düşüyor.

"Evet." Cevabını öksürerek verir ve gömleğinin kolunu kullanarak alnını siler. Alnı sadece bir saniye kuru kalır, sonra ter tekrar gözeneklerinden sızmaya başlar ve alnı, birbirine karşı parıldayan sayısız ışıkla bezeli berrak bir gece gökyüzü gibi görünür. İçinde olup bitenlerin etkisini görmezden gelerek bana odaklanır. Bana attığı bakıştan, yüzümün söylemediğim sözleri ortaya çıkardığı açıkça anlaşılıyor.

"Endişeli görünüyorsun," diyor Blake.

Haksız değil. Endişeliyim ve onun iyi olacağına dair iyimser kalmak, kendime en kötü şeyin olmayacağına dair güvence vermek istesem de, hiçbir garantinin olmadığını biliyorum. Onun şansının ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden onun olduğu gibi kalma şansı kadar dönüşme şansı da olduğunu varsaymak zorundayım. Ancak bu benim kontrolüm dışında ve bu, özellikle bir doktor olarak kabul etmesi en zor şey. Ölmek üzere olan bir hastanın yüzüne bakarak, zamanlarının dolduğunu bilerek ve her ölmek üzere olan hastanın sorduğu soruyu cevaplamak zorunda *kaldığım* birçok anı hatırlıyorum. *Ben*

iyi olacak mısın? Neredeyse her zaman, ikimiz de doğru cevabı biliyoruz, ama bu doğru cevap olduğu anlamına gelmez. Doğru cevap gülümsemek, elini tutmak ve ona iyi olacağını söylemektir.

Gözlerimin yaşarmasını engellemek için sertçe yutkunup birkaç kez göz kırpyorum. "Endişelenmiyorum Blake, çünkü iyi olacaksın," diyorum ve umarım ona gerçekten inandığımı ikna etmek için ağzımın köşelerini yeterince yukarı çekiyorum.

Gülümsüyor, ama buna inanmadığını biliyorum. Bir SEAL olarak, insanların ölümünü izlemek ve benim hastalarımın söylediğim aynı sözleri söylemek zorunda kaldığından eminim. Blake konuşmadan önce boğazını temizliyor. "Eğer ben..."

"Öyle olmayacak," diye sözünü kesiyorum.

"Eğer dönüşürsem," diye devam ediyor, itirazımı görmezden gelerek, "her şey için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum..." Blake başını eğiyor, bir saniye sallıyor ve sonra gözlerime bakıyor. Ne yaptığını biliyorum. Bunu daha önce de görmüştüm. Ölüm döşeğinde yapılan itirafa benziyor. Hayat boyu işlediği tüm günahlar için af dilemek ya da özür dilemek. Çoğu zaman çevresindekilerden çok kendileri için yapılan son bir katarsis. Yine de, bunu bu kadar içtenlikle söylediği için ona minnettarım.

"Biliyorum." Ona doğru bir adım atıp ellerini ellerime alıyorum ve ona inandığımı iki kez teyit etmek için nazıkçe sıkıyorum. "Sorun yok, Blake. Gerçekten." Yine çekiliyor. "Hayır, yok. Senin canavarın olmak istemediğimi bilmeni istiyorum. Sadece dünyaya çok kızgındım ve öfkemi senden çıkardım.

Annem öldükten sonra..." Durur, tavana bakar, sanki onu orada görmeye çalışır gibi. "Annem öldükten sonra babam alkole başladı ve alkol onu bana yöneltti. Ama sevgi dolu bir şekilde değil. İçtiğinde onda sevgi dolu hiçbir şey kalmazdı. Onu acımasız, şiddet dolu ve öfkeli yapardı. O benim canavarımdı ve sonra, bu lanet olası ısırganlar gibi, beni de bir canavara dönüştürdü."

Gözyaşları yanaklarından süzülür.

ve başını eğip tişörtüyle gözyaşlarını siler.

"Bir noktada, lise üçüncü sınıfın yazında, annem vefat etmeden önce tanıdığım babama geri döndü. O ayık kaldı ve bir bakıma ben de öyle. Artık içimde beni zehirleyen o öfke ve kin yoktu. Son sınıfa başladığımda mutluydum, bu yüzden kimseye öfkelenmek için bir nedenim yoktu. Silahlarımı bıraktım ve seni tanıdım. Seni tanıdıkça, senden hiç nefret etmediğimi fark ettim."

"Evet, nefret ediyordun Blake," diyorum gerçekçi bir şekilde. "Özür dilemek istediğini anlıyorum, ama geçmişini yeniden yazmayalım."

"Yeniden yazmıyorum, Casey. Sana hiç bilmediğin tarafını anlatıyorum."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Neyi bilmiyordum?"

"Partinin olduğu gece," diyor, başını eğerek. "Şeriften bir telefon aldım. Babam alkollü araç kullanmaktan tutuklanmıştı. Tekrar içmeye başlamıştı ve o anda her şeyin eskisi gibi olacağını anladım. O yine benim canavarım olacaktı ve ben de kaçınılmaz olarak seninki olacaktım. Ama seni yanımda tutamazdım çünkü seni ondan ve benden korumam gerekiyordu, özellikle de sana aşık olduğum için."

"Sen bana hiç aşık olmadın, Blake." Gözlerim dolmaya başlar ve birkaç kez hızlıca derin nefes alıp nefesimi tutarım.

Elleri parmaklıkları kavrar ve başını yukarı aşağı sallayarak bunun doğru olduğunu işaret eder.

"Evet, aşık oldum ve bu yüzden seni uzaklaştırmak zorunda kaldım. Benden uzak durman için beni çok fazla nefret etmen gerekiyordu, çünkü senden uzak durmaya kendime güvenmiyordum."

Söylediklerine inanıyorum, ama beni kendisine aşık ettiği için ondan nefret ediyorum ve benden nefret etmemi sağladığı için ondan daha da çok nefret ediyorum. Biz aslında çocuktuk ve onun niyetinin iyi olduğuna eminim, her ne kadar ben buna katılmasam da. Ama annesini kaybetmesi ve babasının giderek kötüye giden durumu arasında yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Bir ebeveynin, bu dünyada en çok sevdiği kişiyi kaybetmenin acısını çekmesini izlemenin ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Kendi babamın da benim de yas tuttuğumu bildiği için acısını içine atıp benim için cesur bir yüz takındığını gördüm. Onun acısı, en kötü senaryoya, yani dünyanın sonuna hazırlanmaya aşırı odaklanarak maskelenmişti. Annem öldükten sonra çocukluğumun nasıl geçtiğini sevmesem de, babamın beni korumak, yönlendirmek ve sevmek için yanımda olmadığını hayal edemiyorum — onun bildiği tek şekilde. Blake'i affetmek ve suçluluğunu ortadan kaldırmak istiyorum. Dışarıdan bakıyor olsaydım, bunu yapardım. Onun eylemlerini içinde bulunduğu durumla mantıklı hale getirmek, her şeyin nasıl geliştiğini tam olarak görmek ve anlamak kolay olurdu. Ama ben dışarıda değilim. Onunla birlikte buradayım.

Dudaklarım titriyor. "Bunu yapmamalıydın, Blake." "Neyi?"

"Beni senden nefret ettirdin." "Neden?" diye soruyor.

Blake bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, bizi ayıran çelik parmaklıkları parçalayacakmış gibi geliyor.

"Çünkü başardın."

Başını eğip benden uzaklaşıyor. "Keşke başaramasaydım," diyor Blake, omuzları öne doğru eğilmiş. Kötü bir rüyadan uyanmaya çalışır gibi yüzünü ovuşturuyor.

Sessiz kalıyorum, sözler havada ağır ağır asılı kalıyor. Hareketsiz durmama rağmen, kalbim hızla çarpmaya başlıyor, göğsümden fırlayıp Blake'in görebileceği beton zemine çarpacakmış gibi. Sanki beynimden daha yüksek sesle konuşmaya çalışıyor, içindeki her şeyi kesip atan ses olmaya çalışıyor.

"Şu anda başarısız oluyorsun," diyorum yumuşak bir sesle.

Nefesi kesilir ve odadaki hava neredeyse buharlaşır. An donmuş gibidir, sanki gökyüzündeki bir varlık uzaktan kumandayla duraklat düğmesine basmış, olanları sindirebilmek için zamanı uzatmış gibidir. Hava yavaşça geri döner, Blake'in burnundan bir hıçkırıkla geçer. Dönüp dik durur, sanki omuzlarından bir yük kalkmış, onu hafifletmiş gibidir.

"Blake," diye fısıldarım, bu anı mahvetmek istemeden. Belki bu bir başlangıç, belki de bir son. Hatta ikisi de olabilir. Sözlerim yeterince küçük ve uysal olursa, belki bu anın üzerimize çökmesini engelleyebilirim. "Artık senden nefret etmiyorum."

Yüzünde yayılan gülümsemeyi saklayamıyor. "Yani, bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?"

"Hemen sonuca varmayalım," diyorum gülerek.

Gülümsüyor, gözlerini benden ayıramıyor, ta ki gerçeklik, geri sayımın başladığını fark edene kadar. Blake boğazını temizliyor, yüzü ciddileşiyor. "Ne kadar zaman kaldı?" diye soruyor, sonra ağzını bir tarafa büküyor.

"Oh, sen temizsin," diyorum kayıtsızca, sanki hava tahminini onunla paylaşıyormuşum gibi.

"Ne?" Bu kelime, dudakları ve dili bir düşünceyi oluşturmaya vakit bulamadan ağzından hızlıca ve nefes nefese çıkar. Hücre kapısına koşar, kafese kapatılmış bir hayvan gibi parmaklıkları kavrar, fırlamak için hazırdır. "Ciddi misin?"

"Evet." Başımı
sallarım. "Ne
zamandan
beri?"

Saatime bakarak, zaman farkını hesaplıyormuş gibi yapıyorum. "Uhhh, yaklaşık yirmi dakika, aşağı yukarı." Sırıtırım.

"Yani hiçbir şeyi itiraf etmeme gerek yoktu?"

"Hayır, hepsini kendine saklayabilirdin," derim, kollarımı başımın üzerine uzatarak. Sırtımı kamburlaştırırken ellerimi birleştiririm. Göğüs kafesimi çatlatarak, omurgamın çıtırtısı sesiyle rahat bir nefes alırım.

Yüzündeki şaşkın ifade, kararını hızla düşündüğünü, ham savunmasızlığı ile azalan suçluluğun katarsisini dengelediğini gösteriyor. Cebime uzanıp Blake'in hücresinin metal anahtarını çıkarıyorum. Anahtarı anahtar deliğine sokup duruyorum ve gözlerini onunla buluşturuyorum.

"Blake, sanırım bilmek istediğim son bir şey var." "Nedir o?"

"Hâlâ benim canavarım mısın?"

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirmeye başlar, dudakları neredeyse kıvrılmaz, yanakları gözlerine kadar yükselmez. "Her zaman," der.

Anahtarı kuvvetlice çevirip hücre kapısını açtım ve kirpiklerimin arasından ona baktım. O, o hücreye giren adamla aynı adam değildi, en azından benim için. Blake'in gözleri hızla bir yandan diğer yana kayıyor, yüzümü tarıyor, bir zamanlar orada olduğunu bildiği ortak bir duygu arıyordu. Ben de bunun orada olduğunu biliyorum ve hiç kaybolmadığını düşünüyorum. Sadece nefret ve kinle kamufle edilmişti. Sevinç ve beklentinin coşkusu, yeni bir anlayışla karışarak, dudaklarını nihayet eşini bulan bir mıknatıs gibi benim dudaklarıma çekiyor.

Öpüşürken birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz, sanki birbirimizin hayatını emecekmişiz gibi, ama o zaman bile, yaşayacak başka bir hayatımız daha varmış gibi hissediyoruz.

Dudaklarımı ayırıyorum, yanağımı onun yanağına sürtüyorum ve sonra kulak memesinin altını ısıyorum. O inliyor ve elleri sıkıca kalçamı kavlıyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum, sıcak, ağır nefesimi kulağına üfleyerek.

Bu doğru. Şu anda Blake'in beni almasından başka bir şey istemiyorum. Etrafımdaki tüm dünya yanıyor olsa bile, bu hissettiğim son zevk olsaydı, o ateşte durur ve kavurucu sıcaklığı memnuniyetle karşılardım. Dudaklarımı tekrar dudaklarına yaklaştırıyorum, ağzımı açıyorum ve dillerimiz kaldıkları yerden devam ediyor, beklenen tırmanışın girdabında dönüyorlar.

"Sen bana... bir daha... sana... dokunmamamı... söyledin sanıyordum." Bir saniyeden az aralıklarla, birbirimizden uzak kalabildiğimiz anlarda birkaç kelime kaçıyor.

"Söylediklerimi unut." Gömleğini tutup, kumaşı ellerimle bükerek onu vücuduma daha da sıkı  ekiyororum. "Beni her yerimden dokun, Blake," diyorum, kalbimin haykırdığı Şeyleri ağzımla s yleyebildiğimde.

Kısa bir an için her Şey durur, odadaki tek ses ağır nefeslerimizdir, omuzlarımız yavaş çekimde yükselip alçalır ve sonra bir anda, daha fazla bekleyemeyen o, gömleğimi başımdan çıkarır. Yeterince bekledik. Ağızlarımız tekrar çarpışır ve zorlu nefeslerimiz, o benim s tyenimi açıp yere d Ő  r rken  alan fon müziği gibidir. Ona erirken, lisedeki her Şeyi mahvettiği için Blake'e kızgın olmamak elde değil. Beni itmek yerine bana yaslansaydı, bu anı çok daha önce yaŐayabilirdik, ve sonra binlerce tane daha.

Blake sadece bana bakmak, beni gerçekten içselleŐtirmek için duraksıyor. Gözleri vücudumu tararken gülümsemeden edemiyor. Gömleğini  ıkartıyorum. Orada ne olduğunu biliyordum, ama artık benim. Blake beni kendine çekiyor, sıcak teni benimkine yapışıyor, beni tahrip ediyor, doyamıyor. G ğ slerimi sıkıyor, gücü ve özlemiyle sertçe kavırıyor. Baskıdan inlerim ve dudaklarını tekrar bulurum, öperim ve emerim, elim ise sert karın kaslarına ve jogging pantolonunun lastik bandının altına iner. SertleŐmiŐtir ve bu beni g l msetir, çünkü bunun benim için olduğunu biliyorum.

"Tanrım, seni çok istiyorum Casey," diyor nefes nefese. "Ben de seni istiyorum. Seni tamamen istiyorum," diyorum  p Őmelerin arasında.

Elinin avuç içi kasık kemiğimin üzerinden kayıyor, aşağı doğru kıvrılıyor, iki parmağı içimde kayboluyor. Dokunacak yeni bir yer bulmuş ve lanet olsun, bu çok iyi geliyor. Bir zamanlar benim işkence kaynağım olan Blake, bir zamanlar beni mahveden adamdan, Şimdi beni mahvetmesini istediğim adama dönüşüyor.

Pantolonumu açıp uyluklarımdan aşağı kaydırıyor, beni daha fazla görmek ve keŐfetmek için sabırsızlanıyor. Dizlerinin  zerine çökerek, i   amaŐırımın pamuklu kumaşı üzerinden en hassas b lgemi öpüyor, yalıyor ve ısırıyor. Sadece benimle dalga geçiyor, ama ben Şimdiden nefes nefese kaldım. Beklenti beni  ld r yor. Bu, Şimdiye kadar karŐılaŐtıđım her Şeyden daha tehlikeli. Çünkü eğer bunu elde edemezsem, ölebilirim.

Blake bana bakar, gözlerinde yoğun bir ateş vardır.

"Beni sevdin mi?" Hala alaycı bir Şekilde gülümser.

"O noktaya geliyorum," diyorum, dudaklarımı ısırırken ellerim saçlarını okşuyor.

Blake iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, böylece ona tamamen açık kalıyorum ve gözlerindeki bakıştan gördüğü şeyi beğendiğini anlayabiliyorum. Dudaklarını yalıyor ve tekrar gözlerime bakıyor.

"O zaman seni tamamen oraya götürelim," diyor ve yüzünü benim merkezime gömüyor. Zevk anında geliyor ve tüm vücudumu sarsıyor. Her sinirim tüm gücüyle çalışıyor.

Blake'in utangaç olmayacağını, kontrolü ele almaktan ve tutkuyla dolmaktan mutlu olacağını düşünmüştüm, ama bir gecelik bir seks partneri yerine, uzun süredir birlikte olduğum bir sevgilinin özen ve zarafetiyle benim ihtiyaçlarıma bu kadar dikkat edeceğini hiç tahmin etmemiştim. Dokunulmaz olduğunu düşündüğüm yerlerime dokunuyor ve bunların hiçbiri vücudumda değil.

Dilinin hareketlerinden, beni sevmekten daha fazlasını istediğini düşünüyorum. Dilini sallıyor, yalıyor ve döndürüyor, neredeyse çılgılık attırıyor. Titremeye başlıyorum, arzusun birikmesi ve yaklaşan boşalma ile bacaklarım güçsüzleşiyor. Kahretsin, bundan sonra Blake'i ne yaparsa yapsın bir daha asla nefret edemeyeceğimi düşünüyorum.

Artık dayanamıyorum, ama tek istediğim daha fazlası. Öne eğiliyorum, ağırlığımı yüzüne veriyorum, o da boynunu geriye doğru uzatıyor ve tereddüt etmeden beni yalıyor. Nefesim ritmik inlemelere dönüşüyor, gittikçe hızlanıyor, Blake'in dili daha fazla baskı ve hızla cevap veriyor. Elim destek için başının arkasını tutuyor, kısa saçlarını tırmalarken nazıkçe üzerinde sallanıyorum.

Blake acımasızdır ve ben onun yüzünü çekmek zorundayım. Bana bakar, benim ona duyduğum memnuniyet kadar kendisiyle de memnun. "Ee, benden hoşlanıyor musun?"

Onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum. "Biliyorsun ki seviyorum," diyorum. "Şimdi beni sana aşık et."

Beni döndürüp hücresinin kapısına doğru bastırıyor. Ellerimle parmaklıkları kavrarken sırtımı kamburlaştırıp kalçamı kaldırıyorum ve parmak uçlarımda durarak ona en kolay yolu açıyorum. Onu içimde hissetmem gerekiyor. Her santimimi doldurması için onun doluluğuna ihtiyacım var.

Arkamı dönmeden, bir elin boğazımı nazıkçe kavradığını hissediyorum, Blake boynum ve omuzlarıma ıslak öpücükler bırakırken boğazımı uzatıyor.

"Ne istersen yaparım, Casey."

Başımı geriye eğip, dudaklarını bulmak için çeviriyorum ve o içime girerken, beni özlediğim basınçla doldururken onu öpüyorum. Beni sevip sevmediğimi sormasına gerek yok. Sevdiğimi biliyor. Vücudumun ona verdiği tepkiyle, o yanımdayken kalbimin biraz daha hızlı attığıyla bunu hissedebiliyor.

Gözlerimde de bunu görebilir, ona takılıp kalan bakışlarımda, ona kızgın olduğumda bile gerçekten bakışlarımı ondan ayırmak istemediğimde.

Geri çekilip onu içimden çıkarırım ve ikimizi yere yatırırım. Yüzünü görmek, gözlerinde kaybolmak, nefes alamayacak kadar onu öpmek istiyorum, çünkü o beni nefes nefese bırakıyor. Blake'in üzerine otururum, onu yutarken inlemesine neden olurum. Dudaklarım yine onun dudaklarını bulur. Sanki su altında hava bulmak gibidir. İleri geri sallanırken birbirimizi soluruz, birbirimize eririz, bir oluruz.

Vücudumuzdaki her kas pes edene kadar durmuyoruz. Blake'in üzerine yığılıyorum, göğsümü onun göğsüne yaslarken o da kollarını bana doluyor. Kalbi hızla atıyor, onun içinden bana geçiyor, benim kalbimin ritmiyle senkronize oluyor. Şu anda, dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmiyorum, çünkü benimki kollarımda yatıyor.

Bölüm 30

Adımı duyuyorum. Uzaklardan gelen zayıf bir ses. "Casey!" diyor, bu sefer daha yüksek sesle. Sonra kaldırımda ayak sesleri duyuluyor. Yakınlarda bir kapı açılıyor ve yarı uyanık, yarı rüyada olduğumu fark ediyorum. Gözlerim birden açılıyor ve etrafımdaki her şey görünüyor: kısmen açık hücre kapısı, yerden tavana uzanan paslanmaz çelik parmaklıklar ve beni saran bir çift güçlü kol. Sıcak teni benimkine yapışmış, arkamdan bana sarılmış, kulağıma mırıldanıyor, hala uykuda.

Kapı gıcırdayarak açılır. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.* Aceleyle giyinmeye çalışırım ama zaman yoktur, bu yüzden çarşafı çekip göğüslerimi örtüyorum ve Blake'i uyandırmak için dürtüyorum. Gözlerini ovuşturup inliyor.

"Aman Tanrım!" Tessa, açık hücrenin dışında durmuş, ağzı açık, gözleri fal taşı gibi bakıyor.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve saklanmak istiyorum ama çok geç. Blake oturur pozisyona gelir ve göğüs kasları çıplak sırtıma baskı yapar, omurgamdan aşağı yukarı bir karıncalanma hissedirim.

"Düşmanla yatıyorsun!" diye bağırır Tessa.

Gözlerim genişler, onun şok olmuş ifadesine uyum sağlar. Kaçmak için güçlü bir istek duyarım, ama bunu yapamam çünkü böyle yaparsam Blake'in ya da benim üzerimdeki çarşafı çekip çıkarırım.

"Canavar nöbetinde miydin?" Sadece ince bir çarşafı örtünmüş, çıplak halde oturan bizi işaret ediyor. "Bu nasıl oldu?" Sesi tiz çıkıyor.

Ne söyleyeceğimi veya sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, ama onun sessiz kalmasını istiyorum çünkü başka birinin buraya gelip Blake ve beni bu uygunsuz durumda bulmasını istemiyorum. İşaret parmağımı dudaklarıma bastırıp ona susmasını işaret ediyorum.

"Üzgünüm," diyor, yüzündeki kasları gevşeterek. "Ben sadece... vay canına." Tessa birkaç kez gözlerini kırptırırken, ben çarşafı göğsüme biraz daha sıkı çekiyorum. "Bunu beklemiyordum."

Blake'e bakıyorum. Başını eğip dudaklarının köşesini kaldırıyor, o da bunu beklemediğini söylüyor. Ve ben de onunla aynı durumdayım. Yani, düne kadar Blake'i öldürmek istiyordum. Ama bir şekilde onu öldürme isteğim

onu öldürme isteğim, ateşli, dünyanın sonu gibi, geri dönüşü olmayan bir sekse dönüştü. Ne garip bir durum.

Tessa parmağını çenesine dokundurup tavana bakıyor. "Aslında, belki de bunu bekliyordum," diyor ve çenesini indiriyor.

"Ne?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Nasıl? Neden?"

Yani, nasıl görüldüğünü biliyorum. Sanki bunu bekliyormuşum ya da planlıyormuşum gibi görünüyor, çünkü herkese uzak durmalarını söyledim. Onlara, Blake'in dönüştüğünü öğrendikten sonra ya benim ya da Blake'in gelmesini beklemelerini söyledim. Dönüştüğünde, ben dahil kimseyi burada istemiyordu, ama ben bunu yapamadım... uzak durmayı yani. O uykuya daldığında, ben ayrılmadım ve kendime küçük bir yatak yaptım, böylece sabahın erken saatlerinde burada olabilecektim ve onun bilinmeyene tek başına yüzleşmek zorunda kalmamasını sağlayabilecektim. Yatak uyumak içindi, seks için değil, ama görünüşe göre, iki amacı vardı.

"Blake'i sevdiğin belliydi," diyor Tessa. "Hayır, değildi ve hayır, sevmedim."

"Biraz yaptın." Parmak uçlarıyla sırtımda dans ediyor. Omuzlarımı ona doğru çekiyorum.

"Değil mi?" Tessa, elini beline koyarak diyor. "Ve Blake'in... *paketine* attığım bakıştan anladığım kadarıyla, onu şimdi seviyor olabilirsin."

"Öyle mi?" Blake küstahça gülümser. Bundan çok fazla zevk alıyor.

"Aman Tanrım. İkiniz de kesin şunu." Onların sorularından kaçmak için öne eğilip yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Çarşafın altında, Blake'in eli uyluğumu okşadı, oraya yerleşip içini kavradı. Parmakları en hassas cildimi okşadı. İnlemekten ve daha fazlasını istemekten kendimi alıkoymak için dudağımı ısırdım. Daha fazlası bile yetmezdi. Dokunuşunda bir şey vardı. Vücudumun her yerine ulaşıyordu, cildimin küçük bir kısmını hafifçe okşasa bile. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiç kimsenin tek bir dokunuşla tüm vücuduma dokunduğunu hissetmemiştim. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki, sanki sürekli bir uğultu gibi. Ellerimi kucağıma bırakıyorum ve çarşafın altında olanlara rağmen olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışarak dik oturuyorum.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Tessa bana şüpheyle bakar.

Boş boş bakıyorum ve Blake'in karnına dirsek atıyorum. O gülmesini bastırıyor ve neşeyle yanımı sıkıyor. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Gülümsemiyorum bile," diye yalan söylüyorum, ağzımı düz tutmaya çalışarak. "Sen burada ne yapıyorsun?" Başımı sola eğiyorum,

konuyu değiştiren sorumu daha da belirginleştiriyorum. "Buraya kimsenin gelmemesi gerekiyordu." "Ah evet. Onu unutmuşum." Tessa omuz silkiyor.

"Ama şimdi

"Kaşlarını iki kez kaldırır ve sırtarak gülümser.

Gözlerimi devirdim. "Öyle bir şey için planlanmamıştı. Bu" — Blake ve beni işaret ettim — "aniden oldu. Planlanmamıştı."

"Tabii," diye alay eder, eğlenceli gülümsemesini saklayamaz. "Her neyse... şey." Tessa, bize söylemek için buraya geldiği şeyi söylemek istemiyormuş gibi bir saniye duraksar.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Seni görmek isteyen biri var ve senin nişanlın olduğunu söylüyor."

Gözlerim inanılmaz derecede büyüdü. Sanki köşelerinden ayrılacaktım gibi hissettim. *Nişanlım mı? Bu nasıl mümkün olabilir?* Göğsümde aniden bir sıkışma hissettim, ciğerlerimi sıkıştırdı, nefes almamı ve bu haberi sindirmemi zorlaştırdı.

"Nate burada mı?" diye soruyorum, kelimeleri zar zor çıkararak.

Sanki karnımın altında bir kapak açılmış gibi midem bir anda boşalır. Blake'in dokunuşunun kaybolduğunu fark ederim, ya da belki artık onu hissedemiyordumdur. Hayır, öyle değil. Artık cildi benimkine değmiyor, eli uyluğumdan çekilmiş ve duruşu sertleşmiştir.

"Evet." Tessa başını salladı. "Ama ona Dr. Warner dememizi istiyor." Gözleri neredeyse yuvarlandı.

"Nişanlın mı var?" Blake sorar, sesi gergin çıkar.

Kendimi onun bakışlarına bakmaya zorluyorum. Ağzım hafifçe açık bir şekilde ona bakarak açıklamaya çalışıyorum, ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Burada oturup açıklama yapmadan, cevap vermeden kaldıkça, yüzündeki inanamama ifadesi yerini ihanet ve incinmişliğe bırakıyor.

"İkinizin ayrıldığını söylemiştin sanıyordum?" Tessa araya girerek bana yardım eder.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor.

"Ben... evet. Biz... bir şekilde... ayrıldık," diyorum, Blake'e tekrar bakarak.

İnanamıyorum. Nate nasıl burada olabilir? Ve neden? Beni şehirde terk etti, neden beni aramaya gelsin ki? Neden buraya kadar gelme riskini göze alsın?

Blake'in gözleri kırpmadan bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" Sözleri keskin çıkıyor ve neredeyse dilini şaklatıyor.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nate'in beni şehirde terk edip neredeyse öldürülmeme neden olduğunu söyleyemem, çünkü o şu anda burada ve aslında, şimdi düşününce, beni kasten terk etmiş olsaydı buraya gelmezdi. *Değil mi?* Onun davranışlarını yanlış mı yorumladım? Nate'in daireden kaçmadan önceki anları hatırlıyorum. Ben bir yakıcıyla uğraşırken, diğeri ayağa kalkmaya çalışıyordu. Nate etrafı gözetlemişti ve bizi oradan çıkarmak için bir plan yaptığını düşündüğümü hatırlıyorum. Belki de yakıcıları benden uzaklaştırmak için kaçtı, ama onlar onun peşinden gitmedi. Belki de başka bir sorunla karşılaştı. Belki de kaçmamız için Porsche'sini hazırlamaya çalıştı, ama diğer yakıcılar onu çaldı. Nate ve ben yıllardır birlikteydik ve evlenmeyi planlıyorduk. İlk sorun belirtisinde böyle bir şeyden kaçmazsın.

"Şehirde ayrıldık," diyorum. "Ve onun çoktan gittiğini ya da öldüğünü düşündüm."

Çarşafın altında Blake boxer şortunu giyiyor, sonra ayağa kalkıp bir kot pantolon ve uzun kollu tişört giyiyor. Tepkisini görmek için ona bakıyorum ama tepki vermiyor. Hücrelerinden çıkıp kapıya doğru yürümeye başlıyor. Tessa garip bir şekilde kenara çekilip onun geçmesine izin veriyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorum.

Blake durur ve bana kısa bir bakış atar, ağzı yarı gülümser yarı somurtur.

"Senin aptal nişanlınla buluşmaya."

Bölüm 31

Ben Blake'i dışarıda yakalamak için koşarken Tessa arkamda kalıyor. Yüzüm ateş gibi ve Blake Nate'e ulaşmadan önce giysilerimi giyip onun peşinden koşmaktan nefesim kesilmiş durumda. Ama çok geç kaldım. Dışarıda, Nate ailemin yarısı onu çevreleyen bir çemberin içinde duruyor. Babam, Julie teyzem ve Elaine gülümsüyorlar. JJ ve Jimmy amcam ise, bu yeni gelen kişiyi nasıl değerlendireceklerini hala düşünüyormuş gibi, tarafsız ifadeler takınıyorlar. Blake çenesini kaldırmış ve gözlerini hafifçe kısararak çembere giriyor. "Erkek arkadaşların tanışmadan önce oraya gitsen iyi olur," diyor Tessa.

kıkırdama.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Onlar benim erkek arkadaşlarım değil. Şey, Nate benim nişanlım sayılır. Ama Blake... Bizim ne olduğumuzdan emin değilim. Şimdi daha da emin değilim."

"Fayda sağlayan düşmanlar," diye alay ediyor.

"Kes şunu." Hafifçe gülümserim ve onu hafifçe iterim. Bir konuda yanılıyor — artık onu düşman olarak görmüyorum. Yıllar önce onda harika bir şey bulabildiğim o çocuk sonunda bana geri döndü ve bunun için dünyanın sonu gelmesi gerekti. Ama birbirimize olan duygularımızı en samimi şekilde kabul ettiğimiz anda... yeniden alevlenen aşkımıza bir çomak sokuldu.

Bakışlarım Nate ve Blake'e geri dönüyor, birbirlerinin karşısında duruyorlar. Nate bana sırtını dönmüş, ama yine de cehennemi yaşadığı belli. Kıyafetleri lekelenmiş, kir içinde. Kollarındaki ve ensesindeki deri ya daha fazla kirle ya da çizik ve morluklarla kaplı. Kilo kaybetmiş, özellikle kasları erimiş ve saçları kısa kesilmiş, bu da onun buraya aniden ortaya çıkması kadar şaşırtıcı, çünkü saçları her zaman en değerli varlığı olmuştur.

Babamın dudaklarının hareket ettiğini fark ediyorum, Blake'e ve sonra Nate'e işaret ederek onları tanıtıyor. Nate, hiçbir şeyden habersiz, elini uzatıyor. Blake'in bu sabah o eliyle bana ne yaptığını bilseydi, kesinlikle yumruk atardı. Bunu düşünmek bile vücudumda bir elektrik akımı yaratıyor. Bu düşüncüyü kafamdan silip, bir nefes vererek kendimi bu durumla yüzleşmeye hazırlıyorum.

Tessa omzuma bir el vurarak beni korkuttu. "Blake ve Nate ortak ilgi alanları hakkında konuşmaya başlamadan önce araya girsen iyi olur, bilirsin, sevdikleri şeyler ya da insanlar hakkında." Kaşlarını kaldırarak sırttı.

"Aman Tanrım."

Hemen onlara doğru yürümeye başlıyorum, neredeyse sersemlemiş bir halde, çünkü Nate'in burada olduğuna hala inanamıyorum. Bu çok fazla ve Blake'in ne söyleyeceği veya ne yapacağı konusunda endişeliyim. Yürürken birkaç kez derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Sadece sakin davranmam ve sonra şehirde ne haltlar döndüğünü anlamam gerekiyor.

Blake'in bakışları Nate'in etrafında dolaşüyor ve ben yaklaşırken bana kilitleniyor. Hem ateşli hem de düşünceli bir ifade takınıyor, sanki üzgün ama üzülmek istemiyormuş gibi. Ona bakamıyorum ama gözlerimi de ondan ayıramıyorum.

Nate, benim varlığımı hissetmiş ya da Blake'in arkasında bir şeye odaklandığını fark etmiş gibi, başını çevirip omzunun üzerinden bakıyor. Onun hayatta olduğuna ve buraya kadar geldiğine inanamıyorum. Onun öldüğünü sanıyordum ve gerçekten de ölmediğine çok sevindim. Beni terk etmiş olsa bile, onun için bunu asla istemezdim. Nate beni görünce ağzını açıyor. Gülümsüyorum, dudaklarım her yöne hareket ediyor ve seğiriyor, çünkü nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum, özellikle de Blake izlerken. Bana diz çöküp evlenme teklif eden adamı gördüğüme seviniyorum, ama bedenim hala başka birinin dokunuşunu arzuluyor. Nate topuklarını döndürür ve bana doğru koşmaya başlar. Beni kollarına alıp ayaklarım yerden kesilene kadar durmaz.

"İnanamıyorum," diyor. "Seni çok özledim." Sözlerini söylerken başımın yanına öpücük konduruyor ve sanki kayıp gideceğimden ya da çekileceğimden korkar gibi beni sıkıca sarıyor.

Nate'in kollarında olmama rağmen, gözlerim on beş metre uzakta acı dolu bir ifadeyle duran Blake'e takılır. Nate'e onu da özlediğimi söylemem. Öyle söylemeye kendimi ikna edemem çünkü özlemedim, onun gittiği şekilde özlemedim. Ama belki de yanılmışımdır. Belki de onu özlemeliydim.

"Ne oldu?" diye fısıldıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Nate... beni terk ettin. Beni geride bıraktın." Sesim çatlıyor.

Beni bırakıyor, ayaklarımın tekrar yere basmasına izin veriyor. Bir adım geri atıyor, elleri omuzlarımda, gözleri uzun zaman önce kaybolduğunu sandığı bir şeyi arar gibi çılgınca benimkileri arıyor.

"Hayır, Casey, ben asla yapmam." Nate kararlı bir şekilde başını sallar. "Sana ulaşmak için cehennemi yaşadım."

Elleriyle yüzümü kavradı, böylece ona bakmak, görünüşünü incelemek zorunda kaldım. Boynunda sarıdan mora kadar çeşitli tonlarda morluklar vardı. Sol gözü morarmış ve şişmişti, yakından baktığımda saçlarının ne kadar düzensiz olduğunu görebiliyordum, bazı yerleri daha uzun, bazı yerleri daha kısaydı, sanki karanlıkta paslı bir makasla kesmiş gibi. Bana ulaşmak için cehennemi yaşadığı konusunda yalan söylemediği açık, ama ondan önce ne oldu? Neden kaçtı ve neden beni beklemedi? Bilmem gereken şey bu.

"Ama sen beni terk ettin ve sonra seni bulamadım," diyorum, gücümü korumaya çalışarak.

"Hayır, tamamen yanlış anladın. Evet, kaçtım, ama bunu onların beni kovalaması için yaptım. Kovalayacaklarını düşünmüştüm, ama kovalamadılar. Beni takip etmediklerini fark ettiğimde, çoktan dışarı çıkmıştım, bu yüzden her zaman konuştuğumuz gibi Porsche'ye gittim ve seni bekledim. Ama sonra daha fazlasının bana yaklaştığını duydum, bu yüzden arabama atladım ve blok çevresinde dolaştım, tehlike geçene kadar görünmeden kaldım. Geri döndüğümde sen gitmiştin. Hatta kontrol etmek için daireye bile çıktım ve sonra seni aramak için günlerce o bölgede kaldım, ta ki kamyonetini hatırlayana kadar. Nerede park ettiğini bilmiyordum, ama oraya gitmiş olman gerektiğini düşündüm. Ve şehir dışında gidebileceğin tek yer burasıydı." Nate parmağını yanağımda gezdirdi. "Artık Chicago'da olmadığından yüzde yüz emin olduğumda, seni aramaya geldim, dua ettim, diledim, burada olmanı umdum." Dudaklarını büzdü, birkaç kez gözlerini kırptı. "Ve buradaydın." Nate başını bir an öne eğdi, sonra kaldırdı. "Sana ulaşmak için yaşadığım tüm o korkunç şeyler..." Bana sabit bir bakışla, gözleri parlayarak baktı. "Hepsini tekrar yapardım, çünkü seni çok seviyorum, Casey."

Beni terk etmeyen, bana güvenen ve hatta benim güvenliğim için kendi hayatını tehlikeye atan adamın gözlerine bakıyorum. Nate'in ilk sorun belirtisinde kaçtığını, kendi canını kurtarmak için beni terk ettiğini sanıyordum, ama aslında beni korumaya çalışıyormuş. Onu terk eden, beni ararken endişeden hasta olan kişi bendim. O, Chicago'dan buraya, Wisconsin'in ortasında, ıssız bir yere kadar mücadele ederek geldi, ben ise güvenli ve korunaklı bir yerde mutluydum. Nate'in beni terk ettiğini düşündüğüm için başka biriyle bile yattım. Bunu nasıl yapabildim? Bu beni ne tür

bir insanımı ben? Kendimi çok suçlu hissediyorum, midem bulanıyor. Bütün bu olayda kötü olan benim, o değil.

Nate eğilip dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, elleri saçlarımı okşadı. Kalbim, nereye ait olduğunu bilmiyormuş gibi, dengesiz hissediyor. Aynı anda hem kırılıyor hem de iyileşiyor. Blake için kırılıyor, ama bir kısmı da iyileşiyor, onarılıyor gibi hissediyorum. Nate'e karşılık veriyorum, dudaklarımla baskı ve hareket uyguluyorum, sadece ne yaptığımı sormaması için yeterli olacak kadar.

"Nate," diye seslenir Blake.

Şaşkınlıkla geri çekilip ağzımı siliyorum. Babam ve Blake yaklaşıyor, birkaç adım ötede duruyorlar.

Nate ona dönerek çenesini öne doğru uzatır. "Dr. Warner."

"Tamam," diyor Blake, üst dudağını kıvrarak. "Kalmaya karar verdiğine göre, uyku düzenini konuşmalıyız." Gözlerini hafifçe kısıyor, ama ben bunu fark ediyorum, ve gözlerinin bana kaydığını da fark ediyorum.

"Evet, planımız bu." Nate başını sallar. Elimi tutar ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirirken gülümser.

Buna karşılık Blake burnundan nefes alır ve burun delikleri genişler.

"Güzel," diye araya girer babam. "Sana yaptığım küçük turda, yerin dar olduğunu fark etmişsindir. Şu anda Blake ve Casey aynı odayı paylaşıyor. Ama düşünüyordum da," babam elini Blake'in omzuna koyar, "Nate geldiğine göre, sen başka bir odaya geçmek isteyebilirsin. Sahte ev ısıtmalı, orada düzenleme yapabiliriz."

Blake'in gözleri kısılr. "Casey'nin odasında kalmakta hiçbir sorun yok."

Babam sesini alçaltarak, ağzının kenarından konuşur. "Onların biraz mahremiyetleri olsun diye önerdim."

"Çok naziksin Dale," der Nate. "Bu çok hoş olur." Blake çenesini sıkar.

"Hayır, Blake kalmalı," diye araya girerim, ona hızlıca bakarak. Dudaklarının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını, gözlerinin biraz parladığını ve yüzündeki kasların gevşediğini fark ederim.

Nate'in kaşları birbirine yaklaşır ve benimle tartışmak üzere olduğunu anlarım, bu yüzden o bir şey söylemeden devam ederim.

"Blake hala ısırgan etkisinden kurtulmaya çalışıyor, bu yüzden rahat olmalı ve diğer insanların yanında olmalı, olur da... herhangi bir komplikasyon olursa diye. Özellikle bu kadar yeni bir virüs söz konusu olduğunda, insanlar buna ne kadar farklı tepki verebileceklerini asla bilemezsiniz, virüsün etkisi geçmiş gibi görünse bile," derim, sözlerimi

tamamen uyduruyorum. Blake'i incitmek istemiyorum, ama Nate'i de incitmek istemiyorum. Ancak, sonunda birinin incineceğini biliyorum. Bu arada, ikisiyle ne yapacağıma karar verene kadar, durumu yatıştırmam gerekiyor.

Nate'in yüzündeki şüpheli ifadeye (sonuçta o bir doktor) ve Blake ile benim aramda gidip gelen bakışlarına rağmen, muhtemelen tartışacak enerjisi olmadığı ve kimseyi kızdırmak istemediği için sadece başını sallar. Blake hafifçe gülümser, ama bu gülümseme ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur, sanki gökyüzünde çakan bir şimşek gibi.

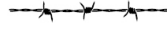
"Tamam o zaman," diyor babam, ellerini birleştirerek. "Blake yüzde yüz iyileşene kadar bu konuyu rafa kaldıralım."

Blake hareket etmiyor ve babama herhangi bir tepki göstermiyor. Orada durup bana bakıyor, ama ben onun bakışlarına tam olarak karşılık veremiyorum. Belki de Nate'in beni terk etmediğini öğrendiğim için duyduğum suçluluk duygusundandır. Ya da belki de sadece ona bakmaya kendimi güvenemediğim içindir.

Babam Nate'in omzuna hafifçe vurur. "Sıcak bir duş ve sıcak bir yemek iyi gelir sana, evlat."

"Aynen öyle." Nate gülümser.

Blake'in gırtlığı, istemediği bir şeyi yutmak zorunda kalmış gibi boynunda yavaşça yukarı aşağı sallanıyor. Anlıyorum. Hayat bazen yutması zor olabilir.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp, Nate'e dönmeden önce derin bir nefes alırım. Hemen dudakları benimkilere sertçe bastırılır, bir öpücük daha için açgözlüdür. Hiç vakit kaybetmez, elleri göğüslerime uzanır, onları sıkar, sonra belimin alt kısmına kayar ve kalçamı kavrar. Parmakları cildimle pantolonumun bel kısmı arasına kayar. Nate'i öpüyor olsam da, tek düşünebildiğim Blake. Nefes nefese geri çekildim, ona bakmadan etrafa bakındım.

"Ne? Ne oldu?" diye sordu, yüzünde şaşkınlık belirdi.

Ona cevap vermek için ağızımı hafifçe açıyorum, ama hiçbir kelime çıkmıyor, çünkü ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nate'in beni terk etmek niyetinde olmadığını, sadece benim kaçabilmem için yakıcıları uzaklaştırmak için koştuğunu bilseydim, Blake ile aramızda hiçbir şey olmazdı. Ama bilmiyordum ve onun buraya, bana ulaşmak için hayatını tehlikeye attığını fark etmemiştim.

Bunu bilmek her şeyi değiştirir. Yani, değiştirmek zorunda. Nişanlıydık. Sonsuza kadar birlikte olmayı planlamıştık. Bir gün yaşayabileceğimiz bir hayat kurmak için çok çalışıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, Nate'in bana ulaşması bir mucizeydi ve bunu bir kenara atmak garip geliyor. Ama nedense, Nate ile eskisi gibi olamıyorum. Nişanlımla tekrar birlikte olabilmek için Blake'i unutmak için zamana ihtiyaım var... Nate'e onu uzaklaştırmamın sebebinin bu olduğunu söyleyemem.

Burnumdan nefes alıyorum, Nate'in yaydığı çürüme ve kokuşma kokusundan neredeyse oğryorum. Bu kokuyu daha önce nasıl fark etmedim, bilmiyorum. Kafasındaki salar ve yüzündeki yeni çıkan sakallar kurumuş kan ve kirle kaplı. Cildi de aynı şekilde kaplı, çamur reğinde ve üzerinde taze çizikler ve kabuk bağlamış yaralar var.

"Casey," diyor, cevabımı sabırsızlıkla bekliyor.

Burnumu kıvrıp eliyle kapatıyorum. "Sadece... Çok kötü kokuyorsun."

On gün boyunca kirlenmiş giysilerine bakıyor. Tişrtnn yakasını çekip kokluyor ve oğryor.

"zgnm," diyor. "Burada gerçekten duş var mı?" "Gerçekten var." Gülümsüyorum.

"Oh, şkrlers olsun." Nate rahat bir nefes alır.

Yatağımdan katlanmış giysileri alıp ona uzattım. "Al. Bunlar babamın giysileri. Banyo koridorun sonunda." Kapıyı onun için açık tuttum ve sola doğru işaret ettim. "Havlular ve banyo bezleri lavabonun altında."

Nate başını sallar ve odadan çıkar, bir kez durup omzunun üzerinden geriye bakar.

Kaşlarını oynatır. "Bana katılmak ister misin?"

"Oh, isterdim, ama suyu israf etmememiz gerekiyor," diyorum garip bir şekilde.

"Haklısın." Başını eğdi. "Belki geri döndüğümde." Göz kırptı ve yoluna devam etti, banyo kapısını kapatmak için döndüğünde bir kez daha bana baktı.

O gözden kaybolunca, yüzümdeki gerginlik kaybolur ve gülümsemem kaybolur. Yatak odamın kapısını arkamdan kapatır ve nihayet yalnız kaldığım için rahat bir nefes alırım ve belki, sadece belki, bunu iyice düşünebilirim. Gözlerim Blake'in mkemmek bir şekilde yapılmış yatağına takılır ve kendimi onunla birlikte o yatakta hayal etmekten alıkoyamam, bu yüzden bakışlarımı kendi yatağıma eviririm. Ama o artık benim değil; benim ve Nate'in, ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim

Nasıl hissetmem gerektiğini biliyorum, ama bu duyguları bilmekle, bu duyguları yaşamak çok farklı şeyler.

Gözlerimi kapatıyorum, keşke bu sabah olanları unutabilsem, beynimden tamamen silebilsem diyorum. Nate ile iki yıl birlikteydik. Birlikte yaşıyorduk. Nişanlanmıştık ve Blake hiç önemli değildi. Arada sırada Blake aklımdan geçerdi, ama onun hakkında tek düşündüğüm şey, *umarım acı çekiyordur*, olurdu. Ya da onun görüntüsünü, MCAT sınavını geçmek, ihtisas için mülakata girmek, zor bir hastayla başa çıkmak gibi gerçekten zorlu bir şeyi atlatmak için motivasyon olarak kullanırdım. Blake'e olan kinim beni çok motive ediyordu.

Ama artık durum böyle değil. O, yemek, uyku ve oksijen gibi beynime yerleşmiş durumda, bir ihtiyaç olarak, bir istek olarak değil. Bu kadar kısa sürede nasıl oldu bilmiyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Nedense, Blake'i sevdiğim saatler, Nate'i sevdiğim yıllar kadar önemli. Belki de olması gereken budur, güçlü ve geçici, aşkın gerçek olması için sonsuza kadar sürmesi gerekmediğini hatırlatan bir şey.

Yatak odamın kapısının gıcırdaması sesiyle gözlerim açılır. Dönüp Blake'in kapıyı arkasında kapattığını görürüm. İkimiz de tek kelime etmez. Yani, gerçekten söylenecek ne var ki? Ona duymak istediği şeyi söyleyemem ve benim fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemez. Kalbim... Onu değiştirmek zorunda değil, çünkü o zaten benim kalbimde, en azından şimdilik. Ama onu sevmeyi öğrendim, sevmemeyi de öğreneceğim.

Blake, hiç uyarı yapmadan odayı geçer ve ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni kendine çekip öper. Sıradan bir öpücük değildir bu. Yolunu bilsen bile içinde kaybolacağın türden bir öpücük. Rüya gibi hissetsen bile, içindeki her şeyi uyandıran türden bir öpücük. Ve Tanrı'nın varlığına inanmasan bile, ona şükredeceğin türden bir öpücük.

Bunu ne kadar istesem de, yapmamam gerektiğini biliyorum. "Yapamam," diyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Blake'in ağzı zar zor açılır, dudakları öpücüğümüzden dolayı hala şişmiştir. Sanki onu sırtından, daha doğrusu kalbinden bıçaklamışım gibi, yüzünde ihanete uğramış bir ifade belirir.

"Ne demek yapamam?" Gözleri çılgınca benimkileri arar. "Nate burada."

Bu, konunun kapanması için yeterli olmalı, ama yeterli bir neden olmadığını biliyorum, çünkü kalbimin bu kadar hızlı atması ve

dokunduğu her yerime kan pompaladığı için.

Kaşları birbirine yaklaşıp ve başını geri çeker. "Yani, bu bittiğimiz anlamına mı geliyor?"

"Gerçekten hiç başlamış mıydık, Blake?"

O, sorduğum soruya cevap veremeyerek başka yere bakıyor. İki yıl mı, birkaç saat mi... Kendime sürekli bunu hatırlatıyorum. Zaman. Çünkü önemli olan bu. Elimizde olan tek şey bu, ta ki artık elimizde kalmayana kadar. Blake benimle olmak için dünyadaki tüm zamana sahipti. O sadece dünyanın sonu gelene kadar bekledi, ve o zaman bile, başka seçeneği olmadığı için bekledi. Nate beni seçti, Blake ise onun için diğer tüm seçenekler tükendikten sonra beni seçti.

"Beni sevmediğini söyle."

Bu bir talep değil. Bu bir meydan okuma, benim kabul edemeyeceğim bir meydan okuma. "Hayır," diyorum, gözlerime dolan yaşları silerek.

"Neden?"

"Çünkü sana yalan söylemek istemiyorum."

Bir anda dudakları yine dudaklarıma yapışır, bana gerçeği söylemem için yalvarır ve yakarır.

"Seni çok istiyorum Casey. Ve sadece şu anda değil, sonsuza kadar," diyor nefes nefese.

"Blake, dur." Hiç istemediğim halde yine kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Neyi bırakayım?" diye nefes nefese sordu. "Bunu bu kadar zorlaştırmayı bırak."

"Bana bunun bittiğini söylemek senin için zorsa, o zaman bunun doğru karar olmadığını biliyorsun demektir."

"Bunu ben de bilmiyorum, sen de bilmiyorsun."

Bana doğru bir adım atar, parmağını yanağımda gezdirir. "Sen olmadan benim dünyam sona erer."

"Dünya çoktan sona erdi, Blake."

"Sadece biraz, sen geri dönene kadar."

Hiçbir uyarı olmadan gözyaşlarım akmaya başladı. Çok hızlı ve anıydılar, durduramadım. Konuşmadan yatak odasının kapısı açıldı. Blake ve ben birbirimizden ayrıldık. O, dolabına doğru yürüdü ve dolabı karıştırıyormuş gibi yaptı, ben ise gözyaşlarımı sildim.

"Eğitim yirmi dakika sonra başlıyor," diyor Blake.

Dönüp baktığımda Nate'in beline bir havlu sarılmış halde odanın ortasında durduğunu ve gözlerini ikimiz arasında gezdirdiğini görüyorum.

"Eğitim nedir?" Nate, gözlerini hafifçe kıskarak sorar.

Gözlerimdeki yaşları silerek, onun fark etmemesini umuyorum.

"Savaş eğitimi, dostum." Blake sırtarak cevaplar. "Ve herkes bunu yapmak zorunda."

Bölüm 32

"Tamam, millet, sıraya girin! Yapacak çok işimiz var ve gün ışığı azalıyor, o yüzden acele edin, hadi!" Blake, ellerini arkasında birleştirerek önümüzde volta atarken bağırır.

Davranışları ve ses tonu, sanki daha önce hiç tanışmadığı bir grup yeni askere karşıymış gibi, kopuk. "Çiftler oluşturacağız ve bu aktiviteyi bir partnerle yapacağız. Evet, kavga edeceksiniz. Evet, yaralanabilirsiniz. Ama amaç, bunun sonunda, saldırganı tanımadığınızda yaralanmaya bu kadar duyarlı olmamaktır."

Grup etrafta dolaşüyor, insanlar eşlerini aramaya başladıkça küçük mırıldanmalar yayılıyor. Nate yüzünde bir gülümsemeyle omzunu bana çarparak, elbette eşleşeceğimizi ima eder.

"Nate!" Blake bağırır. "Bu senin ilk seferin olduğu için benimle olacaksın."

Tanrım. Onu öldürecek. Blake'e gözlerimle bıçak gibi bakarak, aptalca bir şey yapmaması için onu uyarırım. Nate'i incitmek onu ortadan kaldırmayacak ve bizi sihirli bir şekilde yeniden bir araya getirmeyecek. Aksine, beni çok kızdıracak. Ama Blake benim uyarılarımı görmez, çünkü gözü Nate'e takılmıştır.

"Tabii, Blake." Nate ön tarafa doğru ilerliyor. "Bu arada, benim adım Dr. Warner."

Blake'in yüzünde geniş bir gülümseme yayılır ve ağır elini Nate'in omzuna koyar. "Bu iyi, çünkü bundan sonra bir doktora ihtiyacın olabilir." Grup kendi aralarında kıkırdar, ancak Nate kafası karışmış görünür, Blake'in şaka mı yaptığı yoksa ciddi mi olduğunu anlayamaz. Omuzlarını kaldırır ve göğsünü şişirir, ama şişirmiş olsa bile Blake'den daha küçüktür.

"Diğer herkes, eşlerini bulmayı bitirsin."

Tessa ve ben eşleşiyoruz. Molly, Greg'in yanında durup elini tutuyor. Elaine, Julie teyzenin koluna giriyor. Tessa'nın annesi Helen'in yanına geçiyor. Helen'in oğulları ise birbirleriyle eşleşiyor. Hepimiz yeni talimatları bekliyoruz.

Soğuk ve keskin hava giysilerimin kumaşını delip geçerek omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. Güneş donuk, bulutların arasından çıkmaya çalışıyor. Işık soluk sarımsı gri bir renkte parlıyor ve dünyayı düşük bütçeli bir öğrenci filminin parçası gibi gösteriyor. Bu durumda,

tam da öyle hissettiriyor. Blake ön tarafta duruyor, ellerini beline koymuş kalabalığı inceliyor.

"Başlangıç olarak, rakibinizi yere indirmenizi istiyorum. Temiz ... çoğunlukla. Ama unutmayın, partnerinize çok yumuşak davranırsanız, onun öğrenmesine veya gelişmesine yardımcı olamazsınız."

Tessa'ya dönüp başımı sallıyorum, Blake'in talimatlarına rağmen ona karşı nazik davranacağımı belli ediyorum. Bu talimatlar, bizim için değil, daha çok Blake ve Nate için gibi geliyor. Nate'i incitmek için bir yol, ama aynı zamanda bundan kurtulmak için de. Ama bunu yapmasa iyi olur.

"Ben bu sefer katılmayacağım," diyor Elaine, bir bahçe sandalyesine doğru yürüyüp oturuyor. Meredith, Helen ve Julie Teyze de ona katılıyor.

"İstedğin gibi," diyor Blake. "Diğerleri. Savaşın!"

Tessa dönüp yavaşça bana doğru geliyor. İki Greko-Romen güreşçisi gibi birbirimize sarılırız, kollarımızı birbirimizin başı ve kollarına dolayarak, gruba bir çıkmaza girmiş gibi görünen bir şekilde daireler çiziyoruz. Ama daha çok birbirimizi tutuyoruz, böylece Blake'e odaklanabiliyorum.

"Sanırım Bay Enemy with Benefits nişanlısını öldürecek," diye fısıldadı Tessa.

"Biliyorum, sonra da ben onu öldüreceğim."

Blake yerinde zıplıyor, Nate'e doğru hareket etmiyor, Nate ise ne kadar güçsüz olduğunu bilmiyor. Birkaç saniye sonra Nate, pervasızca Blake'e doğru koşar, omzunu ona çarpmaya çalışır, ama Blake kolayca onu atlatır, tek ayağıyla onu düşürürken omzunu sertçe iter ve onu çimlere yuvarlar.

"David ve Goliath gibi, ama David'in güvenilir sapanı yok." Tessa, dehşet ve eğlence karışımı bir ifadeyle izliyor.

Nate, bu işin sandığı kadar kolay olmayacağını anlayarak, başını sallarken kıyafetlerindeki çimleri silkeler ve çimlerden kalkar. Bu kez Blake'in kaçacağını tahmin ederek tekrar saldırır. Nate son anda yön değiştirip onu geriye itmeye çalışır, ama Blake uzattığı kolları yakalar ve onun altından geçer, Nate'i taşır, sonra ayağa kalkar ve onu havaya fırlatır. Nate sırt üstü yere düşer, nefesi kesilir.

"Aman Tanrım." Ben irkilirim.

Tessa yanağıma hafifçe tokat attı ve beni şaşırttı.

"Ne?"

"Kıyamet sırasında nasıl bir aşk üçgeni yaşayabiliyorsun? Ben erkek arkadaş bile bulamıyorum, sen ise iki erkeğin var."

"İki erkek arkadaşım yok. Senin de erkek arkadaşın vardı. Ama onu öldürdün, hatırladın mı?"

"Ah evet," diyor. "Ama bu ikisi kavga etmeye devam ederse, ikimizin de ölü partnerleri olacak gibi görünüyor."

"Onları durdurmalı mıyım?"

"Henüz değil. Biraz heyecanlı." Tessa gülüyor.

Blake şimdi Nate'i başından tutmuş. Onun çocukça davranışına gözlerimi deviriyorum. "Blake ona gerçekten saldırıyor," diye ekliyor, kaşlarını kaldırarak.

"Sanırım Nate'i öldürmeye çalışıyor, böylece ben onunla kalacağım." "Ne?"

Başımı sallıyorum. "Benimle olmak istediğini söyledi." "Ne zaman?"

"Bu sabah... Nate ortaya çıktıktan hemen sonra." "Ah! Ah! Ah!" Nate çığlık atarak dikkatimizi üzerine çekti.

Blake, Nate'in kolunu arkasına doğru bükerek, hafif bir baskı ile kolunu koparabilecek kadar yukarı doğru çekiyor.

"Amca! Amca!" Nate bağırır.

Blake kolunu bırakır ve onu iterek Nate'i çimlere düşürür. Dönüp bana bakar, yüzünde büyük bir sırıtişla hızlıca göz kırpar.

Kafamı sallayıp dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, bu maço davranıştan hiç etkilenmedim.

Nate, Blake'in dikkatsizliğini kendi lehine kullanır, yandan ona saldırır, onu havaya kaldırır ve yere çarpar. *Oh, harika.* Nate de maço davranışını benimsemiş. Erkeklerin nesi var böyle?

Nate, Blake'in üstüne çıkıp onu yere sabit tutmaya çalışırken kavga bir saniye için durur. Blake'in yüzü koyu kırmızıya döner, öfkesi kızıl bir maske gibi yüzeye çıkar.

"Oh hayır," Nate'in dünyası tam anlamıyla altüst olmadan önce kendime söyleyebildiğim tek şey budur.

Blake, Nate'in göğsüne bacaklarını X şeklinde kaldırır, tıpkı ilk kez dövüştüğümüzde bana yaptığı gibi, ve onu yere çarparak geriye doğru savurur, ama benimle yaptığı gibi orada durmaz. Ayağa kalkar ve Nate'in bacaklarını yakalar, Nate'in dizlerini omuzlarına takarak bacaklarını havaya kaldırır

Omuzlarına asılır, belinden tutar ve vücudunu dikleştirir. Nate, Blake şeklinde bir sandalyede oturuyor gibi görünür. Nate'i soğuk, sert toprağa geri sürer ve onu WWE'deki bir dublör gibi yere çarpar. Yere çarptığında, hepimizin kulaklarında yüksek bir çıt sesi yankılanır ve omurgamdan bir ürperti geçer. Nate'in ağzından acı dolu bir çığlık çıkmadan önce duyduğumuz tek ses budur.

"Ah! Omzum!" Acı içinde kıvranıyor, sağlam koluyla toprağı yumrukluyor. Yaralı omuzu yakasından yukarı doğru çıkmış, ekleminden çıkmış.

"Kahretsin," diyor Tessa.

Nate'in yanına koşarken çoktan öfkelenmişimdir. "Ne oluyor, Blake?" Ona öfkeyle bakarım ve yüzü bir an değişir, gözleri yıllar önce partide, kalbimi bıçaklamadan hemen önce gördüğüm aynı zehirle parlar. Bu zehir hep orada mıydı? Belki de hiç değişmemiştir. Belki de o hala aynı eski pisliktir ve istediği olmazsa gerçek yüzü ortaya çıkar. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Blake beni yine kandırdı mı?

"Ne? Biz sadece şakalaşıyorduk."

"Tessa, Nate'i yan tarafında sabit tut ve dizlerinle üzerine baskı yap ki benden uzaklaşmasın." O da başını sallar ve yardım etmek için koşar.

"Üzgünüm, Nate," der ve o yüzünü buruştururken ona doğru itilir. "Dr. Warner." Sözleri nefes nefese ve çığlık çığlığa çıkar.

Tessa, onun tepkisinden rahatsız olarak onu daha da sertçe iter. O yüzünü buruştururken, Tessa'nın yüzünde hafif bir sırıtiş belirir.

Nate'in dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatırım. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun ve bunun acı vereceğini de biliyorsun."

"Biliyorum! Biliyorum!" diye bağırır Nate. "Sadece yap şunu."

Tessa'ya başımı sallayarak sabit durmasını işaret ettim, sonra omzunu ve kolunu tuttum. "Tamam. Üç deyince. Bir. İki..."

Nate'in omuzu yerine oturur. "Ah! Siktir!" Omuzu yerine oturduğu için rahatlayarak hızlı nefes alışını düzelmeye başlar.

Ayağa kalkıp Blake'e dönerim ve onu tüm gücümle iterim. Bu onu birkaç adım geriye sendeletir. "Senin sorunun ne lan!?"

"Kaza oldu," der Blake, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silker. Gözlerimi kısar ve ona bir adım yaklaşırım. Saçmalıyor. Bunu kasten yaptı. "Evet, biz de öyleydik," diye fısıldarım, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Neden söylediğimi bilmiyorum. Aslında biliyorum. Başkalarını incitmenin, sırf kendi zevki için ya da kendini kanıtlamak için sorun olmadığını düşündüğü için onu incitmek istiyorum. Yüzü aşağıya doğru dönüyor, sözlerimin ona verdiği acıyı gösteriyor, sözlerim onu biraz fazla incitmiş. Yeşil gözleri buğulanıyor ve başını eğiyor. Tek kelime etmeden Blake uzaklaşıyor, ama bu sefer onun için üzölmüyorum.

Bölüm 33

Duşun suyu başımın arkasına vurarak, dağınık düşüncelerimi masaj yapıyor. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Blake'e ne kadar kızgın olsam da, ona olan hislerim hala orada ve bunların geçmesini bekliyorum. Ama sanırım ona bu hislerin geçtiğine gerçekten inandırdım, bu da onu unutmamı kolaylaştıracaktır. En azından öyle umuyorum. Böylece Nate ile bir gelecek kurmaya geri dönebilirim.

"Casey," diye bir ses duş perdesinin diğer tarafından geliyor ve beni ürkütüyor. Kimsenin girdiğini duymadım ve kapıyı kilitlediğime yemin edebilirim. Odadaki tek hareket, havada dönen buhar ve duş başlığından fışkıran su.

"Az önce olanlar için özür dilerim," diyor Blake. "Senin... nişanlını incitmek istemedim."

Onun dokunacak kadar yakın olduğunu düşünmek bile nefesimi kesiyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Keskin bir nefes veriyor ve odada, akan suyun sesi dışında yine sessizlik hakim oluyor. Sanki benden daha fazla konuşmamı bekliyor, duymaya çok ihtiyacı olan sözleri söylemem için yalvarıyor gibi. Ama kendimi bunları söylemeye ikna edemiyorum. Bu, eskiden olduğu çocuk için nefret beslemekle ilgili değil; bu, bir erkek olarak şu anki davranışlarıyla ilgili. Onun büyüdüğünü, geliştiğini görebiliyorum, çünkü eski Blake asla özür dilemezdi.

Ben cevap vermediğimde, "Gidiyorum" diye ekliyor.

Hemen kalbim hızla çarpmaya başlar, göğsümün içinde yumruk yumruğa atar. Nefesim kısa ve hızlı olur, sanki nefes almaya çalışıyormuşum gibi, ve başım döner. Ciddi olamaz. Duş perdesini açıp Blake'in gözlerine bakarken, su ıslak, çıplak vücuduma yağmaya devam ediyor. O da benim bakışlarımı karşılıyor, bir an bile gözlerini kaçırmıyor. Bir yandan bana bakmasını, beni tamamen içine almasını istiyorum, ama o bunu yapmıyor.

"Hayır, değilsin," diyorum, çenemi öne doğru uzatarak.

"Öyle, Casey. Bu gece devriye görevindeyim, ama yarın herkese söylemeyi planlıyorum, sonra da ertesi gün ayrılacağım. Bu bana burada her şeyi toparlamak ve sonraki adımlarımı belirlemek için zaman verecek."

"Gitmek zorunda değilsin." Bu cümleyi söylerken, hıçkırıklar boğazımı tıkıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor, duştan gelen suyla karışarak üzüntümü gizliyor.

"Gitmeliyim," dedi başını sallayarak. "Ayrıca, senin istediğin de bu değil miydi? Benim buradan gitmem?" Dudaklarının köşesini yukarı doğru çekerek sözlerine hafiflik kattı. Yaralanmamış gibi görünmeye çalışıyordu. Ama beni kandıramıyordu. Gözlerinde görebiliyordum. Sözlerinde duyabiliyordum. Neredeyse her yerinden okunuyordu.

"Bunu istemediğimi biliyorsun."

"Öyleyse ikimiz de istediğimizi alamıyoruz gibi görünüyor." Blake omuz silkiyor. "Ee, ne olacak? Öylece gideceksin... ve nereye gideceksin?"

Gözlerim ona mantıklı davranması için yalvarıyor. Kalbimin atışlarını duyabilseydi,

O da bunun kendisine yalvarma olduğunu bilirdi. "Gidecek hiçbir yer yok, Blake." "Hiçbir yer burası kadar iyi değil."

"Melodramatik davranmayı bırak," diye alay ettim. "Neden sadece arkadaş olamıyoruz?" "Senin arkadaşın olmak istemiyorum." Göz teması kurmayı bırakıp botlarına bakmaya başladı.

Onun acısını dindirmek, üzüntüsünü gidermek istiyorum, ama bu, onu Nate'e vermek anlamına geliyor. Doğru seçimi mi yapıyorum? Dünya sona ermeden önce birlikte olduğumuz için, onunla daha fazla zaman geçirdiğim için sadakatimi Nate'e mi vermeliydim? Gerçekten bilmiyorum. Keşke işler farklı olsaydı.

"Yani, beni istediğin şekilde elde edemiyorsan, beni hayatında hiç istemiyorsun, öyle mi? Doğru mu?"

Alt dudağını ısırды, dişleriyle hafifçe sıyırdı. "Evet, sanırım öyle."

"Bu bencilce, küçük düşürücü ve aptalca," diyorum.

"Olabilir. Ama senin başka birini sevdiğini izleyemem. Bu, dünyanın yeniden sonunu izlemek gibi olur ve ikinci bir kıyameti atlatabileceğimi sanmıyorum," diyor küçük bir kahkaha atarak.

Şakası işe yaramadı. Hiç işe yaramadı.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, dudağım titriyor.

Blake, blöfümü görmeye çalışır gibi bana bakıyor, ama ben kararlıyım. Sonunda elini uzatıp duş perdesinin üst kısmını tutup kapatıyor ve bizi tekrar birbirimizden ayırıyor.

"Kendine iyi bak, Casey," diyor ve odadan çıkıp kapıyı arkasında kapatıyor.

Bölüm 34

Yatak odamda uyanıyorum ve oda olması gerekenden daha boş geliyor, hava sadece gerçekten yalnız olduğunda hissedilen bir incelik kazanmış. Dönüp baktığımda Blake'in yatağının yapıldığını görüyorum, lacivert sırt çantası ağzına kadar dolu ve kapalı, yatağı hafifçe çökmüş. Söylediklerinde ciddiymiş. Gerçekten gidiyor.

Yataktan kalkıp, paketli valizin yanına yürüdüm, tabii ona valiz denebilirse. Valizi dürttüm ve itekledim, içinde sadece hava olduğunu, onun planladığı bir şaka olduğunu ve valizin havasının inip onun bir yerden atlayarak "*Yakaladım!*" diye bağıracağını umuyordum. Ama ağır kütle neredeyse hiç hareket etmiyordu, sıkıca paketlenmiş giysiler ve çeşitli nesneler, kanvas hapisanelerinde oynayacak yer bulamıyorlardı.

İçimde bir hüznün ve korku hissi büyümeye devam ediyor, göğsümü aşırı doldurulmuş nesneden bile daha fazla dolduruyor. Ancak kararı ben verdim, bu yüzden hissettiklerim için sadece kendimi suçlayabilirim. Blake yerine Nate'i seçtim. İki yıllık geçmişim olan nişanlım, onu terk etmeme rağmen benim için geri dönen adam mı, yoksa on yıldan fazla bir süredir nefret ettiğim, işler istediği gibi gitmeyince beni terk eden adamla geçirdiğim bir gecelik şehvet mi? Nate güvenli seçim, kolay seçim, doğru seçim. Ama öyleyse neden bu kadar acıtıyor? Sanırım hayat böyle. Bazen acıtıyor işte.

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılır ve ben dönüp bakarım, yüzümde bir gülümsemeyle, Blake'in fikrini değiştirdiğini, kalacağını söylemeye geldiğini umarak. Ama hayır. O değil. Nate. Gülümsemem kaybolur ama tamamen değil, çünkü buna izin vermem. Dünya tamken seçtiğim kişi oydu, bu yüzden sonuna kadar onunla kalacağım.

"Selam," diyorum, sesimi hafif ve neşeli göstermeye çalışarak.

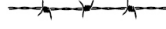
"Günaydın, bebeğim." Gülümsüyor. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin? Yapmam gereken bir işim var."

"İş mi?"

"Arabama. Arabamı yolun yaklaşık bir mil yukarısına park ettim. Geldiğimde nasıl karşılanacağımı bilmiyordum. Hatta senin burada olup olmayacağını ya da adresin doğru olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu yüzden, hızlı bir şekilde ayrılmam gerekirse diye arabayı yolun kenarına sakladım." Bir adım öne çıkıyor, hala gülümsüyor ve beni kendine çekiyor, elleri belimi sarıyor.

"Ama artık kalacağım için, gidip arabamı almam gerektiğini düşündüm. Ayrıca, bagajda bazı malzemeler var, çoğunlukla bozulmaz gıdalar, tuvalet malzemeleri ve yedek giysiler."

"Evet, tabii," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Sadece çabucak giyinmeme izin ver." "Harika," diye mırıldanıyor ve dudaklarımdan öpüyor.

Nate ve ben yan yana yürüyerek araba yolundan aşağı ineriz. Blake'i henüz görmedim ama görmek istiyorum ve onu aramaktan kendimi alamıyorum. Nate ara sıra bana bakıp sıkı gülümsemeler atarken bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Ya da belki fark ediyor. Belki bir şeylerin ters gittiğini fark ediyor ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyor.

Sonunda Blake'i görüyorum, mülkün sağındaki açıklıkta babamla kucaklaşıyor. Birbirlerine sıkıca sarılırken ellerinin baskısıyla gömleklerinin kumaşı kırışıyor, sanki birleşeceklermiş gibi görünüyor. Çok uzun sürmüş gibi gelen bir süreden sonra birbirlerini bırakıyorlar, yüzleri kızarmış, gözlerinde yaşlar birikmiş.

İnanamıyorum. Gerçekten gidiyor. Kalbim acıyor ve bana, babama, hepimize bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum. Her şey çok aptalca ve önemsiz. Blake nereye gidecek ki? Hayatta kalmak konusunda bu kadar pragmatik biri için bu, mantık yerine duygularla verilen aptalca bir karar. Beni Nate ile görmekten dayanamadığı için kendi hayatını riske atıyor.

Ama eminim babama ya da başkasına bunu söylemiyordur. Onlara ne hikaye anlatıyor acaba? Blake'i geçene kadar elimden geldiğince uzun süre izliyorum. Farkında değil gibi görünüyor, emin olmak için bir kez arkama bakıyorum ama bana bakmıyor bile.

Ön kapıda Nate arka cebinden bir anahtar çıkarır ve zinciri tutan asma kilide sokar. Kilidi çıkarır, yere düşmesine izin verir ve anahtarı cebine geri koyar.

"Onu nereden aldın?" diye soruyorum, cebini işaret ederek.

"Mutfaktaki yaşlı bayanlardan birine arabamı içeri çekmem gerektiğini söyledim, onlar da bana bu anahtarı verdiler."

Nate, geçebileceğimiz kadar geniş bir açıklık bırakarak kapıyı zorla açarken, ben sessizce başımı sallıyorum.

"Önce bayanlar." O eğilir ve toprak yolun ötesindeki açık yola doğru eliyle işaret eder.

Mülkün dışında, her iki yönde de sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen ile otoyoluna bakarken buluyorum kendimi. Güneş, gökyüzündeki birkaç kabarık bulutun arasından sızıyor ve kuşlar üstümüzde cıvıdayarak ve ciyaklayarak uçuyorlar. Buralarda, dünyanın sonu gelmiş gibi görünmüyor. Zincir kapıya çarparak beni düşüncelerimden koparıyor. Arkamı dönüp Nate'in kilidi kurcalamasını, ardından babam ve Blake'i izliyorum. Ayrılıp zıt yönlere doğru yürüyorlar, başları hafifçe eğik.

"Casey? İyi misin?" diye sorar Nate. "Evet, iyiyim. Gidelim."

"Bu taraftan," diyor ve sola dönüyor.

Başımı sallayıp onunla aynı adımda yürüyorum.

Yol boyunca otoyol bomboş. Görünürde tek bir ısırğan ya da başka bir yaratık yok. Siyah asfalt çatlamaya başlıyor ve yol kenarları, küçük sarmaşıklar ve çimler yolun karşısına geçerek diğer tarafta bulunan kardeşleriyle buluşmak için ilerlerken, bitki örtüsüyle kaplanıyor. Yıllar sonra, Wisconsin'deki birçok kışın donma ve suyun genleşmesiyle otoyoldaki çatlakları genişletmesinden sonra, flora ve faunanın tüm bunları geri alacağını ve doğanın hiçbir zaman hoş karşılamadığı bu istilacı çizginin yerini yeşil bir yolun alacağını hayal edebiliyorum.

"İşte burada!" Nate heyecanla bağırarak arabasına koşar.

"Saklanma yerin burası mı?" diye gülüyorum.

Nate'in Porsche'si otoyolun kenarından biraz uzakta duruyor. Tek bir dal, bir tarafındaki lastiklere yaslanmış durumda.

"Evet, yle. Yani, ne yapmamı istedin? Ormana çekip, dallar ve yapraklarla rtmemi mi? Boyası bozulurdu."

"Artık bunun bir önemi yok," diyorum, gözlerimi devirerek.

Nate tek dalı çekip arabaya atlar ve motoru çalıştırır. Camını indirip "Atla" der ve n yolcu koltuğunu eliyle okşar.

Alçak profilli araca oturup emniyet kemerimi takarım.

"Hazır mısınız?" Nate bir ift Gucci aviator güneş gözlüğü takar ve bana yapmacık bir gülümseme atar.

Ben bir şey söylemeden, arabayı çıkarır ve U dönüşü yapar. Motoru hızlandırır ve hızla ivmelenirken lastikler gıcırda. Bu hareket beni koltuğuma geri savurur, midem sanki yere düşmüş ve onu yolda kaybetmişim gibi hissedirim.

"Nereye gidiyorsun? Zaten yolunu mu kaybettin, şehirli ocuk? Ev o tarafta." Omzumun üzerinden başparmağımı işaret ederek gülümserim

ve onun hatasını düzeltmek için aniden durmasını bekledim.

"Biliyorum," der sadece, ellerini direksiyona sıkıca tutarak, önüne doğru bakarak.

"Ne? O zaman nereye gidiyorsun?" Ses tonum karışık bir şekilde şaşkınlık ve panik içindir.

Nate bu bölgenin çevresini hiç bilmiyor, bizi başka nereye götürebilir ki?

"Gidiyoruz."

Gözlerim onun profilini tarıyor, benimle dalga geçip, arabayı durdurmadan önce beni kandırmaya çalıştığına dair herhangi bir işaret arıyor, ama yok. O sadece önüne bakmaya devam ediyor, bir görevi olan bir adam gibi görünüyor.

"Nate, arabayı döndür." Ses tonum sakın ama kararlı.

Beni görmezden geliyor, motoru hızlandırarak arabanın hızını daha da artırıyor, yolun kenarındaki ağaçlar yeşil bir bulanıklık içinde uçup gidiyor.

"Nate! Hemen arabayı geri çevir!" Ellerimi ön panele vurarak torpido gözünü açtım.

"Hayır, Casey! Geri dönecek bir şey yok."

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Bir anlaşma yapmak zorundaydım."

Durumun ciddiyeti kafama dank edince kalbim mideme düşer ve etrafa asit sıçrar.

"Ne yaptın?"

"Beni öldüreceklerdi. Başka seçeneğim yoktu."

"Ne yaptın sen lan!?" diye bağırıyorum, Nate geri çekiliyor.

"Beni öldüreceklerdi, Casey. Ben de bir anlaşma yaptım. Onlara babanın tesisinden bahsettim, orada güvende olacaklarını ve yıllarca yetecek kadar erzakları olacağını söyledim. Bana, tesisin yerini gösterip içeri girmelerine yardım edersem, beni ve seni bırakacaklarını söylediler."

"Ne yaptın?" Şu anda gözüm kan görüyor ve nefesim hızlı ve sert çıkıyor. Ona inanamıyorum. Ona inanamıyorum lan. Nate'in tüm uzuvları sağlam bir şekilde ortaya çıktığı için bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. O kıyamete uygun biri değil, tabii ki kendi kışını kurtarmak için lanet bir anlaşma yaptı.

"Tek yol buydu. Beni duymadın mı? Beni öldüreceklerdi!" "Neredeler?"

"Kimler nerede?" diye soruyor.

"Kimi olduğunu biliyorsun! Lanet olası yakıcılar! Senin lanet olası bir anlaşma yaptığın kişiler. Neredeler?" Nate'in kollarını tokatlıyorum, öfkemi onun hayal bile edemeyeceği şekillerde ona yöneltmek istiyorum.

"Muhtemelen şu anda tesise doğru gidiyorlardır." Sesi yumuşaktı, ölümcül darbeyi olabildiğince sakın bir şekilde vuruyordu.

"Arabayı durdur, HEMEN!"

"Hayır! Geri dönmüyoruz." Direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

"Evet, geri döneceğiz."

Orta konsoldan uzanıp direksiyonu yakaladım ve sertçe sola çevirmeye çalıştım. Nate direksiyonu sabitleyerek, araba kısa bir süre yoldan saptıktan sonra kontrolü geri kazandı. Bana durmam için bağırdı ama ben durmadım. Tekrar direksiyona uzandım ama bu sefer o, dirseğini sertçe ve keskin bir şekilde gözüme vurdu.

"Kes şunu Casey! İkimizi de öldüreceksin," diye bağıır.

Darbeyle geriye savrulurken başım cama çarpar. Yakıcı bir acı kafatasımı sarar ve omurgamdan aşağıya doğru yayılır. Aniden şiddetli bir baş ağrısı başlar ve görüşümü bulanıklaştırır.

Nate başını ileri geri sallayarak, gözlerini yoldan ayırmadan bana bakıyor. Beni endişeyle mi kontrol ediyor, yoksa bana saldırmayacağımı mı kontrol ediyor, emin değilim.

"Seni orospu çocuğu!" Yine orta konsolun üzerinden atlıyorum, ama bu sefer direksiyona değil, Nate'e. Parmaklarım uzanmış ve kıvrılmış, sanki yüzündeki deriyi parçalamaya hazır bir çift pençe gibi. Yanağını, kulağını ve gözlerini tırmalayıp çiziyorum, dikkatini sürüşten uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Ack! Casey! Kes şunu! Göremiyorum!"

Refleksleri devreye girer ve direksiyonu bırakıp beni durdurmak için ellerimi yakalar. Ama ben çoktan yüzünden vazgeçmişimdir ve hızla boşalan direksiyonu kavrayıp sertçe sola kırarım. Lastikler şiddetli bir gıcırtı çıkarır, yanmış lastik kokusu anında kabini çürümüş bir kokuyla doldurur. Roket gibi yolun karşısına geçip, yol kenarına ve çimlere doğru fırladık. Nate frene bastı ama çok geçti. Lastikler yumuşak toprakta kilitlendi ve Porsche artık kimsenin kontrolünde değildi, bizi devasa bir meşe ağacına doğru sürüklüyordu. Metalın ezilme ve camın kırılma sesleri, her şey kararmadan önce hatırladığım son şeylerdi.

Bölüm 35

Kulaklarım çınlıyor, diğer tüm sesleri bastıran yüksek tiz bir ısıklık sesi. Yavaşça gözlerimi açıyorum ve önümdeki manzara parça parça ortaya çıkmaya başlıyor. Ayaklarımın dibinde sarkmış, havası inmiş hava yastığının kumaşı, sayılamayacak kadar çok yerde kırmızı lekelerle kaplı. Çatlamış ön cam her yöne doğru örümcek ağı gibi çatlamış, diğer tarafta ne olduğunu görmek imkansız hale getirmiş. Parıldayan elmaslar, yeni yağan kar gibi arabayı kaplamış, kırmızı deri iç mekanın parlaklığıyla göz kamaştırıcı bir görüntü oluşturuyor.

Yüzümün yan tarafı, her yöne doğru çıkan düzinelerce iğneyle dolu bir iğne yastığı gibi hissediyorum. Parmak uçlarımla nazikçe ağrının kaynağını buluyorum. Elimi görüş alanıma getiriyorum ve sanki bir raf dolusu kaburga yemişim gibi, yapışkan kırmızı bir tabaka ile kaplı olduğunu görüyorum.

Ekstremitelerimi hareket ettirmeye çalışıyorum ve bacaklarımın gayet iyi çalıştığını fark ederek rahatlıyorum. Emniyet kemerimi çözüp, hurdaya dönmüş araçtan dışarı çıkıyorum. Nate'in Porsche'sinin kaputu bir ağaca sıkıca sarılmış, küçük Alman spor arabası devasa ağaçla boy ölçüşememiş. Bükülmüş sıcak metalden buhar yükseliyor, sıvı damlaları yere sıcıyor. Sendeleyip neredeyse düşüyordum, ama bir an için dengemi sağlamak için arabanın kapısına tutundum.

Nate direksiyon kolonunda baygın yatıyor, sönmüş hava yastığı önlüğü gibi altında sallanıyor. Alnında küçük kan damlacıkları kurumuş bile.

KSSHH!!! BİP. *"Dr. Warner? Dr. Warner aranıyor!"* Bir erkeğin sesi arabanın içinden geliyor.

Statik ses, hızlı bir bip sesiyle kesilir ve ardından daha fazla statik ses gelir. Yine boğuk bir ses duyulur.

"Dr. Warner, beni duyabiliyorsanız, gidebilirsiniz. Şimdi tesise yaklaşmaya başlıyoruz. Kapıyı açık bıraktığınız için teşekkürler. Kızınızın tadını çıkarın ve uzak durun. Duydunuz mu? Çünkü bir dahaki sefere karşılaştığımızda başka bir anlaşma olmayacak." Derin bir kahkaha patlar, ardından statik sesler başlar ve hat kesilir.

Arka koltuğa dalıp sesin kaynağını ararken, sürücü koltuğunun altında küçük siyah bir telsiz buldum.

"Seni orospu çocuğu," diye bilinçsiz bedenine tükürdüm ve bir parçam onun kazadan sağ kurtulmamış olmasını umuyordu. Diğer hattaki kişinin saldırısını geciktirebilmek umuduyla telsizi denedim

ancak bir düzine denemeden sonra, muhtemelen gizli kalmak için kapatmış olduklarını fark ederek vazgeçiyorum.

Eve doğru koşmaya başladım. Ne yazık ki, Nate'in ters yönde sürmesi nedeniyle, artık yerleşkeden daha da uzaklaşmıştık. Kazanın yol açtığı hasarı fark etmem için birkaç adım koşmaya çalışmam yetti. Bacaklarım sağlamdı ve kanamıyordu, ama derin morluklar oluşan baldırlarım şiddetli ve acı verici bir şekilde kendini hissettiriyordu, her adımda kemiklerimden bir acı geçiyordu.

"Siktir," diye bağıryorum.

Metal menteşelerin gıcırdamasını ve camın kırılma sesini duydum, hemen ardından "Casey!" diye bir ses boşluğa yayıldı.

Nate, Porsche'sinin arka köşesine yaslanarak yerinde sendeliyor. Omuzu yine çıkmış gibi görünüyor ve sağ ayak bileğinde doğal olmayan bir eğrilik var, muhtemelen ameliyat olmadan düzgün bir şekilde iyileşmeyecek bir kırık.

"Casey!" diye tekrar bağıryor, bana doğru ilerlemeye çalışırken ayakta durmakta zorlanıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Nate'in eli arabadan kayar ve ayak bileği kırılır, anında yere düşer. Acı içinde çığlık atar.

Gözlerimi kısıyorum. "Ailemi kurtarmaya gidiyorum."

Acı dolu çığlıkları, onaylamayan bir şekilde başını sallarken çarpık bir kahkahaya dönüşür. "Denerken öleceksin."

"Bugün onlarla birlikte ölmeyi, hayatımın geri kalanını seninle geçirmekten tercih ederim." "Tanrım, sandığımdan daha işe yaramaz ve aptalsın. Seni geride bırakmakla

seni terk etmekle doğru kararı verdiğimi biliyordum." Geniş bir gülümsemeyle, kanlı dişlerini göstererek, itirafının tadını çıkarıyor.

Pislik herif. Nate'e sırtımı dönüp yürümeye başlıyorum, ona öfkemin tatminini yaşatmayı reddediyorum.

"Ölmüş babana selam söyle, seni siktiğimin orospusu!" Nate bağıırır. Bu sözler içimde görmezden gelemeyeceğim bir yere dokunur ve beni döndürür. Elim içgüdüsel olarak kılıfıma kayar ve atma yıldızlarımdan birini bulurum ve onu havaya fırlatır, Nate'in omzuna saplarım.

"Ackk!" diye bağıırır, vücuduna saplanan çelik nesneye bakar, kan gömleğinden aşağı sızar. Elini ona uzatır, yıldızı çıkarmaya çalışır, ama acı çok fazladır, kendi başına çıkaramaz.

Dönüp uzaklaşmaya başlıyorum, ama durup tekrar ona dönerek sırtıyırım.

"Oops. Bunu unutmak istemem," derim ve Nate'e doğru yavaşça yürürüm. Önünde çömelir ve atma yıldızını tutar, hafifçe çevirip etinden çıkarırım. Yıldız bıçaktan kurtulur kurtulmaz yarasına dokunarak tekrar çığlık atar. Kan, tıkanmamış delikten daha serbestçe akar.

"Benim için sakladığın için teşekkürler." Gülümserim ve gözlerine bakarak onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu görürüm - ve bununla, hiç adam olmadığını kastediyorum.

Yüzüme kan püskürtüyor, aynı anda hem gülüyor hem ağlıyor.

"Bu hiç hoş değil, Nate."

"Dr. Warner, seni pislik." Gülümser.

Ayağa kalkıp önümdeki buruşuk pisliği, onu ve arabayı seyrediyorum. Derin bir nefes alıp, dizimi alnına vurarak kafatasını tamponun metaline çarpıyorum. Gözleri anında yukarı doğru kayıyor ve yere yığılıyor.

"Haklısın Nate. Ben bir orospuyum."

Bu kelimenin neden bir hakaret olarak kabul edildiğini hiç anlamadım. Bana göre bu bir iltifattır. Vücuttaki en güçlü organlardan biridir. Hayat yaratır, erkekleri aptallaştırır ve her ay kanar, ama ölmez. Ancak Nate'in de aynı kaderi paylaşacağını söyleyemem. Kafasının arkasından kan sızıyor ve omzundaki yaradan akarak gömleğini kırmızıya boyuyor. Ön cebimi yoklayıp, aylar önce parmağıma taktığı nişan yüzüğünü çıkarıyorum. Onun dönüşüyle birlikte, yüzüğü yanımda taşıyıp tekrar takıp takmamayı tartışıyordum. Şimdi takmadığım için mutluyum ve yüzüğü onun kucağına atıyorum.

Kilometrelerce uzakta, bir dizi silah sesi yankılanıyor, ama sanki beni delip geçmiş gibi hissediyorum. Nate'i değerli Porsche'sinin arkasına yaslanmış halde bırakıp, bacaklarımdaki acıyı umursamadan tüm hızımla koşmaya başlıyorum.

Bölüm 36

Nefes nefese, neredeyse bayılmak üzereyken, tesise ulaştım. Ön kapı menteşelerinden sökülmüştü. Çimlerin üzerinde bir sürü tanıdık olmayan kamyonet duruyordu ve her yönden silah sesleri geliyordu. Bir araç yanıyordu ve birkaç ceset çimlerin üzerinde uzanmış, silahları yanlarında ve kolları garip pozisyonlarda yukarı doğru kalkmış, sanki koşarken donmuş gibi duruyordu.

Toprak kanla kaplıydı ve birkaç gün önceki benzer sahneyi hatırlamadan edemedim. Ama bu çok daha büyük ölçekteydi. Çıglıklar havayı deliyordu ve mülkün tepesinde hareketler görünüyordu, ama kim kimdir anlamak çok zordu. Her şeyin cehenneme döndüğü o ilk gece hastanede olduğu gibi hissettim, ama bu sefer hazırlıklıydım.

Kargaşayı inceledikten sonra, ön bahçeden yaklaşmanın beni çok açıkta bırakacağına karar veriyorum, bu yüzden çit boyunca sürünerek, kalın yaprakların arasından ormana giriyorum, çalıları siper olarak kullanarak alçak ve sessiz kalıyorum.

Nate'in bizi sattığına hala inanamıyorum. Yakıcıların onu öldüreceğinden endişeleniyorsa, neden bize söylemedi ki, biz de kendi saldırımızı planlayıp savunmamızı güçlendirebilirdik? Ama cevabı zaten biliyorum. Nate, sadece kendini düşünen bir korkak. Buradaki herkesin güvenini boşa çıkarmadan onları kurtarmanın bir yolu olsaydı bile, bir numara halledildiği sürece umurunda olmazdı. Onu yol kenarına bırakmadan önce öldüğünden emin olmalıydım. Ama yavaş ve acı verici bir ölüm hak ettiği şey. Ayrıca, o kadar iyi bir doktor ise, kendini iyileştirebilir. Nate'i düşüncelerimden silip, çevreme odaklanıyorum.

Ormanı dolambaçlı yollardan geçerek, fark edilmeden hızlı ve sessizce arazinin diğer tarafına ulaşıyorum. Buradaki doğaya ömür boyu aşına olmam, hiç düşünmediğim şekillerde beni güvende tutar. Ağaç sınırının kenarında durup, bir sonraki hamlemi planlayarak etrafı tararım. Burada kaç tane silahlı adam olduğunu bilmiyorum. Beş tane de olabilir, elli tane de, ama duyduğum silah seslerinin sayısına, gelirken gördüklerime ve geçen gün gönderdikleri keşif ekibine dayanarak, en az on beş ila yirmi kişi olduklarını tahmin ediyorum.

On adet ninja yıldızı, bir bıçak ve bazı yakın dövüş becerileri, bir düzineden fazla silahlı saldırganla başa çıkmama yardımcı olmayacak. Keskin nişancı kulesini görebilmek için ağaç sınırından çıkmaya çalışıyorum, ama aniden geriye doğru çekiliyorum ve gömleğimin ortasından gelen güçlü bir çekiş beni ormanın derinliklerine sürüklüyor. Nefesimi tutuyorum, boğazımı kesen bir bıçak ya da kafatasımın bir tarafından diğer tarafına sıçrayan bir kurşun beklerken, hızla kendi bıçağımı arıyorum. Bunun yerine, döndürülüyorum ve iki kol beni sarıyor, sıkı bir kucaklamayla sıkıştırıyor. Tutduğum nefes, baskı nedeniyle dışarı çıkıyor. Elimdeki bıçağı önümdeki vücuda saplamak yerine yanıma indiriyorum. Çünkü o Tessa. Omzunun üzerinden, Molly'yi görüyorum, dehşet içinde bakıyor.

"Aman Tanrım. İkinizin de iyi olmasına çok sevindim." Tessa'yı sıkıca sarılırken, Molly'ye gözlerimle her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyorum, ancak durumun ciddiyetini tam olarak bilmiyorum. Molly ağlamaya başlar ve bize koşarak sarılır.

Başını omzuma yaslayıp sarsıldığını hissediyorum. "Hey, her şey yoluna girecek. Biz iyi olacağız," diyorum ve ikisinden uzaklaşıyorum. Dağılmak için vaktimiz yok.

"Greg, onlar mülkü bastıklarında yukarıda nöbet tutuyordu." Gözyaşlarını silerken, ağaçların arasından keskin nişancı kulesini işaret eder. "İki adamın oraya çıktığını gördüm. Muhtemelen... muhtemelen..." Molly daha da ağlar.

Kollarını tutuyorum. "İyi. Muhtemelen iyidir." Sakinleşince onu bırakıyorum ve Tessa'ya bakıyorum. "Şimdi bana ne olduğunu anlat."

"İkimiz de arka bahçede Elaine için sebze topluyorduk, sonra silah sesleri duyduk. Bir düzine kadar adam eski evin ön bahçesine koştu, biz de ormana kaçtık. Benimkini almayı bile düşünmedim..." Tessa yüzünü ellerine gömdü, birkaç kez derin nefes aldı.

"Hey, doğru olanı yaptın. Ne yapacaktınız ki? Bahçe makaslarınız ve küreklerinizle onları korkutacak mıydınız? Sizi öldürürlerdi, hatta daha kötüsü olurdu. Ama şimdi, sürpriz unsuruna sahibiz. Karşı koyabiliriz."

"Ne oluyor?" Molly'nin sesi kısık çıkıyor.

"Nate bizi tuzağa düşürdü. Kendi kışını kurtarmak için burayı sattı."

"Neden?" Tessa ve Molly aynı anda sordu.

"Burners, beni Chicago'da terk ettikten sonra onu esir aldı ve serbest bırakılmak için yapabileceği tek şey burayı

gümüş tepside sunmaktı."

"Terk mi etti?" Tessa gözlerini kısar.

Dudaklarımı büzüp utançla başımı salladım.

"Lanet olası pislik." Tessa yere tükürdü. "O adamı hiç sevmediğimi biliyordum."

"Nate şimdi nerede?" Molly sorar, gözleri korkuyla doludur, sanki Nate her an ortaya çıkacak bir tür öcüyümüş gibi.

"Ya öldü ya da ölmek üzere."

"Görünüşe göre ikimiz de erkek arkadaşlarımızı öldürdük," der Tessa, en karanlık zamanlarda bile mizah bulmaya çalışarak, hafif bir gülümsemeyle. En çok ihtiyacımız olduğu zamanlarda. Mutluyken gülmek kolaydır. Ben de gülümserim ve elini tutup sıkarım.

"Peki, ne yapacağız?" diye sorar Molly, gözleri her yere bakınıyor.

"Bu pislikleri öldüreceğiz. Yapacağımız şey bu." Dik durarak, yeni katılmış silah arkadaşlarıma güven veriyorum.

"Neyle? Senin yıldız bıçakların ve bıçağınla mı?" Tessa, şu anda hepimizin sahip olduğu tek silahları işaret ediyor.

Yüzümde şeytani bir gülümseme belirir. "Hayır. Beni takip edin."

Kızları ormanın içinden babamla birlikte işaretlediğimiz gizli bir yere götürdüm. Ağaçların kabuğundaki belirli oluklar yol boyunca tek yol göstericiydi. Yer, ölü bir kütük ve yıllarca biriken yapraklar ve çürümüş bitkilerle kaplıydı. Her şeyi çekip çıkarmaya başladım, Molly ve Tessa da hemen bana katıldı. Altında tek parça bir kontrplak vardı. Eğilip onu kaldırıyoruz ve ters çevirerek büyük yeşil bir sandığın üstünü ortaya çıkarıyoruz. Bu sandık, daha önce omuzdan atılan roket güdümlü el bombası fırlatıcısının tüm parçalarının saklandığı yerd. Onu hiç görmedim, ama babamın sandığın sadece depolama amaçlı olduğunu ve boş geldiğini söylediğinde ona hiç inanmadım. Kapağı açıp içeriğini ortaya çıkarıyorum.

"Vay canına!" Tessa, heyecanla ne kadar gürültü yaptığını fark edince ellerini ağzına kapatır. "Vay canına!" diye tekrarlar, ama bu sefer fısıldayarak.

Molly'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Çok fazla silah var."

"Kesinlikle," derim, en sevdiği çocuğunun karnesini gösteren gururlu bir ebeveyn gibi. "Sence şimdi içeri girip birkaç kişiyi kurtarabilir miyiz?"

"Tabii ki!" kızlar hep bir ağızdan söyler.

Bölüm 37

"Herkes hazır mı?" Yanımda duran Tessa ve Molly'ye bakarım. Neo ve Trinity'nin metal dedektörlerden geçerken, vücutlarının her tarafı çeşitli silahlar, bıçaklar, patlayıcılar ve mühimmatla kaplı olduğu *Matrix* filmindeki sahneye benziyoruz. O filmi babamla kaç kez izlediğimi bile hatırlamıyorum ve bu anı düşünerek gülümserim.

Her birimizin en az dört tabancası, bir yarı otomatik silahı, bir savaş bıçağı, iki flaş bombası ve bir saatten fazla süren bir çatışmaya katılmak için gerekli tüm mühimmatı var. Ayrıca Tessa'ya babamın uzun zaman önce karaborsadan aldığı tek el bombasını verdim. "Gerçekten çalışıp çalışmadığından emin değilim ve umarım kullanmak zorunda kalmazsın, ama eğer böyle bir duruma düşersen... bilirsin."

"Biliyorum," diye cevapladı. "Hazırım,"

diye fısıldadı Molly yanımda.

"Hadi yapalım şunu." Tessa sırtımı okşadı ve omzumu güven vermek için hafifçe sıktı.

"Sessizce girmeliyiz. Sayıca çok azız ve hepsinin silahlı olduğunu ve rehinelere olabileceğini varsaymalıyız. İlk yapacağımız şey, bölgede devriye gezen herkesi ortadan kaldırmak. Arkadan bize saldıracak kimseyi istemiyoruz, yoksa... şey, çok zorlu bir çatışmaya gireriz." Harekete geçmeden önce, bir çubukla toprağa mülkün haritasını çizerek planı son bir kez daha gözden geçiriyorum.

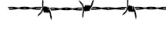
"Greg ne olacak?" Molly endişeyle sesini yükseltti. "O da sırada. Yaklaşım açıklandıktan sonra, keskin nişancı kulesini geri almamız gerekiyor geri almamız gerekiyor. Orada gözetleyen biri varsa, eve asla ulaşamayız. Yani, biz..."

"Greg'in muhtemelen iyi olduğunu söyledin." Molly'nin gözleri yaşlarla doldu ve alt dudağı titremeye başladı.

"Eğer dedim. Eğer orada biri varsa. Her şeyi planlamamız gerekiyor." Başını salları ve işime dönmeme izin verir.

"Tamam, o zaman keskin nişancı kulesine gidip onu ele geçireceğiz. Molly, sen Greg'le birlikte orada kalıp gerektiğinde destek ateşi sağlayabilirsin. Tessa, sen benimle gel, ana eve gideceğiz. Sorun var mı?"

sorusu var mı?" Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken, ikisi de başlarını sallar. "Tamam, beni takip edin ve eğilin."

Ormana geri dönerken silah sesleri birkaç dakikadır kesildi, bu da bana yakıcıların yerleşip, burayı ve içindeki herkesi kontrol ettiklerini düşündüklerini gösteriyor. Kafamı ağaçların arasından çıkararak her yöne bakıyorum, en ufak bir hareket bile arıyorum. Hiçbir şey görmeyince, arkamdaki kızlara işaret ediyorum ve hızla ağaçların arasında sürünerek, yere yakın kalarak eve doğru ilerliyoruz. Çalılıklar açıldığında, ilk yakıcıyı görüyorum, tek başına bir adam, evin kuzey ve batı girişlerini izleyerek ileri geri yürüyor. Elinde tek bir av tüfeği var ve onu yere doğrultmuş, rahat tutuşu herhangi bir tehlike beklemediğini gösteriyor.

"Burada kalın," diye fısıldayarak pozisyonumu alıyorum.

Adamın dönmeden önce attığı adımları sayıyorum, her seferinde aynı sayıda ve her zaman aynı hızda, sanki tek bir toprak şeridine atanmış bir insan metronomu gibi. Ağırlığını verip ayağını döndürdüğünde, gömleğini durduğu yere kadar takip ediyorum ve boynunun arkasına hayali bir nişan çiziyorum. Bu sefer Nate'in kendini beğenmiş yüzünü hayal ediyorum. İleri adım atıyorum, vücudum etrafımdaki çalılıkların yapraklarını hışırdatıyor. Ani sesle durup arkasını dönüyor, gözleri benim silüetim ortaya çıkıp ona doğru ilerlerken büyülüyor. Adam kaşlarını kaldırıp silahını kaldırıyor. *Çok yavaş.* Kolumu uzatıyorum, son anda bileğimi kırıyorum ve fırlatma yıldızı havada bir frizbi gibi uçarak onun gırtlığına saplanıyor. Silahını düşürüyor ve ellerini boynuna götürüyor. Şiddetli bir şekilde boğulurken, her öksürüğünde ağzından kırmızı bir sıvı fişkırıyor. Kan, şişeden kırmızı şarap gibi boğazından akıyor. *Şu anda bir içki gerçekten iyi gelirdi.*

Ona doğru koşarım, birkaç metre kala havaya zıplarım, sağ bacağımı kaldırırım. Kalın tabanlı botumun tabanını boğazına vurarak, fırlatma yıldızını daha derine sokup omuriliğini kopardım. Tekmemle vücudu geriye doğru devrildi. Bıçağımı kullanarak fırlatma yıldızını boynundan çıkardım, kafasını geriye doğru çekip, konserve açacağıyla neredeyse tamamen açılmış bir konserve kapağına benzeyen bir şekle soktum.

Arkamda öğürme sesi duydum ve döndüğümde Molly'nin gördüğü manzara karşısında kahvaltısını neredeyse kusmak üzere olduğunu gördüm.

Tessa gülümsüyor ve onaylayarak başını sallıyor. "Kötü... adam," diye fısıldıyor.

Ben de gülümserim ve onlara beni takip etmelerini işaret ederim. Ortam ürkütücü bir sessizlik içindedir. Eğer şimdi gelseydim, bir sorun olduğunu hiç fark etmezdim. Ama havada hala barut, duman ve kan kokusu var. Hedefimize yaklaşırken korku ve dehşetin gerginliği hissedilir derecede.

Sahte ev biraz daha güçlendirilmiş, binanın görünür köşelerinde iki adam duruyor ve bir diğeri önceki yakıcıyla aynı sabit ritimle evin önünden arkasına doğru devriye geziyor.

Bir sonraki saldırımızı planlamak için ihtiyacımız olan siper bulmak üzere ormana doğru geri çekilip eğiliyoruz. "Tessa, Molly, köşelerde duran iki adamı vurmanız gerekiyor. Ben de devriye gezen adamı, evin bu tarafına geri döndüğünde vuracağım. Zamanlamayı doğru yaparsak, üçünü de aynı anda indirebiliriz," diyerek onlara hedeflerini gösteriyorum.

"Ama gürültü çıkaracağız," diye itiraz eder Molly.

"Başka seçeneğimiz yok. Sırtları eve dönük ve geri dönmeyecekler."

"Tabii..." Tessa yaprakların arasında el yordamıyla bir şeyler aramaya başlar ve sonunda tenis topu büyüklüğünde bir taş bulur. "Onların dikkatini dağıtırsak."

Taşı alıp ağırlığını hissediyorum. Eve bakıyorum ve pencereden doğru zamanda atarsak saldırı için kısa bir saniye kazanabileceğimize karar veriyorum. "Bu işe yarayabilir. Ama eğer yememeleri..."

"Biliyorum," diyor Tessa, "ama denemeliyiz."

Cevap olarak başımı sallıyorum ve kendimi hazırlıyorum, taşı camdan geçirmek için kullanmam gereken gücü belirliyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve alnımda ter damlaları oluşuyor. Eğer bunu beceremezsem ya da onlar cama dönmek yerine atışın kaynağını ararlarsa, hepimizin sonu gelir. Bu yükün ağırlığı, elimdeki taştan binlerce kat daha ağır geliyor.

İki kızıma da bakarak, onlara son bir kez vazgeçip, çılgın delilerin elinde hızlı bir ölümden kurtulma şansı veriyorum. Bu anda ikisini de suçlamam, ama onlar gözlerinde çelik gibi bir güvenle bana bakıyor ve bıçaklarının saplarını daha da sıkı tutuyorlar. *Hazırlar.*

Derin bir nefes alıyorum ve cam pencereden yansıyan güneşin parıltısına bakarken her şeyi dışlıyorum. Elimde taşı avuçluyorum ve bunun yıldız bıçaklarımdan farkı olmadığını söylüyorum kendime. Sakin ve rahat. Taşı fırlattığımda etrafımdaki çalılar hafifçe hışırdar. Taş havada bir yay çizerek sanki sonsuza kadar üzerimizde asılı kalacakmış gibi görünür, yolunun ne olacağına dair beklenti onu daha hızlı uçmaktan alıkoyar. Sonra, ipleri kesilmiş bir kukla gibi aşağıya düşer ve pencereyi kırarak içeri girer. Cam parçaları evin içine saçılır ve verandaya düşer.

İki yakıcı, umduğumuz gibi pencereye doğru dönüyor ve sonra koşmaya başlıyoruz — Tessa soldaki adama, Molly ise sağdaki adama. Koşarken, diğer yakıcı evin yanından gelir, ama ben hazırım, iki kız havaya sıçrayıp adamları arkadan yakalarken, ben de onun boğazını yakalarım ve bıçaklarını yumuşak, etli boyunlarına saplarım. Bıçakları hızlı bir kesikle gezdirirler ve evin yanlarını koyu kırmızıya boyarlar.

Rahat bir nefes alıyorum, hala güvende ve yarasız olan iki kızıma bakarken gözlerimden yaşlar doluyor ve akıyor. Bana dönüyorlar, bıçaklarının bıçakları kanla kaplı. Tessa gülümsüyor, ama Molly titriyor ve sanki hayalet görmüş gibi görünüyor. Bıçak elinden kayıyor ve çimlere düşüyor.

"Molly?" Elimi omzuna koyuyorum.

"Hiç kimseyi öldürmedim," diyor, sesi sanki soğuk bir dalıştan yeni çıkmış gibi titriyor.

"Oh, ben... uh..." Tessa'dan destek bekliyorum, ama o omuz silkiyor ve "*Bilmiyorum*" diyor.

"Bu adamları öldürmezsek, Greg'i öldürecekler." Molly'ye bakıyorum, bu gerçeğin onun şok halini kırmasını umuyorum.

Başını kaldırır, gözleri zaman ve mekanın dokusuna bir delik açar. Duyması gereken tek şey buydu. Greg için öldürmekse sorun yok, bu beni biraz endişelendiriyor ama bununla sonra ilgileniriz. Bıçağını yerden alır, bıçağı parmakları arasında çevirir.

"Gidelim," der ve nişanlısının yönüne doğru koşar.

PKOWWWWW!

Keskin nişancı kulesinden bir silah sesi duyulur, mermi Molly'nin kafasını kıl payı ıskalayarak çim ve toprağı havaya uçurur.

Gömleğinin bir kısmını kavrayıp onu yere çekiyorum, o kadar hızlı ki ayağı kayıyor ve poposunun üstüne düşüyor. Topuklu ayakkabılarıyla çimleri tekmeliyor

topuklarıyla çimleri tekmeliyor ve siper almaya çalışıyor.

"Kahretsin! Kahretsin! Az kalsın kafam uçuyordu!" diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içinde.

"Öylece koşarak ilerleyemezsin. Bu seni öldürür. Kaç kişi olduklarını ve nerede olduklarını bilmiyoruz. Keskin nişancı kulesini işgal edip gözetleme noktası olarak kullanacak kadar akıllılar." Evin yanından kafamı uzatıp, kulede silahını bize doğrultmuş bir adam görüyorum. Bir başka silah sesi duyulur duyulmaz kafamı geri çekiyorum. "Kahretsin, bize nişan aldı."

En iyi yaklaşma yolunu bulmak için kafamı yoruyorum. Kulenin konumu, mülkü 360 derece görebilecek şekilde mükemmeldi, tam da kimse gizlice yaklaşmasın diye. Bunu başarmanın tek yolu, kızların koruma ateşi sağlarken tam hız koşmak, ama o zaman bile şansım düşük. Ama kule işgal edildiği için herkes risk altında.

"Tamam. Ona gizlice yaklaşmanın bir yolu yok, o yüzden koşarak gitmek zorundayım."

"Casey, hayır! Vurulursun," diyor Tessa, omzumu tutup sanki beni ikna edebilecekmiş gibi sallayarak.

"Denemeliyim. İkiniz koruma ateşi sağlarsanız, başarabilirim."

"Casey, Greg'i kurtarmak için her şeyi yaparım, ama bunu yapmana izin veremem," diyor Molly, başını eğerek.

"Siz koruma ateşi sağlarsanız da sağlamasanız da ben gidiyorum. Ya bana yardım edersiniz ya da onun bana istediğini yapmasına izin verirsiniz. Karar sizin." Evin köşesine dönüp ayaklarımın dibinde yatan ölü yakıcıya bakıyorum. "Onu kaldırmama yardım edin. Bir fikrim var."

Kızlar bana şaşkınlıkla bakıyorlar, ama ellerini yakıcının cesedine koyduklarında şaşkınlık tiksintiye dönüşüyor. Kanla ıslanmış giysileri soğuk havada çoktan sertleşmiş.

"Tamam. Onu evin önünden, nişancının görüş alanına iteceğim. O ateş ettiğinde, koşmaya başlayacağım. Siz ikiniz bir saniye bekleyin ve sonra keskin nişancı kulesine ateş etmeye başlayın. Buradan adamı vurabilirseniz harika olur, ama öyle olmasa bile, ben sahte eve ulaşana kadar güzelce ve istikrarlı bir şekilde ateş etmeye devam edin. Kafasını dışarı çıkarıp bir kez daha ateş etme şansı bulmasına asla izin vermeyin. Anlaşıldı mı?"

İkisi de isteksizce başlarını sallıyor, hala benim bunu yapmamı istemiyorlar.

"İçeri girdiğim anda, siperlerinize geri dönün." Nişancının nerede olduğunu tahmin edebileceğim yere bakıyorum — hayal gücümün röntgen görüşü, bir gözünü nişan alırken yüzündeki acı ifadesini resmetmemi sağlıyor.

Tüm gücümle cesedi açık alana itiyorum. Tüfek sesi yankılanıyor. Mermi, arkadaşının yumuşak etini parçalarken, ben de tüm gücümle koşmaya başlıyorum, arkamda çimleri tekmeliyorum. Yukarı bakıyorum ve adamın bir sonraki atış için silahını yeniden doldurduğunu görüyorum, gözleri, açık alanda kolay bir av olarak karşısına çıktığımda iri iri açılıyor. Arkamda, silah sesleri düzenli ve eşit aralıklarla duyulmaya başlar, mermiler ahşabı parçalar ve camları kırar. Yakıcı, gelen mermilerden kaçınarak yere düşer. Hayatımda hiç bu kadar hızlı ve güçlü koşmamıştım, hedefime doğru ilerlerim. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda kanın çalkalandığını duyabiliyorum, sonra her şey sessizleşiyor. Geriye bakacak vaktim yok, ama Tessa ve Molly'nin mermileri bittiğini ve ikisinin de aynı anda yeniden doldurduğunu fark ediyorum.

Siktir.

Yakıcı, pencere çizgisinin hemen üstüne kafasını çıkarır ve kısa bir fırsat olduğunu fark eder. Beynim karışıyor, vücudumdaki her kasa saklanmak ve gizlenmek için bağılıyor, ama en yakın güvenli sığınak önümdeki bina. Tam zamanında yukarı bakıyorum ve ateş edenin tüfeğini bana doğrulttuğunu görüyorum. Sertçe sola kesiyorum, sonra tekrar sağa, sonra sola sahte bir hareket yapıp daha da sağa atılıyorum. Düzensiz bir şekilde zikzaklar çizerek, onun çok iyi bir nişancı olmaması için dua ediyorum.

PKOOWW!

Silah sesi yankılanmaya devam ederken, milisaniye içinde yüksek tiz bir ısıklık sesi duyulur ve kulağımda şiddetli bir acı hissederim. İleriye doğru sendelerim ama dengemi kaybetmem ve kızların silah sesleri yeniden başlarken tam hızla ayağa kalkarım ve nispeten zarar görmeden eski eve girerim.

Duvara yaslanarak, daha önce hiç yapmadığım kadar hızlı nefes alıp veriyorum. Kulağım acıyor, elimi uzatıp dokunuyorum. Kendi cildimle temas ettiğimde yanıyor ve elimi çekiyorum. Parmak uçlarım kanla kaplı ve kafamdan geçen tek düşünce, bir santim daha olsaydı hayatımın sona ereceği.

Kuledeki brülörün aşağıda herhangi bir destek olup olmadığından emin olamadan evin içinden sessizce ilerliyorum, ancak son dar merdivene kadar yolum açık. Ağırlığının altında eski tahtaların gıcırdaması bana yol gösteriyor.

Eğer sadece uzun tüfeği varsa, ben saldırdığımda pek bir şey yapamaz, ama içimden bir ses bana daha küçük bir ateşli silah veya bıçak hazırladığını söylüyor. Tabancamı çekip merdivenin üstüne doğrultarak, kollarımın önce çerçeveyi aşmaması için silahı göğsüme sıkıca bastırarak merdivenleri yavaşça tırmanıyorum. İki flaş bombamdan birini odaya atmayı düşünüyorum, ama tek bir hedef için bu israf gibi geliyor. Ayrıca, ana evde bizi neyin beklediğini bilmiyorum.

Merdivenin tepesinden üç basamak kala, solumdan bir patlama sesi geliyor ve duvardan kopan tahta parçaları yüzüme çarpıyor. Hemen yere yatıp bir sonraki atışı bekliyorum. Adam korkmuş ve konumunu ele vermiş. Hızlı ama çok zayıf bir dikkat dağıtma yaratmak için, atma yıldızlarımdan birini tavana fırlatmaya karar veriyorum. Ayağımı merdivenlerden birine koyup öne atlıyorum ve kule katına çarparak sola dönüyorum. Yan yatarak tabancamı kaldırıyorum ve odada duran tek figüre ateş ediyorum. Silahım boşaldığında iki el silah sesi duyuluyor ve gözlerimi kapatıp her şeyin bittiğini düşünüyorum. Ama oda sessiz, havada barut kokusu ağırlaşıyor.

Gözlerimi açtığımda, yakıcı hareketsiz yatıyor, ikimizin de vücudu yan yatmış, onun kaybedemeyeceği bir bakışma yarışına girmişiz. Gömleğindeki deliklerden kan akıyor, döşeme tahtalarının liflerine sızıyor. Hareket edemiyorum, tüm enerjimi buraya koşturmak ve ardından çıkan çatışmada harcamışım. Molly'nin çığlığını duyana kadar buraya neden koştuğumu hatırlamıyorum.

"GREG!" Arkamda ayak sesleri duyuluyor.

Bir el beni sırt üstü çeviriyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor Tessa.

Kafamı sallıyorum. Gülümsüyor ve elimi tutarak beni ayağa kaldırıyor.

Greg yerde yatıyor, elleri arkada bağlı. Baygın görünüyor, alnında tüfek dipçığının izi var. Molly panik içinde, onu uyandırmaya çalışıyor. Hafifçe kıpırdanıyor, zorla uyandırılmanın acısıyla inliyor.

Bileklerindeki bağları kesip onu kurtardım.

"Greg? Nasılsın?" diye soruyorum, Molly ve ben ona oturmasına yardım ederken. Nabzını kontrol edip, gözlerinin odadaki ışığa nasıl tepki verdiğini kontrol ediyorum. Kalp atışları yavaş ama hızla yükseliyor.

Greg, alnındaki şişliği dokunarak gözlerini kapatır ve yüzünü buruşturur. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre bir tüfekle kafana vurulmuşsun," diyorum. "Kim yaptı bunu? Blake mi? Tanrı şahidim olsun ki..." diye öfkelenmeye başlıyor.

"Ne? Hayır, saldırı altındayız."

Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, Greg'in gözleri açılır. Acıyla mücadele ederek bir saniyede ayağa kalkar ve o anda, ondan sadece iki metre uzakta yerde kanlar içinde yatan yakıcıyı görür.

"Ne oluyor lan? Bu kim?" Cesedi işaret ediyor. "JJ nerede? Annem ve babam nerede?" Kapıya doğru yöneliyor, ama ben uzanıp gömleğini tutup onu geri çekiyorum.

"Greg, sakın ol. Biliyorum, bu çok fazla. Ama Molly ile burada kalman gerekiyor."

"Olmaz. Ailemi bulacağım." Beni kenara itti, ama Tessa kapı çerçevesinin önüne atlayarak çıkışını engelledi.

"Greg! Onu dinle. Burada kalman gerekiyor." Tessa iki eliyle Greg'in göğsünü iterek onu bir adım geriye doğru zorlar.

Greg derin bir nefes alır ve kafasındaki sisin dağılmasını bekler.

"Bu kuleyi tekrar kaybedemeyiz. Buraya çıkabilmem bile bir mucizeydi. Burada kalıp kuleyi korumalısın, gördüğün tüm yakıcıları vurmalı ve gerektiğinde koruma ateşi sağlamalısın. Anladın mı?" Ailesinin tehlikedeyken burada kalmaya razı olamadığını, bununla mücadele ettiğini görebiliyorum. "Lütfen," diye ekliyorum.

Molly öne çıkar ve onu elinden geldiğince sıkıca sarar, yanaklarından gözyaşları akarken onun içine girmeye çalışır — Greg'e olan sevgisi, ikisinin tek bir varlık haline gelmesinden başka bir şey istememektedir. "Greg, bunu ailemiz için yapmalıyız."

Greg, Molly'nin parıldayan büyük gözlerine bakar ve onların ardındaki sonsuz sevginin derinliklerinde, ihtiyacı olan güveni görmüş olmalıdır. Molly'yi kucağına alır ve onu o kadar sıkı sarar ki, sırtı birkaç kez çatlar. Greg onu nazıkçe yere indirirken Molly kıkırdar. Greg dönüp bana selam verir. "Kule güvenli ve arkanızda koruma var, hanımefendi."

Gülerek omzuna hafifçe vururum. "Teşekkürler, efendim."

Sıkı gülümsemeler ve kararlı baş sallamalarla vedalaşırız, sonra Tessa ve ben ayrılırız, ana eve doğru yola çıkarız. Bu sefer, yukarıdan dostça gözlerin güvenliği ve koruması altında.

Üç ceset hala bıraktığımız yerde yatıyor. Soğuk havada bile, sinekler yeni buldukları yiyecekten heyecanlanarak öfkeyle toplanıyor. Larvalarının kuluçka yeri, onları kemiklerinden başka bir şey kalmayacak şekilde

tamamen kemiklere dönüşecekler. *Tam da hak ettikleri gibi.*

Küçük kulübelerin bulunduğu yerden gelen bir çığlık ormanı yırtıyor. Bir kadının çığlığı gibi geliyor, ama çığlık onun için değil; bu, daha önce hiç duymadığım, başka bir dünyadan gelen bir ses. İki hızlı silah sesi duyuluyor ve ardından çığlık, az önce duyduğumuzun yüz katı kadar yükseliyor. İkimiz de çimlerde hareketsiz yatan iki küçük cesedi görmemize gerek yok, ne olduğunu tam olarak biliyoruz. Bir adam bağırmadan önce başka bir çığlık havayı yırtıyor. Bir silah sesi duyuluyor ve dünya yeniden sessizliğe bürünüyor. Yeryüzünde uzanan bir soy, bir daha var olabileceği tek yer, saniyeler içinde siliniyor.

Tessa bana bakar, sessizce gözyaşları akarken sesin geldiği yöne doğru işaret eder, sanki *"Bir şey yapmalı mıyız?"* diye sorar gibi. Kafamı salları ve dilimi sertçe ısırırım, dikkatimi şu ana ve buraya vermeye çalışırım, acı beni verandadaki bir noktaya sabitler. Kendime tekrar tekrar *"Onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok"* derim.

Ellerimle evin etrafını aramamızı işaret ediyorum, pencerelerde yanık izi olup olmadığını kontrol ediyoruz ve başladığımız yerde buluşuyoruz.

"Sence hepsi nerede?" diye sorar Tessa.

"Bilmiyorum. Ama buralarda olmalılar. Başkaları nerede olabilir ki?"

Eve gizlice giriyoruz; mutfak sanki bomba patlamış gibi. Masalar devrilmiş, tabaklar ve mutfak eşyaları parçalanmış ve yere dağılmış. Botlarımız parçaların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyor, onları önlemek için uğraşıyoruz ama başaramıyoruz.

Ana yatak odasından yüksek bir çarpma sesi duyuyoruz. Kapının altından boğuk çığlıklar geliyor. Hemen ikimiz de kapının iki yanına sırtımızı dayayıp yavaşça ilerliyor, başka sesler var mı diye dinliyoruz. Boğuk çığlıklar daha sonra yere çarpma sesleriyle devam ediyor, ama ses yok, ayak sesi yok.

Silahımı kaldırıp kapı koluna doğrultarak Tessa'ya onu tutması için işaret ettim. Üç parmağımı kaldırıp ritmik bir şekilde indirdim.

Üç.

İki.

Bir.

Tessa kapıyı itti, ben de silahımı çerçeveye doğru çevirip odayı saniyeler içinde soldan sağa, yukarıdan aşağıya taradım. Ama burada

ve sonra sesin kaynağını görüyoruz.

Köşede, sırt sırta bağlı, ağızları tıkanmış halde Elaine ve teyzem duruyor. Julie kötü durumda, kafasından kan akıyor, sanki direnmiş ve bunun için dövülmüş gibi.

Tessa ve ben onlara koşarız, hızla ağızlarını açar ve ellerini çözeriz.

"İkiniz iyi misiniz?"

"Julie yaralandı," diye fısıldayarak cevap veriyor Elaine, ağzının kuruluşundan öksürerek.

"Bir bakayım," diyorum ve dikkatimi teyzeme çevirip başının üstünü inceliyorum. Kanlar içinde, ama kanın kaynağını buluyorum: birkaç santim uzunluğunda, ağır bir darbeye derisi yarılmış gibi, çirkin bir açık yara. Gözlerini inceliyorum ve iyi tepki vermediklerini fark ediyorum. Açıkça beyin sarsıntısı geçirmiş.

"Annem nerede?" diye sorar Tessa.

Elaine başını sallar ve gözyaşları içinde yatak yönünü gösterir.

Şaşkın bir şekilde Tessa yavaşça ayağa kalkar ve sanki yatağın altından bir yaratık çıkıp onu karanlığa sürükleyecekmiş gibi yatağa yaklaşır. Sonra yüzündeki ifadenin değiştiğini görürüm.

"Anne!" Kendini tutamıyor, bu kelimeyi haykırarak yatağın yanına koşuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Ben de onu takip ediyorum, bu manzara kalbimi parçalıyor. Tessa'nın annesi yerde yatıyor, başının altında küçük bir kan gölü var, saçları yapışkan sıvıdan ıslanmış ve birbirine yapışmış.

"Aman Tanrım! Anne!" Tessa onu sallayarak tepki vermesini sağlamaya çalışıyor.

Tessa'nın omuzlarından tutup onu çekiyorum. "Sakin ol. Ne kadar yaralandığını bilmiyoruz, onu sallama, tamam mı?" Tessa başını sallıyor ve yere kayarak sırtını yatağa yaslıyor.

Parmaklarımı nazikçe Meredith'in boynuna koyarak nabzını kontrol ediyorum. Birkaç saniye sonra, kalbim neredeyse duruyor, parmaklarımın hissettiği şeyi yansıtıyor. Panik başlıyor, ama Tessa'yı endişelendirmek istemediğim için bunu içimde saklıyorum. Parmaklarımın yerini değiştirmeden, kalp atışlarını sayıyormuş gibi yapmaya devam ediyorum. İçimde o kadar güçlü bir üzüntü yükseliyor ki, ona bir daha annesiyle konuşamayacağını nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

Ama aniden, hafif bir baskı ile cildi parmaklarımın ucuna doğru yükselir, neredeyse iki saniye boyunca aşağı iner ve sonra tekrar yükselir

. *Oh, şükürler olsun.* Tessa'ya dönüp hızlıca başımı salladım. "O iyi. Nabızı çok zayıf ama var."

Tessa annesinin üzerine atlar, onu kollarında tutar ve yüzündeki saçları kenara çeker. Julie teyze ve Elaine gözlerinde yaşlarla ve elleriyle ağızlarını kapatarak bizim üzerinde dururlar.

"Diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum. Dale ve Jimmy, adamlar geldiğinde bahçeye koşup ateş etmeye başladılar, ama başka kimseyi görmedim," diye açıklıyor Elaine.

Julie teyze, yarasının acısından ve çocuklarının ve kocasının hayatta olup olmadığından emin olamadığı için ağlıyor.

Kayıp olan diğerleri için bir teselli olmadığını biliyorum, ama ona "Bu arada Greg güvende. Molly ile birlikte keskin nişancı kulesinde. Gözetleme noktasını güvenli hale getirdiler ve bizi izliyorlar" diyorum.

Kanla ıslanmış, buruşuk yüzü aydınlanıyor. "Koruyucu melekler gibi."

"Evet," diyorum, bu durumdan kurtulmak için daha fazlasına ihtiyacımız olacağını düşünerek. "Siz ikiniz burada iyi olacak mısınız? Tessa ve ben diğerlerini bulmamız gerekiyor." Dönüp Tessa'ya baktığımda, başını sallarken içinden bir hüznün ve endişe seli dökülüyor.

"Annemi bırakamam," diye ağlar.

Onun benimle gelip bu işi bitirmesini ne kadar istesem de, bu durumda hiçbir işe yaramayacağını ve bu da ikimizi de tehlikeye atacağını biliyorum.

"Tamam. O zaman kal. Buradaki herkesi güvende tut."

"Ben de seninle geleceğim." Julie teyze aniden bir adım öne atar ama neredeyse düşüyor, yatak direğine tutunur. Elaine onu dengeler ve oturmasına yardım eder.

"Hayır, Julie teyze. Çok yaralısın. Burada kal."

Teyzem omuzlarını düşürür ve yavaşça başını sallar. Benimle aynı fikirde olmak istemiyor, ama bunun en iyisi olduğunu da biliyor.

"Burada hepiniz iyi olacak mısınız?" diye odadaki herkese sorarım.

"Asıl soru, sen dışarıda iyi olacak mısın?" der Elaine, elimi tutarak. Elimi tutar ve diğer eliyle okşar.

Derin bir nefes alıp, bunu tek başıma halletme ihtimalini düşünerek nefes veriyorum, ama içimden bir yerlerde, başaracağımı hissediyorum. Bu tamamen bir yanılsama olabilir, ama yine de hissedebiliyorum.

"Evet," diyorum.

"Olacağını biliyorum. Tanıdığım en güçlü küçük kızdın ve şimdi tanıdığım en güçlü kadınsın." Elaine bana cesaret verici bir şekilde başını sallar ve elimi bırakır.

Gülümserim ve birbirlerine iyi bakmalarını söylerim, sonra odadan çıkıp mutfağa geri dönerim.

Önce üst katı mı yoksa alt katı mı kontrol edeceğimi düşünürüm. Üst kat daha gürültülüdür; merdivenler daha çok gıcırdar ve çok sayıda köşe vardır, ama gerekirse atlayabileceğim pencereler vardır ve daha aydınlıktır. Alt katta silah deposu vardır ve sessizdir, ama aynı zamanda beni kapana kısıtır.

Babamın veya Jimmy amcamın, yakıcıların ele geçirmesini istemedikleri için silah deposuna gitmiş olabileceklerine karar veriyorum ve sesimi en aza indirerek evin derinliklerine iniyorum.

Merdivenlerin altına yaklaştıkça, iki sesin sesi giderek yükseliyor. İkisini de tanımıyorum ve fark edilmeden önce olan biteni görebilmek umuduyla yavaşça köşeyi dönüp kafamı uzatıyorum.

İki adam, cephaneliğe giden tünelin girişinde durmuş, sanki bir alışveriş merkezinde nöbet tutuyormuş gibi sohbet ediyorlar. Odanın geri kalanını tararken, hücre kapılarından birinin kapalı olduğunu ve birkaç parmaklıkta kanlı el izleri olduğunu görüyorum. Orada kimin kilitli olduğunu ve hayatta olup olmadığını merak ederken midem düğümleniyor.

İki adet ninja yıldızımı alıp, insanları sessizce alt etmek için denenmiş ve kanıtlanmış bir yöntemle avuçlarımın içine alıyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra, köşeyi dönüp, nesneleri birbiri ardına yakıcılara fırlatıyorum. İlki, sağdaki adamın açık ağzına isabet ediyor. Bir saniye önce, diğer yakıcının anlattığı bir şakaya gülmeye başlamıştı, ama şimdi gümüş parıltısı boğazının karanlığında kayboluyor ve ardından kan fışkırmaya başlıyor. Boğuluyor, vücudu nesneyi boğazından çıkarmaya çalışıyor, dilini sallayarak boynuna uzanıyor. Yakıcı nefes almaya çalışıyor, ama bu sadece kendi kanında boğulmasını hızlandırıyor.

Diğer yakıcı yıldızı doğrudan çenesine alır. Nişanım biraz yüksekti ve şimdi Mursi Kabilesi'nin bir üyesi gibi görünüyor, yüzünden parıldayan, sivri disk çıkıntı yaparken acı dolu bir çığlık atıyor.

Elimde bıçakla ona doğru koşuyorum, ani hareketim onun dikkatini çekiyor. Benim varlığım ve ona verdiğim yakıcı acı karşısında şaşkına dönüyor ve neredeyse tepki vermeyi unutuyor. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan öfkeye dönüşüyor. Ayaklarını yere vurarak kemiğinden nesneyi çıkarmaya çalışıyor. Son anda dikkatini toplayıp silahını kaldırıyor

silahını kaldırıp bana doğrulttu. Aramızdaki mesafe çok uzundu, bıçaklı uzanmış kolum onun cildine temas etmek için hala iki vücut boyu uzaktaydı ve ona bıçağı fırlatmaktan başka seçeneğim yoktu. Bıçak kendi etrafında dönerek, bir jimnastikçi gibi havada takla attı, sonra sapı alnına çarptı ve onu geriye savurdu. Bıçak beton zemine çarptı.

Burner silahını tekrar kaldırır, ama kazandığım bir saniye bana öne kaymamı sağlar. Silahın altından geçerek, doğrudan hayalarına yumruk atarım. Elleri istem dışı olarak hayalarına uzanır ve silahı yanına düşürür, omuz askısı silahın yere çarpmasını engeller. Bacağının arkasını süpürürüm, diz kapakları yere çarpar ve kolları açılır, dört ayak üzerinde kendini tutar. Üzerine atlayarak, iki ayağımı da sırtına koyup, omurgasını bir kaykay gibi yere sürüklerim. Çene süsü betona çarpar ve kapalı ağzından boğuk bir çığlık çıkar. Botumu kaldırıp kafasına basarım. Yapı, yere düşmüş bir yumurta gibi çöker ve çatlar. Kabuğundan çıkan sarısı, kırmızı bir havuz oluşturur.

"Casey!?" tanıdık bir ses haykırır.

Bölüm 38

Parmaklıkları tırmalarken, ellerine dokunurken, yüzüne uzanırken aklımdan milyonlarca soru geçiyor. Gözlerine yeniden ışık geliyor, neredeyse sönmek üzere olan bir ışık. Muhtemelen beni bir daha göremeyeceğini düşünmüş ve hatta sonuna hazırlıklıydı. Ama ölüm gelmedi, en azından onun için, ve bunun yerine benim varlığım onu olmak istediği ve uğruna savaşmak istediği dünyaya geri çekiyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diyor Blake.

"Yaralandın mı?" Onu incelemek istiyorum, ama kapıdan sadece kanlı elleri gibi bazı parçalarını görebiliyorum. "Kan nereden geliyor?" diye soruyorum.

O da sırtarak, sanki ilk kez görüyormuş gibi ellerine bakıyor. "Hayır. Bu benim değil. İçlerinden biri hücre kapıma çok yaklaşıp Julie, Elaine ve Meredith'e ne yapacaklarını kötü kötü anlatmaya başladı, ben de kafasının arkasını tutup yüzünü parmaklıklara çarptım... Aslında birkaç kez."

Onların isimlerini söylediğinde, yüzünde belirli bir korku belirir, alnında sert endişe çizgileri belirir. "Herkes nerede? İyi mi?"

"Greg ve Molly keskin nişancı kulesinde nöbet tutuyorlar. Julie biraz yaralandı. Tessa ve Elaine iyiler. Meredith..." Bir an durup, Meredith hakkında şu anda hayatta olduğu dışında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. "İyi olacak."

Blake burnundan derin bir nefes alır, herkesin durumunu sindirir ve sonra eve girmeden önce duyduğum çığlık beynime geri gelir. İlk başta yavaşça, parçalar halinde gelir, sanki o an odaklanmak için oluşturduğum bariyeri aşmış gibi, ama dışarı çıkmak istiyor. Duyulması gerekiyor.

"Carter ailesi," diyorum. Blake bana bakar, devam etmemi bekler, ama yüzümden okuyabilir. Bir zamanlar bu noktada, onun kaderini beklerken aramızda olan kasvetli hava geri dönmüştür. Bütün bir ailenin kaderi çoktan belirlenmiştir. Elimi tutar, sıkar.

"Babamı, JJ'yi ve Jimmy amca'yı henüz bulamadım. Nerede olduklarını biliyor musun?"

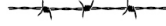
Neredeyse irkilirim, cevabını beklerim.

"Nöbet tutan ikisinin konuşmasını duydum. Onlara kendileri kazdırmakla ilgili bir şeyler söylediler."

"Yakma çukuru... çitin arkasında." Merdivenlerden yukarı koşmak için dönerim, ailemin üyeleri zaten sığ mezarlarda yatıyor, kanlı ve cansız bedenlerinin üzerine toprak atılıyor, bu görüntü zihnime kazınmış, sanki televizyonda bir zamanlar sabit bir görüntünün yanması gibi.

"Casey!" Blake'in sesi beni durdurur. "Uhhh," der, hücre kapısını sarsarak.

"Tamam!"

Silah deposuna yaptığımız hızlı bir ziyaretle Blake ve ben silahlarla donanmış, ikimiz de dünyayı, ya da ondan geriye kalanları ele geçirmeye hazır hale geldik. Yakıcılar, ellerindeki silahların bu iş için yeterli olduğunu düşünmüş olmalılar, çünkü babamın silah deposunu dokunmadan bırakmışlar, muhtemelen başka bir gün için saklamışlar. Ancak bu büyük bir hataydı. O günü bugün yapmalıydılar.

Yakma çukurunun yakınındaki ormandan, birkaç adama yönelik sert emirler ve bağırsıklar duyuluyor. Adamlar eğilmiş, kollarını ritmik bir şekilde sallıyor, dirseklerini kürek saplarıyla birlikte kaldırıp toprağa vuruyorlar.

Yeni yakılan ateşten küçük bir duman yükseliyor. Daha önce yaktığımız cesetleri, tıpkı kendileri gibi ısırgan ve kötü adamları yakacak olarak kullanıyorlar. Kömürleşmiş bedenleri zaten yakıtlarını kaybetmiş durumda, bu yüzden ateş küçük ve soluk, yığından ancak 30 santim kadar yükseliyor.

En az bir düzine yakıcı, çaresiz kazıcıların etrafında yarım daire şeklinde duruyor ve onlar çalışırken üzerlerine toprak parçaları ve yanmış vücut parçaları atıyorlar.

"Onlar çok fazla. Hiç şansımız yok," diye Blake'e fısıldıyorum.

Yenilgi düşüncesini kafamdan atmaya çalışıyorum, ama durum o kadar umutsuz, o kadar kazanılması imkansız görünüyor ki. Bir çılgılık duyuyorum ve tam zamanında arkama bakıyorum, bir kazıcının omurgasına bir tüfek dipçığı vuruyor. Ceset yere yığılıyor, havaya bir toprak bulutu yükseliyor ve adamların kahkahaları bize doğru yükseliyor. Sıkıca birbirine yapışmış, toprakla kaplı botların arasında, sahibi ayağa kalkarken yerden yükselen, tel tel, benekli gri sakalları görüyorum.

"Baba," diyorum kendi kendime, öfkemi sadece kendi çaresizliğim dizginliyor.

Bir el omzumu tutarken, bir yanak başımın yan tarafına bastırılıyor, çenesi nazikçe omzuma yaslanıyor.

"Bunu başarabiliriz," diyor Blake. "SEAL'lerde daha kötü durumlarla karşılaştım. Bu palyaçolar muhtemelen hiç eğitim almamışlar ve burayı kontrol altında tuttuklarını düşünerek çok rahatlar. Elindeki SMG'den hızlıca ateş edersen, ne olduğunu anlamadan neredeyse hepsini yaralayabilirsin."

Başımı sallıyorum, gözlerimi brülörlerden ayırmadan.

"Plan şu. Sol tarafta duran beş ya da altı adama ateş aç." Omzumun üzerinden işaret ediyor ve gözlerim kolunun çizdiği çizgiyi takip ediyor. "Böylece ailenin hiçbir üyesine zarar verme riskin olmaz. En kötü ihtimalle, bir veya ikisini yaralarsın ve hepsi panik içinde kaçar, ateşin kaynağını bulmak için çabalarken Dale, Jimmy ve JJ'ye kaçmak veya silah alıp savaşmak için zaman kazandırırısın. Bu arada ben de kanatlardan velociraptor tarzı saldırırım."

"Akıllı kız." Blake'in kalın orman çalılarının arasından çıktığını, yeşil gözlerindeki ateşin onları cehennemi serbest bırakırken yakıcı bir sarıya dönüştürdüğünü hayal ederek gülümsüyorum.

"Aynen öyle."

"En iyi senaryo nedir?" "Ha?"

"En kötü senaryoyu söyledin, ama en iyi senaryoyu söylemedin."

"En iyi senaryo, hepsini o anda öldürürsün ve şu anki durumun aksine ikiye karşı on olur. Başka sorusu olan var mı?"

"Sen ne yapacaksın? Planın senin kısmını bilmem gerekmez mi?"

Blake orman zeminine çömelir, ellerindeki hala nemli kanı kullanarak topraktan bir macun yapar ve onu kalın kırmızı-kahverengi bir çamur haline getirir. Gözlerini kapatır ve yüzünün her yerine sürer. Gözleri tekrar açılır, beyazları kamufle olmuş cildinde piyano tuşları gibi belirginleşir.

"Benim için endişelenme, Doomsday." Blake gülümser ve başka bir şey söylemeden ormana doğru kaybolur.

Ben de bu yakıcılara tam olarak bunu vereceğim... kendilerine ait kıyameti.

Rüzgar yön değiştirir ve ateşten çıkan dumanı bana doğru eser. Kokusu, ızgara ustasının son kullanma tarihi geçmiş, çürümüş eti kömürleşene kadar pişirmeyi tercih ettiği bir arka bahçe barbeküsü gibidir. Kaynayan irin ve çürüme, cesetlerin üzerinde kalan saç ve kumaşlarla karışarak, dolu bir bebek bezi bile kıskanacak bir koku yaratır. Kusmamak ve kimliğimi ele vermemek için gömleğimin yakasını burnuma kadar kaldırıyorum ve kokuyu yarı yarıya engellerim.

Blake'in hazır olup olmadığını veya pozisyonunu aldığını bilmiyorum. Ne zaman ateş etmeliyim? Bana bir işaret verecek mi? Yoksa kendim mi anlayacağım? Bizi birbirimize bağlayan bağ, fiziksel bir tepkiyle, "*Bunu yapabiliriz, Casey*" diyen bir sözle kendini gösterecek mi?

"Tamam, yeter! Yeterince derin görünüyorlar," diye bağıyor bir adam. Yüzü, asit veya kaynar suyla erimiş gibi şekilsiz. Ailemi zorla ayağa kaldırıyor ve yeni kazılmış mezarlarının başına dikeyor.

"Arkanızı dönün ve deliklere bakmayın," diye bağıırır.

"Bizi şimdi vuracak mısınız?" diye sorar babam, sesinde gururlu bir meydan okuma vardır. "HA! Sizi vurmak mı? Bunun neresi eğlenceli ki?" Adam parmaklarını şıklatır

parmaklarını şıklatır ve elini yana doğru uzatır. Başka bir yakıcı, ucunda yanan bir bez parçası olan bir çubuğu adamın açık eline koyar. "Sizi diri diri yakacağız. Çıgıllıklarınız beynimize kazınsın ki, zihnimizde tekrar tekrar canlandırabilelim. Bu, geceleri uyumamıza yardımcı olacak, tıpkı bir bebek için ninni gibi." Adam geriye doğru eğilir ve kahkahalarla gülmeye başlar. Diğer arkadaşları da ona katılır. Lider adam sessizleşir ve bacağını kaldırarak babamın göğsüne tekme atar. Bu darbeye babam açık mezara doğru uçar. Nefesimi tutar, elimle ağzımı kapatırım, adrenalin vücudumu sarar.

Ateşli çubuğun ucunu deliğe doğru uzatırken, başka bir çete üyesi yanına gelir ve bir bidon sıvı getirir.

Siktir et.

Emniyet kilidini açtım ve silahı soldan beşinci yakıcıya doğrulttum ve parmağımı tetiğe bastırdım. Silah bir anda çalışmaya başladı, dört mermi bir saniyeden az bir sürede yakıcıyı delip geçti, sonra sola doğru çevirmeye başladım. Kalan dört adama yirmi altı mermi daha isabet etti, kan her yöne sıçradı ve ortam kaosa dönüştü.

Vurduğum beş adam ya yerde kıvranıyor ya da tamamen hareketsiz yatıyor, artık denklemde yer almıyorlar. Diğer yedi adam

ormana dönmüş, beni vurmak umuduyla rastgele ateş ediyorlar. Bu tepkiyi tahmin etmişim ve ormandaki meşe ağaçlarından birinin arkasına saklandım. Hiçbir mermi, en azından şu anki konumlarımdan, bir metre kalınlığındaki masif ahşabı delip geçemez.

"Korkaklar! İçeri girin! Bunu yapan herifleri öldürün!" Birinin bağırdığını duyuyorum ve kim olduğunu tahmin edebiliyorum — o çirkin, iğrenç olan.

Başka bir sağlam siper buldum ve ormanın içinden koşarak konumumu değiştirdim. Koşarken sahneye baktım ve JJ ile Jimmy'nin önlerinde duran adamlarla boğuşarak silahlarını ele geçirmeye çalıştıklarını gördüm.

Blake nerede?

Yakıcılar ormana girerken, dalların yoğun hışırtısı ve çırpıların kırılma sesleri beni çevreliyor. Güvenli konumum hızla tehlikeye giriyor.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Etrafım sarılacak. Blake nerede?

Saklandığım ağacın hemen diğer tarafında büyük bir dal kırılır ve silahımı hazırlayarak kafamı köşeden çıkarırım. Çalılıkların konumumu ele vermesinden korktuğum için adım atmadan eğilirim.

Saçım sertçe geri çekildi, neredeyse ayaklarım yerden kesilecek gibiydim. Kir, ter kokusu ve çürük nefesinin iğrenç karışımı yüzüme bir avuç çiğ lağım gibi çarptı.

"Peekaboo," diyor, bıçağı boğazıma dayayarak gülümsüyor. "Çocuklar! Onu buldum... rgghhhhk—"

Kan birikip akarken, çenesinden damlayarak ağızından hırıltılı ve şapırdayan sesler çıkıyor. Blake bir elini adamın alnına koymuş, diğer eliyle bıçağı boğazına derinlemesine saplayarak beynine doğru eğmiş. Bıçağı yavaşça çekip parmağını dudaklarına götürüyor, cesedi yere indirirken birkaç kez parmağıyla dudaklarına dokunuyor. Ben konuşmadan, ormanın örtüsüne geri dönerek kaybolur.

İki silahlı adam, yeni ölen arkadaşlarının çağrısına cevap vermek için silahlarını hazırlayarak patikadan gelirler. Beni gördüklerinde, yüzlerinde şeytani, salya akıtan gülümsemeler belirir ve sonra yere bakarlar. Başlarını eğerek gülümsemeleri aşağı doğru kıvrılır, ceset gözlerine girer. Adamın boğazı, alışveriş merkezi veya havaalanındaki programlanmış bir fiskiye gibi görünür, giderek zayıflayan kan akıntısı eşit aralıklarla dışarı pompalanır.

"Ne oluyor?" diyor içlerinden biri, tam o sırada bir ağacın arkasından siyah bir gölge beliriyor. Blake kuru yaprakların üzerinde kayıyor ve bıçağı

ilk yakıcının bacaklarının arasından geçer, pantolonunun kumaşı ters V şeklinde ıslanır, sanki üzerine işlemiş gibi. Blake ayağa kalkarken, ikinci adam dizlerinin üzerine çöküyor, Blake ikinci adamı saçından yakalıyor ve bıçağı boynunun yan tarafına saplıyor. Bıçağı daha da içeri itiyor, yukarı aşağı sürükleyerek eti ve tendonu parçalıyor, ikinci adamın kafası artık bir PEZ dağıtıcıya benziyor. İlk adam hala dizlerinin üzerinde, donmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık, ama hiçbir ses çıkmıyor.

Adama işaret ederek, "*Peki ya o?*" der gibi soruyorum.

Blake başını sallar. "Uyluk arterini kestim. Otuz saniye içinde ölecek." Tekrar ortadan kaybolur, az önce karşılaştığı adamların son nefesleri gibi havada bir duman gibi. *Tanrım, süper sadist bir Batman gibi.*

Uzakta, Blake'in yıkımının senfonisini duyuyorum, bir kreşendo eşlik ediyor, yaylılar ağlayarak son notalarını haykırıyor. Sonra yeni bir ses kavgaya katılıyor.

"Oyunlar yeter!" Yüksek bir ses ormanı sarsar. "Hemen ortaya çıkın, yoksa üçünü de diri diri yakarız!"

Blake sessizce yanıma döner. O ve ben ağaçların arasından yakma çukurunu görebiliyoruz. Babam, Jimmy ve JJ ellerini başlarının arkasına koymuş diz çökmüşler, her birinin arkasında bir yakıcı duruyor. Lider, gaz tüpü yan tarafında sallanarak önlerinde ileri geri yürüyor.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum, çılgınca ve korkmuş bir şekilde. "Teslim olun."

"Teslim mi olalım? Şaka mı yapıyorsun?"

"Güven bana," diyor Blake, ellerini kaldırıp ormandan çıkıyor.

İnanamadan başımı sallıyorum. O kadar yetenek ve cesaret gösterisinden sonra bu kadar kolay pes etti. Ne için? Birkaç tane daha ölü yakıcı için mi? Onu takip ediyorum, ellerim havada, bir planı olduğuna ve bizi bu durumdan kurtaracağına güvenerek.

"Ahhh, işte buradasın. Bay G.I. Joe bizzat kendisi, adamlarımı parçalıyor. Şimdi, buraya gel..." Çirkin yakıcı, gözleri bana takıldığında nefesini tutar. "Burada neyimiz var bakalım? Bu çirkin dünyada geride bırakılmış güzel bir şey değil misin? Tüm silahlarınızı yere atın ve lütfen her birinizin sadece bir silahı varmış gibi davranmayın. Giysilerinizin her yerinde şişkinlikler görüyorum ve eğer sizi aramak zorunda kalırsam... o zaman... sizi o anda öldürürüm."

Blake'e bakıyorum ve o da başını sallayarak emirlere uymam gerektiğini onaylıyor. Bana küçük bir göz kırpıyor ve bu, anında sakinleşmemi ve durumla ilgili daha iyi hissetmemi sağlıyor. Silahlarımızı çimlerin üzerine atıyoruz ve lider tüm silahlarımızı teslim ettiğimize ikna olana kadar küçük bir ateş gücü deposu oluşturuyoruz.

"Görüyorsunuz, sizi öldürüp bu üçünü yakacaktım, ama bunun yerine küçük bir takas yapmaya ne dersiniz? Eğer siz" —Blake'i işaret eder—"bu üçünü yakarsanız..." Elini JJ, babam ve Jimmy amcama doğru salladı. "Senin kendini hızlı ve kolay bir şekilde öldürmene izin vereceğim... ve kızı yaşatacağım. O..." Dudaklarını yaladıktan sonra, bir kertenkele gibi dilini ağzına sokup çıkardı.

— "bize katılabilir."

Blake bana, sonra da ailemin yüzlerine bakar.

"Bu alabileceğin en iyi teklif, asker, ve zaman geçiyor." Lider bileğine bakar, orada olmayan bir saatte saniyeleri sayıyormuş gibi yapar. "Beş... dört... üç... iki..."

"Tamam! Kabul ediyorum. Kabul ediyorum," der Blake, başını ve omuzlarını eğerek bana bakmaktan kaçınarak onlara doğru sürünerek ilerler.

"Blake, hayır! Onlara güvenemezsin!" Ona doğru koşmaya başlarım, ama lider belinden bir tabanca çıkarır, kurar ve doğrudan bana doğrultur.

"Ah, ah, ah... Acele etmeyelim. Güven bana, daha sonra oynamak için bolca vaktin olacak." Beni baştan aşağı süzer, beni tekrar inceler ve şehveti şaşkınlığa dönüşür. "Bir dakika. Seni tanıyorum. Sen Chicago'dan gelen o küçük sürtüksün. Bunu bana sen yaptın!" Avucunu yüzüne vurur, parmaklarını genişçe açarak yüz hatlarını yavaşça okşar. "Yüzümü mahvettin!"

"Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta da iyi değildi," diye alay ediyorum, onun beni sarsmasına izin vermeden.

Diğer üçü, liderleri onlara sert bir bakış attıktan sonra tekrar bana dikkatini yöneltirken kahkahalarını bastırırlar. "Oh, seni bekleyen gelecekte çok keyif alacağım. Şimdiden hayal edebiliyorum. Her gece, parça parça, başına gelecek korkunç şeyleri. Keşke seni öldürsem, acı çekmenden kurtarsam diyeceksin, ama yapmayacağım. Bu mahvolmuş yüzünü dünyadaki en güzel şey olarak göreceğim ve kurtuluş için yalvaracaksın." Blake'e dönerek silahı ona doğrulttu. "Ama anlaşma anlaşmadır, kız yaşayacak. Elimden gelirse sonsuza kadar."

"Üzgünüm, Casey. Ama senin ölümünü izleyemem." Blake, gaz tüpünü göğsüne kaldırarak JJ'ye doğru yürümeye devam eder. JJ başını eğip

omuzlarını gerer.

"Aferin oğlum. Şimdi burada uslu dur, meleğim, ve gösterinin tadını çıkar." Lider babamın arkasına geçer ve tabancayı kulağının hemen yanında havaya ateşler. Babam içgüdüsel olarak kulağını kapar, muhtemelen kulak zarı parçalanmıştır.

Lider tabancanın namlusunu babamın eline bastırır ve derisine kırmızı bir halka izi bırakır. Babam acıdan bağırır.

"Durun!" diye bağırırım, sesim öfkeden titriyor.

"Durmak mı? Oh, daha yeni başladık." Blake'in ayaklarının yanına bir el ateş eder, etrafındaki toprak havaya uçar. "Oyalanmayı bırak, yakışıklı, ya yap ya da anlaşıma iptal olur."

Blake, JJ'in başının üzerine tenekeyi kaldırır ve eğmeye başlar. "Üzgünüm dostum. Arkadaki adamların yüzüne benim yüzümü hayal et."

"Ha?" JJ, onun sözlerine şaşırarak yanıtlar.

Blake'in sözleri kafamda yankılanırken, elim yanımdaki güvenilir güzelliklere doğru kaydı. Gaz tenekesini öne doğru savurdu ve JJ'in arkasında duran yakıcıyı burnunun tam ortasından vurdu. Bu, onu açık mezara geriye doğru devirdi.

Blake soluna atlar, bıçağını uzatır, amcam Jimmy'nin arkasındaki yakıcı silahını ona doğrultur ve ateş eder, bıçağın ucu adamın şakağına saplanmadan hemen önce Blake'in sol kolunun üst tabakasını yırtar. Ayağa kalkıp babamın arkasında duran adama bir yıldız fırlatırım. Gümüş disk testere gibi dönerek adamın burnunun köprüsünü parçalar, iki çatalı da aynı anda adamın iki gözünü de çıkarır. Diğer yıldızı, hayatımda attığım hiçbir atıştan daha fazla öfke ve güçle liderin üzerine fırlatırım. Ancak ekstra güç istenen etkiyi yaratmaz, çünkü yıldız elimden bir saniye sonra ayrılır ve hafifçe aşağı ve sola saparak adamın köprücük kemiğine saplanır. Adam çılgın atar, öfke ve acı krizine girerek silahını düşürür. Babam bu fırsatı fark eder ve silaha uzanır, ancak lider çok çabuk toparlanır ve babamın elini botuyla ezer.

"Hepinizi öldüreceğim," diye bağırır ve babamın yüzüne dizini vurur.

Nefret ettiğim bu deforme olmuş nesneye doğru koşarım, silahı kontrol altına almadan önce onu mezara geri itmeyi umarım, ama mesafe çok fazladır ve bir saniye içinde kendimi tabancanın namlusuna bakarken bulurum.

"Ne yazık," der lider, yaşıyan bedenime son bir kez bakar. "Neyse." Parmaklarıyla tetiğı geri çeker ve tetiğı sıkar.

Çevremdeki dünya donuyor. Silahın ateşlediğı alev güneş gibi parlıyor, çevresindeki her şey onun çekim gücüyle içine çekiliyor. Mermi, roket yakıtıyla yörüngeye fırlatılan bir uydu gibi silahtan spiral şeklinde fırlar. Liderin gözleri kırmızıdır, yakma çukurundaki ateşi yansıtır, vücudundan geçerek elindeki nesneye yönelir. Ancak başka bir gök cisminin çekim gücü daha da güçlüdür. Sakallı, kısa saçlı ve geniş omuzlu adam, uçan füzeyi durdurmak için dalar.

Ve sonra zaman yeniden başlar.

Bölüm 39

"Baba!" diye bağırarak ona doğru koşarım, bana silah doğrultmuş bir adam olduğunu unutmuşumdur. Tek endişem babamdır ve ona ulaşmaya çalışırken şu anda ölecek olsam da umurumda değildir.

Lider, ayaklarının dibinde yatan iri cüsseli adamı izliyor, kan beyaz gömleğini çoktan lekelemiş. Babam nefes almakta zorlanıyor, eliyle yarayı kapatarak baskı uyguluyor ve kanamayı yavaşlatmaya çalışıyor.

"Görünüşe göre babamın kahramanlıkları boşa gitmiş," diyor yakıcı gülümseyerek. Babamın kaburgalarını kıracak kadar sert bir şekilde yan tarafına tekme atıyor. "Ve şimdi babamın kan kaybindan ölmesini izlerken seni öldürebilirim. İntikam acıdır..."

Blake bıçağını yakıcının yüzünün zarar görmemiş ama yine de çirkin olan tarafına saplar, çelik bıçak alnındaki derinin hemen altından kayar. Bıçak aşağı doğru keser, eti balık pulları gibi dilimler. Tek bir temiz vuruşla yakıcının burnu ve yanağı kafatasından ayrılır, yarım maske gibi düşer.

Adam çığlık atar, tek gözü etrafındaki deri olmadan kalıcı olarak şişkin kalır. Oyulmuş burnu ve dudaksız ağzı, ona kanlı bir iskelet görünümü verir. Acı o kadar şiddetlidir ki, yakıcı kendi silahını kafasına dayayıp her şeye son vermeye çalışır, ancak Blake silahı elinden alır. Onu babamın kazdığı mezara iter ve yanan közleri deliğe atar. JJ, Blake'in onu kurtarmak için kullandığı gaz tüpünü getirir ve kalan içeriği mezara döker.

Ateş, sanki cehennemın ağzı açılmış gibi yerden yükselir. Ateş, JJ'in elindeki gaz tüpünü neredeyse yalar ve JJ, sıcaklığın patlamasından hızla geri çekilir. Yakıcı, mezarın kenarlarına ellerini sallayarak, yakında evi olacak toprağı tırmalarken, cehennemden korkunç acı çığlıkları yükselir.

Bu anın tadını çıkarmak için zaman yok, çünkü beni korumak için neredeyse her şeyden vazgeçen adam, sahip olduğu son şeyi de kaybetmiş olabilir.

"Baba, hayır! Gözlerini kapatma! İyileşeceksin," diyorum, onu sakinleştirmek için elimi saçlarında gezdirirken, yarasına baskı uygulamak için kendi elini bastırıyorum. "Bana havlu getirin! Bana

bir şey getirin! Herhangi bir şey! Kanamayı durdurmamız lazım!" Herkese, herkese bağıyorum.

JJ eve doğru koşmaya başlarken, Blake babamın diğer tarafında dizlerinin üzerine çöküyor ve kanamayı durduramayan yaraya baskı uygulamaya yardım ediyor.

"Dale," diyor Blake, "dayanman lazım. Sen tanıdığım en sert herifsin ve kurşun gibi küçük bir şey seni alt edemez. Değil mi?" Doğru sözleri söylüyor, ama ikna edici tavrından, benim bildiğim gerçeği onun da bildiğini anlıyorum.

Babam Blake'e bakar ve gülümser. "Evet, dostum. Haklısın." Babamın gömleğine gözyaşları düşer ve ben de Blake'in gözyaşları olduğunu fark ederim. O, babamın ve benim ellerimizi sıkıca tutar, hepimiz aynı şeyi yapmaya çalışıyoruz: onu hayatta tutmak, bizimle kalmasını sağlamak.

"Tatlım." Babamın bakışları bana yönelir. Sesi kısık ve zayıftır, ağzından demir kokusu gelir.

"Baba," derim, ağlamak üzere olan hıçkırığımı yutarak. "Biraz daha dayan. Seni kurtarabilirim."

"Zaten kurtardın," diyor.

Gözlerinde kabullenme ifadesini görebiliyorum, bir hastaya son tatlı yalanı söyledikten sonra bana attığı bakış. Her şeyin yoluna gireceği bakışı. "*Bununla sorunum yok*" diyen bakışı. Benden uzaklaştığını biliyorum, ama bunun olmasını istemiyorum.

"Sen olmadan yapamam baba. Lütfen, kalmalısın." Gözyaşlarım hızlı ve şiddetli bir şekilde akıyor, hüznün dolu bir sağanak yağmur gibi. Aşırı tükürük ve tuzlu acı karışımı dudaklarımı birbirine yapıştırıyor.

"Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." Gülümsüyor, diğer elini kaldırıp yanaklarıma yapışan saçları silkeliyor.

Kafamı meydan okurcasına sallayarak, tekrar tekrar *hayır* diyorum.

"Çocukluğunu mahvettiğim için özür dilerim." Tükürüğüyle karışık ince bir kan sisi öksürüyor. Kırmızı lekeler hızla yanaklarını ve sakalını boyuyor.

"Mahvetmedin." Elini sıkıca tutup daha da bastırıyorum, hayatta kalmasını, benimle kalmasını diliyorum. Blake'in de aynı şeyi yaptığını hissediyorum.

"Mahvettim. Mahvettiğimi biliyorum. Ama... Ben sadece..." Tekrar öksürüyor, bu sefer daha fazla kan çıkıyor, bu sefer tam damlalar halinde çıkacak kadar yoğun. "Sadece, dünya sona ermiş gibi hissetsen bile, senin dünyanın sona ermek zorunda olmadığını anlamamı istedim."

Gözlerimden yaşlar akar, gömleğine damlar, kırmızı denizde kaybolur.
"Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, Case."

Gözleri Blake'e kayar. "Kızıma iyi bak," der. Blake başını sallar ve fısıldar, "Bakacağım. Söz veriyorum."

Babamın bakışları bana döner ve eliyle yüzümü kavrar, başparmağıyla yanağımı nazikçe okşar. Vücudum kederle titriyor, ama ben sabit ve güçlü kalmaya çalışıyorum, böylece o da öyle kalacak.

"Annen seninle gurur duyardı," der, kelimeleri zar zor çıkararak.

Eli yüzümden kayar ve çimlere düşer, gözleri gökyüzüne bakar.

Hıçkırıklar içimi parçalıyor ve kendimi babamın göğsüne atıyorum, onu geri getirmek için elimden geldiğince sıkı sarılıyorum.

Bölüm 40

Bir an durup nefesimi toparlıyorum, eski küreğe yaslanarak ayakta durmaya çalışıyorum. Kollarım zayıf, neredeyse makarna gibi, beynimin emirlerini zar zor yerine getiriyorlar. Avuç içlerim yaralı, kabarcıklar ve yırtıklarla dolu. Ama acıyı hissetmiyorum, çünkü içimdeki ısırap yanında önemsiz kalıyor. Her şeyi tüketiyor. Güneş batmaya başlarken gözlerim ufka kayıyor. Gökyüzü her yöne sıçrayan pembe ve turuncu renklerden oluşan bir mozaik gibi. Sanki babam oraya giderken onu boyamış ve ardında güzel bir şey bırakmış gibi — ondan son bir ders. *Dünya sona erdi diye senin dünyanın da sona ermek zorunda değil.*

Yorgun ellerimi sallayıp işe geri dönüyorum, kürek sapını kavrayıp kazdığım çukura bir kürek daha gevşek toprak atıyorum. Babam, annemle paylaştıkları battaniyeye sıkıca sarılmış olarak çukurun dibinde yatıyor. Herkes yardım etmek istedi. Israr ettiler. Ama hayır, bu çukuru ben kazdım ve bu çukuru ben dolduracağım. Babam da böyle olmasını isterdi, sadece o ve ben, her zamanki gibi. Bu yüzden, durmak istesem de küreklemeye devam ediyorum, çünkü Pearsons ailesi işi bitirene kadar pes etmez. Bağırsaklarımın derinliklerinden bir ağlama başlıyor, büyüdükçe yukarı doğru tırmanıyor. Yemek borumu gererek, dışarı çıkmaya çalışıyor. Artık ağlayacak gözyaşım kalmadı. Ya hepsini ağlayarak döktüm ya da vücudum susuz kaldığı için daha fazla gözyaşı üretemiyor.

"Bitmek üzere miyiz baba?" diye hıçkırarak fısıldıyorum, bana cevap vermesini diliyorum ve umuyorum, "*Hayır Casey. Daha yeni başladık*" desek bile. Çünkü gerçekten istediğim bu. Keşke daha yeni başlıyor olsaydık, ve şimdi biliyorum ki babamın yaptığı her şeyin, bize yaptırdığı her şeyin amacı buydu. Hazırlık ve çalışma için harcadığımız zaman, döktüğümüz kan, ter ve gözyaşları. Hiçbiri son için değildi. Başlangıç içindi. Babam beni dünyanın sonu için hazırlamadı. Beni yeni bir dünya başlatmak için hazırladı. Ve keşke o da bunun bir parçası olsaydı.

Son toprak küreği mezarına düşer ve ben bıçağı birkaç kez mezara vurarak toprağı düzleştiririm, onu orada güvende ve emniyette tutmak isterim. Elma ağacının altındaki bu yeri seçtim, uzun ve zorlu bir günün ardından mola verip sandviçlerimizi ya da dondurmalarımızı yediğimiz yer. Eğer benimle birlikte olamıyorsa, burada olmak isteyeceğini düşündüm.

Arkamda çimlerin çıtırtısı duyulur ve hızla dönüp Blake'in ciddi bir ifadeyle bana doğru geldiğini görürüm. Onun yüzündeki ifade benimkine benziyor.

"Selam," diyor.

"Selam," diyorum, küreği ağaca dayayıp ellerimi nemli gömleğime silerek.

Elini arkasından çıkarır. Elinde, babamla uzun bir iş gününün ardından severek yediğimiz iki adet Drumstick dondurma vardır. Şaşıyorum. Dünyada bunlardan hiç kalmadığını sanıyordum. Bana bir tanesini uzatırken ambalajı hışırdar.

"Baban bunları saklıyordu," diyor Blake. "Ve benimle birlikte bir tane yemek istersin diye düşündüm." Gözleri parlıyor, ama acısını içinde tutuyor.

"Doğru düşünmüşsün." Onu elinden alıp babamın mezarının yanındaki çimlere oturuyorum.

Blake bir an tereddüt ediyor, sanki gitmesini söylememi ya da yalnız kalmak istediğimi söylememi bekliyor gibi. Ama ben öyle yapmıyorum. Ona gülümsüyorum ve yanımdaki toprağı okşuyorum. O da oturuyor, omzunu omzuma yaslayarak aramızda bir santim bile boşluk bırakmıyor. Drumstick'lerimizi açıp çikolata kaplamasını ısıyoruz, dişlerimizi altında kalan vanilyalı dondurmaya batırıyoruz. Eskisi kadar tatlı gelmiyor, ama bence tadı eksik olan dondurma değil. Onu tatlı kılan, babamla paylaştığım anlardı.

Blake kolunu omzuma atar ve beni kendine doğru çeker. Kafamı omzuna yaslar, dondurma külahımı yalarken gün batımını seyredirim. Her son, yeni bir başlangıcın habercisi ve geçmişte kalanlara bakılmaksızın, önümüzde pek çok tatlı an olacak.

"Bu yeni dünya bize ne getirirse getirsin, biz iyi olacağız," diyor Blake.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, o parlak yeşil gözleri içine çekiyorum, eskiden kürekle deldiğimi hayal ettiğim gözleri. Artık bana bakmaktan başka bir şekilde hayal edemiyorum.

"Biliyorum Blake. Babam bunu sağladı."

Gözünün köşesinden bir damla yaş düşer ve beni biraz daha sıkı sarar. Eğilip, dondurma kaplı dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım. Dudakları çok tatlıdır, belki de şimdiye kadar tattığım en tatlı şeydir.

Epilog

Altı ay sonra

"Çok güzelsin, Molly," diyorum, onun boy aynasının önünde dönmesini izlerken. Aynanın birçok yeri çatlamış, yüzeyinde bir o yana bir bu yana uzanan çatlaklar var, sanki onun birçok versiyonu varmış gibi görünüyor. Ama yine de işe yarıyor. Tamamen beyaz bir elbise giymiş, momentumuyla kumaşı hava ile doldururken elbisenin alt kısmı dalgalanıyor.

"Teşekkürler, Casey," diyor, dönmeyi bırakıp bana bakarken gözlerinde belirsiz bir hüznün var. "Bunu giymeme izin verdiğine emin misin?"

"Tabii ki." Gülümsüyorum. "Sadece dolapta tozlanıyordu. Ayrıca, o da bunun iyi bir şekilde kullanılmasını isterdi." Bu annemin gelinliği ve babam bunca yıl boyunca onu yatak odasındaki dolapta güvenli bir şekilde sakladı.

"Peki ya sen ve Blake, ya... bilirsin? Sen giymek istemez miydin?" diye sorar Molly.

"Şey, önce düşmandık, sonra sevgili olduk, sonra yine düşman olduk ve şimdi yine sevgiliyiz. Yani çok yakında tekrar düşman olacağız," diyorum gülerek. "O yüzden bizim için endişelenme. Bu senin günün."

"Haklısın Molly, tadını çıkar, çünkü yarın yine antrenmanlara ve dünyanın sonunu atlatmaya devam edeceğiz," diyor Tessa, eski Maybelline allığını yanaklarına sürüyor.

Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde omzuna hafifçe vuruyorum.

"İkinize de benimle birlikte durduğunuz için teşekkür ederim." Molly gözlerinde yaşlarla bize gülümser. Elini tutup sıkarsınız ve kendi küçük kardeşlik çemberimizi oluştururuz.

Tessa ve ben dolabımın arkasında bulduğum eski elbiseleri giydik. Blake'in beni mezuniyet balosuna davet edeceğini düşündüğüm son sınıfta aldığım payetli bir elbise. Bugüne kadar hiç giymemiştim. Ve üniversitedeki ilk yılımda katıldığım bir düğünden kalan pembe bir nedime elbisesi. Oldukça komik görünüyoruz, ama önemli değil.

Kapının alınması bizi rahatsız etti. "Girebilir miyim?" Blake'in sesi kapının diğ er tarafından geldi ve anında kalbim k t k t atmaya başladı.

"Tabii ki!" Molly, elbisesini başkalarının da görmesinden heyecanlanarak hemen cevap verdi.

Blake lacivert takım elbisesiyle içeri girer. Bulabildiği tek resmi kıyafetti, ama ona çok yakışmış ve görünüşü göre ben üniformalı erkekleri seviyorum.

"Molly, çok güzelsin!" diyor ve ona sarılır. "Teşekk rl r, Blake."

Gülümseyerek Tessa ve bana döner. "Siz de  yle."

"Bana yalan söyleme Blake," diyor Tessa, kabarık pembe elbisesini düzeltmeye çalışırken. "Küçük bir kızın doğum günü partisi için pasta s s  gibi görünüyorum."

"Ama güzel bir pasta s s ," diye alay ediyorum.

Blake gülümser ve bana doğru adım atar, yanağıma öpücük kondurur ve elini belime koyarak beni kendine çeker. "Sen de başka bir şeyin üstünde olman gerekiyormuş gibi görünüyorsun," diye fısıldar ve kulak mememin ucunu ısırır. Kıkırdarım ve ondan uzaklaşırken ona ateşli bir bakış atarım.

"Siz ikiniz iğrenç derecede tatlısınız," diyor Tessa sırtarak.

"Evet, siz genç Greg ve ben gibisiniz, bizim çocukluk aşkı tam bir köpeğe dönüştü." Molly ellerini kalbinin üzerinde birleştirir.

Kaşlarımı atıyorum. "Senden on yıl kadar büyüğüm ve Blake'i on   yaşımdan beri tanıyorum."

"Aşk gizemli yollardan işler." O gülümser.

"Her şey hazır," diyor Blake, yüzünde eğlenceli bir ifadeyle. "Hazır mısınız, Molly?"

O başını sallar, saındaki bukleler yay gibi zıplar. "Greg'le geçirdiğim ilk geceden beri hazırım, beni yurduna götürdüğünde ve..."

"Tamam, o zaman seni evlendirelim," diye sözünü kesiyorum, daha fazla ayrıntıya girmeden.

Dışarıda,  n bahçede, insanlar sıralar halinde dizilmiş sandalyeler, ters çevrilmiş kovalar ve kütükler üzerinde oturuyorlar. Birkaç halı, kırmızı ve beyaz g l yapraklarıyla süslenmiş bir koridor görevi görüyor. Julie teyze, halıların sonuna, iki parça tahtadan yapılmış ve kır çiçekleriyle süslenmiş geçici bir sunak altında duruyor. Bu  zel anı yönetmek için başını dik tutarken gözlerinde yaşlar var. Greg, babamın eski takım elbiselerinden birini giymiş, onun sağında duruyor. Bedeni biraz büyük ama omuzlarını dikleştirip göğsünü kabarttığı için bu pek fark edilmiyor.

Son altı ayda bir düzine insanı evimize aldık, bu yüzden önümüzde birçok yeni yüz toplanmış durumda. Hastaneye yaptığımız başarılı görevden sonra, kendimizi koruyabileceğimize güvenerek, ısırganlarla dolu yerlerde bile çöp toplama işlerinde biraz daha cesur davrandık. Daha fazla hastane, kapılı ev ve hükümet binası keşfettik, ama asıl büyük vurgun, güvenli bir depoydu. Buradaki herkesi yıllarca beslemeye yetecek kadar tahıl ve konserve bulduk. Böylece, kurtarılması gereken geride kalanları keşfettiğimizde, onları aramıza kabul ettik.

Birkaç yeni kulübe inşa ettik, sahte evi tekrar yaşanabilir hale getirdik ve dikenli telin yüksekliğini artırarak ve devriye için gündüz vardiyası ekleyerek çevremizi daha da güçlendirdik. Başımıza gelen gibi bir saldırının bir daha asla yaşanmasına izin vermeyeceğimize yemin ettik, ya da en azından bunun tekrar olmasını engellemek için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza.

Julie teyzenin yanında, elinde mızıkla ile düğün alayını geçit töreninde çalmak için hazır bekleyen Terrance duruyor. Terrance, ellili yaşlarının sonlarında, koyu tenli, fıçı göğüslü ve kalın sakallı iri bir adam. Terrance, çöp toplama baskını sırasında aramıza katılan yeni yüzlerden biri. Baskının sonuna doğru, kamyonu yüklerken, kısa bir sessizlik anında, hiçbirimizin çok uzun zamandır duymadığı bir ses duyduk. Müzik. Terrance, bir evin çatısında oturmuş, kucağında tüfeği ile, dünyadan habersiz armonikasını çalıyordu. Evin birinci katını barikatlamış, gizli bir çekme ipi ile geri çekilebilen bir ip merdiveni kullanarak ikinci katın penceresinden girip çıkıyordu. Blake ve ben, yürüyüşe çıkmış komşuların birbirlerini selamlaması gibi onunla sohbet etmeye başladık. İyi anlaştık ve her şey eskisi gibi normaldi. O zamandan beri bizimle birlikte. Terrance çok sert bir adam, ama tanıdığım en sert adam değil. Bana babamı çok hatırlatıyor ve ikisi çabucak arkadaş olurlardı diye düşünüyorum.

"Ne kadar da güzel giyinmişsin," diye bir ses arkamdan geliyor. Dönüp baktığımda Elaine'i görüyorum, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Sen de öyle," diyorum, eski bir çarşıftan yaptığı çiçekli elbisesini işaret ederek. Sıkıca sarılırız.

"Aylardır Greg ondan vebalı gibi kaçıyordu. Bu günün geleceğini hiç düşünmüş müydün?" diye sorar.

Greg'in görüş alanından uzak, bir ağacın arkasına saklanan Molly'ye bakmak için geri dönüyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme var. O kadar mutlu birini görmemiştım...

belki de hiç. Ve her şeye rağmen, onun neşeli yapısı ve bu çökmüş dünyaya olan iyimserliği hiç sarsılmadı.

"Evet. Evet, düşündüm," diyorum gülümseyerek.

"Sizi koltuğunuza kadar geçirebilir miyim, hanımefendi?" diye sorar JJ, dirseğini bükerek kolunu uzatır ve Elaine'in elini bekler.

"Koridorda yürümeyecek misin? Bu kadar erken görünemezsin," diye itiraz etti Elaine.

"Bu kadar resmi bir kalabalık olduğunu sanmıyorum," diye gülümser JJ.

Greg, tören başlamadan önce Terrance'ı birkaç şarkı çalması için kışkırtarak yumruklarını tokuşturmaya başlar. Terrance isteğini yerine getirir ve armonikasıyla "Bad to the Bone"u çalmaya başlar.

Elaine derin bir nefes alır. "En azından resepsiyonda açık bar olacak." JJ onu koltuğuna götürürken gülümser.

"Pssst," diye birinin sesini duyarım.

Dönüp baktığımda Molly'nin bana el salladığını görürüm. Çimlerin üzerinden hızla koşarım, umarım vazgeçmemiştir.

"Hey, her şey yolunda mı? Hazır mısınız?" diye soruyorum, onu ağaca yaslanmış halde buluyorum.

"Mm-hmm." Başını sallar, dudakları büzülür, gözlerinde yaşlar belirir.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece... Bu günü hayal ederken, annemin ön sırada oturacağını, kardeşim ve ablamın benimle birlikte ayakta duracağını düşünmüştüm. Ve babam beni koridorda yürütüp, beni teslim edecekti." Gözünden bir damla yaş süzülür ve ben hızla onu silerek makyajının akmasını önlerim.

"Biliyorum, Molly," derim, elimi koluna koyarak. "Bunu herkesten daha iyi biliyorum, ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor ve daha az kötü hale getirmiyor. Bu gün hayal ettiğin gibi geçmiyor diye, harika olamayacağı anlamına gelmez. Evet, farklı, ama farklı demek kötü demek değildir. Burada seni çok seven pek çok insan var ve hiçbiri yukarıda seni bekleyen o koca şapşal kadar sevmiyor."

Molly, Greg'i görebilmek için ağacın arkasından kafasını uzatır ve onun "Don't Worry, Be Happy" şarkısını söyleyip dans ettiğini görünce kıkırdamaya başlar. Yüzünde bir gülümsemeyle bana bakar.

"Bazen doğduğunuz aile her zaman yanınızda olamaz. Ama yol boyunca edindiğiniz aile olabilir. Öyleyse bunu ve ikinizin kendi ailenizi kurmanızı kutlayalım." Başımı eğip gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Molly, ben tepki veremeden bana doğru atılır ve beni kendine çeker. Bu, ilk kez kucaklaştığımız anı hatırlatır.

"Teşekkürler, Case," diye kulağıma fısıldadı. "Hazırım."

Terrance'a düğün müziğini başlatması için işaret vererek, Tessa, JJ ve Blake'in yanına, koridorun sonuna doğru yürüdüm.

"Caymadı, değil mi?" diye sorar Tessa. "Hayır, ayakları yanıyor," diye şaka yaparım.

Müzik başlar, Tessa ve JJ kollarını birbirine kenetler ve koridordan ilerlemeye başlar.

Blake, yan yana durup sıramızı beklerken bana başını sallar.

Sloane son sıradaki sandalyesinden kalkar ve yanımdan geçerken, "Yiyecekleri kontrol edip, evde resepsiyonun hazır olup olmadığını kontrol edeceğim" der. Benden birkaç yaş büyük, uzun, koyu renkli, dalgalı saçları ve açık yeşil gözleri sayesinde çarpıcı bir görünümü var. Sloane, arabası buzlu bir yola girip iki mil aşağıda yoldan çıkmasından sonra, yaklaşık yedi hafta önce aramıza katıldı. Her konuda yardım etmeye istekli olması sayesinde, neredeyse hemen uyum sağladı. Askeri geçmişi, onu en başından beri değerli bir varlık haline getirdi. Gece vardiyalarına girdi, devriye gezmeyi öğrendi, çöp toplama görevlerine katıldı ve diğerlerine savaş ve silah kullanımı konusunda eğitim vermeye yardımcı oldu. Bu yere rastladığı için şanslıydı ve biz de ona sahip olduğumuz için şanslıydık.

"Hayır, hayır, otur," diyorum, elimi sallayarak sandalyesini işaret ediyorum. "Bunu törenin ardından düşünüyoruz."

Bana gergin bir bakış attı. "Ama törenin ardından Molly ve Greg için resepsiyon hazır olmalı, değil mi?"

"Evet, hazır olacak. Rahat ol."

Sloane zoraki bir gülümsemeyle, istemediğini bilsem de yerine geri oturur. Bu konuda bana çok benziyor, yerinde duramıyor, çünkü her zaman yapılacak bir şeyler var. Bu özelliği babamdan almışım, acaba onun babası da aynı mıydı? Ben de gülümserim ve kolumu Blake'in koluna takarım, onunla birlikte koridordan yürümek için hazırım.

"Merhaba, canım," diye fısıldadı.

"Aklında ne var?" Kaşlarımı kaldırırım. "Ha?"

Yüzünde şaşkınlık vardır.

"Keskin nişancı kulesi, kamyon kabini, ağaç ev. Neyin üstüne çıkmamı istersin?"

Blake sırtıyor. "Kesinlikle kule, ama keskin nişancı kulesi değil." "Kule mi? Abartmayalım."

"Senin için işe yarıyor gibi görünüyor." Göz kırpar ve beni güldürür.

Gözlerim Tessa ve JJ'e döner, Greg'e yarıdan fazla yaklaştıklarını fark ederim, yani hedefimizi kaçırdık. "Oops. Sıra bizde," derim ve onu ileri çekerim.

Bana sırtıarak, koridordan geçerken "*Seni seviyorum*" der.

Ben de gülümserim ve ayrılmadan önce "*Ben de seni seviyorum*" derim. Blake ve Greg kucaklaşır. Blake sırtına fazladan bir şaplak atar, sonra JJ'in diğer tarafındaki yerine geçer.

Herkes yerini alınca, Terrance'a bir kez daha başımı sallarım. Tanıdık müzik başlar ve herkes içgüdüsel olarak ayağa kalkar, koridorun sonuna doğru döner.

Molly, kıyamet kopsa da, şimdiye kadar gördüğüm tüm gelinler kadar güzel. Mükemmel hava ve yakındaki ağaçlarda öten kuşlar da evrenin aynı fikirde olduğunu gösteriyor. Güneş onu arkadan aydınlatıyor ve bir an için tek görebildiğim ışık saçan gelinlik. Molly'nin onu mihraba götüren kişinin sadece amcam Jimmy olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Greg'in yüzünden gözyaşları akıyor, dudakları patlayacakmış gibi geniş bir gülümsemeyle. Jimmy amca öne çıkıp Greg'e fısıldıyor. Sadece bir baba ve oğlunun duyabileceği bir mesaj. Molly'yi yanağından öpüyor, onu Greg'e teslim ediyor ve ön sırada bir koltuğa oturuyor.

"Sevgili dostlar, bu muhteşem öğleden sonra burada bir araya geldik...," diyor Julie teyze, hepimizin hatırlamaya çalıştığı geleneklere bağlı kalarak, ama hiçbirimiz daha önce bir düğünü yönetmemiştik, o yüzden o da doğaçlama yapıyor.

Kalabalığa bakıyorum, çoğu düğün davetlisinin olduğu gibi, o anın büyüüne kapılmış, gülümseyen yüzleri görüyorum. Çoğu, Greg ve Molly'yi birkaç aydan fazla tanımıyor, ama yine de bu özel günün bir parçası olmaktan onur duyuyorlar. Çünkü böyle bir gün, en karanlık zamanlarda bile sevebileceğimiz ve sevebileceğimiz umudunu hepimize veriyor. Dünya sona ermiş olabilir, ama insanlığımız sonsuzdur.

Çitin ötesindeki, kilometrelerce uzanan yola bakıyorum ve...

O da ne öyle? Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Bir kamyon otoyolda ilerliyor, beyaz metal kaplaması güneşte parıldarken egzoz borusundan siyah dumanlar çıkıyor. Sloane'ın kaza yapmadan önceki durumu gibi, yolda çalışan bir araç birkaç kez görülmüştü, ama bir kamyon? *Hiç.*

Anı bozmadan Blake'in dikkatini çekmeye çalışıyorum, ama o JJ'in diğer tarafında ve herkes gibi törene hayranlıkla bakıyor.

Aniden, kamyon yavaşladı. Hiçbir şey olmaması umuduyla izlerken kalbim hızla atıyordu. Ama sonra birkaç adam, kamyonun arkasına tırmanarak treylerin üstünde belirdi. Sıraya girip bize doğru dönmüş gibi görünüyorlardı ve omuzlarına asılı sırt çantalarından eşyalar çıkarıyorlardı. İçlerinden biri karnının üstüne yatarken, diğeri onun önüne büyük ve siyah bir şey koydu. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı... ama anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. O bir keskin nişancı tüfeğiydi.

"İtirazı olan varsa, şimdi söylesin, yoksa sonsuza kadar susun," diyor Julie teyze, kalabalığı tarayarak.

Sadece bir saniye sessizlik olur, sonra ben "KOŞUNNNNN!" diye bağırırım, tam da kurşunlar havayı yırtıp etrafımıza düşerken.

Teşekkür

Böyle bir kitap yazacağımı hiç düşünmemiştim, çünkü bu kitap tek bir türe, hatta iki türe bile uymuyor. *Dating After the End of the World* her şeyden biraz var ve benim için tutkuyla yaptığım bir projeydi. Kendime meydan okumak istedim. Farklı bir şey yazmak istedim, türlerin sınırlarını bulanıklaştıran, sizi güldüren ve ağlatan, bir nedenden ötürü kalbinizin çarpmasına neden olan, maceralı, heyecan verici ve korkutucu, kalbi ve mizahı olan bir şey.

Bu yüzden ilk olarak teşekkür etmek istediğim kişi, bu tuhaf hikayeyi yazmama izin veren editörüm Anh Schlupe. Anh, Montlake ile başka bir kitap yazmak isteyip istemediğimi sorduktan sonra, bunun için ne gibi fikirlerim olduğunu sorduğunda, bu fikri sundum. İlk romantik romanım *It's a Date (Again)*'i okuduysanız, bu romanın ona hiç benzemediğini bilirsiniz. *Dating After the End of The World*'ün konseptini anlattıktan sonra, "Biliyorum tuhaf, ama bu konuda gerçekten heyecanlıyım" dedim. Anh ise "Sen heyecanlıysan, biz de heyecanlıyız" diye cevap verdi. Bu yüzden, benim çılgın kıyamet sonrası, düşmanlardan sevgililere dönüşen zombi hikayeme inandığın ve bu konuda tamamen özgür olmama izin verdiğin için teşekkür ederim Anh.

Lindsey Faber'a harika editöryal görüşleri ve Anh ile birlikte bu kitabı çok daha iyi hale getirdiği için teşekkür ederim. Takımlardan bahsetmişken, Montlake'deki tüm ekibe destekleri ve sıkı çalışmaları için teşekkür ederim.

Gerilim, romantizm, spekülasyon, korku ya da bu kitabın türü ne olursa olsun, farklı türlerdeki eserlerimi destekleyen okuyucularıma teşekkür ederim. Yazmak beni birçok yönden kurtardı, yani aslında *siz* beni kurtardınız ve bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Özellikle benim aptal kaz sürüsü, yani Facebook okur grubum Jeneva Rose's Convention of Readers'a teşekkür etmek istiyorum. Eğer gruba üye değilseniz, bize katılmalısınız. İnternetin eğlenceli ve pozitif bir parçası!

Sadece bir zombi kitabı talep etmekle kalmayıp, birçok yönden bu romanın bazı yönlerine ilham veren babama teşekkür ederim. Büyürken, babam biraz kıyamet hazırlığı yapan biriydi, ama pek iyi birisi değildi. Çoğunlukla sadece çok sayıda

konserve satın alırdı, bunları taşımak çok eğlenceliydi ama son kullanma tarihi geçince sonunda yemek zorunda kalırdık. Bunun için teşekkürler baba.

İlk okuyucularıma teşekkür ederim, yani bu kitabın ilk versiyonunu okuyup övgü ve eleştirileri dengeli bir şekilde sunanlara teşekkür ederim, bu sayede kitabı şu anki haline getirmek için motivasyon ve rehberlik buldum. Delaney Starr, Cristina Montero (üzgünüm, Nate'i Kevin olarak değiştirmedim, ama onun adı bu olduğunu hayal edin), Bri Becker, Kent Willetts, Andrea Willetts, Austin Nerge ve James Nerge'ye teşekkür ederim.

Ve son olarak, kocama Drew'a teşekkür ederim. Bu kitap sen olmasaydın mümkün olmazdı. Aslında, hiçbiri sen olmasaydın mümkün olmazdı. Ben kendime inanmadığımda bana inandın ve vazgeçmek istediğimde beni cesaretlendirdin. Dünya son bulana kadar senin yanında olacağım ve sonra senin iyiliğin için kendimi feda etmek için biraz arkada kalacağım. Şaka yapıyorum. Çünkü yavaş koşarım... ama yine de bu bir fedakarlık sayılır.

Yazar Hakkında

Fotoğraf © 2022 Katharine Hannah

Jeneva Rose, *New York Times* ve Amazon'da en çok satan yazarlar listesinde yer alan, milyonlarca kopya satan *The Perfect Marriage* dahil olmak üzere birçok romanın yazarıdır. Eserleri yirmiden fazla dile çevrilmiş ve film ve TV için hakları satın alınmıştır. Kocasını Drew ve İngiliz buldogları Winston ve Phyllis ile Wisconsin'de yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.jenevarose.com adresini ziyaret edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

